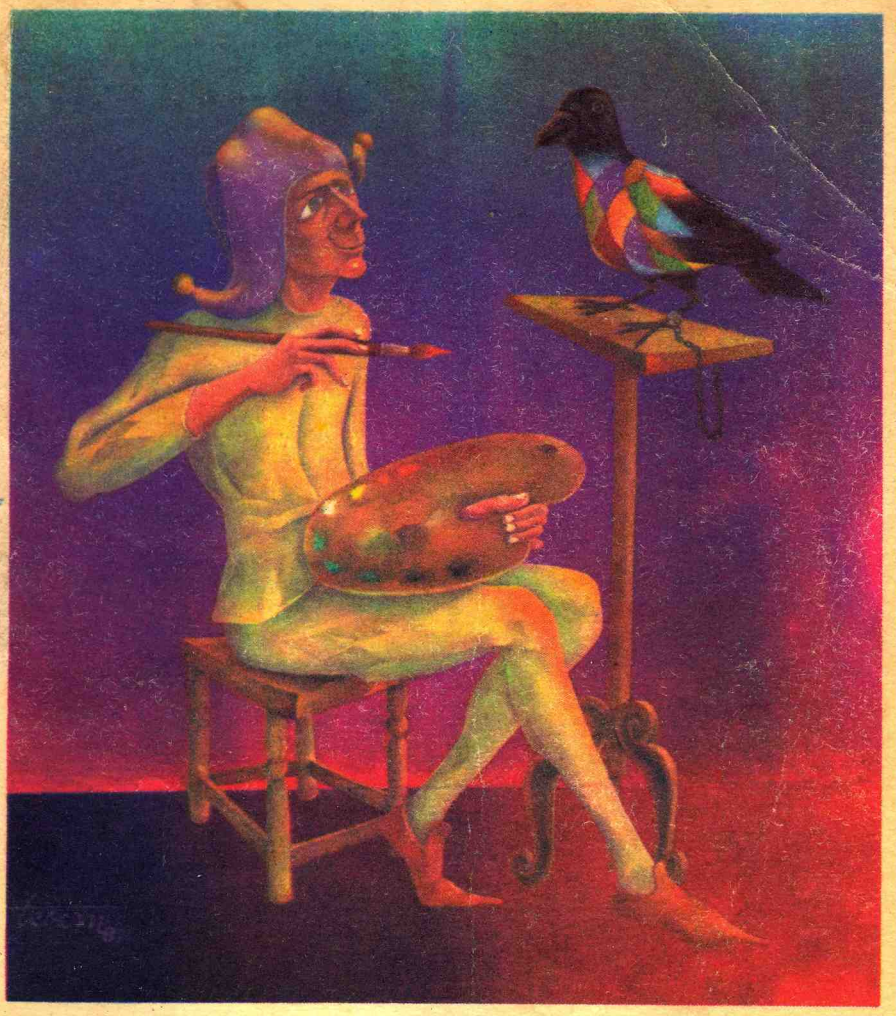

perpetuum comic '87

13

urzica

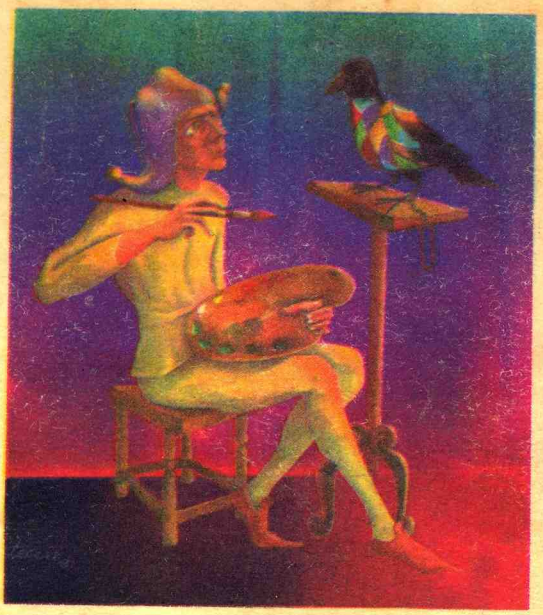

perpetuum comic

Ca humoriști dinamici, duhuri vii,
Combatem plictiseala și necazul
Iar zîmbetu-nfloritei bucurii
Îl oferim oricui, oriunde-i cazul!

Veți fi de-acord ca printre Energii –
Cum Vîntul, Apa, Coxul, Biogazul –
Descătușînd căldura inimii,
Să proclamăm drept energetic – HAZUL!

Din partea noastră-i mult mai economic
Să mori de rîs, ci nu-n dezastru-atomic,
Rîzînd cu lacrimi mari de crocodil!

Căci HAZU-i este chiar și Morții-ostil
Iar Viața-i un Perpetuum Mobil
Doar consumînd... PERPETUUM-ul COMIC!

TUDOR GEORGE

ÎN PREGĂTIRE

perpetuum comic '88

AU COLABORAT ● AU COLABORAT ● AU COLABORAT

DIMITRIE ANGHEL, ŞT.O. IOSIF, HORAŢIU MĂLĂELE, M. GION, CHIRIL, LAURENŢIU CERNET, KETTY ŢAUB, EDUARD HUIDAN, T. PALL, ANDO, DEZIDERIU BODIŞ, EUGEN C. CIOSU, TARU, NICOLAE DRAGOŞ, ION BAIEŞU, VERONICA ZAVU, ALEXANDRU D. LUNGU, CRISTIAN MARCU, EUGENIA MARINESCU, TUDOR GEORGE, C. PAVEL, V. CRAIŢA-MINDRA, DUMITRU SOLOMON, NEBOIŞA ROSICI, MIHAI POP, NOE SMIRNOV, MIRCEA MICU VLAD CELINA NEGREA, DAN CÎMPEANU, DAN COJOCARU, DAN CAPRUCIU, DUMITRU MUŞATESCU, O. COVACI, DINULESCU, IULIAN PENA, BAJOR ANDOR, C. CAZACU, ION BARBU, RUDI SCHMÜCKLE, LEONTE NASTASE, NICOLAE POP, VIOREL STIRBU, GEORGE LICURICI, C. GAVRILĂ-GAVCO, V. VASILIU, VASILE DUB, HORIA CRIŞAN, ADRIAN ANDRONIC, ALEX. CLENCIU, NIC. DAN PLĂEŞU, MIRON DINULESCU, CORNEL SOFRONIE, GEORGE RIZESCU, LENGHER, PAUL IOAN, FLORIN ANDREI IONESCU, MARIUS DANILIUC, COSTACHE PLĂCINTĂ, IOAN GROZA-KETT, POMPILIU DUMITRESCU, ALEXANDRU DUMA, ILIE SAVU, ŞTEFAN BORÓŞ, BOUR, IOAN FRENŢESCU, IONEL IACOB-BENCEL, NICOLAE TATOMIR, MIRCEA IONESCU-QUINTUS, MIRCEA PAVELESCU, VASILE BOLOCAN, ELENA BASSU, VICTOR CRIŞAN, A. ŞT. ALEXANDRESCU, PAUL NEGULESCU, GEORGE PETRONE, I. PAK, MARIN TRAIAN, SORIN PETRESCU, DENEŞ MOLNAR, CORNELIUS ENESCU, GABRIEL BRATU, GEORGETA VIŞAN, EUGEN TEODORU, ION PAVEL BOTEZATU, V. TOMULEŢ, I.E. SĂUCHEA, ALEXANDRU MORARU, MIRCEA BOGDAN, C. TOPAN, VARUJAN CÂRJE, M. PÎNZARU-PIM, CORNEL UDREA, TRAIAN BENŢA, VOSGANIAN, HORIA SANTĂU, BOGDAN ULMU, HORIA GANE, IOSEF TOTH, ŞTEFAN TROPCEA, VASILE LANGA, MIRCEA ŞONCUTEANU, SERGIU SIHARU, AUREL STORIN, MARIUS TUPAN, VASILE IOAN BOLOCAN, VALENTIN SMARAND POPESCU, VAJOGA, CONSTANTIN IURAŞCU, REMI TICĂ, VICTOR IOAN DRAGAN, DIMITRIE JEGA, ILEANA BENCZEDI, FL. CALAFETEANU, MATEI GHEORGHE, ALEX. PECICAN, ION ŢÎRLEA, ION TIPSIE, ALEX. CLENCIU, MIRON TUDOR OCTAVIAN, MIRCEA ENESCU, SCOROBETE, JAN SCHINKO (Cehoslovacia), FLORIN CRISTEA, HORAŢIU MIHAIU, COSTEL BADEA, MIHAI TEOGNOSTE, JOSE ANTONIO COMPAS (Cuba), TUDOR VASILIU, VLADIMIR KABAŞEV (U.R.S.S.), ALBERTO PELLI (Cuba), RAYMOND DEVOS (Franţa),

Coperta: VIOREL TEOC-NASTA

Coperta colecţiei: A. POCH şi GH.D. CONSTANTINESCU

perpetuum comic '87

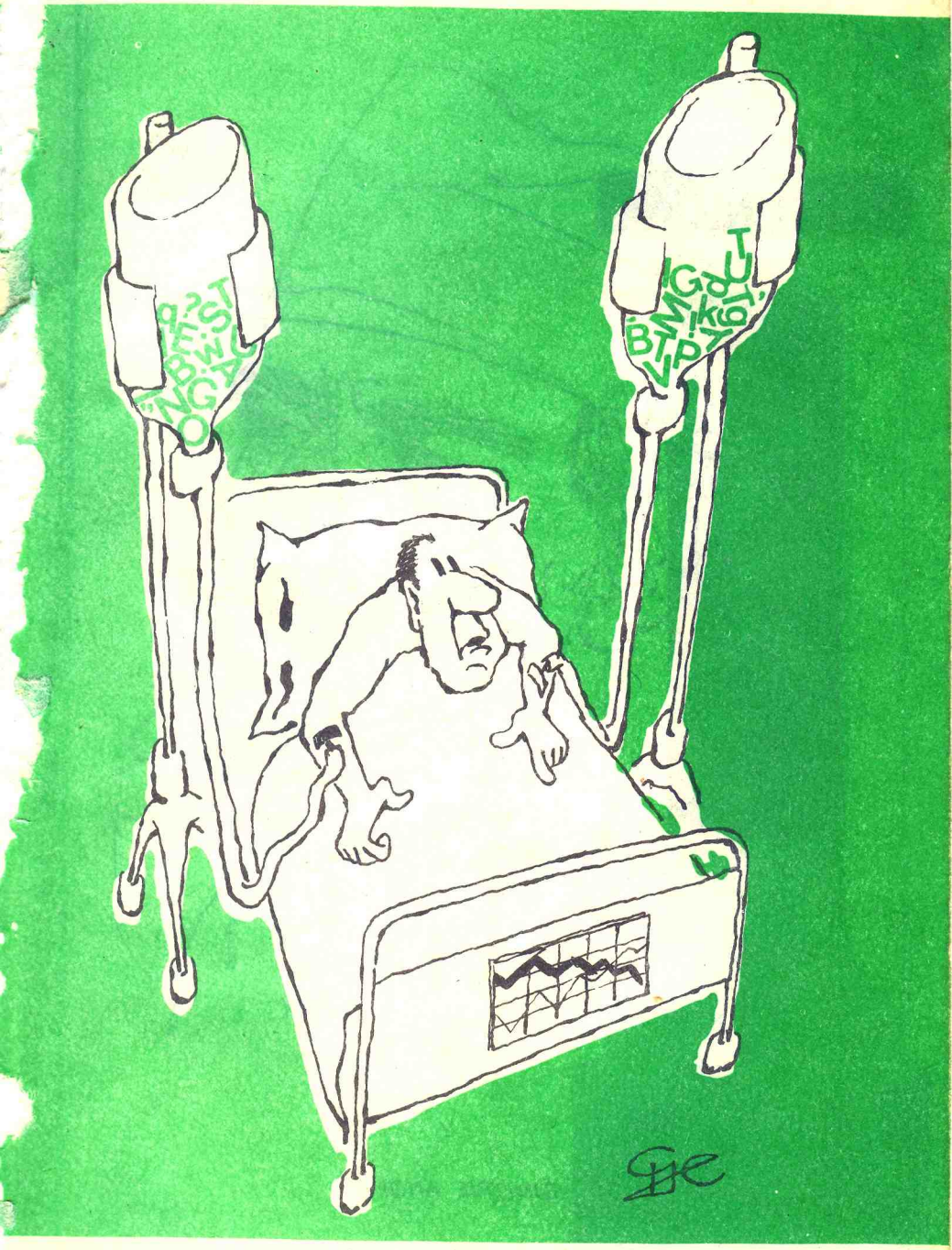

urzica

M. GION

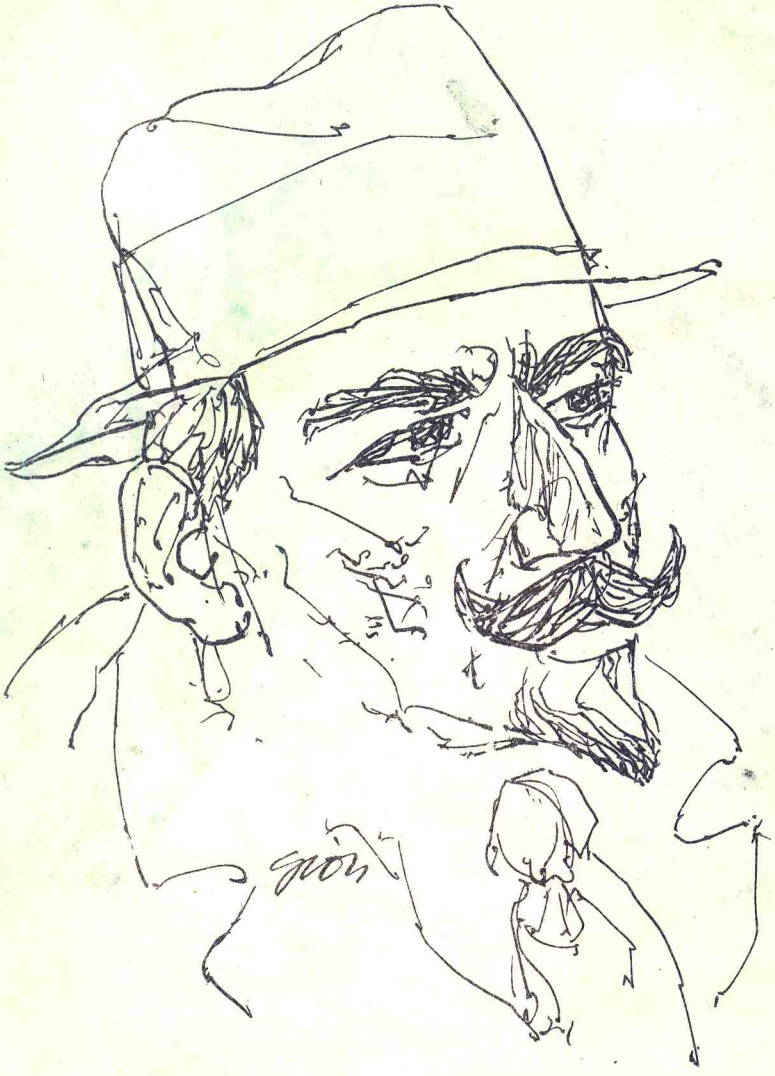

DIMITRIE ANGHEL

Pagină de onoare

D. ANGHEL—ȘT.O. IOSIF

(A. MIREA)

SONETE INDIGNATE

LUI D. BURILEANU[1]

PROPRIETARULUI MEU

Distins genealogist

M-am săturat de zarvă și bucluc,
M-am săturat să dau din puț în lac
Ca Diogene, marele sărac,
Vreau să trăiesc o viață de bursuc.

Apartamentul meu e un copac –
De cînd doream eu mobilă de nuc!
Drept ceas deșteptător îmi cînt-un cuc,
Iar patul meu e un splendid hamac!

Sunt fericit și nici o grijă n-am...
Dac-aș fi fost și eu un cap mai logic,
De mult din Capitală mă mutam...

Adio dar, proprietar infam!
Și du-te de te spînzură de-un ram
Al arborelui tău genealogic!

---

[1] Dimitrie N. Burileanu (1869—? — profesor de literatura elină la Universitatea din București, membru în comitetul de redacție al Revistei pentru istorie, arheologie și filologie.

M. GION

ŞT.O. IOSIF

Pagină de onoare

D. ANGHEL—ȘT.O. IOSIF

(A. MIREA)

CREZUL MEU

Nu sînt Miron Costin, nici dominul Mille;
Pretenții n-am s-ajung nemuritor,
Dar cred că-i bine-n aste grave zile
Să se audă rîsul meu sonor

Voi rîde dar, în versuri săltărețe,
Din care nici un vers nu va fi șchiop,
Voi învîrti în fel de fel de fețe
Al vieții noastre caleidoscop.

Voi rîde cu întreaga mea dantură
Făr'să păstrez un dinte nimănui,
Că nici nu am atîția dinți în gură,
Iar alții falși nici n-aș dori să-mi pui.

Voi rîde sincer, fără de sfială,
N-am să ascund lumina sub obroc
Și nefiind Mefisto sau Păcală,
Eu voi fi eu, sau nu voi fi deloc.

LAURENȚIU CERNEȚ

UN HOBBY GREU

Simi Ialoviţeanu, ca orice om normal şi contemporan — cum îi place să se autodefinească uneori, cu un zîmbet ambiguu, încît, de nu-l cunoşti bine, nu ştii dacă vorbeşte serios sau glumeşte —, ar trebui să aibă o pasiune, un hobby căruia să-i dedice cu plăcere puţinul timp liber ce-i mai rămîne după activităţile zilnice obligatorii. Cum însă pînă la vîrsta de 38 de ani nu şi-a descoperit nici o patimă sau chiar un viciu nobil, şi, simţind, într-un mod nedefinit, neclar, că-i lipseşte ceva, a început să se compare cu prietenii şi colegii, a dezbătut problema în familie, cu Nana, soţia lui, şi pînă la urmă a aflat ce anume îl nemulţumea. Meticulozitatea sa notorie în treburile de la uzină, unde este inginer proiectant, i-a ajutat să întocmească o situaţie-grafic care cuprindea, calendaristic şi orar, ocupaţiile extra-serviciu ale unor bărbaţi, 20 la număr, între 25 şi 55 de ani, bine cunoscuţi de el, unii chiar prieteni, informaţiile fiind culese de la sursă, de la prima mînă, deci excluzîndu-se unele erori de apreciere. Calculele statistice au dus la următorul rezultat: 15 indivizi aveau drept hobby îngrijirea perpetuă a autoturismelor personale, 3 erau ahtiaţi după pescuit, 1 mînca fotbal pe pîine şi 1, mare crai, se ţinea după fuste. Din cei 15 automobilişti, 4 ieşeau destul de des la iarbă verde, 9 ascultau muzică disco şi 2, cînd nu mai găseau nimic de reglat la motoare, beau bere, 3 amatori de muzică disco citeau literatură (2— romane poliţiste, 1 — povestiri ştiinţifico-fantastice), 1 (Florin, colegul şi vecinul lui) — dezlega cuvinte încrucişate. 1 pescar colecţiona lame de ras (pliculeţele), susţinînd că ar fi întemeietorul unei noi discipline: lamorasologia! Vîrsta nu influenţa cu nimic felul hobby-ului, dar orarul, foarte diversificat (1 pescar prefera să stea cu undiţa în mînă doar noaptea!), ar fi putut constitui baza unor îndelungi meditaţii asupra factorilor influenţi psihologici, educaţionali, sociologici şi economici.

Aflînd deci ce-i lipsea, Simi Ialoviţeanu a luat hotărîrea să intre în rînduri şi să devină contemporan. Uşor de zis, greu de făcut. S-a sfătuit cu Nana, care l-a sprijinit necondiţionat, propunîndu-i pe rînd să se dedice gastronomiei, puericulturii (ei au trei copii între 4 şi 10 ani), celei mai noi mode din America, Revoluţia DIY *(do-it-yourself!)*, adică „pune mîna şi fă singur!", după cum a citit ea într-o carte groasă, cu aplicaţii la buna întreţinere a apartamentului, filateliei (o îndeletnicire plăcută şi lucrativă, la urma urmelor, dacă te ţii de ea şi ştii să aştepţi să se-nvechească timbrele) şi limbilor străine (folositoare în concediile peste hotare, planificate şi amînate mereu din diferite motive neesenţiale, şi în societate, făcînd o impresie bună să povesteşti un film englezesc netitrat), însă nici una din aceste propuneri n-a găsit un ecou just în sufletul şi-n mintea lui. A încercat cu vînătoarea, dar nefiind sezon, n-a avut răbdare să aştepte. Luîndu-se după majoritatea din statistica lui, s-a alipit automobiliştilor pasionaţi: şi-a demontat motorul şi i s-a făcut lehamite să-l monteze la loc, aşa că a che-

mat un mecanic-auto, contra cost. Trecînd la melomani, s-a dus la un concert simfonic și a adormit... Ce era de făcut?

Rezolvarea a venit pe neașteptate, după cum apar soluțiile marilor probleme ale omenirii. Într-o zi, Nana a cumpărat ciuperci și a pregătit o tocăniță delicioasă. Brusc, deși mîncase de nenumărate ori ciuperci, Simi a descoperit că-i plac nespus. Faptul acesta, acordat mental cu un afiș („Nu consumați ciuperci otrăvitoare!"), l-a obligat să pună întrebarea legitimă: „De unde știi că-s comestibile?" „Le-am luat din piață, de la o femeie." „Asta nu-i un răspuns! Tu nu le cunoști? Doar ești profesoară de biologie! Nu te-ai gîndit la copii". „Nu văd legătura, s-a enervat Nana. Ce are una cu alta? Uiți că predau biologia *în completare*. Și-acuma spui, după ce-am mîncat? Trebuie să fie bune, doar n-o fi fost nebună să otrăvească lumea!" Nu s-a întîmplat nimic, însă în mintea lui Simi a rămas un cui: cum să ajungă să deosebească și el ciupercile bune de cele rele? Deodată, s-a trezit în el o poftă nebună de a mînca mereu ciuperci. Și-a adus aminte că, în copilărie, taică-su fripsese odată hribi pe jeratic. Ce buni erau! Pe urmă, din zone obscure ale memoriei, apărură fel de fel de informații stocate acolo și nefolosite pînă atunci: ciupercile conțin multe proteine, sînt foarte hrănitoare, deci recomandabile mai ales copiilor; ciupercile, conform nu mai știa cărei terorii, nu aparțin nici regnului animal, nici celui vegetal, ele fiind independente, de unde ipoteza că și-ar avea originea în altă lume, pe altă planetă; cultivatorii de ciuperci au cîștiguri frumoase, investind foarte puțin, într-o pivniță amenajată inteligent putîndu-se recolta mai multe tone; și așa mai departe. Găsi în niște cărți de bucate fel de fel de rețete, care mai de care mai apetisante.

Și totuși trebuia pornit de la bază, de la cunoștințe științifice aprofundate, în temă. Mai întîi deschise Dicționarul explicativ (cumpărat pentru copii) și la *ciupercă* găsi următoarea explicație: „Încrengătură de plante (Deci totuși sînt plante! își zise el, cumva dezamăgit) inferioare, lipsite de clorofilă, care trăiesc ca parazite sau ca saprofite și..." (Ce-or fi saprofitele astea?) Căută la litera S și se lămuri că saprofitele își iau hrana din substanțele organice în descompunere. „Hm... Să mergem mai departe!" Așa că intră în prima librărie care i se ivi în drum și ceru ceva despre ciuperci. Librărița (cu această ocazie își aminti că Nana spunea librăresă, după cum pentru ea tigroaica era tigresă) i se plînse că are o groază de cereri și nu le poate satisface pe toate, Simi o rugă să fie drăguță, că el se va revanșa, după care librăresa întinse mîna și scoase din raft, dintr-un teanc, o carte mare, legată. Simi citi titlul: *Determinator pentru recunoașterea ciupercilor comestibile, necomestibile și otrăvitoare din România*, și prețul 44 lei. Plăti și se înapoie acasă. Din prefață, află că lucrarea se adresa specialiștilor (biologi, ingineri agronomi și silvici), studenților de la facultățile de profil, precum și amatorilor de ciuperci. Perfect! Deci era

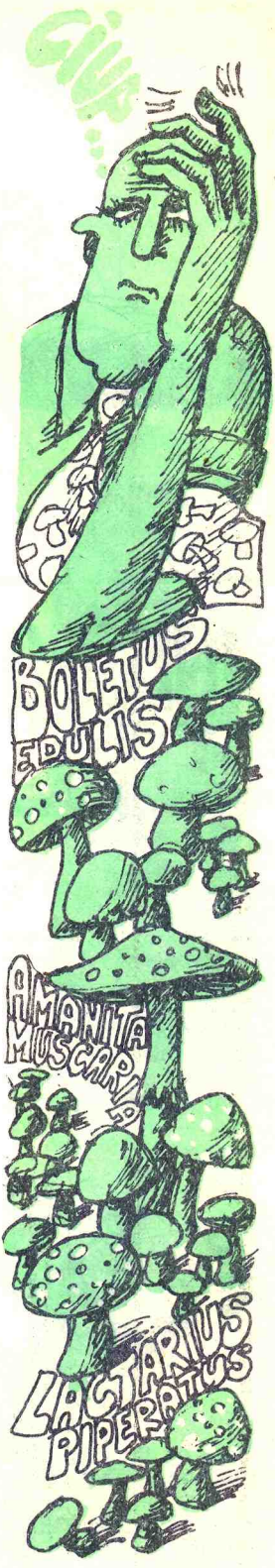

ANDO

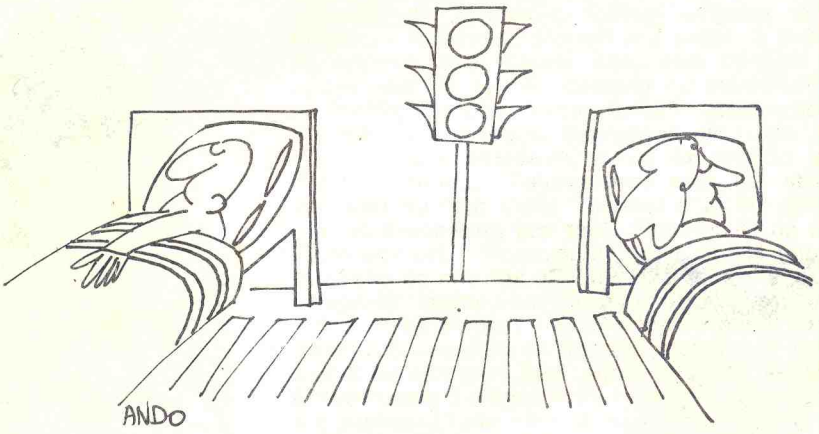

ANECDOTE

Franz, de cinci anișori, discută cu Susi, de aceeași vîrstă.
„Eu cred că pisica vecinei va avea în curînd pisoi".
„Eu nu cred acest lucru", răspunde Susi, „pentru că pisica vecinei este cotoi și bărbații nu clocesc!"

Învățătorul: „Cum se formează roua?"
Elevul: „Pămîntul se învîrte neîncetat în jurul axei sale și transpiră."

bună și pentru el. Studie primul capitol (Morfologia și biologia ciupercilor superioare) pînă-l duru capul, însă nu dezarmă. Hobby-ul, ca și arta, cere sacrificii. Și, gîndindu-se la hribii din copilărie, îi caută la sfîrșit, la indexul alfabetic, și găsi patru hribi: Hrib, hribul de stejar, hribul țigănesc și hribul vrăjitoarei. Nu se mai complică și deschise la hribul simplu. Povestea cu hribul nu i se păru chiar atît de simplă. La pagina 270, negru pe alb, stătea scris, întru bucuria amatorului de ciuperci, că hribul face parte din Ordinul *Agaricales*, Familia *Boletaceae Chev.*, Genul *Boletus Dill. ex. Fr.*, Specia *B. edulis Bull. ex. Fr...* Mare lucru să știi ce mănînci! Și mai departe: *Pl.* (asta vrea să însemne Plantă) *glabră* (Căută la explicația termenilor: glabru = nepăros, nud! Cum adică? Nepăros și... gol?), *lucioasă, de un brun închis sau deschis, de 7-15 mm, diam., cărnoasă, pe timp umed puțin vîscoasă. Tub. și porii de culoare albicioasă, apoi* (Cum, apoi?) *gălbuie sau verzuie. P.* (Piciorul?) *robust, gros, ventricos* (Umflat ca un balonaș, aha!), *apoi alungit, brun-deschis, cu rețea albă la partea superioară. C.* (Carnea!) *albă sub pielița pălăriei roșiatică, cu gust și miros plăcut.* Era clar! Dacă se va duce să culeagă ciuperci, ia cartea cu el, o deschide, citește și compară... Cu hribul n-avea probleme... Să vedem altceva, mai departe... *Ciuperci saprofite* (asta știu!), *tericole* (Probabil că... de pămînt...), *uneori lignicole* (de lemn, cresc adică pe copaci...), *sau turficole* (Asta nu mai știu ce e. În fine...) *Pl...* (așa!) *campanulată* (Ei drăcie!), *pînă la ombilicată* (Ț-ț-ț!) ...L. (Lamele!) *adnate, pînă la decurente... Sp. poligonali izodiametrici..., neamiloizi, cu marginea hidrofană... Bazidiocarpul... mai mare, de consistență coriacee, fin scvamoasă, rar suberoasă... Hf, moi... tapițate cu himeniu...* Se cam sperie. „Să le fi știut tata pe

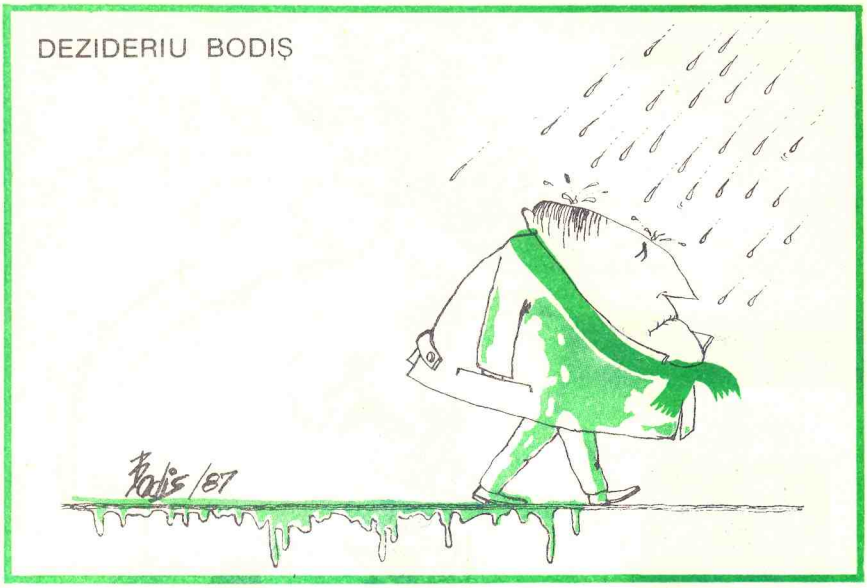

toate astea? Imposibil. Eu, cu studii superioare și nu mă descurc, dar tata, cu cinci clase!..." *Hf. moi...* Ce-o fi *Hf.*-ul ăsta? Consultă lista abrevierilor. *Hf. = himenoforul!* Și himenofor? Găsi la „explicații": *suportul stratului himenial în formă de lame, țepi, tuburi, zbîrcituri etc.* De toate, să fie!... E greu pînă le-nveți. Pe urmă, trebuie să meargă! Doamne, cîte mai trebuie să știe un amator!... Nana ar face bine să pună mîna pe carte, dacă predă biologia... în completare... *Tapițate cu himeniu. Himeniu: stratul fertil al corpului de fructificație constituit din asce sau bazidii, însoțite și de alte elemente dispuse în palisadă...* „Cum naiba se descurca tata?"

Își aprinse o țigară și-și turnă un pahar de palincă. Avea nevoie de un întăritor. Stătea cu *Determinator*-ul în față și se-simțea umilit. Nu, niciodată n-o să poată deosebi o ciupercă bună de alta otrăvitoare. Era un hobby prea greu pentru el. „Nana!" „Da, dragă!" „Cum am trăit eu pînă azi, de 11 ani, de cînd sîntem împreună..." „Cum să trăiești? Bine. Cîteodată foarte bine, altă dată mai rău... Depinde." „Ce făceam eu în timpul liber?" „Ce-ntrebare e asta? Ce faci și acum, de obicei: vii acasă, mănînci, te odihnești puțin, îl ajuți pe Dănuț la teme, te duci după pîine, dai cu aspiratorul, te uiți la televizor, răsfoiești o carte, te joci cu copiii, te certi cu mine, mă iubești — din ce în ce mai dezinteresat, e drept —, joci o tablă cu Florin, discutînd probleme de-ale voastre de la uzină... Cam atît." „Dar n-am nici un hobby, pricepi?!" „Nici eu n-am, și ce-i cu asta? Ți-am spus, dacă ții neapărat, găsește-ți ceva. Parcă te opriseși la ciuperci!" „E prea greu. Prefer să rămîn fără... Apropo: tu știi cum arată niște lamele adnate, pînă la decurente?" „Las-o baltă, că am treabă. Mai bine ai da o fugă să iei niște ceapă".

Un restaurant foarte elegant. Unul din clienți și-a legat șervețelul la gît. Șeful de sală cheamă ospătarul și îi spune: „Atrage-i, te rog, politicos atenția, că aici nu se obișnuiește așa ceva!"

Ospătarul se duce la client și-l întreabă prietenos: „Ce doriți, ras sau tuns?"

La ora două noaptea sună telefonul la familia Ionescu: „Aici Popescu, cîinele dumneavoastră latră de o oră încheiată!"

În noaptea următoare sună telefonul la familia Popescu: „Aici Ionescu, voiam doar să vă spun că nu am cîine!"

Culese de
KETTY TAUB

EUGEN TARU

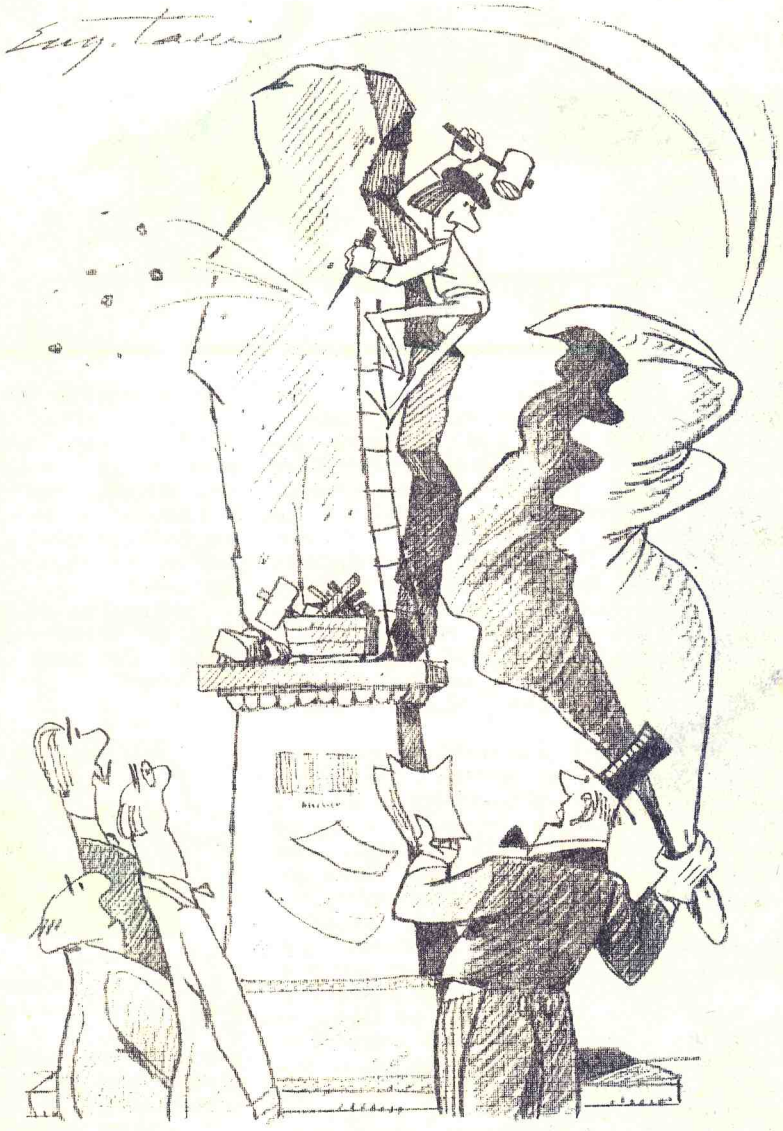

MAESTRUL E ÎN ÎNTÎRZIERE

EDUARD HUIDAN

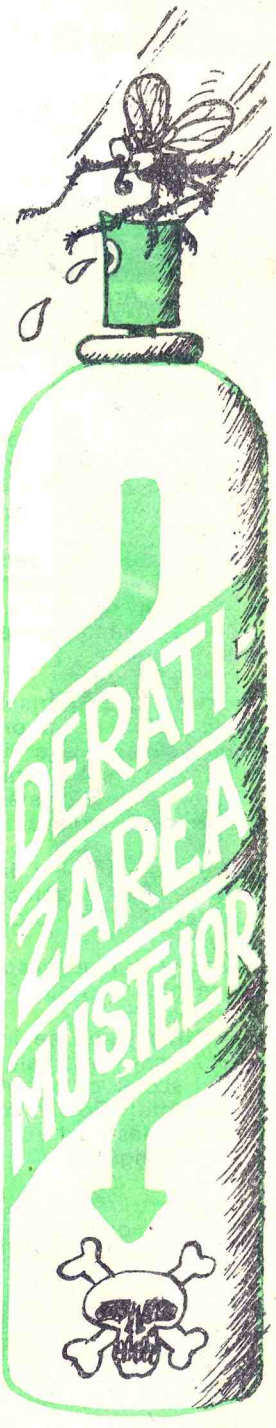

Flavius Pincă surîde mulțumit. A mai ticluit una! De data aceasta o propunere „constructivă", care îl va face să crească în ochii șefilor. De la „războiul pietrelor" nu i-a mai născut mintea o asemenea idee. Planul acelei vaste acțiuni de curățire a străzilor și spațiilor verzi de bolovani îi venise după ce tovarășul Roșioru, persoană cu funcție de conducere în cadrul Cooperației de consum, întorcîndu-se cam „obosit" de pe teren, se împiedicase de un pietroi și-și belise nasul. Accidentul a determinat retragerea vremelnică a tovarășului din viața publică, julitura respectivă neputînd fi mascată nici de ochelarii de soare, nici de altceva. Atunci, cînd declanșase acțiunea — cu fanfară, recitări de poezii adecvate momentului îi strînseseră mîna. Aprecierea i-a dat un serios imbold și în scurt timp, la marginea orașului, se depozitase o cantitate imensă de pietroaie, unii, mai inimoși, scoseseră și macadamul de pe unele străzi lăturalnice, pentru a deveni fruntași, noroc că, o comisie de la județ — sesizată la timp — le stopă elanul amendîndu-i pentru degradarea și scoaterea din folosință a terenului agricol, altfel ar fi clădit un munte. Așa, a rămas grămada respectivă — nimeni nu a aprobat fonduri pentru mutarea sau dispersarea ei — o nepieritoare amintire, cunoscută sub numele de „Movila lui Roșioru". Tovarășul Roșioru, un ins sobru și încruntat, se cam supărase dar tot Pincă îi redase moralul spunîndu-i deschis: „Ce, ăla, cum îl chema? Burcel, da, da... Burcel, n-avea o movilă? Și-a intrat în istorie cu ea cu tot! S-o fi supărat și el la vremea lui, da acu' îl pomenesc urmașii, că or profita de pe movila aia, ce credeți?"

Acum freamătă de nerăbdare așteptîndu-și rîndul la cuvînt. La ședință participă și tovarășul Roșioru, care-l poate sprijini, dar mai ales tovarășul Hodorogea, care poate decide. Cu tovarășul Hodorogea tăiase castanii de pe „Corso", într-o singură noapte. Tot el, Flavius Pincă, după ce edilii refăcuseră, cu mult gust și conform planurilor originale, se respectaseră pînă și culorile de pe stampele de epocă, fațadele vechilor clădiri, propusese, într-o adunare similară, să se taie toți castanii, bătrîni de peste o sută de ani, pentru a se vedea mai bine vitrinele. Se discutase aprins, și pro și contra, ecologii atacaseră tare, un pensionar vărsase chiar cîteva lacrimi, după trei ore de discuții nu ajunseseră la un rezultat concret. Pincă însă-l convinsese pe Hodorogea care, pe vremea aceea, răspundea de sectorul silvic, acesta convocase niște băieți zdraveni, posesori de drujbe, și pînă dimineața castanii fuseseră făcuți surcele. Tovarășul Hodorogea fusese mutat în altă muncă, la sectorul meșteșugăresc, dar scopul fiind deja atins se considerară victorioși și victime ale invidiei celor din jur. Drept care, folosind mijloacele fixe ale meșteșugarilor, ca să-și demonstreze dragostea față de natură, tran-

Căsnicia și dragostea

Soțul: „De unde ai colierul ăsta frumos?"
Soția: „L-am găsit pe bancheta din spate a mașinii noastre!"

Tînăra gospodină servește mîndră prima ei friptură. „Arată splendid!" o laudă soțul. „Cu ce ai umplut găina?"
„S-o umplu? Doar n-a fost goală!"

Cei doi nu-și mai vorbesc. Seara ea îi lasă un bilet: „Mă scoli mîine dimineață la ora șapte!"
Dimineața la ora zece se trezește și găsește de asemenea un bilet: „Este ora șapte, scoală-te!"

„Cum se face, Petrișor, că vii astăzi cu o oră mai devreme de la școală?" întreabă tatăl.
„Foarte simplu, astăzi nu am fost pedepsit!"

„Mătușico, dacă îmi dai zece lei, imit o găină!"
„Uite zece lei, ia cotcodăcește!"
„Cum să cotcodăcesc? Eu mănînc o rîmă..."

Fiul fotbalistului se întoarce acasă la sfîrșitul anului școlar cu carnetul de note: „Contractul meu cu clasa a treia a fost prelungit!"

Învățătorul întreabă: „Cine-mi poate da un exemplu pentru posibilitatea de adaptare a corpului omenesc la orice situație?"
„Unchiul meu s-a îngrășat cu 20 de kilograme și pielea nu i-a pleznit!"

sformară, tot în timp record, singura parcare a orășelului într-un „plămîn verde" spărgînd asfaltul și plantînd, la nimereală, tufe, gard viu, trandafiri, pini și arbori ornamentali, spre disperarea posesorilor de autoturisme.

În sfîrșit, i se dă cuvîntul. Fericit, își suflă nasul într-o bucată de hîrtie igienică pe care o trage din buzunar ca pe o panglică, își așează ochelarii pe nas și începe: „Tovarăși, cetățeni, vreau să vă reținatenția cu o problemă care a devenit vitală, ca să mă exprim așa, pentru orașul nostru vizitat de mulți străini, din țară și de peste hotare. S-au înmulțit muștele, tovarăși!" „Și ce vrei? Să le prindem?" „Lăsați-l să expună!" Pincă tușește, apoi continuă: „Dragii mei, eu nu vreau să omorîm cîteva biete muște..." „Poate vrei să le dresăm!" „Nu! Vreau să distrugem specia. Definitiv. Să devenim primul oraș din lume fără muște!" „I-auzi! Bravo!" Tovarășului Hodorogea, care nu ține seama de ironiile sălii, îi sticlesc ochii de poftă: „Cum?", aruncă el întrebarea. „Facem o ședință cu ele și..." „Fii serios, tovarășe! Omul acesta a gîndit. Spune, nene Pincă." „Am calculat totul. Avem nevoie de pompe și de flit". „Ca pe vremea lu' mama mare." „Ca! Pentru că nimeni nu mai fabrică aceste atît de necesare arme de luptă împotriva periculoaselor insecte care **duce** cu ele..." „Duc!" „**Duce** cu ele infecțiile!" Tovarășul Hodorogea sare în picioare: „Noi ne angajăm să fabricăm pompele. Dacă e nevoie, preparăm și flitul. Ne adaptăm din mers progresului, gradul de înnoire al producției noastre este foarte ridicat. Ne angajăm, în mod solemn, să asigurăm pompe și flit pentru toată lumea." Tovarășul Roșioru se angajează să sprijine. Pincă propune ca pompele și substanța să fie plătite din contribuția în bani a cetățenilor. Se votează pentru. Luîndu-și avînt, tovarășul Hodorogea — care gîndește și la eficiența activității meșteșugărești — pune la vot propunerea ca și contribuția în muncă să fie efectuată tot în cadrul acestei acțiuni, la confecționarea pompelor, prepararea flitului și bineînțeles la distrugerea periculoaselor insecte. Se aprobă în unanimitate. Pincă este în culmea fericirii: „Stimați tovarăși și concetățeni, vă mulțumesc pentru încrederea acordată." Aici, reprezentanții opiniei publice de vîrsta a treia, prezenți în majoritate covîrșitoare la adunarea cetățenească, aplaudă cu convingere. Un profesor, timid, însărcinat cu redactarea procesului verbal, aruncă și el o întrebare: „Cum trec în proces acțiunea? Sub ce titulatură?" „Deratizarea muștelor!" răspunde Pincă mîndru și sigur de el. „Păi, deratizarea e la șobolani", îndrăznește profesorul privind peste ochelari. „Tovarășe, dumneata nu ne înveți pe noi!", îl pune la punct Hodorogea, căruia îi place cum sună cuvîntul. Intelectualul nu se lasă: „Ne învață dicționarul: stîrpirea șoarecilor și șobolanilor prin otrăvire cu substanțe chimice sau prin culturi microbiene." „Bine că nu citezi și din cartea de telefon!" sare și tova-

rașul Roșioru, care nu se formalizează, fiind un tip hotărît și ferm. „Vine din franceză." „Scrie dom'le, și lasă-ne în pace cu ciufuții ăia care fac dicționarele", concluzionează Pincă, fără drept de apel.

Curînd, în oraș apărură tricourile colorate, cu o muscă imensă pe piept, barată cu două linii negre. Copiii de grădiniță, dar și de școală, primiră, contra-cost, obligatoriu, palete de plastic, confecționate în sectorul de care răspunde tovarășul Hodorogea, cu care mai mult se plezneau între ei, decît să lichideze mușteie. La Casa de cultură, în fiecare joi, un lector din Capitală conferența despre muște și obiceiurile lor. Se editară pliante și afișe belicoase, creatorii lansară poezii și coruri adecvate, se elaboră regulamentul concursului „Șapte dintr-o lovitură", cursurile de instruire a populației pentru lupta de „deratizare a mușteior" fură organizate în timp record.

Doar acțiunea întîrzia să demareze căci, tovarășul Roșioru, incitat de Flavius Pincă, căruia concetățenii îi spuneau „Împăratul mușteior" — bineînțeles fără să fi citit romanul lui William Golding, doar titlul le trecuse pe la ureche și faptul că autorul fusese laureat al Nobelului, ceea ce îl flata pe cel poreclit — nu acceptă deschiderea festivă, la care invitaseră și mijloacele mass-media, decît în condițiile în care fiecare „suflet" va fi dotat cu pompă și flit. Cînd, în sfîrșit, „mocăiții" lui Hodorogea finalizară „dotarea" se stabili și duminica mare. La ora startului însă dezamăgirea fu totală: toamna era pe sfîrșite și un ger năpraznic „adormise" mușteie. Cu pompele încărcate, cu paletele vîrîte la cingători, sutele de participanți așteptau pleoștiți. „Pe cine dracu' deratizăm? Că muște, neam!"

Tot Pincă, orientat, găsi ieșirea: „Au pierit. Doar la carmangerie și la laboratorul de cofetărie au mai rămas cîteva. Să le distrugem!" Distruseră cele două obiective, apoi declarară orașul izbăvit de muște. O pungă de plastic, în care fuseseră băgate cele cîteva amărîte, culese de printre geamuri, fu expusă la „Colțul naturii" al școlii din localitate. Profesorul ăla nesuferit îi strecură, perfid, lui Pincă ideea că la primăvară mușteie vor fi „cum au fost", dar acesta îl privi cu un aer disprețuitor. În buzunar avea un șoarece, mic, de cîmp, învelit într-un rest de tricou de la acțiunea pe care o considera, confirmaseră și șefii, se scrisese negru pe alb, în dările de seamă și la gazeta de perete, se vorbise, la stația de radioficare, „un mare succes, exemplu de urmat". Peste cîteva minute avea să-l depună, împreună cu memoriul justificativ al unei noi inițiative pe biroul tovarășului Hodorogea, care medita îngrijorat la mobilizatoarele cifre de plan, ce trebuiau îndeplinite și depășite în anul care se apropie, hotărîtor pentru viitorul micilor meseriași pe care-i păstorea cu multă dragoste.

anecdote

Soția își vizitează soțul la închisoare. Îl privește printre gratii și este, evident, nemulțumită de ceva.

— Ce nu-ți convine, întreabă el.

— Ar trebui să te bronzezi mai tare. Le-am spus vecinilor că ai plecat să lucrezi în Africa.

*

— Am cumpărat o casă nouă, prietene. Vino cît mai curînd s-o vezi. E ultimul răcnet al arhitecturii. Poți să suni la ușă cu piciorul, și cu fruntea, și cu nasul, și cu bărbia, și cu cotul...

— Da' nu pot să sun cu mîna, ca omu'?

— Da' doar n-ai să-mi vii cu mîna goală!?

*

Micuța Nancy e în vizită la bunica, la țară. Jucîndu-se prin grădină, vede o pasăre cum nu mai întîlnise pînă atunci. Era un păun.

— Bunico, oh, bunico! Vino să vezi cum a înflorit o găină!

*

— Mai răbdați numai o clipă, vă rog, îi spune dentistul pacientului. Mai trebuie să vă scot ultima fărîmă de dinte.

— Cred că nu mai e vorba de dinte. Atîta m-ați învîrtit și m-ați găurit, încît cred că acum e vorba de nasturele de la guler.

Selecție de VERONICA ZAVU

NICOLAE DRAGOȘ

OMUL DE LA FEREASTRĂ

„O să vină la mine doi consăteni. Au niște încurcături prin comună și vor să-i ajut... Roagă-i să mă aștepte după ședință. Și, roagă-l și pe Pîrvulescu, de la Scrisori, să fie pe-aproape. Poate avem nevoie de el!..." îi spuse Pafnutie Protopopescu, secretarei, îndreptîndu-se spre sala de ședințe, care era ușă-n ușă cu biroul acesteia.

Nici nu începu bine ședința cînd cei doi consăteni se înființară, conduși cu ceremonialul de rigoare de portar, și el avertizat la timp. Aici, la „Tribuna cîmpiei" venea zilnic tot felul de lume și portarul înțelesese că el nu se poate asemăna cu Ghiță al Floarei, portarul de la I.A.S. „Aici, dom'le, la ziar și dacă ești portar înseamnă că tot funcție mare ai și să știi cum să te comportezi, că altfel...", explica el mereu la birtul din comuna vecină cu orașul, unde-și avea gospodăria, lăsată mai mult în grija soției. „Eu sînt responsabil cu pîinea de la oraș, mai spusese el cîndva. Nevastă-mea-i cu găinile și zilele muncă la C.A.P. Pentru lot. Nu-i vorbă o mai ajut și eu, cînd se poate, cînd nu mă aglomerează problemele..." Și, dacă-ar fi să ne luăm după ofurile nevesti-sii, Lisaveta, pe portarul de la „Tribuna cîmpiei" îl cam aglomerau problemele, că lăsa mai mult pe femeie greul casei. „Asta-i situația!", se justifică el.

Cei doi invitați se așezară timizi, cu gingășie pe cîte un sfert din scaunele oferite cu amabilitate de secretară.

— Doriți un ceai? îi întreabă ea.

Oaspeții, soț și soție, trecuți de vîrsta pensiei, nu doriră. Își plimbară ochii, minunîndu-se în tăcere, de telefoanele cu butoane multe, care tare o osteneau pe biata femeie, ce trebuia să le tot apese cu buricele degetelor și să spună vocilor ce veneau din oraș. La unii: „E-n ședință, vă rog să reveniți!", cu voce mieroasă. La alții: „E pe teren, peste 10 zile poate fi găsit!" Iar altora și mai și: „Tovarășul e foarte, foarte ocupat. Știți dumneavoastră. Poate peste vreo lună!"

„Mare a mai ajuns a lui Coricovac (așa îl poreclea în sat pe tatăl lui Pafnutie) de-i atît de ocupat, fa, Leană", ar fi vrut Ghiță Trancă să-i spună nevestei, dar neîndrăznind s-o facă, o privi lung, pe sub sprîncenele albite, poate o înțelege.

— Și aveți o problemă grea de rezolvat, de ați bătut atîta drum? încercă secretara o întrebare pentru a-i conversa pe cei doi. Erau doar consătenii șefului!

— Nu, maică, n-avem nici o problemă. Noi am venit cu chestia găinii!, o lămuri femeia, convinsă că toată lumea trebuie să știe ce-i cu găina, dacă tot satul lor știa.

— Deh, tu, femeie! o corectă Ghiță Trancă. De unde să știe dumneaei ce-i cu găina noastră.

Și-i explică în cîteva cuvinte cum devine cazul, cum al lui Dovlete le-a călcat cu motocicleta găina „într-adins, asta-i" și cum nu vrea să le-o plătească. Ba, s-a mai lăudat că dacă-i pe-așa, îi dă la ziar că „nu-și ține găinile în ogradă și le lasă să umble pe stradă fără buletin de dentitate". Chiar așa a zis. „Și noi, acu' am venit la alde-a lui vecinu, să vedem ce și cum. Să nu fi scris trăznitu lui Dovlete vreuna nefăcută și să ne facă de rîsul lumii. Vedeți și matale: și cu găina belită, și dă rîsul lumii! Păi, nu?", o întrebă el și tăcu, reținînd cu plăcere încurajarea tinerei secretare: „Fiți liniștiți, că se rezolvă!" în timp ce în gînd nu ezitase să-și spună: „Uite

cu ce probleme își pierde vremea țărănimea pensionară".

Și se lăsă tăcere.

...Din sala de alături răzbăteau pînă la ei voci destul de înflăcărate. Ghiță Trancă, să nu rămînă prost,. deveni atent. Îl urmă și nevastă-sa. Mai ales că, peste toate vocile, li se păru a recunoaște-o pe-a lui Pafnutie al lor: „Seamănă, ce mai, cu-a lui tacsu!"

— Mie să nu-mi spui că nu se poate! striga Pafnutie de dincolo de ușă.

— Dacă-mi permiteți!... încercă cineva.

— Ce să-ți permit, domnule! Fă ceva și rezolvă... Înghesuie-le, mai taie-le!

— Păi, eu i-am zis lui Păsculete să-i tăiem un picior da n-a fost chip.

Ghiță Tracă păli ușor. Aici, la ziar, or avea și doctori, te pomenești.

— Taie-i atunci un picior lui Croitoru. Și gata!

„Măi, măi! Ce se mai schimbă și-al lui Coricovac. Auzi, să-i taie omului piciorul... Da, el o fi de acord? Or nici n-o știi!", se gîndi Ghiță, începînd să se teamă de întîlnirea cu Pafnutie. Nici nu-l văzuse demult. „Auzi, aici, ei hotărăsc ce și cum să facă doctorii, probleme mari și grele, și eu mă lăsai tîrît de afurisita de muiere, pentru niște pene de găină. Și aia numai osul și pielea!"

— Eu nu permit! Noi am lucrat... Și-acu vine nea Gore și, una-două, taie, frate, un picior, de parcă-ar tăia-n brînză! sări cu gura altcineva. „Are omul dreptate, își zise Trancă. Acu să te văd Pafnutie!"

Și Pafnutie o lăsă mai moale.

— Dacă nu se poate, poate tăiați la altul!

Asta-l minună și mai mult pe Trancă.

Apoi vocile se întețiră, deveniră mai violente; ceartă în toată regula.

Ghiță Trancă înregistră cu uimire și cu spaimă amenințări care-l speriară (despre ele avea să spună mai tîrziu, în sat, cu mult respect): „Ce credeți voi mă, că un ziar se face așa simplu. Se face cu război mare, mă. Păi, ce, n-am auzit eu?"

Unul spuse apoi hotărît, parcă era lîngă urechea lui, deși nu-l vedea.

— Bate-i douăsprezece puncte în cap!

Iar altul îl aprobă:

— Bine, domnule, o să-i bat!

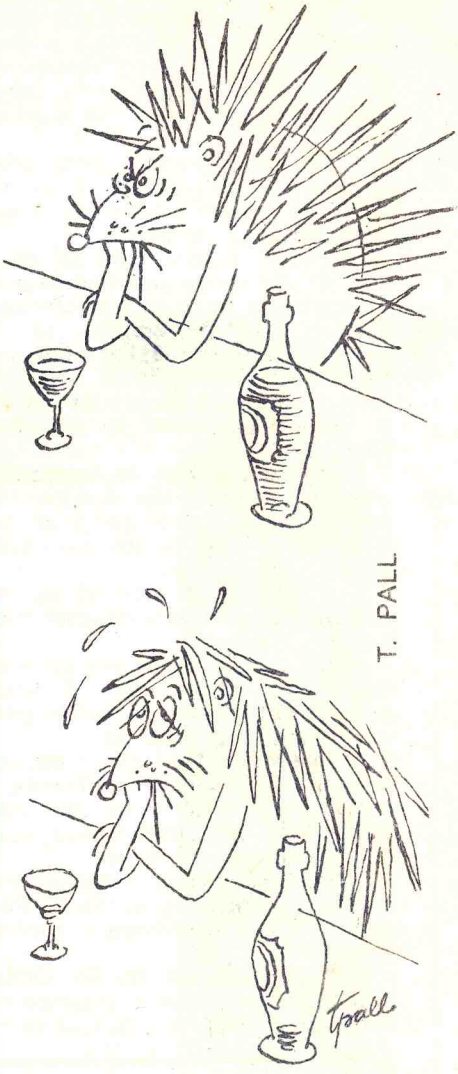

„Da, ăl de trebuie să-i bată, ce-o zice! Pesemne, că nu-i de față, nici nu știe ce-l așteaptă!" gîndi Trancă.

Și cîte cuvinte de groază, amenințătoare nu se spuneau în biroul de alături, de credeai că-i prăpăd, nu alta.

— Prinde-l în urechi, aici! spunea unul cu voce bîndă. Nu se auzi nici un protest. „Semn că cel vizat s-a predat, nu se mai împotrivește", reflectă Trancă în timp ce nevastă-sa se speriase de-a binelea și nu înțelegea cum de s:ă fătuca de lîngă telefon atît de liniștită. Probabil asta era menirea ei să audă și să rabde, să nu poată face

nimic. „Ce, te pui cu ăi mari?!"

— Bagă-i o casetă-n burtă! strigă altul, ceea ce-l sperie de-a binelea pe moș Ghiță, deși nu înțelese de ce nu-i spuse custură, briftă, sabie, mă rog, că de casetă n-a auzit să taie.

— Pe ăsta ciupește-l dar cu grijă! recomandase împăciuitor al lui Pafnutie. Și fusese ascultat, că cineva se grăbise să aprobe.

— O să-l ciupim cum ați spus!

— Și mai răriți-i pe artiști că prea ați înghesuit mulți în trei coloane. „Ehe, cu artiștii trebuie să fie groasă de tot, dacă i-a încolonat, ca la armată. Da lasă că și ei, n-o vezi pe asta a lui Panțîru de-o arată și la televizor, cum își dă ochii peste cap!"

— Pe ăsta pune-l în fereastră! „Au ferestre mari, aici! Are loc! Da, ce-o fi făcut? de vor să-l arate lumii?", se întrebă cu tot mai multă uimire bătrînul.

— Da, de tăiat piciorul, eu nu sînt de acord! reveni aceeași voce de la început.

— De ce, domnule? i-o întoarse altul. Ce e bătut în cuie? E picior de aur! Să-l taie și gata! Și să-l păstreze pentru a doua zi!

„Înseamnă că nu-i picior de om, domnule, se lămuri Ghiță Trancă, e de vreun animal ceva, de vreo găină, dacă-l păstrează. Așa, mai, da!", își mai veni în fire.

— Iar cu găinile lăsați-o mai moale! auzi din nou vocea lui Pafnutie. Întîi să le crească și-apoi să le raporteze...

— Auzi, Veto, se dumiri Ghiță Trancă, liniștindu-se. Cu găinile ne dădu nouă dreptate... Zice că să nu ne mai raporteze al lui Dovlete degeaba...

— Da de unde auzișî, 'mneata, că-i vorba de-al lui Dovlete? O fi alții... Ce, numai noi avem găini?

— Taci, femeie, ce-l interesează pe... tovarășul Pafnutie — renunță el la adresări mai apropiate privind spre secretară — găinile altora. Află că venim, se interesă și, nu vezi, le spusă s-o lase mai moale.

— Da, piciorul ăla să nu-l taie! se mai auzi, de dincolo!

— Bine, bine! Face-ți ceva, scoateți-l pe careva afară și gata! hotărî a lui Coricovac.

„Om mare, dom'le! Dacă o vorbă a zis și ne-a rezolvat și nouă problema"

Și, văzînd că ședința nu se termină cu una cu două, și cum, dacă tot a venit la oraș, mai avea de făcut și niscaiva cumpărături, iar problema găinii pentru care venise fusese, precis, rezolvată, Ghiță Trancă se ridică brusc de pe sfertul de scaun pe care ședea.

— Hai, femeie! Că-i treaba făcută!

Și înainte ca secretara să înțeleagă despre ce-i vorba cei doi părăsiră biroul.

— Da, grele lupte mai dau ăștia de la ziare! mai spuse el, grăbindu-se să iasă la lumină, nu înainte de a privi cu uimire candelabrul care lumina din zeci de becuri ziua-n amiaza mare.

Cînd ieși în stradă, și-aruncă ochii spre clădire, căutînd spre ferestre. Spre nedumerirea lui nu-l află pe cel condamnat să fie pus în fereastră. „L-or fi iertat! Milos ca tac-su al lui Coricovac!"

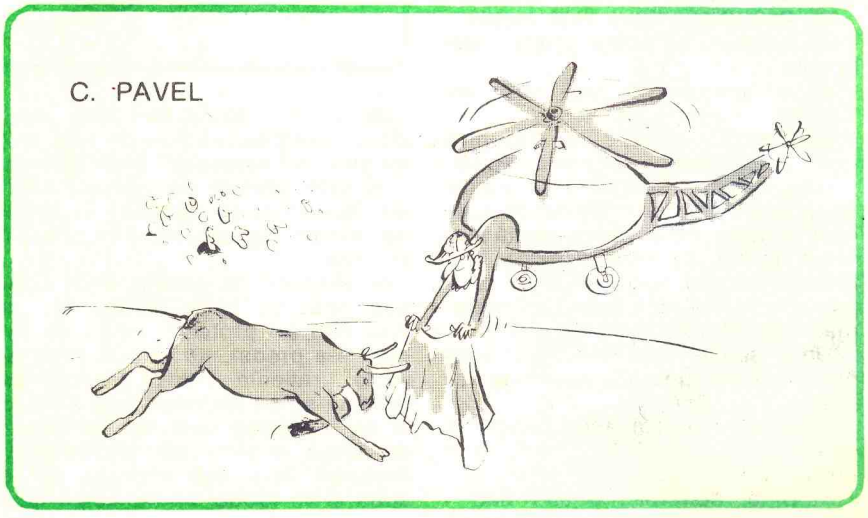

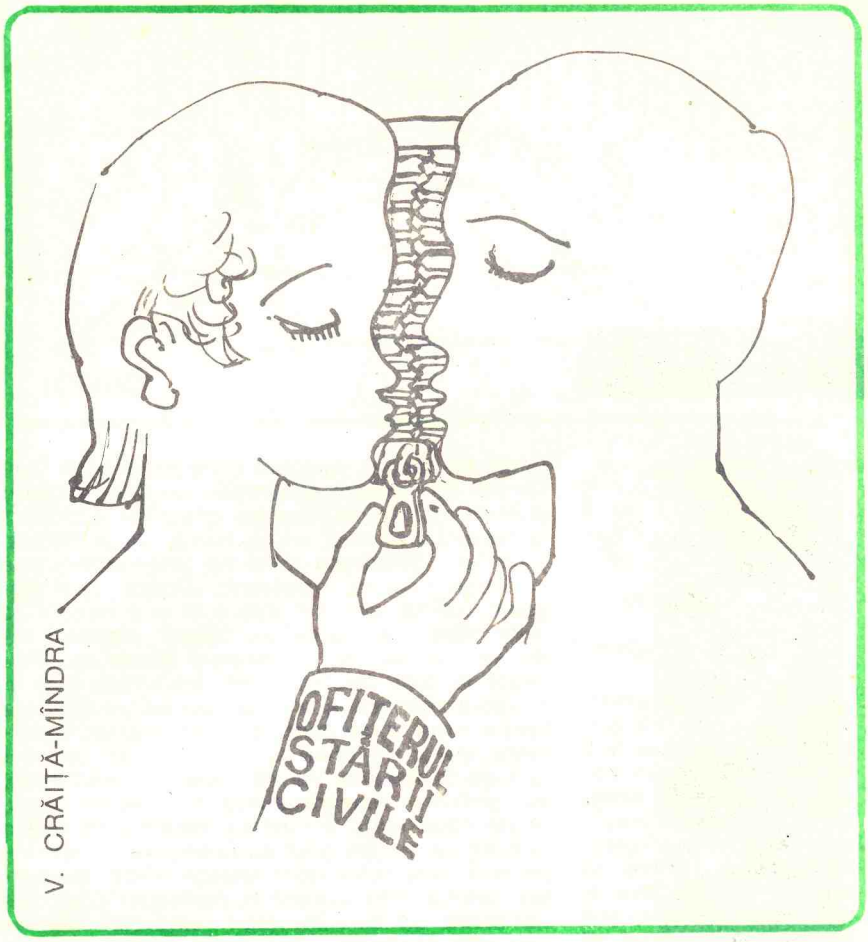

V. CRĂIȚĂ-MÎNDRA

SCHEMA

ION BĂIEȘU

Eu și cu Titi avem schema (dacă vreți, puneți cuvîntul între ghilimele) noastră de peste douăzeci de ani, cu ajutoul căreia scăpăm duminica de-acasă. Nu chiar în fiecare săptămînă, dar aproape. În principiu, sîntem și noi de acord cu nevestele că duminica aparține familiei, ziua în care au și ele (plus copiii) dreptul la o distracție, o ieșire la iarbă verde, un joc de societate, plus alte treburi gospodărești (faci o piață, faci o curățenie etc), sigur că da, dar noi? Noi n-avem dreptul la o evaziune la o escapadă, la o aiureală, mă rog frumos?! Pînă acum o săptămînă treburile ne-au mers bine, adică înțelegerea era perfectă: odată venea el cu o schemă, altădată, eu. Acestea erau dintre cele mai diverse, spontane și verosimile. Dau cîteva exemple: Titi apărea la ușă cu o telegramă pe adresa mea (dată de el, bineînțeles) din partea sucursalei noastre din Focșani care mă chema urgent pentru nu știu ce bucluc pe care numai eu îl puteam rezolva, exista pe telegramă chiar o notiță expresă, cu creion roșu, ca din partea șefului: „Nelu, eventual și Titi, să se prezinte imediat la fața locului". Ce puteau să zică nevestele în fața unui asemenea document irefu-

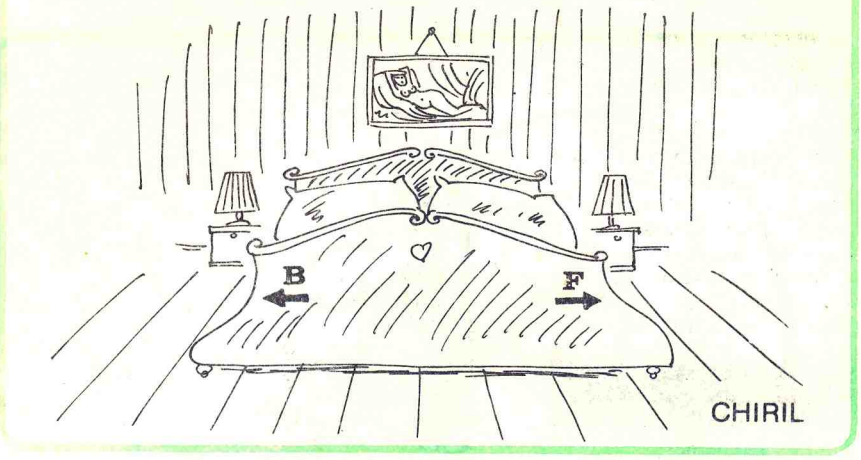

CHIRIL

ANECDOTE

— Draga mamii, dacă stau să mă gîndesc, cel mai bine ar fi să te măriți cu un soldat. Știe să-și coase nasturii, ori ciorapii, știe să-și spele lenjeria, să-și calce hainele, să pregătească mîncarea și, cel mai important, știe să fie ascultător și să facă ce i se cere...

*

Anunț într-un bar New-York-ez:

„În cazul unui atac nuclear, păstrați-vă calmul, achitați nota de plată și apoi fugiți cît puteți de repede".

*

Doctorul: Vă rog să tușiți.

Pacientul: Nu-mi vine.

Doctorul: Altfel nu pot să vă consult.

Pacientul: Să încerc...

După ce pacientul tușește vreo două minute, doctorul îl întrerupe:

— Să știți că mă îngrijorează tusea dumneavoastră! De cînd o aveți?

tabil? Ne făceau valijoara și ne urau drum bun. Iar noi ne duceam și trînteam un chef monstru și niște partide de remi sau poker cu miză mică la „rezervația" unui coleg burlac de la Săftica, pînă luni dimineața, cînd ne întorceam acasă cu ochii roșii de oboseală: „Dragă, ce-a fost acolo, vai de noi, am tras o zi și-o noapte ca niște fiare, i-am scos din belea!" Altădată mă duceam eu la Titi și-l sculam duminică dimineață la șase fără un sfert, anunțîndu-l că în noaptea respectivă a avut loc un incendiu la secția noastră, se pare că au ars lucruri importante, materiale, chiar și dosare cu acte, o luam la fugă în izmene, vai de mine, ce nenorocire, ce ghinion, veneam acasă luni seara tîrziu, poate chiar marți dimineața, bineînțeles, fără a uita să ne mînjim nițel cu funingine pe mîini și pe față. Altă schemă:un telefon trucat din partea șefului (Titi îl imită la perfecție) prin care ne cerea un serviciu (să-i remorcăm mașina sau altă aiureală). Sau: eram invitat la el la masă, cu nevastă-mea duminică la prînz, plictiseală de moarte, nu ne pria nimic, mîncarea ne rămînea în gît, șprițul avea gust de gaz, cum s-o ștergem? „Fetelor, lipsim cinci minute, ne ducem pînă la colț să luăm niște țigări". „Păi trimitem un copil, de ce să vă deranjați?" „Nu, că vrem să luăm un pic de aer, digestia..." Și veneam peste cinci-șase ore, sau și mai și, tocmai noaptea. Cum acopeream respectiva măgărie? Simplu: aveam eu pe cineva la Urgență care-i punea lui Titi (sau mie, depinde, dădeam cu banul) un picior în ghips. „Dragă, ce ghinion, ne-a călcat un Trabant, era să ne omoare". Sau, duminică pe la unșpe, apărea Titi în costum negru, cu cravată neagră, mănuși negre: „Ce faci, dom-le, nu ești gata?" „Gata pentru ce?" întreba nevastă-mea. „Păi nu ți-a spus că azi mergem la înmormîntarea lui Vasilică Morcoveață, fostul nostru coleg de liceu?!" „A, ziceam eu, uitasem pur și simplu". După care mă îmbrăcam și eu în doliu, și duși eram, toată ziua și noaptea următoare. La cheful care avea loc se făceau cele mai hazoase glume pe seama înfățișării noastre mortuare. A doua zi dimineața, cînd ne întorceam să ne schimbăm, pentru a pleca la serviciu, le ziceam

nevestelor: „dom-le, ce jale a fost, ce sfîșiere, săracu băiat, a trebuit să stăm cu familia pînă acum, ca s-o consolăm, nu ne-au lăsat să plecăm...“

Mulți ne și întrebau: „Mă, cum scăpați voi de la neveste duminică de duminică că pe mine (scuzați cacofonia) nu mă lasă nici pînă la țigări, joc cu ea șeptic pînă-mi dă sîngele pe nas“. „Ehe, ziceam noi, dați dracului, avem scheme, avem imaginație“.

Acum o săptămînă, Titi mă anunță încă de joi: „Vezi că se leagă sîmbătă de un botez la Măgurele, la un cunoscut de-al meu, l-am ajutat să promoveze, mi-e recunoscător, are un butoi de căpșunică virgin și două verișoare divorțate, ești la rînd, caută schema“. Ușor de zis, greu de făcut, imaginația omului are și ea limitele ei. Mă chinui joi noaptea, vineri toată ziua, termenul se apropia, sîmbătă la prînz, cel tîrziu, trebuia să le plasez nevestelor acoperirea dispariției noastre. Intrat în criză de timp, ce-mi zic? Ia să apelez pentru documentare la literatura de specialitate, să vedem scriitorii cum se descurcă în astfel de situații. Și citesc volumul unuia care se dă drept umorist, mare autor de farse, bine cotat printre criticii de specialitate (dacă nu cumva totul e aranjat, cum am auzit că se obișnuiește). Oricum, eu, ca om de bună credință, îl citesc de la un capăt la altul și descopăr acolo o găselniță care mi se pare folosibilă și o aplic în viață pe loc. Adică le zic nevestelor o chestie foarte șoching, cu care le las cu gurile căscate de la început: cum că ne-a văzut ieri pe stradă un tip care, după ce ne-a măsurat din cap pînă-n picioare, ne-a zis că e regizor și că el tocmai face un film cu subiect contemporan și că noi am avea exact moacele care-l interesează, nu chiar pentru rolurile principale, dar, oricum, pentru ceva mijlociu, chestie de zece mii și zece zile de filmare, ne interesează? Nevestele noastre n-au zis nimic (puteau să se opună șansei noastre de a deveni vedete?!), așa că am plecat la botezul de la Măgurele, unde a început o distracție ca-n filme, vinul era de nemaipomenit, iar verișoarele respective haioase și brunete ca focul. Numai că, exact în toiul distracției, cine apare! Nevestele noastre. Cică: „Dragă, filmare-filmare, dar unde sînt aparatele?“ „Păi, zic, filmarea s-a terminat și-am mai rămas noi ca să terminăm vinul ăsta de recuzită“. „Și ăstea cine sînt?“ „Păi, zic, niște figurante, vai de capul lor se zbat și ele pentru o bucată de pîine și o friptură în sînge“. În fine, am fost săltați și duși acasă ca niște infractori de drept comun. Pe drum, mă întrebam: „dom-le, de unde ne-au dibuit, de unde au prins pontul, că nu-l știam decît noi doi?!“ N-am închis un ochi toată noaptea, dimineață n-am mai putut și-am întrebat-o pe nevastă-mea: „dragă, zi-mi adevărul, dar pe bune!“ Și mi l-a zis pe bune: văzîndu-mă citind respectiva carte, a respectivului autor, a luat-o și ea la citit, din curiozitate. Și-a descoperit poanta pe care o ciupisem eu.

Fir-ați ai dracului de scriitori, cu cine s-o mai lua după schemele voastre!

C. CIOSU

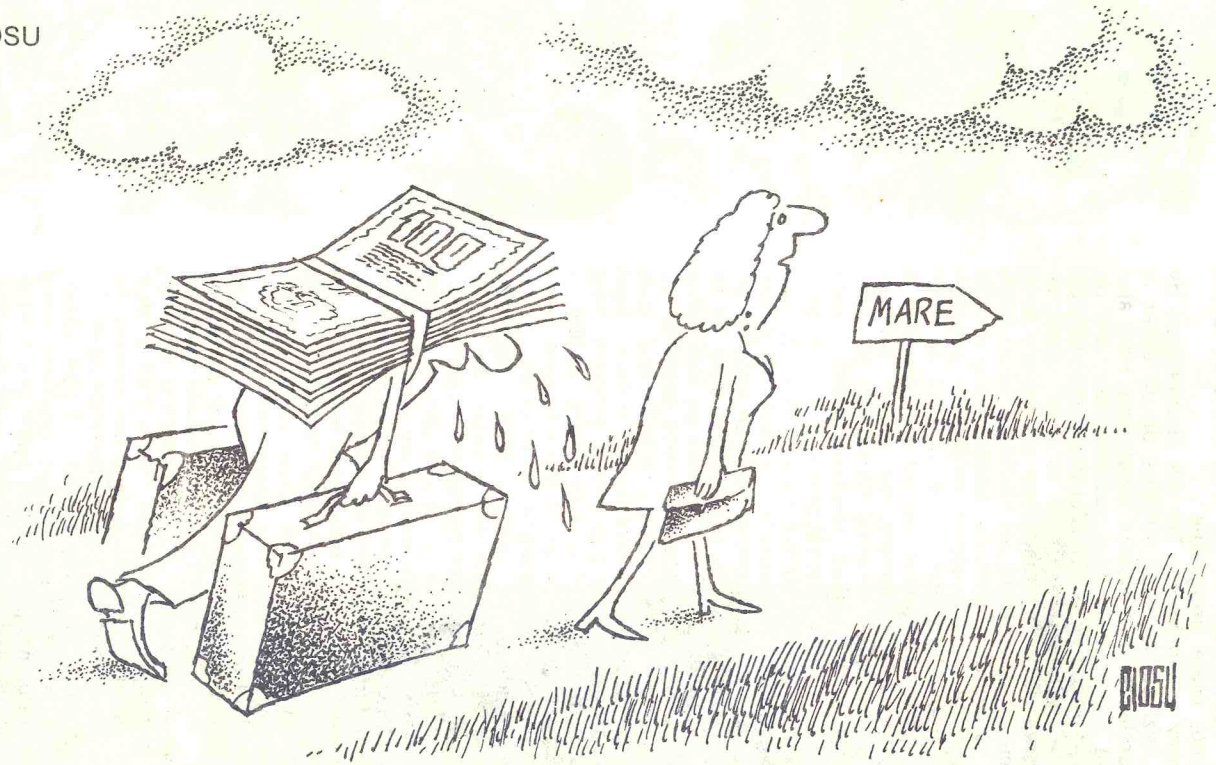

TUDOR GEORGE

IL BURCHIELLO-FLORENTINUL

BUFONUL (MATTACCINI)

IL BURCHIELLO MOFTANGIUL FLORENTIN (1404—1448)

O apariție cu totul insolită în impunătoarea frescă de artiști ai Renașterii italiene se relevă prin personalitatea lui Domenico di Giovanni zis **Il Burchiello,** poet burlesc, născut la Florența în 1404 dintr-o familie mizeră și numeroasă a unui tîmplar și unei țesătoare. Meseria lui de bază era aceea de bărbier, dar prin firea lui năstrușnică, înzestrată cu spiritul parodic și țîfna sarcasmului, își însușește cu mult aplomb tehnica versificației rimate, abordînd forma fixă a Sonetului, împănată cu un conținut fantezist și în răspăr, într-un stil ironist și capricios, deseori anapoda **(alla burchia).** Sonetul practicat de **Il Burchiello** se deosebește de cel obișnuit (cu 14 versuri), fiind un **sonetto caudato** (de 17 versuri), cu ultimele trei versuri, de obicei concluzive și subliniate printr-un distih, distih pointist pe care-l va prelua insistent mai apoi însuși Shakespeare. Acest **figaro** plin de originalitate și de bizarerii lexice, compuse aparent **fără noimă** și cam **în dodii,** comparabile cu producțiile **absurdului** din ultima vreme și cu maniera **urmuziană,** familiară nouă, își avea un atelier al său **(bottega)** pe via Calimala din Florența, unde, în afara clienților care serveau un „ras-tuns-frezat", se vînturau o seamă de amici intelectuali și toată protipendada Florenței, care se amuza vîrtos de stilul liric al acestuia, la fel de executiv și impetuos ca și instrumentele sale meșteșugărești. Obișnuia, folosind impecabilitatea sonetului, să-i radă, să-i tundă la piele, să-i frizeze grotesc, ori numai să-i săpunească pe mulți dintre concetățenii săi, oricît de nobili ar fi fost. Din păcate, se arătase înflăcărat advers chiar al familiei Medici și venerabilului renascentist Leon Battista Alberti, declarîndu-se susținătorul Albizzilor, astfel că, datorită vicisitudinilor politice, își atrase exilul la Siena și mai apoi la Roma, fără ca vagabondajul, la care era silit, să-i corecteze optica socială permanent ironică, pusă pe șotii și băşcălie.

Atelierul lui Il Burchiello se aseamănă în multe privințe cu **bodega** lui I.L. Caragiale, care nu constituia numai un dever comercial ci și un post activ de observație socială și tipologică a „Moftului Român" din 1893, iar acele **momente** și **schițe,** imortalizate după autentice modele, îi vor impune mai tîrziu și acestuia un **exil spiritual,** prilejuindu-i interludiul berlinez.

Il Burchiello — Moftangiul Florentin („avant-la-lettre") a avut deseori de suferit din cauza humorului său înveterat și răsvrătirii temperamentale, obligat să-și mute mereu calabalîcul și năravurile, dar și incontestabilul său geniu, propagat încă din cursul vieții în toate cetățile Italiei. Astfel, influența sa crește și chiar în secolul următor scriitorul boem Francesco Doni (1513—1574) tipărește împreună cu un amplu comentariu, sonetele hazlii ale acestuia **(Rime del Burchiello comentate),** considerîndu-le încă din prezentarea paginei de gardă drept „pline de capricii, fantezie, umor, extravaganță, gărgăuni, frenezie, arguție, citate și spirit" Cuvîntul introductiv este adresat „Moftului (sau Sictirului) Academic Ambulant" **(Al negligente Academico Pellegrino)** evocîndu-se în mod amiabil acea Academie nestatornică a lui Burchiello. De altfel, în 1549 se instituise la Veneția si o Academia dei Pellegrini, printre fondatorii căreia se număra și Doni,

acest publicist fertil de proză polemică, întîmplări și portretizări istețe, ca în „Dovleacul" **(La Zucca)** sau autor de schițări utopice: „Lumi celeste, terestre și infernale". Ca editor, îi publică lui Ortensio Lando prima ediție tradusă în italiană a „Utopiei" lui Thomas More. Marele merit al lui Doni este inteligența și spiritul său deschis către modernitate, fiind primul comentator și printre cei dintîi editori, alături de Francesco Lasca (1503—84), care-l aclamă pe Il Burchiello.

„Moftangiul florentin" se înscrie glorios în galeria poeților glumeți **(giocosi)**, din tradiția realist-burlescă a Sonetului italian renascentist, ilustrat atît de fascinant pe linia unor Rustico de Filippi, Folgore da San Gimigniano și marelui Cecco Angiolieri, iar mai apoi Luigi Pulci, Lorenzo de Medici și îndeosebi Francesco Berni, cel care definește poezia de manieră **bernescă.**

Pentru a ilustra, de la bun început, spiritul agitat și contradictoriu, dar veșnic vesel, rebel și vitalist al lui Il Burchiello voi transpune aici unul din cele mai cunoscute și antologabile sonete ale sale:

Cu briciul Poezia mea se ceartă -
Și iaca io-s pricina ce-i urzică! -
Zicîndu-i ea: că pentru ce, adică,
Din scris pe Burchiello să-l despartă?

Ca la estradă, peste scalda fiartă,
Dă briciu-n brînci cu-arguția-i peltică:
- Chiar dac-al meu discurs pe plac nu-ți pică,
Cu-ngăduință, doamna mea, mă iartă!

De n-aș fi eu, nici apă, nici leșie,
Burchiello-al meu ar prinde o paloare
Ca mucul ars de ceară zmărăgdie!...

Iar ea-nspre el: - Te paște-o grea eroare,
Că-n pieptu-i cald nu-i loc de sclivisie,
Ci-o-naltă năzuință-n suflet are!...

Ce-atîta faimă mare,
Legată d-un lighean și de-o găleată?!
De-s drag cuiva, la spriț să-l văd - la plată!

Gîlceava dintre Brici și Poezie e stăvilită prin intervenția Poetului-bărbier, care se preface a-și negocia dragostea după folosul consumatorului ordinar de crîșmă, amator de chilipiruri bahice și ahtiat după „cinstiri" blagoslovite, plătite de alții, asemeni personagiilor caragialești.

Printre numeroasele lucrări satirice atribuite lui Il Burchiello, se distinge în mod deosebit una care atinge culmile măiestriei atît prin dificultățile tehnice cît și prin fervoarea imaginativă și asociativă, intitulată „Bufonul" **(Mattacini).** Opera respectivă este compusă din 10 sonete — codate, folosind pentru toate cele 10 sonete (170 versuri) aceleași rime, ceea ce ne duce cu gîndul la SONETUL-POTENȚIAL realizat de Raymond Queneau (pe care l-am transpus cititorilor români în revista „Luceafărul" — nr. 49/1986).

Socotind numai schema catrenelor (ABBA-ABBA), pentru cele 10 sonete sînt necesare cîte 40 de cuvinte consonante pentru cele 2 rime propuse, dificultatea amplificîndu-se în cazul transpunerii și prin faptul că la rimele date se asamblează o tematică dată, căreia trebuie să i se urmărească periplul. Personajul sarcastizat este un bufnițoi sălășluit în mijlocul unui castel ruinat, descris cu realism și oroare, simbolizînd decadența și degradarea unei societăți contemporane pe care Burchiello o ura, demascînd-o și sortind-o morții și forțelor oculte.

Pătaniile „bufnițoiului" hărtănit de d-alde hazoșii pierde-vară predispuși la cruzime pot invoca o realitate politico-istorică și soarta multor principi minori din medievala Italie. Nouă, însă, desfășurarea sadicei acțiuni din bufonada burchiellescă ne amintește o povestire asemănătoare din copilăria lui Ion Creangă, cu nefericita pupăză din tei.

Prezentăm pentru prima dată cititorului român această prestigioasă operă din Quattrocento, demnă de un Perpetuum Comic.

IL BURCHIELLO-FLORENTINUL: BUFONUL

SONETUL
I

Slăvitu-Apolo, cînd și cînd, trimeată
Pe-al său vlăstar, cu arc, săgeți vîrtane,
Să bată-n turle la Vitralioane
Culcușul Bufnei, bezna-mpîcloșată!

Sub stîlpi cocîrji, bîrlog bursucu-și cată,
Stîrnind rocoina, ciorile croncane,
Transform-a sale ruine-n bastioane,
Sfruntînd pigmeii-n harța-ntărîtată.

Văzui pe metereze-o ghionoaie,
Cum lilieci, paingi, la oaste-i cheamă,
Iar ei, din grote, botul și-l bulbucă!

Dar coana Șote, coana Bășcăloaie,
Pe păsăruici dintr-ăstea le ia-n seamă,
Halind gogoși necoapte de la țîcă?

Ce-o fi scoțînd, cît rîcă?!
Zdup! Vîr-o-ntre cătuși, cînd ruini provoacă!
Sucește-i gîtul! Gata! Să mai tacă!

SONETUL
II

Se tot bosumflă Bufnița-mbufnată
P-un vîrf de par, c-un cap cît un bostan e,
Scornind, către cintezi, orgolii vane,
Tot chiraie-nchircit, se-nfoaie roată!

Rotește ciocul, cu-ochi focoși, dilată
Sprîncenele, zburlindu-și ghiare-avane,
Înhață paie-n pumni, snopind mormane,
Prăjindu-se-n nămiaza-nfierbîntată!

Cînd iaca păsărari, tîrlari, o droaie,
Ba și-alți vîntură-vînt, c-o bagă-n samă,
Spițeri ce-ți pun ventuzele pe-o bucă:

Ei fluviul Arno-n jghiab îl torn, șiroaie,
Găleata-l bălăcește și-l destramă –
Mai retușînd o hartă prea năucă!

O, tobe, harpe, știu că
Sunați! Iar tu, ce-o jumulișI în troacă,
Despică-i țeasta, măduva de-i seacă!

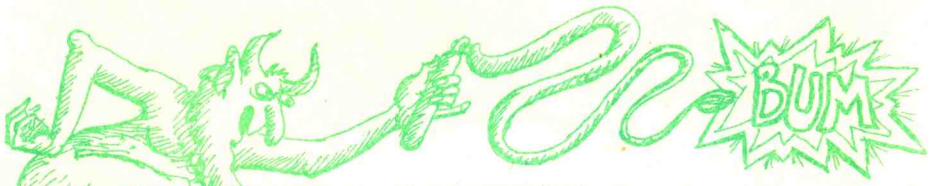

SONETUL
III

Sloboade, drace-o nouă detunată:
Dă-n balamuc, dă-n ocnele tirane
Și-unde-i viesparul de-ascuțit piroane
Și-unde bondarii-s plumbi de pușcă-armată!

S-aștepți doar pîn-se stîrnă zurba-n gloată,
Țînțari și licurici, vultori muscane,
Prin zmoală, sulf și păpădii, catrane,
Împrăștie-i și-adună-i: tu li-ești tată!

Sună-n țimbal, dă vestea-n hulubaie,
Unde-și clocesc prăsila lor infamă
Cloncanii zgripțori, uliul să le-o ducă!

Iat tu să strigi c-o lungă vîlvătaie
Spre greerii ce dau prin grîne iamă,
Zvîrlind cu broaște-n patrafir și-n cucă!

Cu două paie-apucă
De plisc pe Barbaiani-l trage-n cracă -
Pui la proțap mai fraged să se coacă!

SONETUL
IV

Fortu-a căzut și-azi drum bătut e, iată,
Vezi stîncă, geamuri, cărămizi, donjoane,
Zac una-ntr-alta, parcă-s macaroane
Răscoapte-n terciuirea lor trunchiată!

Guzgani și furnicare-n jur s-arată
Cu foamete, ostateci și prigoane,
Tresaltă-n zumzet bărzăuni cu toane,
Rumori, discordii, zarvă trăgănată.

Se-mbufnă Bufna, latră-nspre hîrdaie,
Spre pași, spre ziduri, spre-ăi care-o aclamă -
Van ascunziș tot cată, zăpăucă!

C-o și zării: ce mutră burdihaie,
Ce ochi holbați și-aprinși, c-o dublă flamă,
Ce zburlă-n pene, zmulse din perucă!

Hai, bufnițoi, tătucă,
Vede-te-aș gol și da-te-aș în tărbacă -
Leșia-n clocot ți-i pedeapsa, iacă!

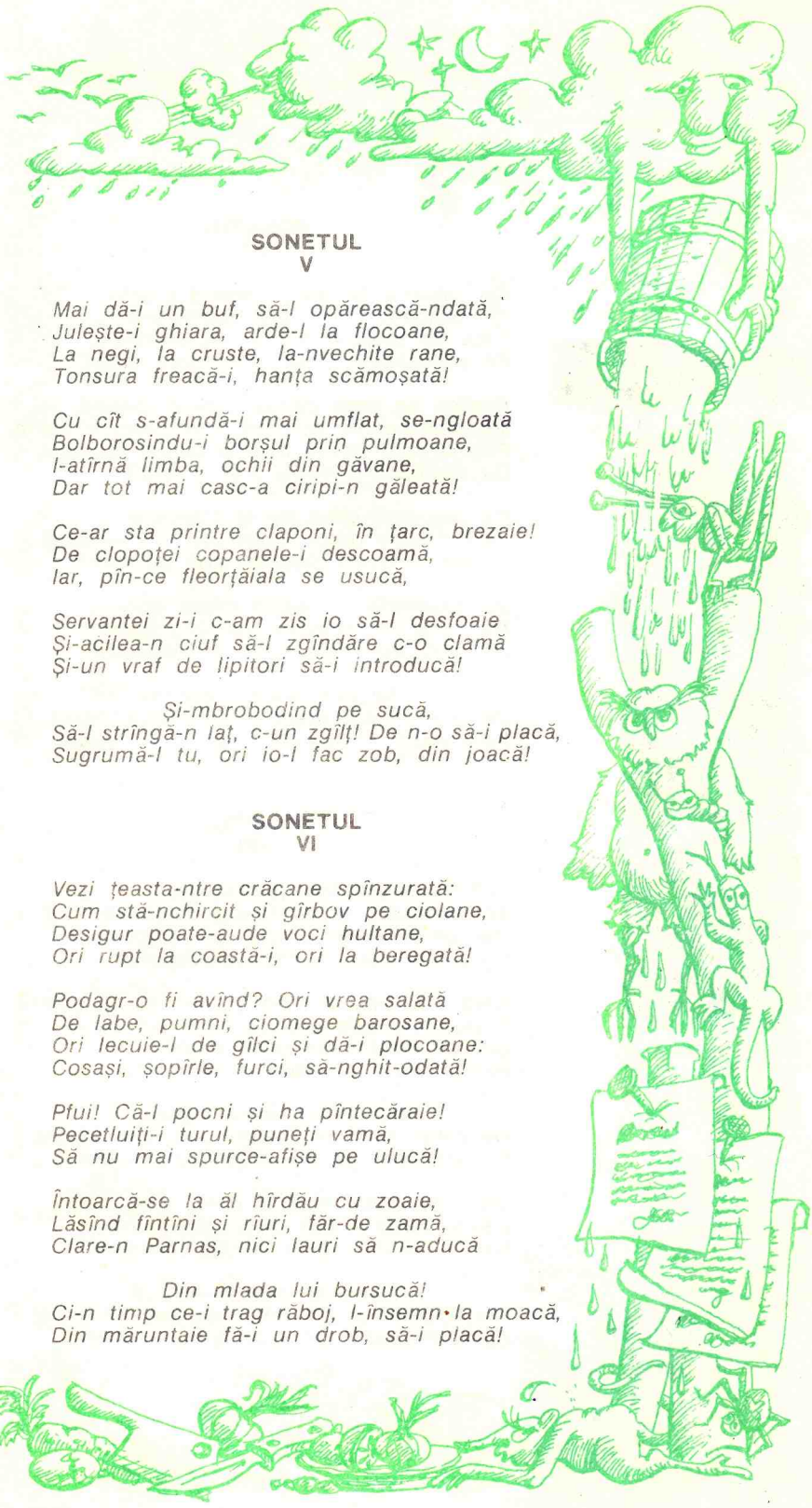

SONETUL
V

Mai dă-i un buf, să-l opărească-ndată,
Julește-i ghiara, arde-l la flocoane,
La negi, la cruste, la-nvechite rane,
Tonsura freacă-i, hanța scămoșată!

Cu cît s-afundă-i mai umflat, se-ngloată
Bolborosindu-i borșul prin pulmoane,
I-atîrnă limba, ochii din găvane,
Dar tot mai casc-a ciripi-n găleată!

Ce-ar sta printre claponi, în țarc, brezaie!
De clopoței copanele-i descoamă,
Iar, pîn-ce fleorțăiala se usucă,

Servantei zi-i c-am zis io să-l desfoaie
Și-acilea-n ciuf să-l zgîndăre c-o clamă
Și-un vraf de lipitori să-i introducă!

Și-mbrobodind pe sucă,
Să-l strîngă-n laț, c-un zgîlț! De n-o să-i placă,
Sugrumă-l tu, ori io-l fac zob, din joacă!

SONETUL
VI

Vezi țeasta-ntre crăcane spînzurată:
Cum stă-nchircit și gîrbov pe ciolane,
Desigur poate-aude voci hultane,
Ori rupt la coastă-i, ori la beregată!

Podagr-o fi avînd? Ori vrea salată
De labe, pumni, ciomege barosane,
Ori lecuie-l de gîlci și dă-i plocoane:
Cosași, șopîrle, furci, să-nghit-odată!

Pfui! Că-l pocni și ha pîntecăraie!
Pecetluiți-i turul, puneți vamă,
Să nu mai spurce-afișe pe ulucă!

Întoarcă-se la ăl hîrdău cu zoaie,
Lăsînd fîntîni și rîuri, făr-de zamă,
Clare-n Parnas, nici lauri să n-aducă

Din mlada lui bursucă!
Ci-n timp ce-i trag răboj, l-însemn·la moacă,
Din măruntaie fă-i un drob, să-i placă!

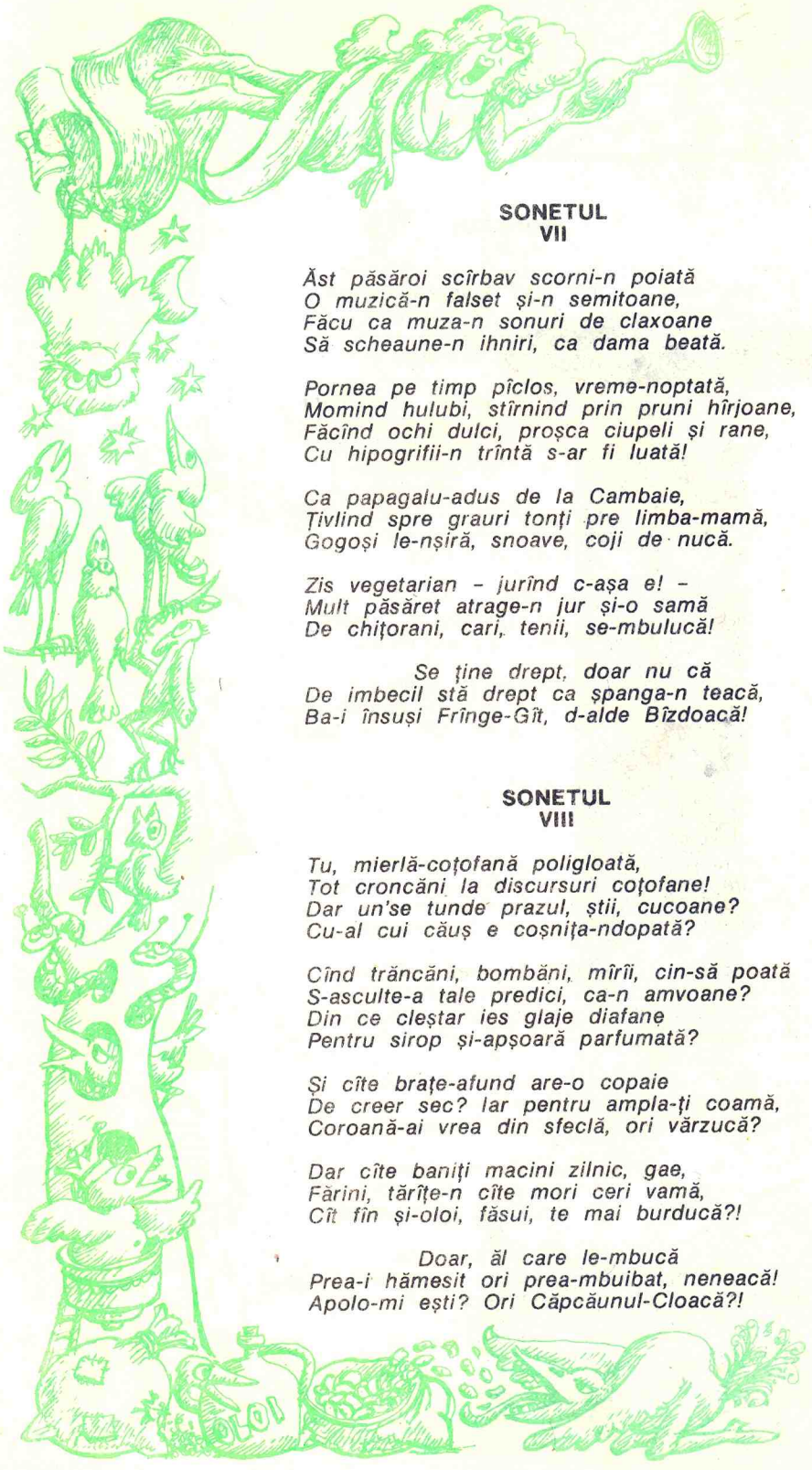

SONETUL
VII

Ăst păsăroi scîrbav scorni-n poiată
O muzică-n falset și-n semitoane,
Făcu ca muza-n sonuri de claxoane
Să scheaune-n ihniri, ca dama beată.

Pornea pe timp pîclos, vreme-noptată,
Momind hulubi, stîrnind prin pruni hîrjoane,
Făcînd ochi dulci, proșca ciupeli și rane,
Cu hipogrifii-n trîntă s-ar fi luată!

Ca papagalu-adus de la Cambaie,
Țivlind spre grauri tonți pre limba-mamă,
Gogoși le-nșiră, snoave, coji de nucă.

Zis vegetarian - jurînd c-așa e! -
Mult păsăret atrage-n jur și-o samă
De chițorani, cari, tenii, se-mbulucă!

Se ține drept, doar nu că
De imbecil stă drept ca șpanga-n teacă,
Ba-i însuși Frînge-Gît, d-alde Bîzdoacă!

SONETUL
VIII

Tu, mierlă-coțofană poligloată,
Tot croncăni la discursuri coțofane!
Dar un'se tunde prazul, știi, cucoane?
Cu-al cui căuș e coșnița-ndopată?

Cînd trăncăni, bombăni, mîrîi, cin-să poată
S-asculte-a tale predici, ca-n amvoane?
Din ce cleștar ies glaje diafane
Pentru sirop și-apșoară parfumată?

Și cîte brațe-afund are-o copaie
De creer sec? Iar pentru ampla-ți coamă,
Coroană-ai vrea din sfeclă, ori vărzucă?

Dar cîte baniți macini zilnic, gae,
Fărini, tărîțe-n cîte mori ceri vamă,
Cît fîn și-oloi, făsui, te mai burducă?!

Doar, ăl care le-mbucă
Prea-i hămesit ori prea-mbuibat, neneacă!
Apolo-mi ești? Ori Căpcăunul-Cloacă?!

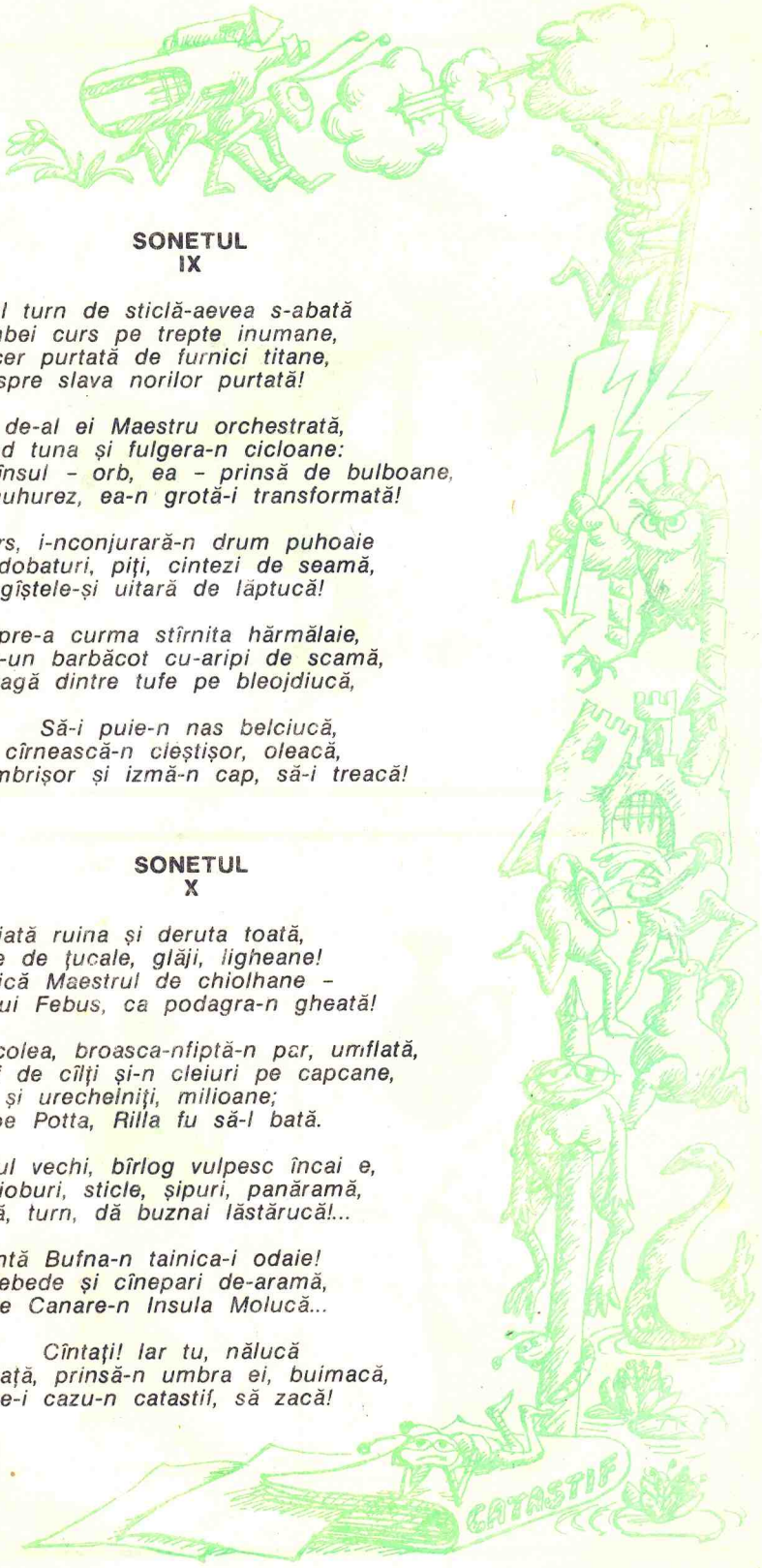

SONETUL
IX

Măreţul turn de sticlă-aevea s-abată
Al Limbei curs pe trepte inumane,
Spre cer purtată de furnici titane,
Pînă-nspre slava norilor purtată!

Ea fu de-al ei Maestru orchestrată,
Pe cînd tuna şi fulgera-n cicloane:
Vai, dînsul - orb, ea - prinsă de bulboane,
El - huhurez, ea-n grotă-i transformată!

La-ntors, i-nconjurară-n drum puhoaie
De codobaturi, piţi, cintezi de seamă,
Chiar gîştele-şi uitară de lăptucă!

Dar, spre-a curma stîrnita hărmălaie,
Să vie-un barbăcot cu-aripi de scamă,
Să-l tragă dintre tufe pe bleojdiucă,

Să-i puie-n nas belciucă,
Să i-l cîrnească-n cleştişor, oleacă,
Cu cimbrişor şi izmă-n cap, să-i treacă!

SONETUL
X

Deci, iată ruina şi deruta toată,
Urmate de ţucale, glăji, ligheane!
Aici pică Maestrul de chiolhane -
Ostil lui Febus, ca podagra-n gheată!

Vezi, colea, broasca-nfiptă-n par, umflată,
Burduf de cîlţi şi-n cleiuri pe capcane,
Omizi şi urechelniţi, milioane;
Aici, pe Potta, Rilla fu să-l bată.

Castelul vechi, bîrlog vulpesc încai e,
Sub cioburi, sticle, şipuri, panăramă,
Cupolă, turn, dă buznai lăstărucă!...

Ici, cîntă Bufna-n tainica-i odaie!
Trec lebede şi cînepari de-aramă,
Dinspre Canare-n Insula Molucă...

Cîntaţi! Iar tu, nălucă
Glumeaţă, prinsă-n umbra ei, buimacă,
Depune-i cazu-n catastif, să zacă!

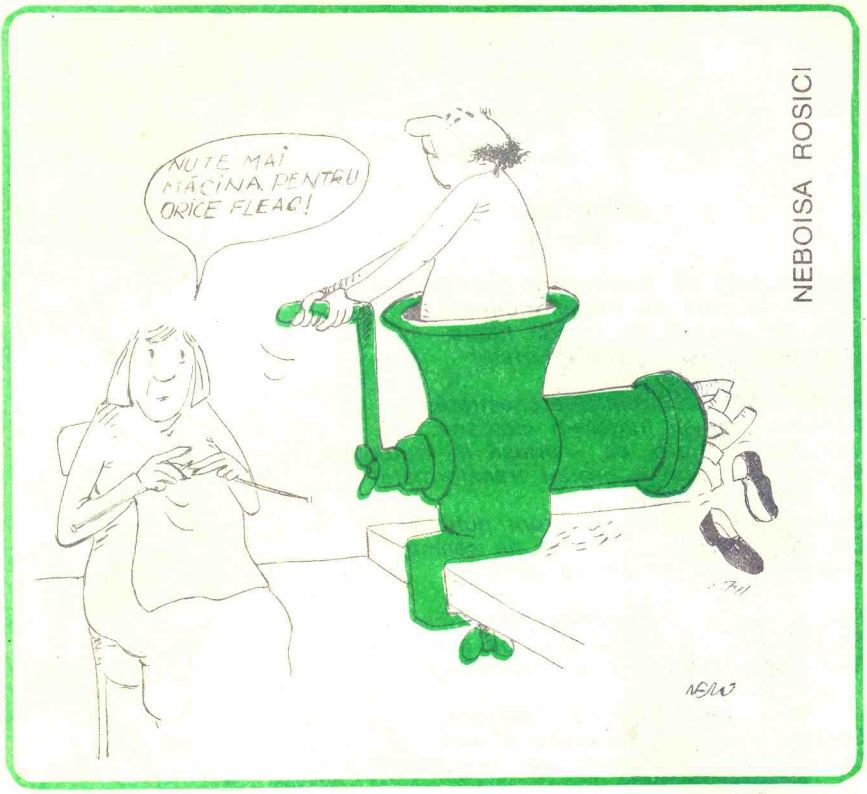

NEBOISA ROSICI

CRISTIAN MARCU

ALEXANDRU D. LUNGU

FERICIRE PÎNĂ LA SEMN...

Bucuria amestecată cu grijă, neliniște, îndoială, scepticism, a celor cîțiva colegi prezenți la clipa în care Ioana anunța cotitura vieții ei, avusese loc într-o luni, zi liberă și de salariu la teatru, coincidență rară și prilej fericit pentr-un pahar vorbit pe-ndelete, neînghesuit de timpul veșnic dușman al celor care trebuie să creeze la ore fixe...

Nici n-apucase să se-ncălzească bine scaunul pe care se așezase fiecare, unii nici măcar n-apucaseră să soarbă din deliciosul „vin de regiune, nouăspe cinzeci la alimentara, treișdoi la local", servit numai la cunoscuții de încredere... ca Ioana, înțepenită într-o hotărîre care i se citea în fiecare fibră a corpului încă tînăr, pietros, cu toate că schimbase de doi ani prefixul cu patru, la numărul primăverilor, dar, din cochetărie, îl mai întrebuința, anunță de parcă ar fi achitat. sec, riscînd ultima sumă pe cartea pe care o avea în mînă: „Tuțulicilor, mă căsătoresc!"

Mai amenințase ea cu căsătoria, de nu se mai știe cîte ori, de la ultimul divorț, dar de data asta părea atît de hotărîtă s-o și facă, încît toți cei din jurul mesei au rămas o clipă de-a dreptul țepeni, ca într-un desen de gen... de Costache Piliuță.

Înțepeneala, perplexitatea, grijile, neliniștile, îndoielile, scepticismul și toate care-or mai fi fost... erau cu vîrf și-ndesat justificate... pe de-o parte, prietenii nu voiau s-o piardă din cercul lor pe „mama răniților", cum i se spunea, (Ioana fiind un fel de leac de bună dispoziție, cataplasmă de răni din iubiri repetate, tălmăcitoare de semne, suflet caritabil, milos, filotim etc.) pe de alta, mica și cocheta ei garsonieră, la un pas de teatru, era refugiu pentru necăjiți și mai cu seamă, necăjite, strană de spovedanie, loc de punere la cale. adăpost de vremi bejenite, divan de mici și nevinovate bîrfe, sarea, piperul și gerovitalul actorilor, ale doctorilor și restului civililor... or, pătrunderea unui barbat, cu acte, în garsoniera, ar fi însemnat pentru prietenii din teatru, mai bine zis pentru tot colectivul de „țuțulici și pițifelnici", cum le zicea ea colegilor — minus băiatul ăla de chelner, cu picioarele și mîinile prinse de corp, în elastice, care mimează atașament, la orice... fără talent, concubinul unei babe; a lui Lulu, care cunoaște doar o singură poezie, „La șalul cel negru" și-i categoria întîia, și-a altor pițifelnici care nădușesc, fără pauze, să-și sape colegii — ar fi însemnat, cum s-a mai spus, sonerie surdă, ușă izbită-n nas, ori zăvorîtă pe veci!

Și parcă a nu lăsa vreun dubiu că cele spuse sînt vorbe scăpate aiurea, în orele cît durase libația, Ioana fusese, ca niciodată, cucernic de tăcută, zîmbea doar enigmatic și visa (pentru cine putea înțelege) fluturi de fericire, cerbi cu sori în frunte, scări de mătase urcînd la stele, filomele cu povești albastre, la care cei de față nu se puteau înălța cu gîndurile lor practice, mărunte, ametite de spriț...

Eu,ca unul din cei mai apropiați Ioanei, confident intim, tălmăcitor cu imaginație al zațului cafelei și-al viselor, amăgind-o cu exact ce gîndea și dorea ea să i se-ntîmple, m-am bucurat sincer de pasul, întru temeinicie, pe care era hotărîtă să-l facă, decis fiind să n-o inoportunez nici măcar cu vreun telefon, darmite cu vreo vizită, care i-ar fi putut tulbura fericirea, mai ales că (uitasem să spun) Ioana atrăsese atenția, celor ce se aflau atunci, acolo, precum că: „de-aici înainte, să nu-mi mai calce nimeni, nici măcar pragul blocului, neanunțat! Nu rînji, că mă adresez și ție, profesor de țară, mutat disciplinar pentru beție! Dacă pretindeți că-mi sînteți prieteni, scutiți-mă de vizite fără te-

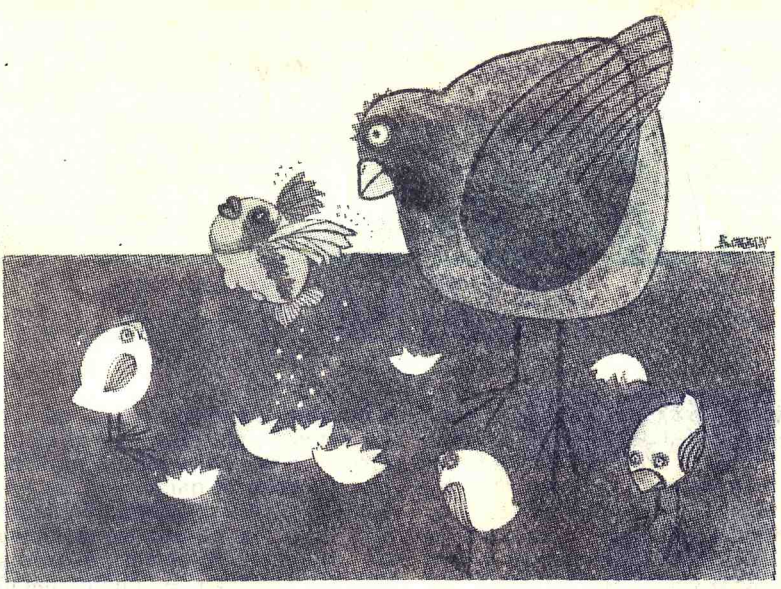

PAVEL BOTEZATU

lefon prealabil, că de-aceea a apărut invenția asta, s-o folosiți și voi, tîmpiților! Nu, una-două, hai la Ioana!... Bagă unul o vodcă în buzunar, hai la Ioana! Plouă, n-are unul umbrelă — ca și-a băut-o, nu știu de cîte ori, înainte de-a o cumpăra — hai la Ioana! Se-mpiedică una într-o dragoste morfolită... hai s-o consoleze Ioana! Îi mănîncă alteia, un derbedeu, rezervele din cămară, scurge toată vișinata dintr-o damigeană, îi înghite și ultima vișină cu tot cu sîmbure, după care-o părăsește... hai la Ioana, cu răcnete și plîns! „Mă omor, mă operez estetic, mă mut în provincie"!... Gata! De-aici înainte, civilizat! Telefon, și nu la orice oră, numai la cele de bun simț, dacă-l mai aveți!?

„Pentru că, țuțulică, țărănele, (mi s-a confesat Ioana, dezmierdîndu-mă, în timp ce-o conduceam către casă) viitorul... mă rog, să nu zic hop, pîn' n-oi sări... e un om extraordinar, formidabil, drăguț, serios, calin, concupiscent! E brunet. Și-i doctor. Doctor de... de ăsta, cum îi zice... care taie morți pentru niște experiențe de-ale lor... Mi-a povestit niște cazuri, c-am rămas pur și simplu fără respirație... Parc-aș fi văzut niște filme de-alea cu suspansuri la fiecare minut. Acum, țuțulică, sigur că mimam și eu că mai cunosc cîte ceva, cu toate că eram tămîie, dar nu voiam să creadă doctorul că are de-a face c-o ignorantă... Ei, și dacă tot m-am lansat în cunoscătoare, nu știu cine dracu m-a pus să-i spun să-mi aducă și mie o broșurică, o cărticică, ceva... să aprofundez problema... Așa că într-o seară m-am pomenit c-un cărțoi de cîteva kilograme, că te-nspăimîntă numai cînd îl vezi, nu să-l mai și citești, a unuia, Minovici... Asta nu-i ăla... cu vila cu clopoței de la șosea?... Am bănuit eu, dar îți dai seama, țărane, că m-am prefăcut că-l știu... Și din cauza lui Minovici ăsta, n-am dormit două săptămîni, că mi-am pus mintea cu el, bine-nțeles, pe sărite, să pot intra, cît de cît într-o conversație mai documentată cu doctorul meu. Dar să știi că-i o carte drăguță; atîta numai că-i cam pesimistă... Tot individul, pentru el, e caz. Cutare o isterică; cutare e bolnav de persecuție; unu-i bolnav de boala ajungerii; aia are complexul lui Oedip... asta chiar că nu mai știu cum vine... Lasă că-mi spui tu altădată, că mă grăbesc... Cutare-i criminal din naștere, altul devine pe drum... Așa că numai de ăștia visez; într-o noapte am visat că eu aș fi de toate la un loc, un fel de ghiveci de defecte și complexe... Dar cartea, cel puțin după părerea mea, e simpatică, te cultivă; o să ți-o dau și ție s-o citești... Oricum, eu l-am dat gata pe doctor, la prima conversație, după ce mi-a adus-o, că el credea că mă sperie grosimea... Vai, țuțulică, țărănele, de cînd îmi intră doctorul în casă, parcă s-a schimbat și atmosfera interiorului, totu-i vesel, totu-i elevat, totul respiră parcă mai manierat, că uneori nu-mi vine-a crede, ce colegi bădă-

rani și neciopliți am... că să-ți spun numai cum ne pierdem în niște discuții șoptite, și-n niște tăceri lungi, adînci, că parc-am început să-nvăț din nou alfabetul dragostei... Dacă eu, care stau lîngă Cișmigiu și n-am intrat de ani de zile în grădină, am început acum să-i bat aleile, să-i știu băncile umbrite, statuile, să mă plimb cu barca?!... Pînă și apa aia răsuflată, clocită, din lac, mi se pare limpede, visătoare, plus gogoșile, că mîncăm mereu cîte-o gogoașă și-o stingem cu apă minerală de la chioșcul ăla pentru fanfară, fără fanfară. Și pe urmă, cînd ne-ntoarcem acasă... Ei, și-aici, țărănele, te dau gata! Lasă semiobscurul și altele, dar înainte de toate bem un păhărel de Whisky!... Ce te holbezi așa țărane?! Whisky! Adică unde n-ajungeți voi cu rafinamentul decît la un vin de regiune, cum auziți de-o băutură mai fină și mai greu de procurat, gata, holbați ochii! Păi, sigur, e normal, că după cadou, cunoști omul... Ca să nu-ți mai spun cum l-a adus?!... mă rog, după ce-am bătătorit noi Cișmigiul, în cîteva întîlniri poetice, cu barca, cu gogoși, cu... l-aud într-o seară: „V-aș face, dacă se poate, dacă nu deranjez, dacă nu vă par prea îndrăzneț, dacă nu oportunez etc... v-aș face o vizită acasă“... Eu mă fac că nu accept, el insistă, eu îi aduc argumentul ăla... că ce-o să creadă despre mine?, el, „că-i normal ca o doamnă serioasă să-și pună probleme, cînd primește pe cineva în casă“, dar că-n ce-l privește e „bărbat serios“ și iar insistă... Pînă la urmă convenim să ne-ntîlnim într-o seară cînd n-am spectacol. Îmi iau toate măsurile de precauție, să nu mă trezesc c-un nechemat dintre voi, ori cu una proaspăt trădată; închid telefonul, soneria, și aștept cu ochii-n vizorul ușii...

În sfîrșit, după ce intră, începe să despacheteze cu grijă, timid, cu eleganță, dintr-o hîrtie foarte fină, legată c-o fundă, o sticlă paralelipipedică... Am tresărit, dar m-am stăpînit... Și-odată l-am văzut pe doctor, pe-un soclu, iar voi, colegii, să nu rîzi de mine, țărane, voi, la pămînt, cu gurile căscate, de parcă atunci i s-ar fi dezvelit statuia!... Whisky! O sticlă întreagă, cu doi căței pe ea și-o bubă ieșită din sticlă; căței unul alb și altul negru... Aduc repede două păhărele și-aștept să toarne. Doctorul însă întîrzie plăcerea, cam o oră. Descrie calitatea Whisky-ului cu căței și bubă, că cică ăsta ar fi cel mai grozav! Cum se fabrică el, cum se distilează el, cum voiajează nu știu cum, pe mare, în butoaie, pe urmă se trage la sticle de astea... Dragă, te și umilește, cîte știe, ce cultură are!... Te-aș invita și pe tine să-ți moi gura-ntr-un păhărel, numai ca să-ți dai seama de neciopliții noștri de colegi, care-ți vin c-un vin de nouăspe cinzeci, ori c-o vodcă puturoasă de treișopt... Pe cînd doctorul... Whisky! Dac-am luat eu hotărîrea să nu mai primesc pe nimeni, dar absolut pe nimeni, nici măcar vreo colegă, care știi cum sînt colegele... odată-i cere una o consultație și... îți dai seama, țărănele, cît ții la el!

MIHAI POP

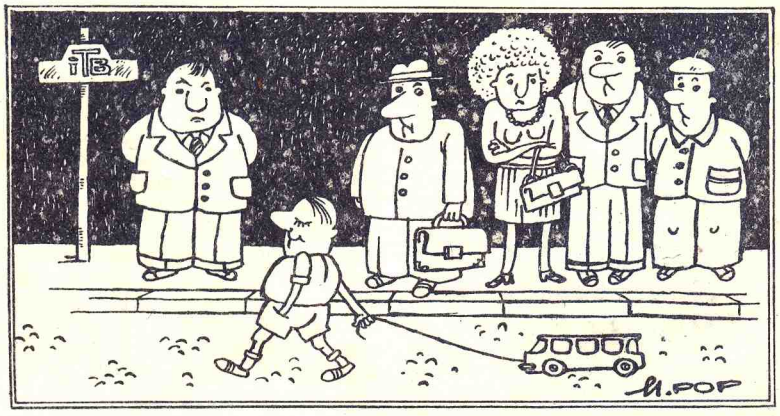

Şi cum tocmai ajunsese în pragul blocului, o văd deodată pe Ioana cum tresare ca muşcată de viperă, se-ngălbeneşte şi-mi şopteşte printre dinţi, să mă evaporez, „că uite-l pe doctor, ăla cu pardesiul maron-roşcat...".

Colega dispare ca aspirată de uşa deschisă a blocului. Mă „evaporez" şi eu fără măcar să-mi iau rămas bun. Pe lîngă mine trece un ins banal, către cincizeci de ani, mă priveşte ca pe-un asasin, semn c-am fost reperat stînd de vorbă cu Ioana. Ca să nu aibă vreun dubiu că antipatiile ne sînt reciproce, îmi bolovănesc şi eu ochii în el, după care mă întorc şi tropăi de cîteva ori, ca-n jocul ăla de-a prinselea, ceea ce-l face pe doctor să tamponeze la intrare o gospodină care tocmai se-ntocea de la piaţă cu două sacoşe pline de bunătăţi, care i-au şi zburat din mîini. Pentru că tot sînt cu motorul paşilor pornit, mă apropii cinic de uşa blocului, sigur fiind că mirele urcă în trap spre fericire, acompaniat, (nici nu se putea altfel) de înjurăturile înflorate ale gospodinei care adună de pe jos verzile şi spanacul mustind de calorii şi vitamine.

Vestea măritişului Ioanei pătrunde în teatru — creuzetul în care se fierb concentrate toate patimile lumii: nădejdi, desnădejdi, iubiri, trădări, înălţări, căderi, orgolii, vanităţi, speranţe spuse, dureri surde, adevăruri acoperite, minciuni poleite, trecute toate prin zbuciumul şi credinţa lacrimei.

„Ioana se mărită!"... „Se mărită Ioana?!" „Aiurea, doar nu-i tîmpită"... „Ce i-o fi trebuind măritat, dragă?!" „Te pomeneşti că pînă la urmă, zăpăcita de Ioana"... „Cine n-aiba o fi pitifelnicul care-a smuls-o dintre noi?" „Să ştii că Ioana se mărită, a luat un împrumut de cinşpe mii, la *ceare*"...

În pofida comentariilor contradictorii, fuga Ioanei de colegi, toate împrăştierile ei polarizate către presupusul mire, durata idilei, aproape trei luni, (timp astronomic, avînd în vedere că Ioana, odată intrată în posesia a ceva, rar trecea o săptămînă, hai două, să nu transforme ceva-ul ăla... să-l schimbe cu altul mai prost, să-l vîndă c-un sfert de preţ, ori pur şi simplu să-l dea de pomană) nu mai lăsa nici-un dubiu că hotărîrea ei e definitivă!

Chiar şi eu, ca unul care-o cunoşteam mai temeinic, am început să cred că se căsătoreşte, bucurîndu-mă sincer că-şi adună singurătatea lîngă cineva, pentru că în ciuda primei impresii, cel puţin după spusele Ioanei, doctorul părea să fie om de suflet, om de ispravă. Oricum, am fost unul din cei care-au respectat consemnul de-a n-o inoportuna în nici un fel, poate şi pentru faptul că mă „hîrjonisem" atunci, cu doctorul... şi-l făcusem să dea peste gospodina cu plasele pline...

Fiindcă nu repetam şi nici nu jucam în vreo piesă împreună, în timpul ăsta am întîlnit-o de patru, cinci ori, totdeauna grăbită, gonind către undeva... învăluită într-o tulburare fericită. Ultima oară ne-am văzut în faţa ghişeului casieriei, încasa un teanc mărişor de sute, împrumut C.A.R.

Pe la sfîrşitul lui octombrie (trecuse aproape trei luni de la „marea declaraţie") primesc un telefon de la prietena mea. Îmi toarnă în ureche o avalanşă de reproşuri, muşcă din mine, îmi dă cu flit, mă ridică, mă coboară, mă tăvăleşte, zvîrle cu invective şi încheie: „Chiar mort pe masă dacă ai, lasă-l şi vino urgent încoace!" După care, trîntеşte telefonul, semn că porunca nu se mai discută... Mă conformez anevoie, stăpînit de gîndul că, exact c-un an în urmă, tot pe-o vreme cu ploaie putredă, mă ţinuse în balconul ei descoperit, trei reprize a cîte-o oră, din pricina unor colege, care veniseră pe rînd să-şi plîngă iubirile mutilate Şi-acum ce s-o fi mai întîmplat? gîndesc, în timp ce urc cu liftul către garsoniera prietenei... Te pomeneşti că vrea să mă prindă de naş, aşa cum m-a ameninţat cîndva, că dacă se mărită „încă odată", că vorba ei, „odată se mărită cineva a patra oară", mă ia de naş, convinsă că numai eu i-aduc noroc...

Prietena îmi deschide, înainte să

apăs pe butonul soneriei, semn ca era la pîndă, mă bagă iute în casă, și după ce încuie ușa, asigurînd-o și cu lanț, dispare în baie. În garsonieră e cald, lucrurile sînt în ordine, iar pe masa rotundă, de stejar, hodinește o sticlă de vodcă ne-ncepută și două pahare nepereche. Din baie se aude fosnetul apei, niște plescăituri, un „așa"! ca o concluzie definitivă, și-n cele din urmă apare și Ioana și s-așază pe marginea patului. Pare-o felină liniștită, dar se simte că la prima mișcare a prăzii va sări cu ultima fibră încordată. Chiar și ochii puțin înroșiți, umeziți de lacrimi bine stăpînite, atestă spusele de mai sus. Tăcerea se-ntinde. Ioana pare chiar să mă ignore... Aștept un cuvînt de început, un gest către sticla făcătoare de dialog... Nimic! În sfîrșit, Ioana atacă prin învăluire... „Tu... țărane... în ultimul timp ce-ai mai făcut?" „Aceiași placă: repetiții, spectacole; grăbește-te să nu-ntîrzii la teatru, ai grijă să-ți lași toate viciile și speranțele la intrare... că altfel *Pudibondul* atîta așteaptă; mai un rînd pus pe hîrtie, mai un pahar de vorbe, mai"... „Și pe la mine, țărane, de ce n-ai mai trecut ?"... „Păi, consemnul, hotărîrea ta"... „Lasă! Și chiar dac-ar fi fost așa... ce, mă măritam cu unul, cu milițian la poartă... c-un Othello, ori cu vreun tîmpit?! Bravo! Și pe urmă, care-i pițifelnicul ăla să mă țină pe mine-n pinteni?!. Da' unde trăim, țărane? Adică, dacă te măriți, gata, lacăte peste tot? Auzi la el ce crede despre mine!" „Am zis eu, că?". „Dacă n-ai zis, ai gîndit!... C-ați ajuns, toți, una să spuneți, și alta sa gîndiți, afară de mine, care ce mi-e-n gușă, și-n căpușă! Cînd am zis, ce-am zis, am zis că prea dădeau buluc la mine toți nechemații și mai ales nechematele, dar asta nu însemna că mă zidesc în casă... Alții de ce-au înțeles cum trebuie, ce-am zis eu?... fir-ar ei ai dracului de pomanagii!... Ca să nu-l iau decît pe *Lipitoare,* ori Lord Avasiloaie, ori colega noastră, din piața aia, cu statuia aia, care după ce că mătură trotuarul cu fundul, a mai dat și de șaișpe ori examen de cocoană... și-a căzut... și tocmai tu mai tîmpit! Iartă-mă, țărănele, dar pe-aici s-au petrecut fapte mari!... Stai să-nchid dracului geamul de la balcon, ca vecina asta din dreapta, alta n-are de făcut, decît să spioneze, cine intră, cine iese, ce zic, ce fac?... Și-a naibii, ascultă uneori cu urechea în fundul oalei de supă lipită de peretele meu... Pe urmă mă enervează și Cișmigiul ăsta murdar, în care mișuna noaptea tot felul de întîrziați care-ți lărgesc urechile cu porcăriile lor!

Dar după ce Ioana închide ușa de la balcon și trage și jaluzeaua, discuția încezește. E deajuns însă să-i observi agitația mîinilor, tremurul colțurilor gurii care parcă mușcă zăbala, a piciorului drept, așezat peste stîngul, părînd s-o ia la trap, să-ți dai seama că vulcanul e gata s-arunce lavă... Reiau eu timid discuția... „Înseamnă că"... „Ce să-nsemne?"... „Că m-am înșelat... Credeam că mă inviți pentru marele eveniment"... „Ce-nțelegi tu prin *marele eveniment?!*"... „Ziceam că m-ai chemat să te cunun cu doctorul tău"... „Ha-ha!" face Ioana și sare de parc-ar fi catapultat-o patul. „Marele eveniment s-a și petrecut, țărane!" Sînt total nedumerit!... „Da, da, s-a petrecut, continuă ea... Să fi văzut numai cum se-nghesuia doctorul să nimerească ușa asta, ca să nu mai spun de ușa liftului, și cum zburau deasupra lui, cînd a ajuns jos, pe trotuar, foi și fascicole din cartea lu' ăla, cu „vila cu clopoței!" ...Noroc c-am răsfoit-o și eu, c-altfel nu m-alegeam cu nimic din lunile astea păgubite!"... „Dacă-nțeleg"... „Păi, caută să-nțelegi, că de aia-ți dă statul salariu de intelectual, ța-

CELINA NEGREA

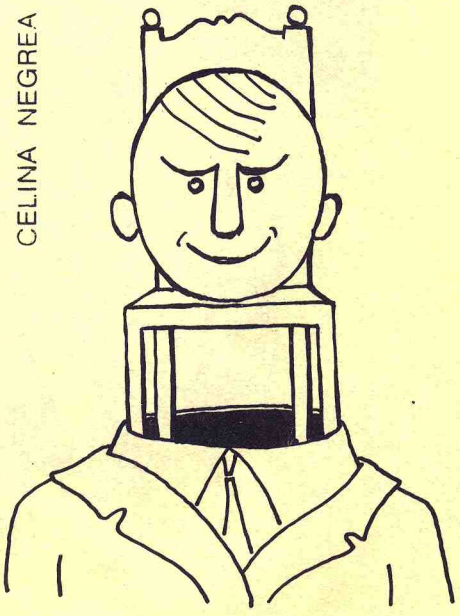

rane! Ţi-aduci aminte ce ţi-am spus eu acum trei luni?... Păi, cum să ţii minte, cînd tu nici numărul tău de telefon nu-l ştii bine? Cînd ţi-am spus ca doctorul mi-a adus cadou o sticla de Whisky, cu doi căţei şi-o bubă?"... „Erai foarte... ziceai că-i fin, că-i"... „Pe dracu' fin! ...Un piţifelnic, un prefăcut, un zgîrcit, că să nu-mi spui mie c-a dat bani pe sticlă, ca doctor, dac-o fi doctor? ...A primit-o plocon, ca alţii... şi ce şi-o fi zis? Hai să epatez, s-o dau gata cu sticla, adică pe mine... De la care sticlă mi s-au tras numai nenorociri în astea trei luni... Aşa că, ia mai dă-te dracului, domnule doctor, cu fineţurile şi prefăcătoriile tale, cu tot, urîtu' naibii!... Mă rog, că-n orice rău e şi-un bine, se-nţelege, că uite-aşa am putut să-mi privesc şi eu colegii de la distanţă, să-mi dau seama că tot cu ei viaţa-i mai lipsită de meschinării... Că n-am mai ajuns să-ţi spun, atunci cînd mă conduceai acasă, după întîlnirea aia, din lunea aia liberă, cînd ne-a văzut în faţa blocului, doctorul, cum a fost după ce-a desfăcut rahatu' ăla de Whisky,... Mă rog, l-a desfăcut şi după ce-a turnat în alea două păhărele, nici o picătură mai mult în unul, ca-n altul, că după poftă pe care mi-o făcuse cu descrierea Whisky-ului, ca să pară interesant, aş fi aruncat pe gît lacrima de conţinut, ca pe altceva, îl văd pe doctor că doar îşi moaie buza-n pahar şi-l pune pe masă... Eu, să nu dau cu piciorul în doniţa plină, fac exact ca el, după care-mi compun o mină înspirată şi-ncep să laud Whisky-ul şi alte băuturi rafinate, de care habar n-aveam... Şi seara se încheie cu terminarea fundului ăluia de pahar, cu două săruturi timide şi cu politicoasa atragere de atenţie a piţifelniculuí, să am grijă cum şi unde pun sticla cu Whisky, „ca la întîlnirea viitoare să ne putem delecta iar c-un păhărel".

Abia aştept s-aud închizîndu-se uşa de la bloc, să fiu sigură ca doctorul nu se mai întoarce, că ma şi reped, iau sticla, îmi torn un pahar, şi din două sorbituri, adio! Mă trezesc însă pe la miezul nopţii, muşcată de-un gînd: „dacă, cumva, doctorul o fi luat semn, pînă unde-am băut amîndoi din sticlă"? Intru în panică. Nu mai dorm pînă dimineaţa. Seara primesc un telefon de la el, că nu poate veni, şi-un alt telefon, de la Lord Avasiloaie, c-ar trece pe la mine... Apreciez anunţul prealabil, al Lordului... Schimbăm o vorba, încа una, Lordul plescăie din limba, mă uit la el, el la mine, şi-amîndoi la frigider... Însfăc sticla, torn, „noroc şi sărut mînuşiţele, duducuţă"... „sănătate Lordule", „No-

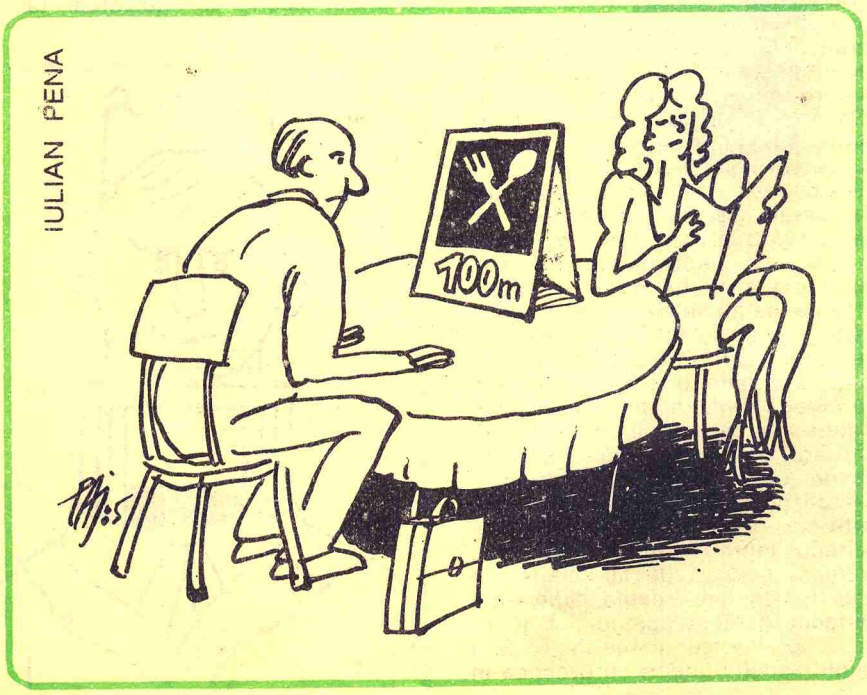

CRISTIAN MARCU

roc, duducuţă, golănaşu' lui tata" ...şi-o terminăm. Iar intru în panică. Îi explic lordului cauza... „Se poate, duducuţa, golănaşu' lu' tăticu?... Scoţi matale patru cente, şi-ţi aduce băiatul, în jumătate de oră, una la fel". Aduce. Şi cum tot eram puşi pe treabă, desfac sticla, apreciez pe unde-a fost semnul, torn, bem, Lordul pleacă plescăind din limbă; adică mulţumit; bag sticla-n frigider şi-aştept liniştită întîlnirea cu doctorul... Vine, tot drăguţ... — aşa mi se părea mie atunci — aduce şi-o floare (auzi, zgîrcitul dracului, o floare...) nu înaintăm în altele, dar mai înaintăm, pînă la un anumit semn, în sticla cu Whisky... A doua zi, doctorul nu poate veni, dar vine *Lipitoarea*, e drept că, anunţat, iar dăm iama-n sticlă, *Lipitoarea* îmi face rost de alta la fel, dar cu cinzeci de lei mai scumpă; bineînţeles c-ajungem şi cu asta la semn... A treia zi vine doctorul şi-n trei ore abia urnim semnul ăla, după care mă anunţă că trebuie să plece o săptămînă în deplasare, timp în care îi dau găzduire, două zile, blondei ăleia saşii, cu picioare lungi, care-i într-o veşnică deplasare, cu tot cu garderobă, din bărbat în bărbat; mă mai vizitează şi colega noastră care-a rămas repetentă la toate examenele de cucoană; mai vine şi alţii... Cînd Lordul, cînd Lipitoarea, îmi fac rost de noi sticle, pe care le consum cu cine se nimereşte, bineînţeles, pînă la semn... Şi-uite aşa, am ajuns, c-am cheltuit, în trei luni, în afara de salariu, cinşpe mii, împrumut *ceare!...* şi asta şi din cauza ta, ţărane, că dacă veneai şi-mi spuneai frumos, „ho, fă nebuno, opreşte-te!" alta era... Aşa că în ziua cînd m-am dezmetecit, am tras linia şi-am făcut socoteală, mi-a venit să mă trîntesc şi eu sub linie, să-mi pun unghia-n gît şi să mor! Şi, cînd, în aceeaşi seară, l-am mai văzut şi pe doctor intrînd în casă, scoţînd singur sticla din frigider, şi, înainte de-a turna, cercetînd semnul... odată mi s-a ridicat sîngele la cap, că m-am speriat şi eu ce-i cu mine, ca să nu mai vorbesc de doctor, care cred c-a făcut pe el... „la ascultă, mă piţifelnicule, i-am zis, mă prefăcutule, mască şi durere, tu ştii cît mă costă pe mine, semnele alea ale tale, meschine, de pe sticla aia cu javre şi bube, ştii?" ...Şi el, pierit... „Nu"! „Mai bine... leşi" „Iar restul îl ştii".

Şi ca încheiere, Ioana apucă sticla de vodcă, umple două pahare şi-nchină: „Noroc, ţărănele!"

— Vodcă?... Mă strîmb eu... Credeam că scoţi sticla aia cu semnul!...

— Vodcă, da! Primo: asta înseamnă c-am intrat în normal. Iar secundo: hai sictir!

C. CAZACU

ANECDOTE

Unii cred că a păstra un secret înseamnă să refuze să spuna de unde au aflat acel secret.

*

Supus examenului oftalmologic, recrutul nu vede clar decît panoul și cîteva litere de-o șchioapă. Totuși, este declarat apt pentru... lupta corp la corp

*

— Hei, bade, cît mai e pînă în satul Cîrligi?
— Sînt 25 484 km în direcția în care mergeți acum și numai 4 km în direcția opusă.

*

— Ceea ce vedeți acum este anti-anti-anti racheta noastră, pe care o folosim împotriva anti-anti rachetei lor, pe care ei o folosesc împotriva antirachetei noastre, pe care o folosim împotriva rachetei lor.

*

O crima a fost comisă în apropierea Polului Nord. Un detectiv, sosit să investigheze cazul îl întreabă pe primul suspect:
— Puteți să-mi spuneți ce ați făcut în noaptea dintre 15 noiembrie și 27 aprilie?...

*

Ia spune-mi, Gigele, îți place să mergi la scoală?
— Da, bunicule, îmi place să merg la

NOE SMIRNOV

MINUTUL STRIGĂT

„Vine ministrul!": Aceste sunete străbătură cu viteza luminii toate lungile coridoare ale tuturor etajelor institutului pentru modernizarea cercetărilor de modernizare, în dimineața aceea care, în ajun, se anunța la fel ca oricare alta. Dar cine, după o asemenea știre, mai putea sa stea liniștit, să-și pregătească ibricul și ceașca de cafea, să-și tachineze colegele întîrziate sau să-și felicite șeful direct pentru mina perfect sănătoasă pe care o arbora?!... Totul clocotea între perplexitate și panică! Iată că, totuși, după atîtea alarme false, tocmai cînd se așteptau mai puțin, Ministrul își adusese aminte și de instituția lor și o trecuse în carnetul său de lucru din ziua următoare! Teribil soroc! Nimeni nu știa cum va răspunde exigențelor vizitei ministeriale bravul colectiv al modestului institut. Nimeni, în afară de directorul lui, care, deși veșnic asudat într-un impecabil costum gri, parea singurul om din edificiu care știa pe unde vor putea scoate cămașa!...

Sobru, autoritar, calm, hotărît, pătrunzător, acesta nu se grăbi să mobilizeze în cabinetul său nici pe adjunctul științific, nici pe șefii de secții, nici pe responsabilii de lucrări, ci cheamă mai întîi la el pe... Chira!

Chira, în halatul ei cenușiu, nescrobit, se prezentă de îndată ca un ostaș disciplinat dar rămase lipită de ușorii ușii, cît mai departe de conducere, fiindcă în dimineața aceea mîncase două cepe și știa că damful lor nu se potrivește de loc cu exaltațiile „after shave-ului" directorial.

Șeful o privi îndelung, cercetător, apoi îi vorbi iute, fără nici o putință de a fi întrerupt:

— Tovarășa Chira, d-ta reprezinți absolut numeric întregul nostru personal de serviciu. În brațele și mai ales în sîrguința dumitale stă principala carte de vizită prin care institutul nostru se va arăta importantului oaspete care mîine dimineață, la o oră care se va stabili ulterior, va fi aici! D-ta trebuie să acționezi azi în așa fel încît toate etajele, coridoarele, laboratoarele, sălile și birourile institutului nostru să fie lună! Dar nu o lună plină de praf, așa cum au văzut-o cosmonauții care au săltat peste hîrtoapele ei, ci luna strălucitoare pe care o vedem noi de aici, în nopțile înstelate! Într-un cuvînt, curățenie la cataramă! Totul trebuie să lucească!... Nu, nu te speria! Te vom ajuta! Sîntem pregătiți în acest sens mai bine decît orice instituție! Avem o cameră plină cu aparatele cele mai avansate, născocite în vederea unei curățenii de înaltă clasă într-o clădire publică! Nu degeaba sîntem un institut pentru modernizarea cercetărilor de modernizare! Și pentru ca să poți mînui eficient aceste mașinării, îți dau ca îndrumător pe specialistul nostru nr. 1 în aparatură superelectronică, împreună cu care, de altfel, personal am achiziționat respectivele instrumente în timpul călătoriilor noastre în străinătate!...

Chira încercă să îngaime ceva, se înecă, și pînă se dezmetici se și trezi alături de specialistul nr. 1 în camera cu pricina în care-i așteptau tot felul de aparate ciudate dintre care

școală, îmi place să vin de la școală acasă, dar nu-mi place ce trebuie să fac între timp.

*

Bunicule, am găsit 4 potcoave. Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că bietul cal umblă desculț.

*

Mamă, vrei să te joci cu noi?... Uite, ne jucăm de-a circul și noi doi zicem că sîntem două maimuțele...

— Da?... Și eu ce trebuie să fac?

— Să ne hrănești cu banane...

*

Replică: — Am să-ți las prin testament toți banii pe care ți-i datorez.

*

— Ai o țigară?

— Da, dar sînt toate deja promise.

*

Un om s-a suit pe casă vrînd să curețe coșul.

Din nefericire, a căzut de pe acoperiș.

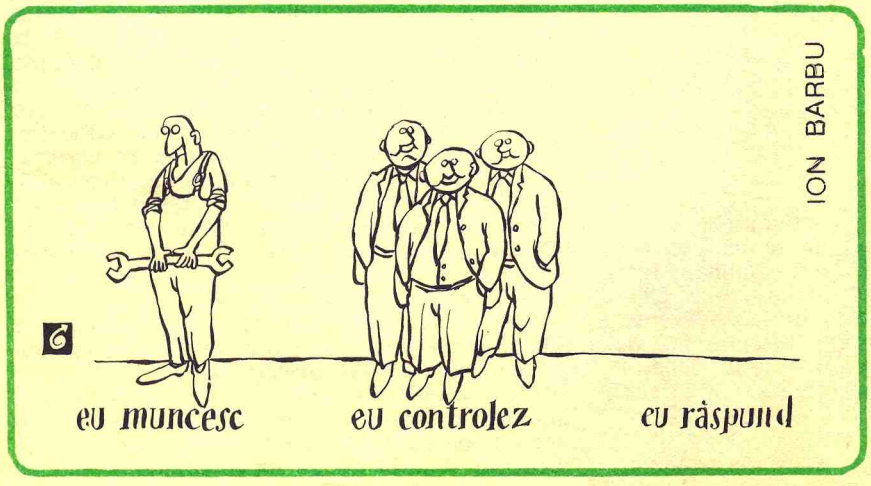

Din fericire, era o căpiță de fîn.

Din nefericire, în căpiță era o furcă.

Din fericire, n-a nimerit în furcă.

Din nefericire, n-a nimerit în căpiță.

— Cu cîte zero-uri se scrie un milion?

— Cu șase.

— Dar o jumătate de milion?

— Cu trei.

Profesorul: Tommy, mîinile tale sînt foarte murdare. Ce ai zice dacă eu aș veni la școală murdar pe mîini?

Tommy: — Din politețe, m-aș face că nu observ.

Învățătoarea, la o lecție de bună purtare.

— Și acum, Gigele, să presupunem că nu mai sînt decît două pere în fructieră — una mare și una mică. Pe care o vei dărui fratelui tău?

— Care din frați? Cel mare ori cel mic?!

unele erau încă pe jumătate vîrîte în ambalaje...

Specialistul își duse mai întîi mîinile la cap, apoi și le lăsă ca niște ciomege pe vraful de prospecte cu ajutorul cărora începu să identifice fiecare aparat în parte. Și de fiecare dată cînd termina de dibuit modul de funcționare al unuia, se grăbea să-i explice Chirei cum trebuie să-l mînuiască. Dar oricît s-a grăbit, tot a fost nevoie de două ceasuri bune pentru ca atît el cît și răbdătoarea sa subalternă să fie gata să pornească la marele asalt înarmați cu toate acele ustensile de dereticare ultrasofisticate...

Și, o dată sosit acest moment, Chira n-a mai putut fi oprită din iureșul său a-toate-curățitor!

A apucat mai întîi imensul aspirator cu triplă absorbție, ochi magic și evacuare automată a prafului și a purces prin toate compartimentele clădirii ca un turboreactor supersonic care se tîrăște pe burtă pe un întreg aerodrom!

A trecut după aceea la marile și nenumăratele geamuri, acționînd „vibratorul universal pentru lustruirea sticlei" dotat cu spray-uri teleghidate și uscătoare electrice simultane.

Pereții acoperiți cu tapet i-a readus la netezimea și culorile inițiale cu ajutorul presatorului electronic „Typhoon", made în Hong Kong.

Tavanele și pereții vopsiți în ulei i-a curățat cu pulverizatorul cu grilă acustică și detergenți combinați.

Cu ultimul tip de lustruitor de parchete creat pe mapamond, înzestrat cu șapte perii concentrice, a reușit să jupoaie, pe lîngă stratul de murdărie depus pe pardoseală, și 12 perechi de pantofi ai personalului care se învîrtea de colo pînă colo prin clădire.

Toate armăturile metalice ale ușilor, ferestrelor, lămpilor, birourilor și dulapurilor, ba, în treacăt, chiar și opt ceasuri de mînă, au fost reșlefuite rapid cu ajutorul oscilatorului cu laser „Supermax".

Covoarele întinse de-a lungul coridoarelor, de mult tocite pînă la limită sub pașii personalului institutului, au fost readuse la grosimea originară folosind regeneratorul cu păr de cămilă și adezivi atomici creat de o prodigioasă firmă japoneză.

În fine, cu acest prilej, Chira și specialistul nr. 1 au instalat pentru prima oară în holul de la intrarea în clădire lustruitorul de încălțăminte acționat cu celulă fotoelectrică, uscătorul de apă de ploaie cu cîmp magnetic iar în fiecare grup sanitar uscătorul de mîini cu infraalbastre.

Și tocmai cînd erau pe punctul să verifice, prin apăsarea pe un simplu buton, funcționarea celor 33 de instalații de aer condiționat cu aerosoli de altitudine și respirație artificială, în clădirea institutului a răsunat un strigăt disperat:

— Tovarășa Chira!... La telefon!

Chira a făcut cei mai mari ochi posibili, și-a șters mîinile cu o cîrpă și s-a năpustit peste telefonul din cabina portarului...

Cînd a ieșit de acolo, după aproximativ trei minute, era parcă altă femeie! O înfrigurare cu totul nouă se citea pe fața ei. Și-a scos halatul cenușiu și boțit de pe ea și privindu-l vag pe

specialistul nr. I i-a spus trăgînd cu un ochi spre ceasul din hol:

— Tovarășe, ziua mea de lucru s-a terminat. De altfel, cred că totul e pus la punct pentru vizita de mîine. Eu acum plec!...

Și specialistul nici n-a apucat să deschidă gura că a și văzut-o pierind în exteriorul clădirii!...

Chira străbătu orașul folosind cel puțin trei tipuri de vehicule și ajunse într-un cartier de străduțe vechi, încă podite cu bolovani de rîu. Se precipită într-un suflet spre ulucile unei curți năpădite de verdeață care ascundea în fund și o căsuță cu pridvor.

Și, de cum dădu poarta în lături, strigă către fie-sa care citea așezată pe pragul de la intrare:

— Fă, Tinco, mai lasă cartea aia și pregătește mătura și fărașul și ligheanul cu leșie, c-a telefonat tac-tu că se-ntoarce din deplasare cu două zile mai devreme și dacă ne găsește cu casa vraiște praf ne face p-amîndouă!...

— Alo, Poliția! Ajutor, veniți imediat.

— Dar ce s-a întîmplat, vă rog?!?

— Obraznicul ăsta de poștaș stă cocoțat în copacul din fața casei și îmi întărîtă cîinele.

*

Se întîlnesc doua muște.

— De unde vii, dragă?

— Am fost în birou la director.

— Și ai rezolvat ceva?

— Aș, era nervos și m-a dat afară!

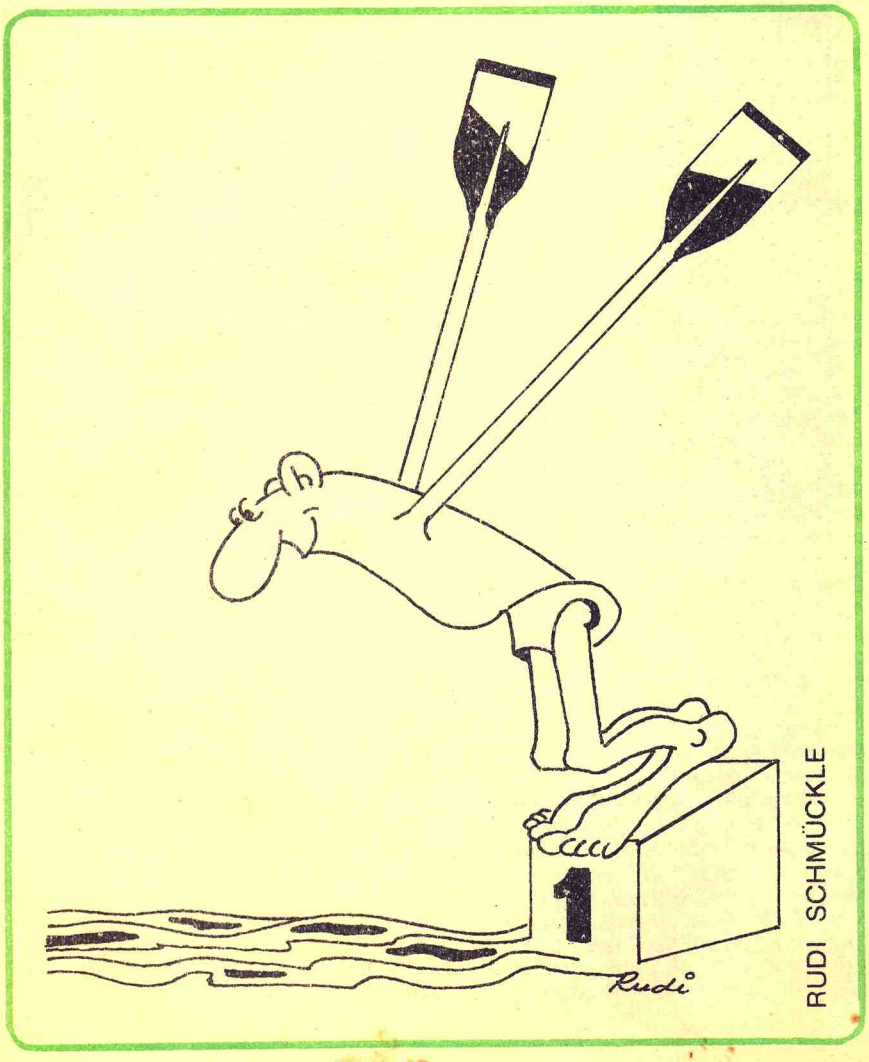

ALEXANDRU ANDRIȚOIU

ÎN URBEA MEA

În urbea mea cu ziduri crenelate
și trei biserici fără cîntăreți
Am scris la poezii pe deșălate
pentru fetițele de tîrgoveți.
Pe una am iubit-o cel mai tare
și i-am compus cu sîrg un mic rondel
și într-o noapte cu miros de floare
i-am ciocănit încet în geam cu el.
Tăticul ei, perceptor la finanțe
m-a înjurat de mamă cu tot focu'
în rime clasice și asonanțe:
– „Vandrocule, ce? vrei să-mi spargi oblocu'*?"*

---

vandroc golan
obloc = geam

MARIN SORESCU

CE DE OAMENI ȘI NUME

Ce de oameni și nume pe ulița noastră:
Tirifleașcă zis Borcan care stătea lîngă Zdrîngă
Liță Speriatu de învățase doi ani la seminarul de popi
și pormă s-a făcut plutonier majur, Nasone Rață clopotarul
de fonfăia ca scroafa dimineața și-o iubea în secret
pe Rotofoaia lui Mușcă-piele,
peste deal stătea Crăcănel Napoleone ăl care fusese
la Italia să vîndă praz, lîngă el Gîlmă, lîngă Gîlmă
Gogoașe Eftimie zis Peticu, mai departe Tărăboanță Ion
meșter de pantofi și sicrie pe unele le făcea prea mici
pe ăilalți prea mari și lîngă el sta Catlaboș însurat
cu una de-i zicea Apriliana fiindcă se născuse în decembrie
și era fata din flori a lui Tampon zis Zdrulă
acar la C.F.R. și-acum e brigadier la vaci,
Labămică, Socrate-Mutul, Scovardă tînărul,
Mosorel Muscă care și-a lăsat nevasta pentru soacră
Și Moise adventistul stăteau pe aceeași uliță
și aveau patru clase primare în cap.
Și uite, toți, pînă și Tirbușon Melinte cîrciumarul
se duseră naibii sus pe deal de-și încurcă numele
printre crucile care se ceartă sub lună
strigîndu-și porecla și stăpînii.
Numai Clopotel Lambă n-a murit,
Clopoțel Lambă zis Castravete
care e comis voiajor și vinde suruburi
fara ghivent la San-Francisco din deal.

GHEORGHE PITUȚ

EU CRED

Eu cred în oi cum cred în mit
căci oile îmi sînt destinul
ce fac să nască mierea, vinul
și brînza albă, negreșit.

Ele iubesc numai alpinul
peisaj de nimenea rîvnit,
nu trebuie să le faci plinul
ca la mașină, negreșit.

O turmă deci voi păstori
cu-al munților tacit acord
cîntîndu-le în zori de zi,

decît un Opel zis record
care m-ar duce, într-o zi,
precis la un atac de cord.

MIHAI POP

EMIL BRUMARU

INVITAȚIE INSOLITĂ

Vino să-ți dau trei pepeni dulci
ca niște roșii batiscafe,
să ne plimbăm ca niște prunci
și să sărim, să facem gafe.

Să te aud torcînd prelung
ca o pisică de Angorá;
mijlocul tău, lucrat la strung,
îmbată ochii tuturora.

De tine iar să mă ascund,
zvelt palmier cu pielea brună
avînd genunchiul mai rotund
decît ridichile de lună

Să ne-ngropăm cu muzici moi
drept în otava tutelară
și s-ascultăm cum rîd de noi,
cu pocnet, nucile-n cămară.

Un măr frumos aș vrea să fii
și eu, gutuie-aromitoare,
să stăm alături, răbdulii,
pînă la vara viitoare.

Și prinși de-al iernii galeș joc.
nostalgici dar profund cuminți.
pentru respectul reciproc
să scoatem sobele din minți.

FĂNUȘ NEAGU

SCRISOARE DE ADIO

„În ceas de cumpănă și înserare portocalie cînd beau cupa de cucută pînă-n osul unghiei, jur pe Hanul lui Manuc, pe geamandura lunii înfiptă în Bosfor, pe întreprinderea Loto-pronosport, pe un ied tăiat clandestin, pe fastul unei ninsori la Sinaia, și pe mașina 331 rapid că nu mă mai duc în vecii-vecilor la stadion!

Zic adio, destrăbălării mele duminicale, patimii ce m-a robit din leagăn, bolii de care nu credeam să mă vindec vreodată, rugăciunii mele din dricul nopții: fotbalul! Rîia mea divină!

Adio, nebunilor de chihlimbar, crailor de curtea mică, stadioanelor cu miros de crampoane și petarde fabricate de sinucigași, călugărilor îmbrăcați în civili și dezertați din mănăstiri toropite de tămîie, bărbaților mincinoși de duminică, vînzătorilor de semințe tuciurii și cronicarilor înarmați cu stilouri cu cerneală simpatică.

Adio, masă a presei, loc de bîrfă și împărtășanie, ring de busituri și metafore aduse ca la Brăila, țarc de privilegii și înaltă onoare!

Răpus ca un toreador de cornul taurului preferat, abdic regal și plîng cu muguri de salcie și demn, ca un urs carpatin, mă întorc la uneltele mele!

Adio, vis frumos, balon de smirnă și diamant, adio, Tamango și adio, năsicule Dinu... Patima mea s-a sfîrșit! Adio rîia mea divină!"

V. CRĂIȚĂ-MÎNDRA

VLAD MUȘATESCU

EXTRATERESTRII (de sus, sau de jos?)

Tanti Raliţa nu mai are astîmpăr. Mereu e zgîrmată de ideea (fixă), de-a mă face... om. Adică, scriitor de romane detective. Dotat intelectual şi fizic. Să mă aducă, prin elongaţie, la 1,75 m (eu avînd doar 1.62). Să mă slăbească la aproape de normal. Acum, ultima goangă a mătuşă-mii: să realizăm o întîlnire de gradul III. Cu un grup de extratereştri. De la care să obţinem datele necesare atingerii scopurilor de mai sus.

În dimineaţa asta mă alergase prin pădurea Băneasa. Cu „Trabant"-ul după mine. Circa cinci kilometri. Ajunsesem acasă, cărat de (să-i zicem) turismul bătrînei. Nemaifiind capabil să-mi conduc „Bombiţa", darmite să mă ţin pe picioare. Supărată, mi-a şi dat comanda:

— Schimbă-te de ţoale, că uzi covoarele, şi cîntăreşte-te. Eu am să văd de cafele!

În timp ce sorbim din ceşcuţe, bătrîna suge din „mărăşească", prelucrîndu-mă:

NU LE-AM INVENTAT NOI

Potrivit publicaţiei „Weekend", un înalt personaj din cadrul Ministerului Educaţiei Naţionale al Marii Britanii a propus o nouă metodă de verificare a asiduităţii elevilor. Respectivul consideră, astfel, că, dacă elevul are capul înclinat într-un unghi de 45 de grade, aceasta este un semn că el îşi ascultă profesorul cu atenţie. Dacă unghiul este mai ascuţit, înseamnă că elevul somnolează. Iar dacă, în bănci, copiii stau cu capetele date pe spate, înseamnă că ei nu apreciază de fel ceea ce li se spune de la catedră. Este obtuz... unghiul?

* * *

„Frankfurter Rundschau" publica recent o informaţie greu de crezut în zilele noastre. Şi totuşi... Am aflat, astfel, că, la Texas City (SUA), un grup de fanatici a calificat celebra poveste „Albă ca Zăpada şi cei şapte pitici" drept „diabolică". Mai mult, a cerut ca această carte pentru copii să fie distrusă!

* * *

Tragica poveste de dragoste a lui Romeo şi a Julietei sale, istorisită lumii întregi — acum patru secole — de William Shakespeare,

continuă să emoționeze și astăzi oamenii. Mai mult chiar, există suflete triste care doresc să fie consolate de... personajele celebrei tragedii. Municipalitatea din Verona primește sute de scrisori adresate lui Romeo și Julietei, în care autorii își povestesc propriile nefericiri sau supărări în dragoste. După cum scrie ziarul spaniol „El Pais", un funcționar al municipalității răspunde cu conștiinciozitate la fiecare scrisoare. Pe post de Romeo sau de Julieta?

* * *

De aproape 110 ani de cînd există, „Bohemian Club", din care fac parte reprezentanți ai înaltei societăți americane, se încăpățînează să nu angajeze femei în personalul său de serviciu. Motivul? Multor „bohemieni" le place să se plimbe în

— Ai dat jos, deci, numai trei ocale! Puțin... Față de cele treizeci pe care le ai în plus. Mîine ai s-alergi opt kilometri. Să vedem ce mai ramîne din tine...

— Cred că nici sufletul! — o întrerup eu.

— Cînd vorbești cu mine, să taci! Cu-atîta colesterol pe creier, n-ai să pricepi nimic din fenomenul OZN. Ai găsit cărțile?

— Tot! Și Hobana, și Hoyle, și Franck Edwards...

— Perfect! Am și eu „Enigme, deocamdată". Precum și-o tăietură, din presă. Una mai veche, 1963. Cînd a aterizat, pare-se, la Vălenii de Munte, o farfurie de tablă smălțuită. Pînă diseară ne facem o idee, și-apoi întocmim un plan de bătaie...

— Iarăși începem cu cotonogeala japoneză?

— Al, băiețelule, nu-i uman ce se-ntîmplă cu tine! Parcă-mi ești din ce în ce mai tare de cap... E vorba de planul plecării. La întîlnirea cu extratereștrii noștri. C-o fi de gradul II sau III, om vedea!

Peste o săptămînă, totul era gata. Răsfoiserăm și cărțile, alergasem în fiece zi cîte zece kilometri, și-njghebasem și planul. Pe scurt, urma să plecăm. La Vălenii de Munte. Pe data de 10 octombrie, dată la care aterizase „farfuria" din '963. Ca să fim acolo la 0.34. Ora înregistrată de localnicul Dănilă. Cel care depistase fenomenul, în poiana din pădurea Vărbilăului, din apropiere.

După ce-am rătăcit ceasuri întregi, greșind drumul, am parcat lîngă poiana respectivă. Unde-am zărit, emoționați, „farfuria zburătoare". Era 0.56. Pierdusem aterizarea OZN-ului. Mătu-

LEONTE NĂSTASE

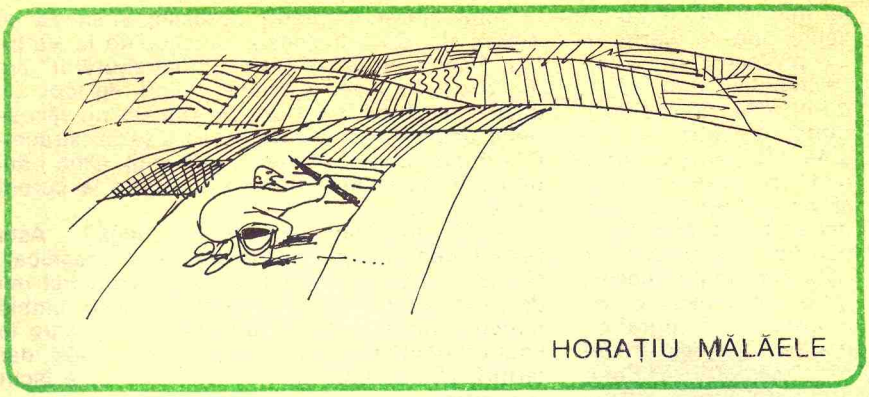

HORAȚIU MĂLĂELE

șă-mea, năucă zdravăn, privea dîrdîind la „obiect". Un glob metalic uriaș, proțăpit pe patru picioare (din cornier de 20). Strălucind puternic în bătaia lunii. Intrigat, i-am șoptit bătrînei:

— Ceva nu-i în regulă! OZN-ul lui Danilă avea trei picioare, era plat, cum se cuvine unei farfurii, iar iarba era pîrjolită.

— Taci, că ești prost! — mi-a tăiat macaroana tanti Ralița. Crezi că n-avansează și la ei știința și tehnica? E clar. Au renunțat la servicii le de farfurii și-au trecut la sfere, fiind mai încăpătoare, au pus patru picioare, pentru mai multă stabilitate, și-utilizează comustibili care nu ard. I-o preocupa și pe ei ecologismul... Mergem să-i contactăm!

— Cum?

— Pe jos. Că n-o să mă urc pe stabiliment cu „Trabant"-ul. la trusa de scule. Să vadă că posedăm și noi leviere, chei fixe, inelare sau cotite, patente și pompe de umflat caucioacele... Să nu ne ia de tîmpiți.

Cînd am ajuns la picioarele „globului zburător", acesta nu dădea nici un semn de... viață. „S-or fi culcat și ei, obosiți de drum!" — mi-a suflat mătușă-mea. „Îmi pare rău, dar trebuie să-i trezim. Ne recomandăm, și-i rugăm să ne-ascultăm între noi..."

Cățărîndu-ne, cu chiu cu vai, pe structurile oxidate ale unuia din picioarele „obiectului", am ajuns, în sfîrșit, sub acesta. Unde am depistat un chepeng fixat în buloane de 16. Mătușă-mea a precizat:

— Asta-i intrarea! Eventual și ieșirea...

Apoi a ciocănit lejer cu cheia franceză. În clipa următoare, eram plini de rugină. Care, sub formă de nor, se desprinsese de pe fundul chepengului. Mirat, i-am zis bătrînei:

— Stau cam prost cu oțelurile inox... Sau spațiul cosmic e corodant!

Geaba a bătut mai zdravăn tanti Ralița, fortînd nota, c-un baros. Nu izbutea decît să ne-mproaște cu și mai multă rugină. Abia cînd s-a apucat să desprindă un bulon, cu cheia de 16, s-a auzit răsunînd un glas terifiant, fonfăit, absolut nepămîntean:

— Cine sînteți și ce faceți aici? Spuneți imediat, că trag!...

incinta clubului... în cea mai lejeră ținută cu putință. Comisia californiană însărcinată cu lupta împotriva discriminării în muncă a căutat să respingă acest „argument". Într-o rezoluție de 75 de pagini, ea subliniază, între altele: „Faptul că membrii clubului doresc să se plimbe fără vestminte nu are nimic statutar. Dreptul la izolare nu presupune că membrii clubului pot să se dezbrace în detrimentul dreptului altuia de a ocupa un loc de muncă". Ziarul „Times", care a făcut cunoscut „faptul", nu a precizat cine i l-a adus la cunoștință, nici dacă „bohemienii" au renunțat la „drepturile" lor cutumiare.

* * *

O școală speciala, denumită de proprietarul său, J. Werner, „Eton pentru cîini", a fost deschisă de curînd în RF Germania. Eton este, după cum se știe, o tradițională instituție școlară destinată tinerilor aristocrați englezi. Instruirea unui membru al aristocrației canine vest germane îl costa pe stăpînul privilegiatu-

lui animal 440 mărci pe săptămînă. J. Werner și 14 profesori își învață „discipolii" cum să se comporte în restaurante, hoteluri, în mașină, la bordul unui iaht, sau atunci cînd stăpînul merge la manej pentru o partidă de călărie. „Cursurile" o dată terminate, fiecare „elev" primește o diplomă cu fotografia... merituosului absolvent. De cîini cu „manieră" era nevoie!

După cîteva momente realizam întîlnirea de gradul III. Cu... paznicul forestier de la Vărbilău. Care ne-a lămurit că „globul zburător" era acolo de vreo patru decenii. Fiind, de fapt, un bazin pentru apă. Farfurii zburătoare nu văzuse decît acasă, cînd zvîrlea nevastă-sa cu străchinile după el, întrucît venea cam pilit. Cînd i-am pomenit de Dănilă, ne-a pus urgent la curent cu situația:

— Păi nu știați că-i într-o doagă?... Ăsta vede numai farfurii. Era gestionar la „casnica", și l-au prins cu inventarul spart. Vreo trei mii de vase lipsă. De cînd i-au dat drumu' umblă mereu după ele. Are și-un ochean, cu care le caută, noaptea, pe cer!... Pe el l-au zburat, dar farfurii zburătoare, cum să zic, ioc. Le-a făcut mărunțiș...

O. COVACI

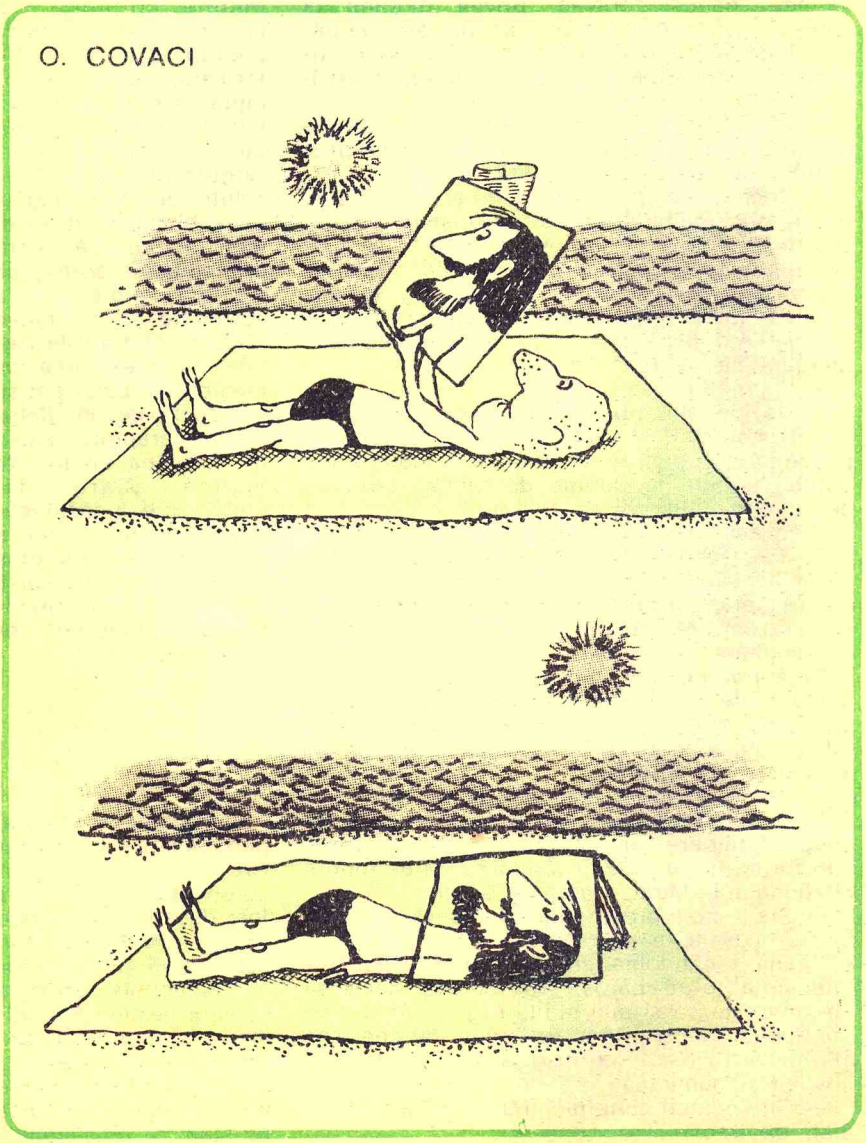

Fermierul Albert Barber, din comitatul Yorkshire, în nordul Marii Britanii, era convins ca în grădina lui cu cartofi au aterizat... marţienii. Un obiect de forma plată emana o lumină puternică şi semnale „bip-bip" puternice, potrivit canoanelor clasice ale literaturii ştiinţifico-fantastice. Uimit de această descoperire, Barber a chemat poliţia. Sosiţi la faţa locului, oamenii ordinii au constatat că era vorba de o... cască vopsită cu o substanţă fosforescentă, aşezată pe o piatră de moară. Alături, un emiţător de cea mai terestră provenienţă emitea semnale misterioase. Fusese gluma unui vecin.

* * *

Buletinul de informaţii „Bote vom Untersee", care apare în localitatea elveţiană Stein, a publicat acest insolit anunţ: „Dat fiind că o parte din persoanele prezente la căsătoria lui R.P.Schreier nu au putut pătrunde în biserică şi au fost nevoite să rămînă afară, ceremonia nupţială, cu consimţămîntul tinerilor miri, va fi repetată miercuri seară, la ora 17". O nuntă cu bis mai rar poate fi văzută!...

* * *

În apropiere de Caltanisetta, în Sicilia, au fost descoperite o străveche necropolă şi o capelă. De îndată, vajnicii „tombaroli" — specialişti în jefuirea mormintelor — s-au repezit asupra noii prăzi. Numai că, de data aceasta, au făcut-o prea de oaie, depăşind limitele îndeobşte admise de carabinieri şi autorităţile locale. Ce

DUMITRU SOLOMON

CA O SFERĂ

Obrazul era încins, ochii îi scăpărau, deveniseră negri, fulgere negre, mîinile mototoleau cu înverşunare o coală de hîrtie, cînd naiba reuşise să înşface foaia de manuscris de pe birou şi s-o transforme în zdrenţe?, vocea căpătase inflexiuni baritonale, vocea ei care părea întotdeauna, mai ales la telefon, o voce de copil răsfăţat...

— Am un subiect satiric pentru tine... aur! (Spunea însă aur ca şi cum ar fi spus dinamită.) Să scrii, să-l arăţi aşa cum e, meschin, egoist, rău, să-l distrugi, să-l faci pulbere! Trebuie să mă ajuţi! De aia scrii, nu? Ca să-i ajuţi pe oameni.

— De fapt,... bîigui, cu ochii la foaia de manuscris din mîna ei, prefăcută într-o sferă accidentată de cuvinte fără noimă. Cum să i-o smulg? Cum s-o salvez?

Nu mă aude. Nu are simţuri decît pentru furia ei.

— Să-i faci un portret satiric nimicitor, să se recunoască în el ca în oglindă, să i se facă ruşine şi silă de el însuşi! E un monstru de egoism şi nepăsare, un cinic, un sadic, un om fără suflet! Dacă aş fi ştiut!... Omul ăsta îmi doreşte moartea... mi-a transformat existenţa într-un infern!

— Cine? mă trezesc întrebînd, dar, înainte de a primi răspuns, cu o iuţeală de hoţ de buzunare, înhaţ zdreanţa de hîrtie din mîna ei şi o arunc la coş. Oricum, coşul ar putea fi o salvare. Apoi, la fel de iute, pun la adăpost restul manuscrisului. Pare că nu observă.

— Cum cine? se răsteşte indignată. Prietenul tău! E atîta dispreţ ironic în felul cum rosteşte „prietenul tău", încît singura atitudine raţională ar fi să mă dezic pe loc de prietenia cu el, să-l reneg cu vehemenţă, să-l condamn public. Dar nu asta şi vrea?

— Bine, dar eu nu sînt tribunal şi nici măcar tatăl lui...

— Eşti scriitor! Sau nu eşti? De mitocani şi de mincinoşi de ce te ocupi? Pe ipocriţi, pe laşi, pe proşti, pe infatuaţi, pe militarişti (hopa!) poţi să-i satirizezi, şi pe el nu?!

— Mie soţul tău mi se pare un om bun, cuviincios şi de treabă. Nu mi-l pot imagina sadic, egoist, meschin...

— O, e mult mai rău!

anume s-a întîmplat? Utilizînd un boldozer, „tombaroli" au operat, ce e drept, mai repede, dar au trezit și îndoielile sus-ziselor autorități. Ele și-au ieșit din tradiționala inerție și au predat ruinele... în mîinile arheologilor.

* * *

După ce a vizionat o emisiune consacrată „campionilor" consemnați de binecunoscuta carte a recordurilor, „Guiness" tînăra canadiană Sandy Pennock a hotărît să-și adauge numele pe lista respectivă, a „recordmanilor", i-am zice noi. Pentru aceasta și-a ales și domeniul de „performanță": parcurgerea (stilul „tîrîș") a distanței de 200 km dintre Edmonton și Calgary, în 10 zile. Zis, dar nu și făcut: tînăra candidată la „Guiness Book" s-a oprit după primii... 2 500 de metri. De, nu oricui îi este dată „nemurirea"...

* * *

Publicația elvețiană „Weltwoche-Magazin" a inserat recent în paginile sale un interviu acordat de un ofițer american. Printre altele, acesta a declarat: „Noi ne-am făcut o idee destul de netă despre viitorul război, dar nu știm pînă la ce punct este exactă". Mai este nevoie de comentarii?!

* * *

La o recentă paradă a modei prezentată la Los Angeles, în fața publicului s-au perindat manechine îmbrăcate cu veste protectoare împotriva gloanțelor, de diverse forme și culori. Au fost prezentate și accesorii „asortate"

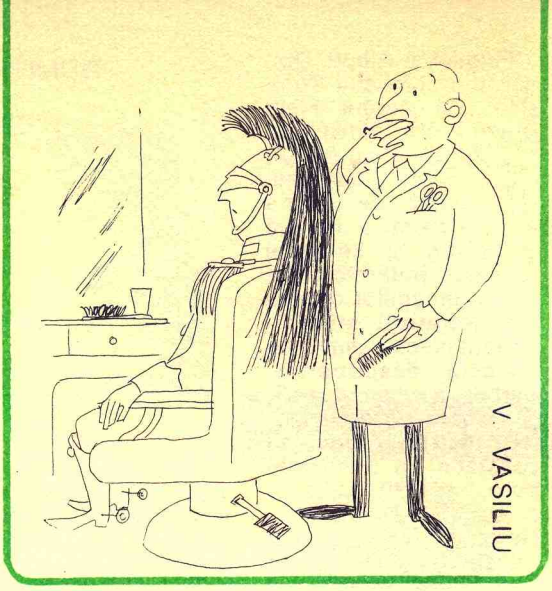

V. VASILIU

Și-mi povestește o chestie confuză, cum ca el vrea cu tot dinadinsul să plece nu știu unde... la mare sau la Baia Mare... în delegație sau așa ceva..., că putea să plece altul, dar el nu, doar așa, din egoism feroce, ca s-o lase pe ea singură, și nu e prima oară... poate că are pe altcineva... o iubită... ea i-a interzis categoric, dar el nu mai ține seama de ea, nu-l mai impresionează rugămințile, lacrimile, suferința... unde-s vremurile de altădată, cînd îi scria scrisori înduioșătoare și-i făcea declarații înflăcărate... că e hotărîtă să...

— Să divorțezi?

— Asta nu! N-am să-i dau satisfacție! Vreau să-l pedepsesc public! Să-l arzi cu acidul satirei! (Prostii! De unde acid? De unde satiră?) Sa publici o schiță sau o piesă, ce-o fi! (Ce-o fi?) Cumpăr tot tirajul și i-l pun în camera lui de lucru... ca să se vadă așa cum e în o sută de mii de exemplare!

— Uite ce este, îi spun doctoral, literatura nu e delațiune publică, nu-i fapt divers, nu-i lecție, nu-i soacră, nu-i...

— Dar ce e, domnule?

— Este... este... (Poftim în ce m-am băgat! Cum să-i explic eu unei femei furioase ce e literatura? Dar altfel aș ști să explic? La urma urmei, ce e literatura?) Draga mea, literatura este... un fenomen complex... (Hait!)

Și mă descopăr făcînd un gest cu ambele mîini, ca și cum aș mîngîia o sferă nevăzută, ceea ce mă face să zîmbesc, fiindcă îmi aduc aminte că prietenul meu, regizorul V., observase (ochi de regizor!) predilecția generală de a defini noțiunea de complex printr-o sferă imaginară, mai mare sau mai mică, în funcție, probabil, de gradul de complexitate. Oricum, mai departe nu reușesc să-i explic interlocutoarei mele ce este literatura.

— Păi ce, tu nu ești scriitor realist? Tu nu te inspiri din realitate? (Chiar dacă reușeam sa duc definiția pînă la capăt, tot degeaba!)

— Pe cine interesează povestea asta a ta? devin brutal.

— Va să zică îi ții partea! dacă mă refuzi, dacă nu vrei să mă ajuți, îți jur că n-am să mai citesc nici un rînd scris de tine!

Perspectiva de a pierde un cititor nu e deloc agreabilă.

— Bine, zic, ca un funcționar care nu vrea să-și ia nici o răspundere, să văd ce pot să fac...

După două săptămîni, mă trezesc din nou cu ea. Prudent, pun repede la adăpost manuscrisele de pe birou. Dar e calmă, ochii i-au redevenit căprui și vocea copilăroasă.

— Te-ai apucat cumva să scrii ce ți-am povestit?

— Încă nu, dar... E dificil să caracterizezi un sadic, un monstru de egoism, un...

— Te cred. Nici nu e cazul. L-ai nedreptăți cumplit. Știi ce băiat bun e?

— Știu... adică... sigur că știu.

Și îmi povestește, la fel de confuz, că el a fost plecat la mare sau la Satu Mare (tot nu țin minte), că a fost foarte drăguț, că i-a adus nu știu ce de acolo, un cojoc, un pardesiu, un ceva de export, sau de import, că, de fapt, nu s-a schimbat, e ca pe vremuri...

— Am înțeles, zice hotărîtă, ce e literatura.

— Ce e? tresar.

— Un fenomen complex.

Și face un gest rotund, ca și cum ar mîngîia o minge de baschet, ceea ce mă convinge definitiv că un fenomen complex este ceva rotund și neted, fără colțuri, fără asperități, fără nimic altceva. Ca o sferă goală.

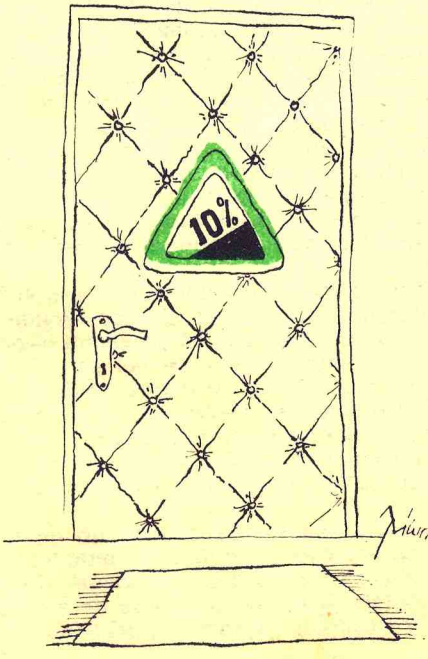

GEORGE LICURICI

unor atari veșminte — de pildă, un aparat în formă de brățară, care-i permite posesorului să provoace un șoc electric gangsterului ce s-ar încumeta să-l atace. Pentru persoanele bogate, a fost prezentat un „super-automobil". Blindată și dotată cu puternice parașocuri, această fortăreață pe patru roți are chiar și ambrazuri pentru a se trage asupra eventualilor atacanți. Portbagajul poate ejecta gaz lacrimogen sau ulei pentru debarasarea de urmăritori. Îmbrăcăminte, accesorii și automobile à la James Bond, conform unui anume soi de modă în Occident.

* * *

Pia Curioni, pînă nu demult o anonimă locuitoare a provinciei italiene Novara, a devenit peste noapte celebră. Nu singură, ci împreună cu Fulvio Cerutti, cu care s-a căsătorit legitim. Ce a stîrnit interesul într-un banal mariaj? Diferența de vîrstă dintre proaspeții însurăței: 65 de ani. „Pia îmi place mai mult decît fetișcanele de 20 de ani", a afirmat soțul, care are 19. Nici soția, la cei 84 de ani ai ei nu se plînge: se va numi „doamna marchiză", alături de junele ei soț, care este marchiz. În ceea ce-l privește pe acesta, el a devenit stăpînul unei frumoase proprietăți funciare.

* * *

Un bolnav mental a exploatat haosul provocat de o pană de curent electric, survenită într-o clinică de boli nervoase din Texas

(SUA). Nu, nu pentru a părăsi spitalul. El a procedat cu totul altfel: după ce a îmbrăcat un halat alb găsit la îndemînă, a început să dea ordine personalului dezorientat, care s-a grăbit... să le execute. După ce lucrurile s-au liniștit și s-a văzut cine împărțea ordinele, administrația clinicii s-a văzut nevoită să recunoască faptul că bolnavul dispune de certe daruri organizatorice. Nu este deci atît de nebun?!

* * *

Proprietarul unui hotel parizian a introdus o inovație în branșă, autorizîndu-și clienții să aducă cu ei și cîini. Aceasta pentru că, după cum indică un aviz afișat în holul hotelului, cîinii nu-și lustruiesc pantofii cu draperiile, nu se șterg pe fața de masă, nu colecționează linguriță, nu iau prosoapele sau șervețelele ca suvenir, sînt gentili cu oamenii de serviciu și nu aduc cu ei... decît clienți buni.

* * *

Lucrurile s-au petrecut la Casoria, în apropiere de Neapole. O patrulă a poliției tocmai verifica un depozit de gaz lichefiat, pentru a se asigura că este bine păzit. Nu mică le-a fost mirarea polițiștilor cînd, intrînd pe poarta depozitului, au fost întîmpinați de răgetele a doi lei. Paznicul a declarat că i-a cumpărat ieftin (un adevărat chilipir!) de la un circ, i-a hrănit și chiar i-a dresat. El și-a instalat leii într-o cabană, în apropiere de depozit, sperînd că îi vor fi de mare ajutor în asigurarea pazei. De aceea a și fost prea pu-

BAJOR ÁNDOR

ÎNTRU CINSTIREA POȘTAȘILOR DE ALTĂDATĂ

Cu mulți ani în urmă aveam un postaș care împărțea corespondența în mod democratic.

Se străduia să împartă scrisorile în așa fel încît să nu nedreptățească pe nimeni: daca se-ntîmpla ca vreunul să nu fi primit de multa vreme nimic, arunca în cutia aceluia vederea venită pe adresa vecinilor. Așa se făcea că de două ori pe an, fiecare om de pe stradă primea salutările pe care familia Waldmann din America le trimitea rudelor de aici.

Dar străduința sinceră a acestui om de treabă se lovea de neînțelegerea multora. E și firesc: orice inițiativă curajoasă întîmpină o rezistență dîrză.

Elementele retrograde de pe stradă priveau cu ochi răi noua metodă, ba mai mult: îi erau chiar ostili. Nu înțelegeau că urările de bine făcute de cumsecadele domn Waldmann, cumnatul său, ne reveneau și nouă.

Următorul poștaș, cel care a preluat sectorul în urma plîngerilor celor cu vederi înguste, a învățat ceva din istoria asta. El cumpănea dacă să ne aducă sau nu scrisorile. Pe cele mai multe nu le aducea, fiindcă reținuse cazul trist al predecesorului său. Superiorii chiar îl preveniseră să nu înmînеze corespondența la întîmplare. Renunță să mai bată cartierul. Acum cartierul bătea drumul pînă la el. În fiecare zi. Fiecare om care presimțea că a primit o scrisoare suna la ușa poștașului.

— Cred că am primit o scrisoare — ziceam, cînd poștașul deschidea ușa.

— De la cine? — întreba el cu bucurie sinceră, deoarece ținea ca lucrurile să fie clare. Destinatarul trebuia să cunoască adresa expeditorului.

Din păcate, unii nu-nțelegeau ce e-n sufletul curat al acestui om. Ei nu știau ce-nseamnă să iubești ordinea și să vrei să-ți execuți ireproșabil treaba. Omul e legat de cel care îi scrie. Omul nu răspunde numai pentru ceea ce scrie, ci și pentru ceea ce citește. Poștașul a priceput legătura indisolubilă dintre cele două și a ajuns martirul administrativ al convingerii lui. Numai că cei cu suflete mici l-au făcut să zboare din slujbă.

Și a apărut pe strada noastră un alt factor poștal, cu aer aspru, un individ chinuitor de riguros. N-avea păreri despre scrisori. Se pierdea în detalii și nu se prea lega de amănunte privind adresantul. Aveam impresia că arunca

scrisorile în cutie fiindcă nu știa ce să facă cu ele.

Citea rar cărțile poștale sau nu le citea defel. Această neglijență a lui se explica prin lipsa de interes.

Fura vederile doar în mod excepțional. Cînd s-au schimbat numerele la case, privea zăpăcit plicurile pe care erau trecute numerele vechi. Nu se-ncumeta să le pună în cutie.

Cînd au văzut așa, elementele mai severe de pe stradă și-au vărsat, în sfîrșit, năduful pe individul ăsta care mai mult umbla creanga. Erau supărate pe el și pentru că venea cu revistele nesifonate, ceea ce însemna că nu citea niciuna și, deci, nu-și ridica nivelul intelectual. Cît despre aruncarea cu indiferență a ilustratelor în cutie, aceasta era explicată prin faptul că nu-i plac ilustratele.

S-a întîmplat ca o clădire veche și insalubră să fie demolată pentru ca în locul ei să fie construit un bloc.

Poștașul se ducea în fiecare zi pe șantier și arunca scrisoriile venite pe adresele din vechea clădire, în betonieră. Betoniera aflîndu-se pe locul în care fuseseră cutiile poștale.

Am răsuflat cu toții ușurați cînd acest robot poștal a fost trecut într-o muncă de birou. Oamenii se plînseseră, pe bună dreptate, că acel țin satisfăcut, cînd polițiștii i-au cerut să ducă uriașele feline la cea mai apropiată grădină zoologică.

* * *

Canadiana Phyllis Moselle mizează pe vanitatea omenească. Ea conduce „Registrul internațional al stelelor", care își are sediul la Toronto și filiale la New York și, respectiv, Paris. Pentru „modesta" sumă de 35 dolari, firma amintită „botează" o stea cu numele clientului cu aspirații... cosmice. Pentru a consfinți acest „act", acesta primește un „certificat" și o hartă celestă pe care figurează steaua „sa". Afacerea se dovedește cît

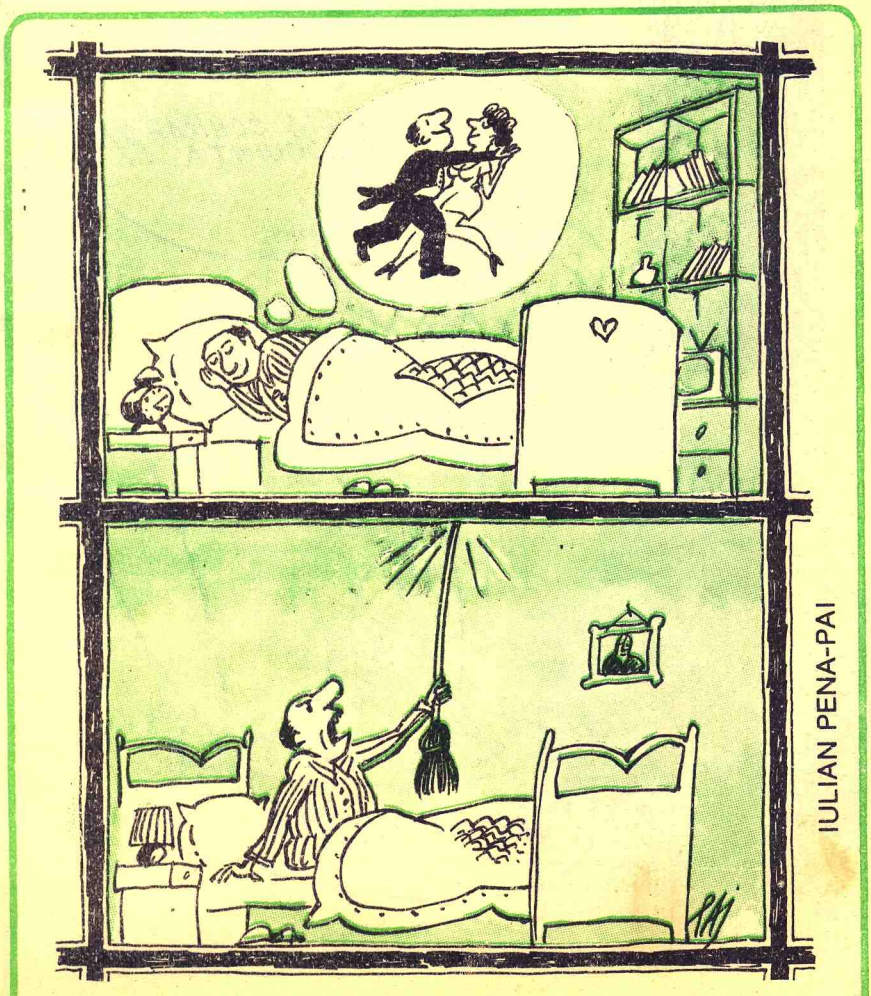

IULIAN PENA-PAI

se poate de prosperă: 70 000 de persoane au decis să devină, astfel, celebre și „eterne". Or, 70 000 înmulțit cu 35! Și cum creduli sînt încă mulți...

* * *

Un nou record mondial a fost stabilit de englezul Alan Andrews, care a rămas culcat timp de 273 de ore pe un pat acoperit cu 500 de cuie, lungi de 15 cm și cu vîrfurile îndreptate în sus, firește. Logodnica „recordmanului" a petrecut alături de el „doar" 34 de ore, în condiții similare. Ea deține, de altfel, recordul la „categoria"... femei.

Culese de EUGENIA MARINESCU

individ dezechilibrat psihic avea mereu de lucru cu adresele.

Succesorul lui a fost un om inimos, plin de toată bunăvoința. Împărțea mai toate scrisorile la berărie, iar revistele le ducea celui care știa să le prețuiască. După el, a venit un om de aur, plin de cele mai bune intenții. Singurul cusur era că cerea lunar banii de abonament radio, iar din banii de abonament dădea de băut la bufet fiecărui posesor de radioreceptor.

Cel de după el ne-a fost tuturor ca un frate mai mare care dă sfaturi.

— Ai răspuns la scrisoarea din plicul roz? — întreba părintește. Trebuie să răspunzi!

— De ce nu-ți mai scrie cumnatul din Szinérváralja? Te pomenești că v-ați certat — se interesa el.

El simțea că e dator să se intereseze. La urma-urmei, el adusese cartea poștală, el o citise primul.

Cînd am schimbat vorba, s-a supărat pe mine, ca unul care, rudă fiind a fost exclus dintr-un consiliu de familie. De atunci e măsurat la vorbă și nu-mi aduce aminte de scrisori. Cred că răspunde el, în locul meu. Cînd îl văd cum îmi aruncă indiferent corespondența în cutie, mă gîndesc la poștașii de altădată. Și îmi dau lacrimile.

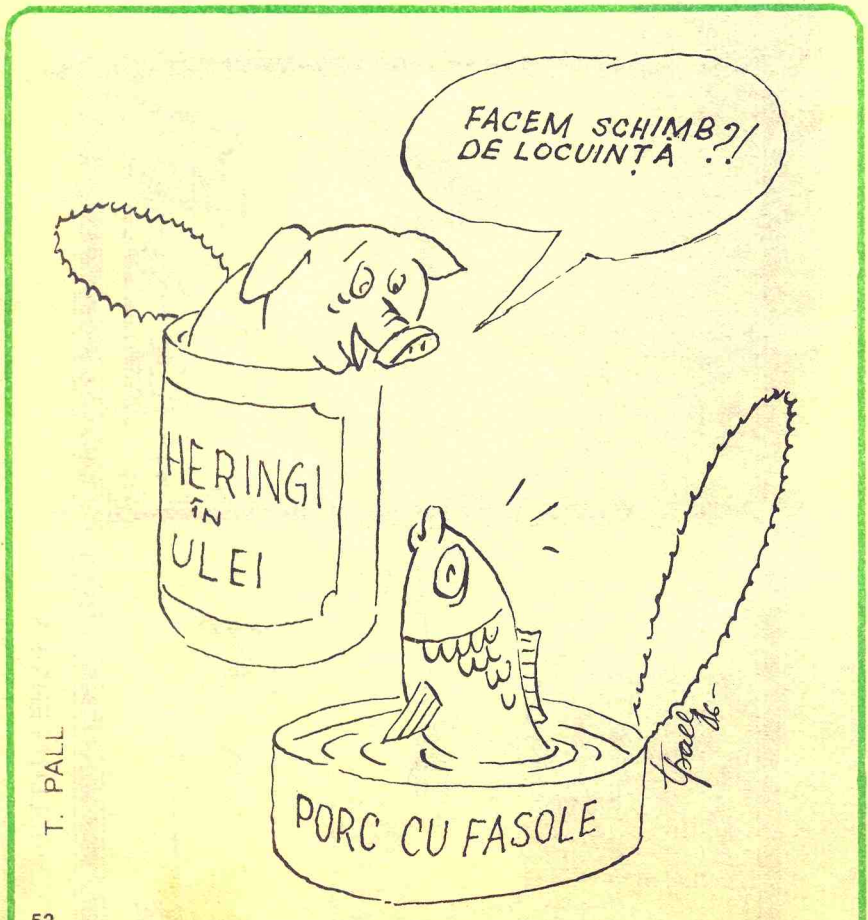

NICOLAE POP

MĂGARUL DEGHIZAT ÎN LEU

Sătul de ham, desagi și ponegreli,
făcîndu-și felurite socoteli
cum să-și ascundă chipul tîmp și slut,
să pară altfel - mîndru, de temut,
Măgarul se-mbrăcă-n blăni de leu
ce atîrnau în prispă ca trofeu.
Și astfel, deghizat fără cusur,
porni să bage spaimă prinprejur,
dar nimănui de el nu-i era teamă,
ba și copiii îl trăgeau de coamă,
căci toate - de la răget la alură -
erau aceleași date de natură.

Orice veșmînt și-ar pune, cît de rar,
Măgarul se trădează ca... măgar.

ZICALĂ METAMORFOZATĂ

Mica și cocheta Vrăbiuță
nu dormea, visînd un găgăuță
care i-ar fi fost dînsei pe plac:
nu-i păsa, putea fi și un drac!
Deci, îl întîlni într-un zăvoi
pe celibatarul Vrăbioi
care, cumpătat și strîngător,
își făcuse cuib încăpător
și-n garaj avea un biet Trabant,
și un „Oltcit" nou și elegant,
doar că bătrîiorul era chel,
puțin șchiop și slab ca vai de el.
- Dragul meu, îi ciripi micuța
(dată naibii, sigur, Vrăbiuța),
de atîta vreme tot oftez,
pururi, zi și noapte, te visez,
inima spunîndu-mi că-n viață
mi-e sortit să-ți fiu o bună soață...
- Dulce Vrăbiuță, ești nebună?
Sînt moșneag, iar dumneata o junǎ;
ce-o să zică lumea despre noi
cînd am sta alături, amîndoi?
- N-o privește! ripostă pe loc
păsăruica, piruind cu foc,
doar iubirea-i sentiment măreț!

Zicala,, deci, se metamorfozează:
sînt „păsăruici" care, cu orice preț.
nu doar mălai, ci și... volan viseaza!

VIOREL ȘTIRBU

FERICIREA SUBALTERNULUI CLEMENT IONESCU

Afară decembrie ningea spornic, oamenii circulau grăbiți, zgribuliți, preocupați. Preocupat era și subalternul Clement Ionescu. Fericirea de care fusese cuprins încă de la prima oră a dimineții îi crea un adînc sentiment de mulțumire sufletească. Lucrurile se întîmplaseră cam așa: abia semnase condica, abia își pusese căciula, fularul și paltonul în cuier, abia își desfăcuse plasa cu merinde — căci întotdeauna astfel își începea ziua de muncă, hrănindu-se și, prin interfon, subalternul Clement Ionescu fusese chemat la secretariat. Secretara, femeie serioasă și cu ochelari, îl introdusese, cu un zîmbet complice, în biroul directorial. I se oferise loc pe fotoliu, directorul, scriind de zor — mereu scria de zor, gurile rele susțineau că toate acele hîrtii acoperite de scrisul ascuțit și greu de descifrat se transformau în prefețe — mormăise un fel de scuză, apoi după vreo zece minute pusese stiloul în buzunar, își ridicase ochelarii pe fruntea pleșuvă și zîmbise prietenos, cum numai el știa să o facă. Adică numai el știa să se metamorfozeze cu atîta talent din leu — slujbașii îl porecliseră de altfel „leul din damasc", cu d mic — în acadea. Înghesuit în costumul la două rînduri, în dungi și ponosit, cu venele gîtului umflate din pricina cravatei, cel chemat intuise totuși că nu fusese adus în biroul directorial pentru o trebușoară oarecare. Și nu se înșelase. „Uite ce este, zise directorul, dumneata ești un om deosebit de capabil, activ și atașat (tovarășul deosebit de capabil înclinase capul cu modestie, deși îi venea să plesnească de atîta bucurie, dacă nu chiar să iasă prin tavan umflat ca un balon, de atîta fericire), prin urmare te-am chemat să-ți încredințez o sarcină de mare răspundere. Dumneata ai o temă de cercetare?" „Am, să trăiți, am. *Duzii și rentabilizarea stradală*." „Ah, bun, exclamase directorul satisfăcut. Te-ai gîndit la prefață?" „Păi, să vedeți, susurase Clement Ionescu, nădăjduiam că dumneavoastră, cu autoritatea dumneavoastră...". „Te-ai gîndit foarte bine, tema este foarte interesantă și de mare actualitate." „Vă mulțumesc." „Lasă, îl întrerupse din nou. mulțumirile nu au nici un rost, doar sîntem colegi." Colegi? Cum să fie colegi? Mă rog, gîndise subalternul, mai bine sa tac, doar nu o să-l supar tocmai pentru asemenea fleacuri (știa el că nu erau fleacuri, dar condițiile...) „În regulă, zisese directorul, atunci trebuie să mă sprijini și dumneata. Am nevoie de o dudă, da, fie și numai o dudă, știi, pentru a nu mă rupe de realitate. Așa că, poftim, astăzi ești liber, pînă la sfîrșitul programului. La sfîrșitul programului, te prezinți cu duda. Fără ea nu ai ce căuta la mine. Înțeles?" „Da, să trăiți", izbucnise Clement Ionescu și părăsise biroul val-vîrtej. De aceea era acum atît de fericit, umblînd prin ninsoarea de decembrie. O dudă! Ce mare lucru o dubă? Se oprea în dreptul fiecărui arbore întîlnit în cale și, fie că era dud, fie că nu, cerceta cu speranță crenguță după crenguță. Descoperea zã-

padă și iar zăpadă. Se udă, îngheță, apoi i se făcu foame, dar nu renunță, apoi ar fi băut o țuică fiartă și iarăși nu renunță, necazul era că timpul trecea și dudele nicăieri, blestematele, parcă le înghițise pământul. Făcu rost de o sapă și începu să scurme jur împrejurul arborilor, tot mai zorit. Nimic. Împrumută un pikamer și izbuti să se aleagă cu o amendă din partea unui paznic bătrîn, ostil cercetării, după cum i-o și zise. Cam cu o jumătate de ceas înainte de sfîrșitul zilei de muncă, înțelese că nu mai avea timp să descopere duda, trebuia să se prezinte în fața directorului. Cu mîinile goale. O luă încet spre serviciu, abătut, mai bine zis disperat, pentru că îi trecuse prin cap și soluția cea mai la îndemînă. Să bată la ușă, să se prezinte și să răcnească: „Șefule, eu sînt duda!" Ar fi fost o idee, însă pe loc își imagină replica: „Dudă, dumneata? Dar ce, ești de gen feminin? Dumneata ești dud, iar eu ți-am cerut o dudă, înțelegi, o dudă, în interesul prefeței!"

Consideră, prin urmare, că lucrul cel mai bun ce îl avea de făcut în acea împrejurare era să se ducă acasă, unde îl aștepta măcar o ființă iubitoare, Clementina, nevastă-sa. Ea îi ascultă plîngînd întreaga poveste, căci omul știa povesti frumos, după care, la sfîrșit, întrebă îngrozită: „Bine, bine, dar dacă acum, în decembrie, nu ai găsit, cum o să găsiți voi o dudă tocmai vara?" Clement Ionescu nici nu cină din pricina supărării și nici nu prea dormi. Abia spre dimineață aținei și avu un vis frumos, frumos: leul din damasc, cu d mic, promovase la D mare. Dezmeticindu-se, subalternul se îmbrăcă și alergă la slujbă, cel puțin să se convingă dacă visele pot fi adevărate. De cum intră pe poarta instituției, colegii îi confirmară că, într-adevăr, leul promovase la D mare. De fericire, subalternul Clement Ionescu nici nu își mai respectă obiceiurile de dimineață — e drept, nici nu își luase merinde la el, dar de mîncare îi ardea lui acum? Scăpase, asta era singura chestiune importantă, de blestemata de dudă. „Și cine e... noul?" îndrăzni să întrebe, neliniștit deodată fără motiv. „A — i se răspunde — un om strașnic, ăsta e autor de postfețe." „Ei, să aștepte dumnealui pînă mi-oi termina eu lucrarea", gîndi înveselit subalternul. Însă tocmai atunci fu chemat în biroul proaspătului director care, de altfel, nu se deosebea prea mult de predecesorul său. Tot bondoc, tot roșcovan... „Dragă — i se adresă acesta fără tranziție — lucrarea dumitale mi se pare interesantă și m-am gîndit că ai nevoie neapărat de o postfață. Eu, cum sînt gata să îmi ajut colegii la greu, mă ofer să ți-o scriu neîntîrziat, sper că te bucuri, nu?" „Vă mulțumesc", îngăimă Clement Ionescu. „Dar, vezi matale — continuă autorul de postfețe — am și eu nevoie de o dudă, una singură, știi, pentru a nu mă rupe complet de realitate. Așa că, poftim, astăzi ești liber pînă la sfîrșitul programului. Însă la sfîrșitul programului te prezinți cu duda. Fără ea, nu ai ce căuta la mine. Înțeles?"

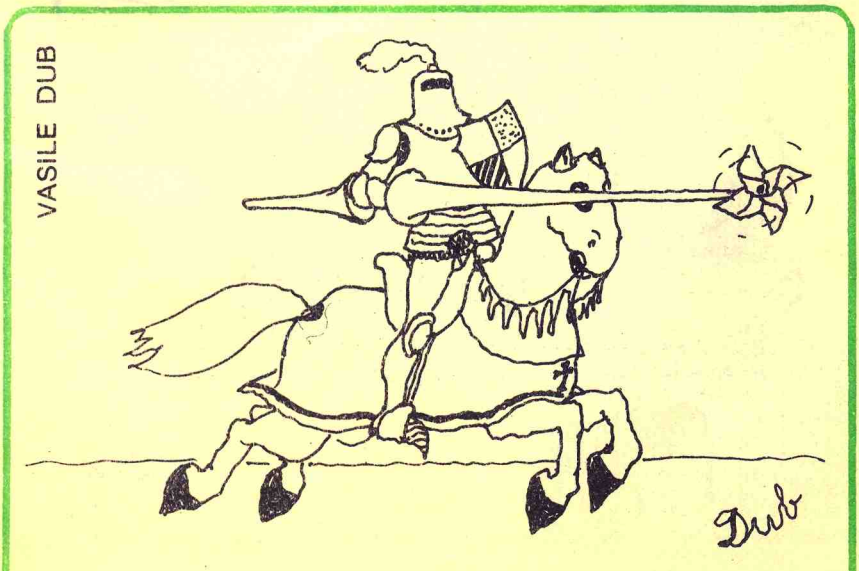

C. GAVRILĂ-GAVCO

HORIA CRIȘAN

DAN COJOCARU

Am să vă spun o poveste ce pare de-a dreptul de necrezut. Dacă n-aș fi fost eu însumi eroul întîmplării, vă asigur că aș fi spus, ca și dumneavoastră dealtfel, că sînt baliverne. Dar, vă rog să mă credeți că nu înfloresc cu nimic adevărul gol-goluț.

Acum un an, veneam cu mașina, după trei săptămîni de concediu, de la țară, unde îmi lăsasem toată familia ca să se mai bucure de aer și liniște. Era o zi toridă, iar eu plecasem tocmai la ora prînzului, în ideea de a ajunge devreme acasă, să pot să-mi mai rezolv cîteva probleme de ordin casnic și să prind apa caldă pentru o baie pe care mi-o doream cu ardoare.

Asfaltul se înmuiase, aproape că se scurgea de pe carosabil, mașina mergea greu. Undeva, în cîmp, la un moment dat mi s-a oprit motorul. Am încercat să dau la automat, dar nici ăsta nu mai răspundea comenzilor. Părea să fi fost o pană totală de curent. La repararea unei mașini mă pricep cît și la chirurgia plastică sau fizica cuantică, așa că am coborît și am început să mă scarpin în cap. Din față nu se vedea venind nimic, din spate la fel. Mi-am aprins o țigară și am vrut să mă duc la umbra firavă a unui copăcel prăfuit, pînă s-o milostivi cineva să mă scoată din încurcătură.

Nu știu cum am făcut, că m-am întors și am văzut pe cealaltă parte a șoselei, pe miriște, o drăcovenie argintie, care semăna teribil cu o farfurie zburătoare. Am crezut că am halucinații din cauza căldurii. O fi, m-am gîndit, o fata morgana, ce a luat forma OZN-ului, ca urmare a lecturilor mele exagerate din almanahurile apărute anul trecut. M-am frecat la ochi, m-am ciupit, dar obiectul rămînea tot acolo, cu aceleași forme și dimensiuni. Știam, tot din cultura asimilată prin articolele contradictorii de specialitate, că nu e bine să te apropii de extratereștri, că s-ar putea să o pățești. Le-am întors spatele și am vrut să intru în mașină. La urma urmelor ce treabă am eu cu ei și ei cu mine?! Sînt de principiu că nu e bine să te bagi în viața altora, că pînă la urmă tot tu ieși prost.

Atunci, o voce metalică, robotizată, s-a auzit foarte clar:

— Vino mai aproape!

Picioarele mi s-au tăiat, transpirația a început să-mi curgă pe gît, în jos pe sub cămașă, spre zona pantalonilor.

— Hai, vino fără frică!

M-am apropiat încet. Știam că de „ei" nu poți fugi. Te prind cu lasouri de laser sau alte invenții monstruoase. Aproape de farfurie care era cam cît un TIR din ăla mare, am văzut o trapă ce s-a deschis și o scăriță, identică celor de la TAROM, a făcut legătura cu pămîntul.

— Urcă!

Pînă aici mi-a fost, mi-am zis! Ăștia mă răpesc și mă duc în cine știe ce galaxie, la dracu în praznic, de nu mai știu nici ăia de la serviciu, nici familia, pe unde zac. Și daca fac experiențe?? Și dacă mă disecă, așa ca pe broaște la vivisec-

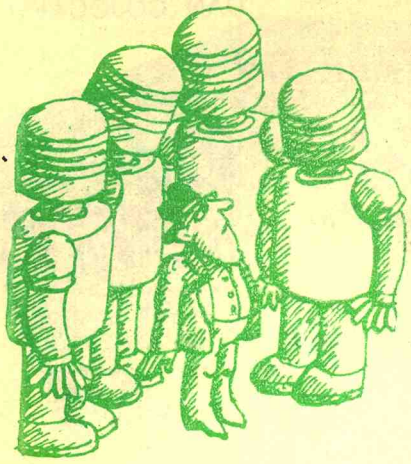

ție, să vadă ce am înăuntru și cum îmi funcționează organismul? Singura satisfacție postumă aș fi avut-o cu plămînii, că de atît fumat, probabil că sînt ca niște hornuri, iar în viitoarele planșe expuse la școlile „lor", ar fi fost desenat un pămîntean cu bronhii negre-maronii, pline de nicotină.

Am urcat scara tremurînd, fiind convins că era ultima oară cînd mai vedeam lumina zilei pămîntene. Încăperea în care am intrat nu avea nimic din „camera de comandă" cu bord sofisticat, ecrane și beculețe colorate, așa cum ne-am obișnuit noi din filmele s.f. Era ca un living mare, demodat un pic, cu fotolii asemănătoare scaunelor de la dentist.

Patru arătări metalice sau poate erau vîrîți în costume, nu mi-am dat seama, de culoare cenușiu spre vînăt, ședeau pe scaunele stomatologice. Nu aveau gură, nici urechi, nici măcar antene care să se miște în dreapta sau în stînga.

— Stai jos!

M-am așezat încet pe un scaun din ăla electric, așteptînd ca niște ghiare de fier să mă imobilizeze pe vecie. Dar nu s-a întîmplat nimic. După o pauză apăsătoare, timp în care bănuiesc că mă studiau, din nou vocea robotizată:

— Te-am urmărit, te-am testat și vom încerca să facem un experiment cu tine. Te rugăm să ne ajuți!

Asta era! Deci trebuie să-mi dau consimțămîntul ca să mă ciopîrțească. N-am ce zice, sînt manierați!

— Dacă nu se poate altfel...

— Vrem să vă cunoaștem mai bine. Pentru asta, cineva de pe îndepărtata noastră planetă, va sta cu tine timp de paisprezece rotații ale Pămîntului în jurul propriei axe. Îl vei găzdui, îl vei însoți, îi vei explica totul! Îți mulțumim!

Am respirat ușurat.

— Dacă-i numai asta, cu dragă inimă!

Un gînd însă mi-a întunecat bucuria; cum puteam să umblu pe stradă cu un godin din ăsta inform?! Acasă, mai treacă-meargă, îl țin în debara, dar în oraș? Parcă, citindu-mi gîndurile, am auzit difuzorul:

— Ne-am străduit, prin multe încercări de laborator, nu întotdeauna reușite, să creăm o ființă identică vouă. Iat-o!

O ușă, pe care n-o văzusem, s-a deschis și o femeie, măi fraților, cum să v-o descriu că n-am cuvinte, a intrat în living. Era ceva grozav, ce mai! Mi se aburiseră și ochelarii. Brunetă, cu ochi albaștri verzui, corp absolut după toate canoanele, îmbrăcată cu o bluză mov care-i ascundea sumar bustul, o fustă neagră mini, iar pe picioare avea trase niște cizme de piele de culoare albă, care-i ajungeau mult mai sus de genunchi. S-a apropiat de mine.

— Mă chiamă Ella!

Am bîiguit ceva.

— Nu e nevoie, știu tot despre tine, ți-am consultat fișa psiho-fizică!

Mi-a dat mîna. Era rece ca gheața că m-au trecut fiorii. Reacția mea n-a scăpat celor patru momîi, care pînă atunci nu făcuseră nici-o mișcare, S-au ridicat, s-au sucit unul spre altul, apoi, după o pauză, am auzit din nou:

— Aici am greșit noi! Temperatura corpului nu este cea normală.

Mîna Ellei, pe care o mai țineam încă într-a mea, a început să se încălzească, pînă cînd m-a fript.

— Puțin mai scăzută! am strigat. Așa... încă puțin! Acum e bine! Stop!

Am coborît scărița amîndoi. În spate am simțit cum se închide trapa.

— Peste paisprezece rotiri în jurul axei, la aceeași oră, să fiți aici!

N-am întors capul, dar un fîșîit ușor, ca de sifon pe terminate, se auzea tot mai pierdut, semn că farfuria decolase de pe mirișce și plecase spre Univers.

Am ajuns cu Ella pe șosea, am intrat în mașină, ciudat, motorul a pornit imediat. Pe drum m-a între-

bat, cu o dicție perfectă, dar ușor sacadată, ca la toți străinii care doresc să nu greșească vreun cuvînt, ce e aia, ce e ailaltă. I-am explicat bucuros. După cîteva minute știa tot bordul și tot sistemul de funcționare al mașinii mele. Cînd a văzut bricheta a rămas o clipă nedumerită, dar a scos din poșetuță un fel de minicalculator, a apăsat de cîteva ori și aceeași voce, i-a răspuns din cutiuță:

— Aparat electric pentru aprins țigări!

— Ce sînt alea țigări? a întrebat candidă.

Un drog pe care îl inhalează pămîntenii pentru autodistrugere!

Mi-a cerut o țigară să vadă cum mă autodesființez. Se pare că i-a plăcut, că pînă la punctul de control de la intrarea în Capitală mi-a terminat un pachet. Aici, o verificare de rutină, ne-a oprit. Agentul mi-a luat actele să le controleze, dar cînd a dat cu ochii de extraterestră, a început să se bîlbîie, s-a înroșit tot și mi-a pus în brațe documentele unui șofer de camion, tras și el pe dreapta.

— Circulați, vă rog, circulați!

I-am explicat că se strecurase o greșeală în distribuirea carnetelor, dar asta l-a făcut să se fîstîcească și mai tare, așa că era să rămîn cu două permise, plus foaia de parcurs a bietului camionagiu.

Cînd am ajuns în fața blocului, puștimea care se juca, a rămas mută în fața minunăției ce coborîse din mașina mea. Dacă aș fi venit în tinerețe, hai să zicem cu Marilyn Monroe, la noi în cartier, n-ar fi fost o manifestație mai grozavă ca aia făcută la întoarcerea mea de la țară.

În apartament m-am apucat de dereticat, am pus rufele murdare aduse la înmuiat și am început să gătesc. În timp ce Ella mă ajuta foarte serios la treabă, mă întreba curioasă despre fiecare lucru în parte, la ce folosește, cum funcționează și cum se poate procura. Îi dădeam explicații, cît puteam mai simple, dar mai complete. Din păcate, obiectele mele de uz casnic nu mergeau cum ar fi trebuit, de exemplu robinetele la baie nu se închideau, clanțele la fel, radioul, ca să pornească trebuia să-i dai un pumn, idem la oprire, ceasul deșteptător nu funcționa decît în poziție culcat pe dreapta, iar televizorul ușor aplecat, însă spre stînga. I-am dat din rochiile soției, avînd aproximativ două aproximativ aceeași talie, că nu puteam ieși cu ea pe stradă îmbrăcată ca în benzile colorate de prin reviste.

Seara am dus-o la restaurant. I-a plăcut foarte tare, mai ales orchestra cu instrumente electronice, „Busuioaca de Bohotin" și puiul la ceaun.

A doua zi, după serviciu, am mers la teatru, apoi la barul de noapte, ca să cunoască și ea mai bine modul de viață al pămîntenilor.

Pentru a-i prezenta frumusețile patriei, mi-am luat concediu fără plată și am dus-o pe litoral, la Sinaia, la „Hanul cu prepeleac" și la băile de nămol de la Strachina. Inutil cred să vă spun că intrasem în cecurile casei, am vîndut cerceii de aur ai soției și un inel rămas de la mătușa Florinel, ba chiar am făcut un CAR de vreo douăzeci de mii de lei. Trebuia să mențin prestigiul locuitorilor planetei; să se știe și în alte galaxii cum e la noi și ce gazde ospitaliere sîntem!

Au fost două săptămîni de vis, ceea ce nu cred să mai fi trăit vreun muritor cîndva. Eu, în nici un caz, nu! Sînt convins că nici dumneavoastră!

Am uitat să vă spun că relația mea cu Ella rămăsese absolut colegială, prietenească, nu atît datorită diferenței de vîrstă, cît mai ales respectului pe care îl am față de civilizațiile avansate.

În ziua și la ora stabilită, am fost pe șoseaua București-Găiești, la kilometrul respectiv. Motorul s-a oprit, ca și data trecută, dar acum știam cauza exactă a defecțiunii. Pe fosta miriște, arată între timp, a coborît farfuria. La scara aeronavei

ne-am despărțit cu lacrimi și îmbrățișări. Am primit mulțumiri de la vizitatorii îndepărtați și cîteva mici suveniruri: un breloc de inox pentru cheile mașinii, un desfăcător de sticle de bere și o brichetă pe care am folosit-o aproape trei luni.

M-am întors trist și singur acasă. Copiii din fața blocului m-au înconjurat și m-au întrebat unde este „tanti", iar eu le-am arătat undeva, în sus. S-au posomorît înțelegînd prin gestul meu că se petrecuse o tragedie. Nu le-am povestit nimic, tot n-ar fi înțeles mare lucru.

Peste cîteva zile a venit și soția. N-au trecut nici două ore și a aflat tărășenia. A început scandalul. Cu toate explicațiile mele, cu toate argumentele logice, n-a vrut să audă de nimic. A plecat la maică-sa, cu copiii.

În scurt timp am primit citație de divorț. Nici la comisia de împăciuire n-au vrut să mă creadă. Partea adversă avea o groază de martori, cum că în lipsa nevestei adusesem în casă o femeie străina, cu un comportament dubios, cu care cheltuisem toată agoniseala. Eu, din păcate, nu aveam pe nimeni care să-mi confirme autenticitatea faptelor și exemplara conduită. Pînă la urmă, că nu se făcea să ne despărțim după treizeci de ani de conviețuire, ne-am împăcat formal.

De atunci dorm în vestibul pe o canapeluță veche, de la mama, nu mai merg singur cu mașina nici pînă la benzinărie, leafa vine și o ia nevasta și toată familia nu mă scoate din „bătrîn vicios" sau „Casanova extraterestru".

Acum spuneți și dumneavoastră, cum pot eu să-i fac pe cei din jur să mă înțeleagă, că totul n-a fost decît un gest în serviciul prieteniei inter-galactice? Poate strănepoții mei or să-mi dea, cîndva, dreptate. Deși, mă îndoiesc și de asta!

CRISTIAN MARCU

DAN CĂPRUCIU

IEȘIRE DIN ANONIMAT

Ochii lui Melinte scăpărau de furie.

Ce înseamnă, tovarășe, acești opt sute șaptezeci și nouă de lei, convorbiri adiționale? Unde va credeți dumneavoastră, de înșelați astfel abonații? Să știți că eu nu sînt fraierul dumneavoastră! Nu mă las păcălit tocmai de cei de la telefoane. Ehe, tovărășică, mulți au vrut s-o facă pînă acum, dar i-am pus eu la punct... Și ăia erau oameni deștepți, nu glumă! Ia vedeți ce faceți, că eu mai mult de o sută de lei, nu plătesc nici mort...

Casiera rămase puțin derutată. Individul de la ghișeu îi făcea o atmosferă nefavorabilă, tocmai acuma cînd erau atîția oameni la rînd. Asta îi mai lipsea, ca el să atîțe spiritele, să le dea apă la moară celorlalți, s-o țină după aceea cu ei tot într-o ceartă, pînă la sfîrșitul programului.

Cunoștea bine oamenii. Toți, sau aproape toți, cînd este vorba să plătească mai mult, devin cîrcotași și scandalagii. Vorbesc la telefon cu nemiluita și pe urmă uită. Unora li se întîmplă să vorbească în lipsa lor copiii, lucru pe care ei nici nu vor să-l conceapă, și de aici reclamații și discuții.

Odată, o studentă a vorbit de o mie cinci sute de lei, de la Galați cu un băiat tocmai din Timișoara, pe care îl cunoscuse într-o tabără. De o mie cinci sute de lei, într-o singură lună! Pînă să se descopere adevărul, mamă, ce scandal a mai fost...

DUMITRU DINULESCU

Mergeam braț la braț pe strada spălată și pustie. În fața noastra mergea un cîine.

Nu era cîinele ploii? L-am și-ntrebat. Știți ce-a răspuns?

De fapt nu mi-a răspuns la întrebare, dar mi-a dat, totuși, numărul de telefon al unei foste iubite. Pe care am părăsit-o ca un porc.

Și-mi întinse o carte de vizită, pe care o luai respectuos.

Pe ea scria:

AZOR PANTELEI
cîine de pripas
Maidanul Dintre Blocurile Roz — Centru
Balta Albă.

Am băgat cartea de vizită-n buzunar, mirat că patrupedul nu și-a pus încă telefon. El îmi ghici totuși parcă gîndurile, și dădu din coadă distrat.

Cam ăsta a fost începutul. De aici se poate explica faptul că am părăsit-o pe fata cu care eram de braț și m-am întors la fosta iubită, al cărui număr de telefon mi l-a amintit cîinele care nu-și instalase încă, pentru el însuși, un post telefonic.

Îi spuneam asta iubitei mele **foste,** acum ia: **actuale,** cînd apăru în ușă un cîine.

Era desigur acelaș de pe strada spălată de ploaie. Se uită la noi. Era milos, cu ochii plini de căldură (o căldură animală!?) și se duse-ntr-un ungher să stea.

E o zi caldă. Îmi aduc aminte de tot. Aprind o țigară. Răsfrîng buzele și plescăi scurt, ca o pietricică aruncată-n rîu.

— N-ai fost cumva în 1958 la mare? mă-ntreabă atunci cîinele, care sta tolănit sub scaunul meu și fuma și el.

— Ba da, am recunoscut eu, după ce m-am gîndit mai bine.

Și astfel am început să depănăm amintiri comune, ceea ce pentru un cîine, trebuie să recunoaștem, e o mare performanță.

Venise și el prima oară la mare, ca și mine.

El era cu stăpînul lui, eu eram singur.

Și-apoi am pornit pe stradă.

Cîinele mergea, eu mergeam, era iarnă, o iarnă cumplită, viscolea, teribil, cîinele era totuși cu coada tremurînd iar Pupi, așa se chema fata care era acum cu mine, se-ntoarse brusc și-mi spuse:

— Ce vrei?

Da, răcnea, știi, răc-

Dar nici eu n-am să mă las prostită, hotărî ea. Îi fac o figură, să mă țină minte...

Devenind dintr-o dată foarte amabilă, i se adresă politicoasă lui Melinte:

— Fiți amabil și așteptați un moment să verific și vă spun îndată care este situația.

Se îndreptă către cartotecile care erau stivuite într-un dulăpior din lemn, scoase o foaie, o studie, o puse la loc și apoi continuă:

— Așa, bine... Păi, dumneavoastră, tovarășe Melinte, ați avut mai multe convorbiri interurbane cu Parisul, Viena, Londra, și Afumați...

— Cum, Paris, Viena, Londra și Afumați? Ce Afumați, tovarășă? Eu sînt bucureștean get beget. Ce am eu cu Afumații?

Abia după ce rosti ultima frază, Melinte realiză importanța cuvintelor rostite.

— Chiar așa, cu trei capitale într-o lună? se gîndi el... Și toate de prima mînă! Cu trei capitale, eu cel care țin evidența exactă a tuturor convorbirilor locale, eu care adun impuls cu impuls, pentru a nu le depăși numărul la care am dreptul... Numai cîte discuții am cu soacră-mea, cînd vorbește cu fiică-sa cealaltă, cumnată-mea Zina, care locuiește în blocul vecin. Că nu se poate deplasa pînă acolo, babornița, trebuie să stea mereu cu telefonul în mînă! Hai, că începe să fie nostim, iar eu să devin un om important. De cînd așteptam un moment ca acesta! Am să profit din plin de el. Dacă mai spunea că am vorbit și cu Roma, sau Madridul, merita să dau divorț și s-o iau de nevastă...

Cei care așteptau la rînd, începură să se agite.

— Nu vă supărați, îl interpelă o fetișcană cu ochi mari, negri, ce părea să fie studentă, chiar așa relații aveți? Păi, sînteți un om grozav, domnule! Auzi dumneata, Paris, Viena, Londra... Ce n-aș da să fiu în locul dumneavoastră... Pe mine mă cheamă Sanda. Îmi pare bine că v-am cunoscut și aș dori să vă mai văd...

Uite, că încep să devin un om mare! Dacă aș fi încercat să intru în vorbă pe stradă cu fetișcana asta, m-ar fi repezit, spunînd că sînt un golan. Iar acuma, mi se oferă pe tavă! Ce ți-este și cu tineretul de azi! Dacă mi-aș prinde mintea cu ea, precis că peste o oră mi-ar spune că mă iubește la nebunie... În ce poveste am putut să intru, așa, pe neașteptate! Oare cine o fi vorbit în realitate cu Parisul, vreun profesor universitar? Dar cu Viena, cu Londra?

Uite-mă și profesor universitar, compozitor, sau mai știu eu ce! Profesorul universitar, doctor, docent, Gicu Melinte, membru corespondent al... Doctor honoris causa... Causa... Apropo, care e cauza? A, telefonul... Am intrat aici ca un om obișnuit și ies o somitate. Mare minune și cu impulsurile! N-aș putea să-i dau vreo cîteva și lui Tudorel la școală? Să nu-i mai fac eu lecțiile, să mai ia și el cîte un zece, măcar odată pe trimestru....

Și totuși, ce te faci Melinte? se întrebă neputîndu-se hotărî. Pe naiba Paris, Viena, Londra... Eu n-am vorbit în viața mea, nici măcar cu Ploieștiul! Dar parcă prea frumos se uită la

mine cei din jur, așa că tare greu îmi este să reneg marile mele relații..."

Apoi, cu glas tare, extrem de indignat:

— Uite ce este, tovărășică! În adevăr, am vorbit cu Parisul, Viena, Londra... Dar cum este posibil să mă jigniți, încărcîndu-mă cu o convorbire, tocmai de la Afumați? Am eu mutră de așa ceva?

Rostind aceste cuvinte, Melinte scoase pieptul în afară și se ridică în vîrful picioarelor, căutînd s-o privească de sus pe casieră. Trebui să uite pe moment, că luna trecută cînd fusese la vînătoare, vorbise cu taxă inversă de la Afumați... De acuma, diferența dintre el și casieră devenise netă, între situația lui în societate și a ei, intervenise o prăpastie. Ea rămăsese un om obișnuit, banal, iar el unul deosebit, așa cum nu reușise să devină prin muncă susținută, ani întregi. I se întîmpla acuma să se afirme dintr-o dată, să fie în atenția tuturor, fără să i se pună la îndoială în vreun fel, calitățile.

Femeia de la ghișeu îl privi circumspectă, dar în cele din urmă se hotărî:

— Prea bine, răspunse ea. Achitați pe loc opt sute șaptezeci și trei de lei, iar pentru diferența de șase lei cît costă convorbirea cu Afumați, faceți vă rog contestație.

Melinte rămase stupefiat:

— Nu știu dacă am atîția bani la mine, bîigui el... Am plecat în grabă de acasă și mi-am uitat portofelul...

— Lasă vecine, că te împrumut eu, răsări ca din pămînt Ionescu, cel care locuia cu un etaj mai sus decît el. Azi tocmai am luat leafa, și am de unde să-ți dau. Dacă nu ai zilele acestea, nu face nimic, mi-i restitui cînd vei avea, pot să aștept oricît. Cu un om ca dumneata, nu te întîlnești cu una, cu două. Nu strică să am și eu un astfel de prieten, că cine știe, poate mă vei ajuta și dumneata vreodată cu ceva. O persoană ca dumneata, sînt sigur că poate rezolva aproape orice. Să mă fi picat cu ceară, nu mi-aș fi putut închipui așa ceva... Tocmai dumneata care păreai un om obișnuit, un om oarecare... Ce-or să se mai bucure vecinii cînd vor afla! Că și așa, pe scara noastră nu avem nici un șef, nici un locatar mai acătării, să ne țină și nouă partea... Ai văzut la blocul de peste drum, ce asfalt le-au turnat! Și noi călărim noroaiele... Uite, poftim banii, îi spuse Ionescu, numărînd nouă sute de lei. Este o mare cinste pentru mine, că o parte din lefușoara mea capătă o destinație atît de importantă...

Ionescu înghiți totuși în sec, gîndindu-se ce o să zică nevastă-sa, care nu o putea suferi pe doamna Melinte, pe sclifosita aia care se mai-mutărește atîta.

Între timp, studenta îl privea cu o admirație din ce în ce mai mare, pe omul acela cu relații atît de multe.

„N-ai ce să mai faci, Melinte, se consolă în gînd, trebuie să plătești și basta. Altfel se duce de rîpă tot prestigiul tău de om important. În adevăr, este cam scumpă distracția asta, dar pe cuvîntul meu că merită. Cine știe dacă voi mai avea vreodată sansa de a vorbi cu trei capitale,

nea! Pur și simplu răcnea.

— Ce vrei tu în fond? răcni ea mai departe.

Eu nu răcneam, eu mergeam mai departe, tot înainte, tot după cîine, iar Pupi, în blana ei albă intona discret, încet, un cîntec din tinerețea noastră, e vorba de „Buona sera, signorina" și cîinele intona și el „Buona sera, signorina ", pe franțuzește însă, nu pe englezește cum cînta Pupi.

Și-o țineam gingaș de talie și-acum cîntam amîndoi prin viscolul oribil de puternic și cum dracu s-a stins și chestia asta?

Iar eu și cîinele sîntem iar singuri, el fumează țigară de la țigară, își aprinde una de la alta, iar eu îl privesc scîrbit și-i tot reproșez.

— De ce fumezi țigări așa proaste și așa multe?

— Iartă-mă, recunoaște cîinele, sînt un dobitoc, dar ce vrei să fac?

Și-așa, timpul tot trece, se tot duce unde dracu se tot duce? Și cîinele fumează țigară de la țigară și tot deapănă cu mine amintiri de la viscolul acela turbat și din 1958 de la mare .

Dar eu? Eu cum rămîn?

cu trei capitale într-o singură lună... Și în definitiv, nu am decît să plătesc, iar după aceea am să fac o contestație. Cine o să mai știe acest lucru?"

Cu îndoială în suflet, numără de două ori banii pe care îi primise de la Ionescu și îi întinse sfidător casierei, căutînd să pară indiferent.

Casiera bombăni printre dinți: „Lasă, că va știu eu pe voi ăștia care vorbiți la telefon în neștire și pe urmă faceți pe naivii", îi dădu restul și continuă cu următorul.

Melinte se mai uită odată la oamenii care stăteau la rînd, citi în ochii lor o admirație amestecată cu invidie și o blagoslovi în gînd pe casieră, singura care nu aprecia relațiile lui, ce cele trei mari capitale europene.

„Nesuferita... Să-mi facă una ca asta, ea care poate că nici nu are telefon acasă, mie, unui om cu atîtea relații..."

— Ce jignire, auzi dumneata, Afumați, bo borosea într-una studenta, sorbindu-l din oc pe Melinte, care ieșea din clădire, radios pînă la urmă îi păcălise totuși pe cei de la tel foane, cu suta de lei pe care intenționase să plătească la început.

În drum spre casă, i se păru că oameni priveau altfel decît pînă atunci, îi făceau loc treacă, nu se mai izbeau de el.

„Mîine trimit contestația, își zise deschizînușa apartamentului, doar n-am să renunț prostul la o sumă atît de mare..."

În hol, fu întîmpinat de un miros persister dar plăcut.

— Dragule, îi spuse triumfătoare soția, ara tîndu-i o grămăjoară de produse cosmetice vezi ce mi-a adus de la Paris, tanti Mioara? N fii îngrijorat, îl consolă, grijulie, văzîndu-i privi rea contrariată, nu ne costă nici un ban! I-ar făcut și eu un mic serviciu... Cît a fost plecată am ținut-o la curent prin telefon, cu ce mai er pe acasă...

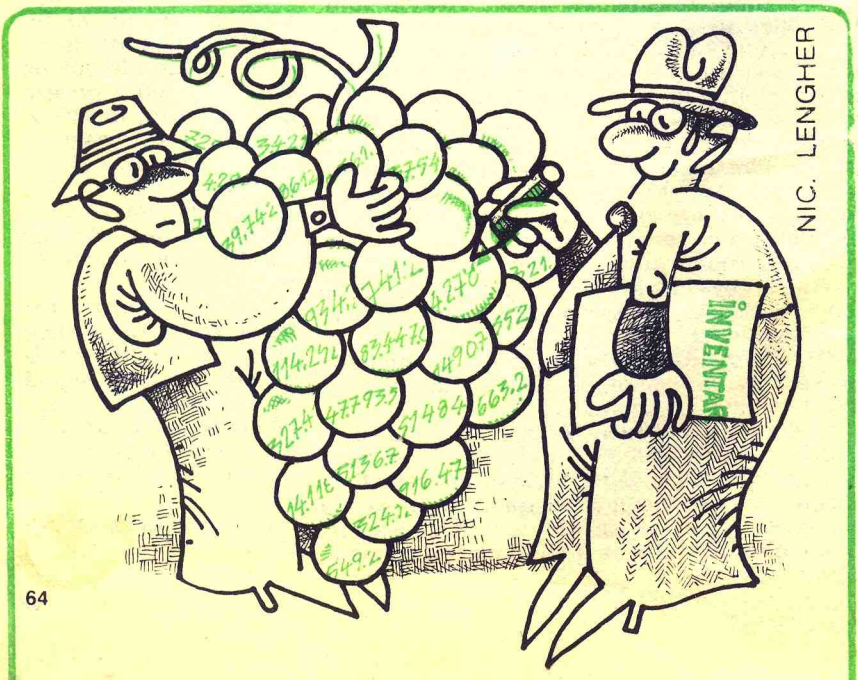

VIOREL CACOVEANU

Cuscrul Teofil Bobină juca table cu omologul său, cuscrul Visalom Secărică. Erau morocănoși, aruncau zarurile în silă și ele parcă ți-l luau obraznic pe lemnul soios al cutiei. Fiul lui Bobină trebuia să nască, dintr-un moment în altul, de la spital. Aștepta un fecior. Secărică, temător, tăcea și dorea undeva, în adîncul inimii, să aibă o nepoțică. Să fie o fată.

— Asta e joc greu, cuscre, zise Bobină aruncînd zarurile, cu o anume superioritate. Cere tact, inspirație, inteligență...

— Joc de tîmpiți, zise Secărică. Nu-l suport. Accept să joc în momente din astea, cînd trebuie omorît timpul.

— Te pomenești c-o fi fată, se sperie el. Prea îmi merge zarul, zise Bobină și dădu un șase-șase.

Tudor Bobină apăru în prag și strigă:

— Fecior, tată!

Bravo!... tu-i mama ei de viață, gemu Bobină și-și îmbrățișă fiul... Victorie!

— Să-ți trăiască fecioru', zise Secărică emoționat și să-ți crească mare.

— Crește oricum, interveni indispus Bobină cel bătrîn, în vreme ce destupă o sticlă cu o țuică galbenă, ca mierea. Să-i urăm lucruri mai frumoase, mai autentice, nu așa de formă, că nu sîntem nici la servici, nici la ședință. Să crească mare, auzi, ce urări avem!? Ce folos? Cîți nu cresc mari și proști... Să ne trăiască feciorul! Să fie deștept! Să aibă noroc!

Cei trei închinară și băură fericiți.

— Cît are? se interesă Bobină cel bătrîn.

— Patru kilograme.

— În cap? zise Secărică.

— Ei făcu Tudor. Sigur. Acolo nu se umblă la gramaj, ca la dumneata la unitate, tată-socrule.

— Încă, adăugă mucalit Bobină. Ura! Fericire și sănătate.

Ciocniră din nou. Țuica ardea. Lacrimile lui Secărică i se datorau mai mult țuicii, nu nepotului.

— Uite ce e, vorbi grav Bobină cel bătrîn. Așa cum e bine și frumos, să-i alegem o meserie. Să avem grijă de viitorul lui.

— Mai este timp, tată.... zise Tudor.

— Tu nu vezi că toate posturile îs ocupate? Nu găsești unul bun, decît o dată sau de două ori într-o viață de om.

— O să mai vedem, se opuse iar Tudor.

— Așa am văzut și cu tine: ai tot dat admiteri, porțile erau deschise, tu nu le-ai văzut, ori n-ai nimerit și-ai ajuns șofer. Are patru kile, e zdravăn, îl facem miner. Scurt.

— Prea grea meserie. Sînt împotrivă, zise aspru Secărică.

— Și eu, declară Tudor.

— Aveți dreptate, acceptă Bobină cel bătrîn. Să căutăm altceva...

— Un șef de unitate, ca dumneata, tată socrule, propune Tudor!

— Nu. Eu am tremurat o viață întreagă. Și acum, că sînt la pensie, tremur și visez noaptea plus sau minus în gestiune. Să fie el mai liniștit.

— Ai tremurat, nimic de zis, dar a meritat, cuscre!

— Și asta-i adevărat, recunoscu Secărică. Eu am luat puțin, cîte un pic, zilnic. Nu m-am lăcomit.

— Îi fi fost cinstit, rîse Bobină.

— Vrei să fiu sincer? N-am fost prea cinstit și n-am furat cît puteam, fiindcă mi-a fost frică.

Bobină și Tudor au rîs cu sete. I-a urmat și Secărică.

— Îl facem medic, hotărî Tudor.

Un moment de tăcere. Pe buzele fericitului tată, flutura un zîmbet. Bobină îl ofili rapid:

— Cu cine crezi că seamănă așa dotat? Nu te uiți în jur?

— Mă uit, zise cu amărăciune Tudor.

— Noi toți, reluă Bobină cel bătrîn, laolaltă, dacă avem vreo cinci ierni de școală! Că în rest, am fost în cîmp... Nu găsim o meserie ușoară, frumoasă și bănoasă!

— Tată, să-l facem agronom!?

Bobină își privi lung feciorul. Goli paharul și zise:

— Să-l îngropi la țară? O luăm de la început, ne întoarcem?! Mai stăm și noi la oraș. Abia am venit. Să mai respirăm și noi aici, unde avem condiții...

— Așa e, interveni indispus Secărică. Aici, ai apă caldă cînd vrei, ai liniște, ai aer curat...

— Le am, din cînd în cînd, da' nu asta contează. Uită-te la el — și arătă spre fiu-său — îi e plină casa de cristaluri, mobilă scumpă, stil, televizor în culori, umblă în străinătate, și-i un amărît de șofer. Cum ar veni, la noi, la Gîrboavele, tractorist. Parcă la Gîrboavele mă spălam mai mult?! Aiurea. Și mai e ceva cuscre: dumneata vezi și acum lumea de la tejgheaua unității. Ți-a picat și dumitale, slavă domnului, cu coșul. Aici, la oraș, mai ai ceva: perspectiva.

— Și ce faci cu ea? se oțărî Secărică.

— Nimic. Da' o ai! Și asta e mare lucru, cuscre.

— Am să-l fac profesor, tată.

— Tudore, să nu ne pierdem cu firea și să greșim, zise grav Secărică. Vrei să-l chinuiești o viață întreagă cu naveta?

— Nu e bine, se împotrivi Bobină cel bătrîn. Și umplu paharele, pregătindu-se pentru o gîndire și mai profundă.

— Îl dau la comerțul exterior, declară patetic Tudor.

Secărică tuși a mirare. Bobină se scărpină în ureche și zise dezolat:

— E prea mare saltul. Noi abia l-am deprins pe ăsta interior, care, vedeți voi, ne-a adus în rîndul oamenilor. Eu discut de la egal la egal cu șefii mei și n-am sfert din

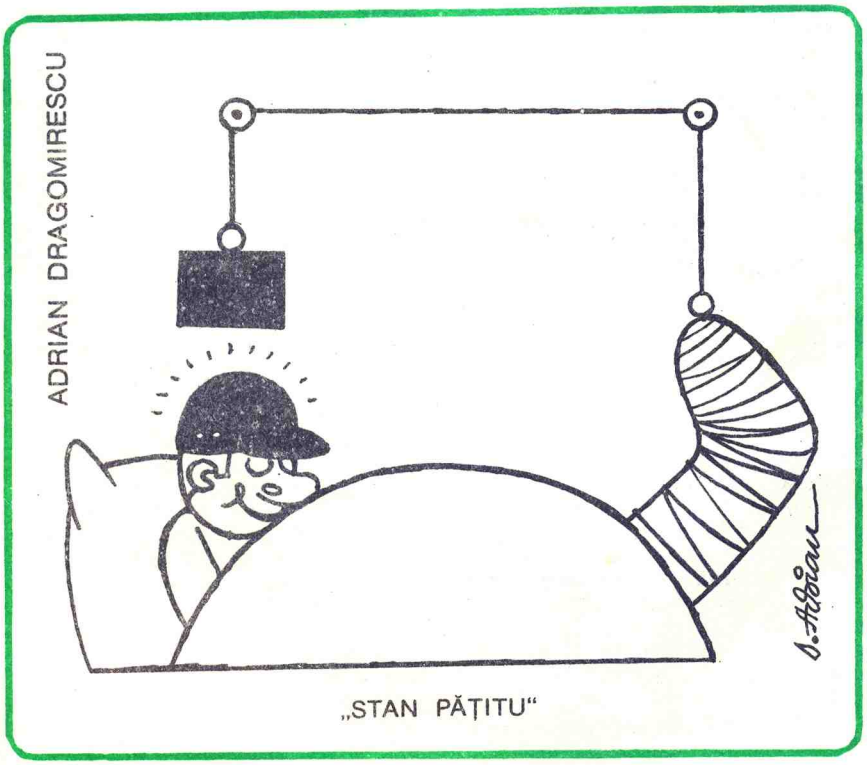

„STAN PĂȚITU"

răspunderea lor. Sîntem prima generație care a lăsat furca din mînă și vrei exteriorul? Tudore, să avem simțul măsurii .

— Da, tată, dar n-o să-l fac șofer? Sau magazioner ca dumneata? Trebuie să progreseze și el, că societatea progresează necontenit.

— Pardon, zise Bobină. Eu sînt muncitor constructor pe funcție de magazioner.

— Halal muncitor, se supără Tudor.

— Să-ți fie rușine, se mînie Bobină cel bătrîn. Dacă nu aveam eu funcția pe care o iei peste picior, te costau o groază de bani țiglele, mocheta, robinetele, parchetul, lambriurile, caloriferele... vopselele... uleiurile... vana... faianța... Casa...! Vila!

— Mă rog... Și eu, cu camionul, n-am făcut nimic?

— Nu vă mai certați, îi opri Secărică. Ne-am descurcat și noi. Să revenim la fecior. Nu sîntem în stare să-i găsim o meserie, ce naiba?

— Îl facem strungar mase plastice la combinatul nostru, zise precipitat Bobină cel bătrîn. E meserie curată, bună, liniștită. Nu e băioasă, ea, da' e sigură și asta-i mare lucru. Are un statut bun. Zilnic o să-i spună alții ce să mai facă și gata.

— Nu e rău deloc, acceptă Secărică.

— Ideea e bună, tată!

— Deci, se lumină Bobină, rămînem p-asta. Am rezolvat o problemă dificilă. Noroc și fericire.

— Mai trebuie și educat, cuscre, observă Secărică. Nu e chiar așa ușor...

— Îl educă societatea. Fiecare cu treaba lui. Noi o completăm doar, în răstimpuri...

— Auzi, își aminti Secărică, cum îl cheamă?

— N-are nume... Uitasem, zise Tudor. Cum să-l botezăm?

— Asta e treaba voastră, spuse nemulțumit Bobină. N-o să le facem noi pe toate. Noroc cuscre!

— Să ne trăiască nepotul, ridică paharul Secărică. Abia s-a născut un pui de om și uite cîte probleme pune? S-au schimbat vremurile, cuscre.

— Și oamenii, adăugă Tudor.

— N-aveți vocabular, zise nemulțumit Bobină cel bătrîn.

Am evoluat, cuscre, ăsta-i adevărul. Și puse mîna pe pahar.

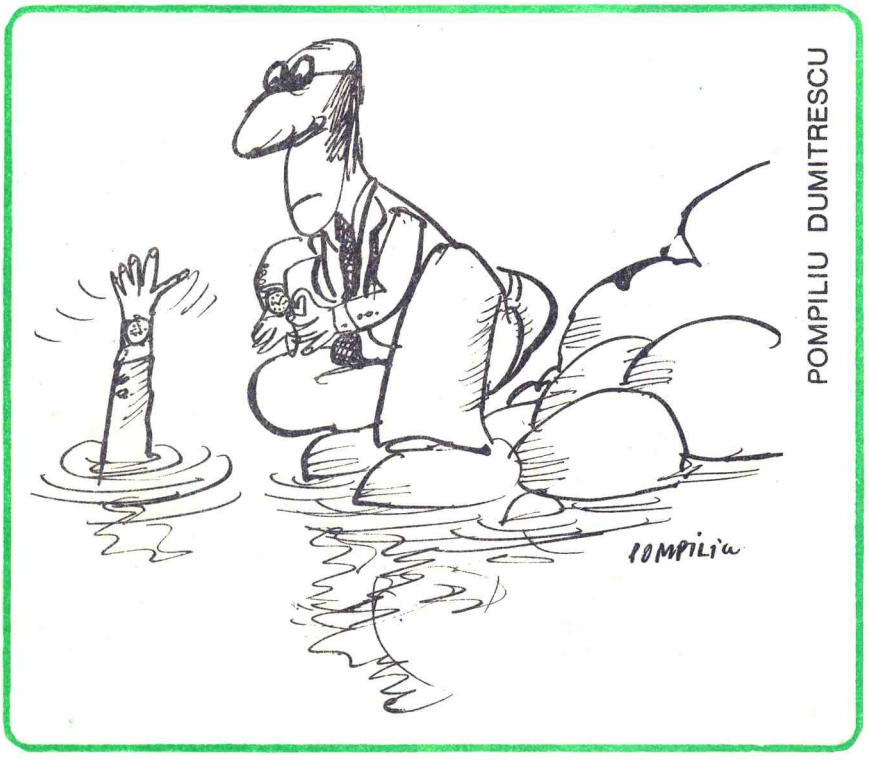

BODIS DEZIDERIU

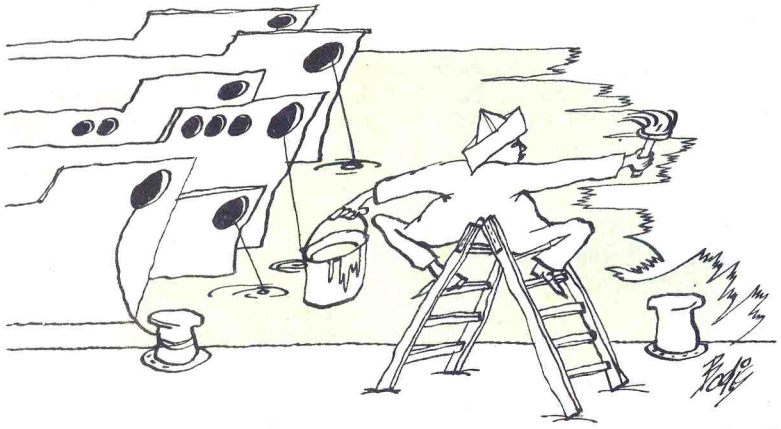

CONSTANTIN CUBLEȘAN

PUTEREA OBIȘNUINȚEI

Aseară am ascultat pentru a unsprezecea oară aceeași întîmplare nostimă, despre care toți cei ce mi-au relatat-o au ținut să mă încredințeze, sub cuvînt de onoare, că este strict autentică și că eroul ei era un vecin — al cărui nume nu se poate dezvălui, bineînțeles din motive de totală discreție — și care locuiește în blocul de vizavi, la etajul 9. Atîta doar că primul care mi-a povestit pățania susținea că ea a avut loc la Iași, altul la Cluj-Napoca, un al treilea la Arad, și așa mai departe, la București, Timișoara, Galați, Baia Mare, Craiova, Sibiu, Suceava, iar acum, nici mai mult nici mai puțin, la Huedin!

Iată despre ce este vorba.

Se zice că Z., om între două vîrste, cu situație și prestigiu în meseria sa, pleca des în deplasări, în interesul serviciului, astfel încît soția sa avea întotdeauna pregătită o sacoșă cu lenjeria de schimb necesară, cu pijamaua proaspăt călcată, cu batiste și ciorapi, cu săpun și periuță de dinți, cu trusă de ace pentru cusut, și cu toate celelalte de trebuință pentru ca bărbatului să nu-i lipsească nimic din confortul ce i-l oferea, de peste zece ani, căminul conjugal. De fiecare dată omul își îmbrățișa cu afecțiune consoarta, la plecare, pentru ca peste cîteva zile să se întoarcă acasă obosit dar fericit să se știe întîmpinat în prag cu aceeași căldură și nerăbdare din totdeauna.

Mai deunăzi, omul nostru își anunță iarăși, ca de obicei, soția, în legătură cu plecarea sa urgentă... în deplasare. De data asta însă, bombănea înciudat împotriva șefului care nici măcar nu catadicsise să-l anunțe din vreme, ci îl chemase brusc în biroul personal și-i pusese în mînă biletele de tren, pentru chiar în seara aceea. „Ce să-i faci, încercase soția să-l consoleze. Așa sînt șefii. Important este însă ca tu să-ți faci datoria cu prisosință oriunde te-ai duce.“ Și, pentru ca să-l îmbuneze, în cele cî-

teva ore cîte mai rămăseseră pînă la plecarea trenului adăugă: „Parcă am presimțit. Chiar azi ți-am cumpărat o pijama nouă. Ia te uită, ce frumoasă e, cu dungulițe maronii pe fondul galben...“ Ei, da, o asemenea atenție merita să fie răsplătită cu sărutări îndelungi la despărțire. Și, cum călătorului îi șade bine cu drumul, voiajorul nostru ieși din casă de cum se înseră, se îndreptă hotărît spre gară. Numai că de data aceasta — numai de data aceasta?! — de cum făcu colțul blocului, în loc s-o ia spre dreapta, către stația de tramvai, o viră brusc la stînga, intrînd pe prima scară a blocului de-alături, unde, la etajul al patrulea îl aștepta, cu pregătiri de zile mari, o **destoinică** vecină, cu care cocheta din priviri de mai multă vreme.

Acolo ar fi trebuit să rămînă două zile încheiate, cît își anunțase lipsa de-acasă și de la serviciu, cît trebuia să fie plecat în delegație, și totul s-ar fi terminat cu bine, ca de obicei, dacă n-ar fi avut proasta inspirație să se ofere, atent și grijuliu gospodar cum era, să ducă — nu mult înainte de miezul nopții — găleata cu resturile menajere, pentru a o deșerta în containerul de gunoi dintre blocuri.

Îmbrăcat în pijamaua cea nouă, cu dungulițe maronii pe fondul galben, cu pantofii de casă-n picioare, cu țigara aprinsă în colțul gurii, fără nici o grijă, protejat de întunericul înstăpînit împrejur, coborî fără grabă scările, ca în fiecare seară de altfel, cu firescul omului ce-și îndeplinește o sarcină de rutină, și scutură cu vehemență găleata pe marginea metalică a trapei containerului comun celor două blocuri. Și, fiind atît de familiarizat cu ambianța microraionului în care locuia, cu acțiunea de **salubritate** pe care o întreprindea în fiecare seară, nu i se păru deloc nefiresc să-și întîlnească vecinul de palier, sosit în spatele blocului exact cu aceeași misiune, care intră numaidecît în vorbă cu el, exprimîndu-și indignarea față de evoluția proastă a echipei lor favorite de fotbal ce pierduse, chiar cu o zi înainte, două puncte prețioase, pe teren propriu. „Dacă l-au îndepărtat pe antrenorul care era...“, comentă el înțepat. „Ce vorbești, dom'le!? Escrocul ăla“? Replicase impulsiv vecinul. „Mai bine retrogradarea!“ „Ce escroc?! Care escroc?!... Habar n-ai de cultură fotbalistică...“ „O dau dracului cultura fotbalistică dacă...“ Și, uite-așa, din vorbă-n vorbă, aprinzîndu-se de la o replică la alta, nici nu luară seama cum ajunseră sus, la etajul al nouălea, acasă la ei, pe același palier, și întorcîndu-și ostentativ unul altuia spatele, apăsară înciudați butonul soneriei, căci unde se mai văzuse una ca asta ca nevestele să-i închidă afară, pînă ce ei duceau gunoiul în spatele blocului?! Dar, să nu-ți vină a

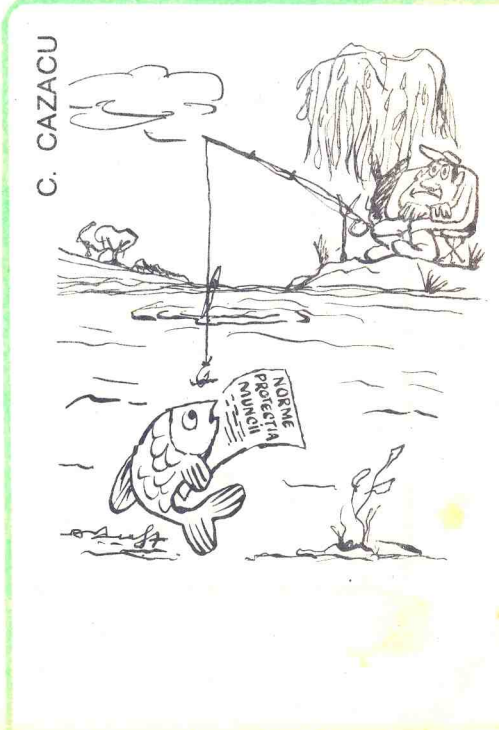

crede! Cînd se deschide ușa, în loc să fi apărut romantica vecină de la etajul al patrulea, își văzu în prag propria soție. Căci, în puterea obișnuinței, în loc să urce scările blocului de vizavi, urcase chiar la el acasă. Omului nostru i se înmuiară picioarele, mai ales că, în prima clipă nici consoarta nu realizase... confuzia și, dînd cu ochii de el, exclamase fericită: „Vai, ce bine-ți șade cu pijamaua asta nouă!"

Ce-a urmat nu mai are nici un fel de importanță. Fiecare își poate imagina ce dorește. Un singur lucru însă n-are de unde să știe lumea și anume că, impacientată de neîntoarcerea la timp a bărbatului ce ieșise îmbrăcat doar în pijama, să ducă gunoiul, vecina de la blocul de peste drum, intrînd la bănuieli, după ce coborîse să-l caute, crezînd că acestuia nu putuse decît să i se întîmple vreun accident, îngrozită de spaima unui scandal public, dăduse telefon la miliție și la salvare, căutîndu-l ca pe propriul... soț. Și nu mică i-a fost mirarea cînd, în cele din urmă, organele sesizate i-au dat știrea cuvenită, liniștind-o în privința integrității corporale a „bărbatului cu pijama în dungulițe maro pe fondul galben".

Am ascultat cu interes, de fiecare dată, istorisirea aceasta caraghioasă și de fiecare dată m-am întrebat: oare, într-adevăr, la Iași, la Cluj, la Timișoara și în toate celelalte orașe amintite, s-a petrecut cîte un caz similar?!... Abia aseară însă am ajuns la convingerea că totul nu este decît o pură fantezie, scornită din cine știe ce motive obscure. Doar, vezi bine, la Huedin nici nu sînt blocuri cu nouă etaje!!!...

OTILIA STEINER-KÖLCSEY

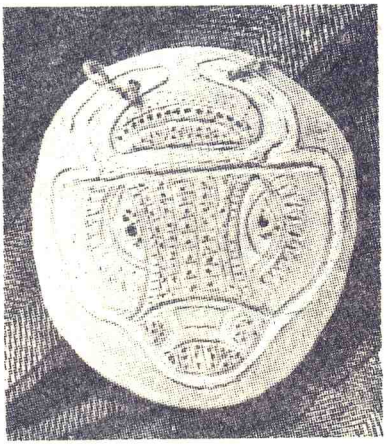

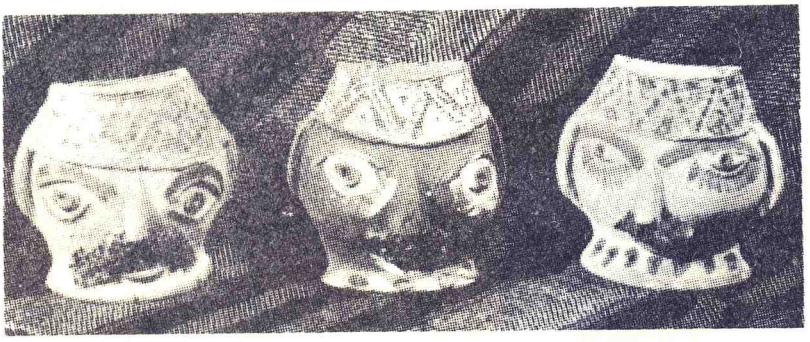

CERAMICĂ - „MĂȘTI"

HORIA SANTĂU

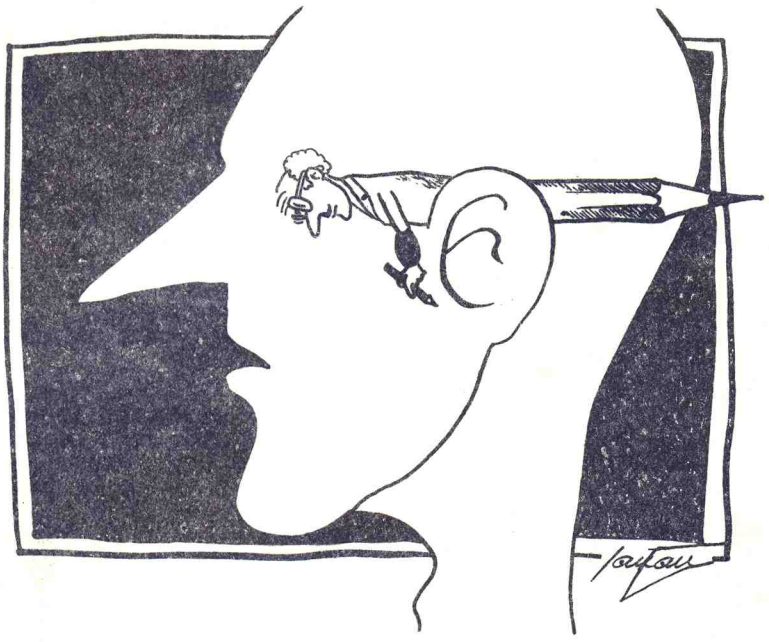

MARILENA DUMITRESCU

TELEGRAMĂ DE LA MARE

Ajuns surprinzător bine. Inclusiv bagaje copii. Soare. Nisip. Pe plajă și în pantofi Mihăiță. Apa caldă. Simona pipi pat trei ori noaptea una dată după-amiază. Uitat acasă mașina spălat rufe. Nicușor făcut baie îmbrăcat uscat balcon răcit ușor. Tratat aspirină polidin. Mîncat bine toți copiii. Simona urticarie căpșuni. Nicușor pierdut două ori plajă. Găsit radiovacanța. Bătut șapte ori între ei, cinci ori copii străini. Pedepsiți suprimat porție înghețată, Pepsi. Mihăiță tras coadă cîine pechinez recepționer hotel. Cîine mușcat Mihăiță. Bătut Mihăiță, șut pechinez, certat recepționer. Cinci zile, scăpat, întors București, aștepți gară, preiei copii, eu plecat Sinaia legătură imediat Gara Nord, tratament sindrom astenic. Sărutări,

Simona, Mihăiță, Nicușor, tăticu

TELEGRAMĂ DE LA MUNTE

Sosit întîrziere tren 43 minute. Instalat hotel recepționeră blondă drăguță dat cameră vecini fără copii. Mîncare bună servire ireproșabilă chelneriță brunetă focoasă mereu supliment felul trei. Excursii vîrf munte liniște absolută. Plouat trei zile jucat table vecin cameră. Găsit whisky Ballantine's bar hotel. Seara plictisesc discotecă, bar. Cumpărat cadou copii ochelari subacvatici concediu următor cu tine litoral. Sosesc joi refăcut.

tăticu

TUDOR POPESCU

ISTORIA UNUI GEST URÎT

(Bancheta din față a unui automobil. Un volan. Eventual cele trei pedale. Un bărbat face cîteva mișcări de gimnastică: se desmorțește după un drum lung. Se apropie o femeie tînără, drăguță, cu o geantă sport pe umăr.)

MARCELA: Bună ziua!

DANIEL: Bună ziua!

MARCELA: Stimate domn, vă rog să mă ascultați. Sînt victima unui bărbat lipsit de scrupule. (Vorbește repede, fără întrerupere). Vreau să ajung la mătușa mea, la Constanța. Am făcut semn unui șofer aparent serios, care m-a invitat lîngă el... și după douăzeci de kilometri, s-a oprit să se odihnească. Am coborît și eu, să fumez o țigară... Cum m-a văzut jos, a sărit la volan și a fugit de sub ochii mei, lăsîndu-mă în plin cîmp. Vă imaginați în ce situație sînt. Merg pe jos de o jumătate de oră... Un gest greu de calificat. Dumneavoastră mergeți spre Constanța?

DANIEL: Chiar în oraș.

MARCELA: Sînteți atît de amabil? Aș vrea să ajung la mătușa mea.

DANIEL: Poftiți, duduie.

MARCELA: Domnișoară.

DANIEL: Poftiți, domnișoară.

MARCELA: Marcela.

DANIEL: Poftiți domnișoară Marcela. (Se așază amîndoi pe bancheta din față, se aude motorul, el conduce.)

MARCELA (cu o mare poftă de vorbă): Mașina e nouă?

DANIEL: Am terminat de curînd rodajul.

MARCELA: Și un prieten de-al meu, tot așa, încă nu terminase rodajul cînd i-a ieșit în față un camion, la o depășire, și l-a făcut armonică. Motorul era pe-aici, pe banchetă, el a trecut cu capul prin parbriz și a ajuns drept în camion. Lat a rămas, pentru totdeauna! Bărbat tînăr, pînă-n patruzeci de ani. Cel puțin nu s-a chinuit. E un noroc să mori repede. Și mie mi-ar place să mor așa repede. Dumitale nu?

DANIEL (nu prea încîntat de povestea ei): Eu aș vrea să mor acasă, de moarte naturală.

MARCELA: N-aveți dreptate! Moartea instantanee e cea mai ușoară! Eu îl socotesc norocos.

DANIEL: Nu-l invidiez pentru norocul ăsta.

MARCELA: Greșiți. Un văr de-al meu avea o mașină de aceeași culoare ca asta. Într-o noapte, un autobuz l-a orbit, el și-a pierdut cumpătul, a alunecat în șanț, s-a dat peste cap de trei ori, s-a oprit într-un stîlp de înaltă tensiune. Mort pe loc! Bărbat în plină putere! Au rămas doi copii... (Daniel e din ce în ce mai neplăcut impresionat de poveștile ei catastrofale.) Ca și ai vecinului meu de apartament. Tot așa, începător, ca dumneata. Șoseaua era alunecoasă, plouase ca acum, era mîzgă, a pus o frînă bruscă, s-a rotit de două ori, a lovit un motociclist. Pe el l-a aruncat într-un copac a rămas spînzurat de o creangă. Au venit pompierii să-l dea jos. (Dă un mic țipăt de spaimă.) Ce faceți? Vă tremură mîna? (Daniel va da, din ce în ce mai tare, semne de nerăbdare, va crește nesiguranța lui în conducere). O prietenă de-a mea, tot așa, își luase carnetul de două luni, tremura de emoție, cînd se așeza la volan. Ei bine, ce crezi că i s-a întîmplat? În loc să apese pedala de frînă, a apăsat pe accelerator, și s-a repezit, de pe pod, drept în mijlocul apei! S-a înecat pe loc! O frumusețe de fată! Fiți atent! De cît timp aveți carnetul?

DANIEL: O lună.

MARCELA: Se vede! Nu sînteți prea sigur pe volan. Priviți prea fix. Sînteți prea încordat! Un prieten de-al verișoarei mele conducea tot așa concentrat, obosea nervos, a adormit la volan, a ieșit din șosea, s-a izbit, cu toată viteza de zidul unei case, a intrat pînă-n sufragerie, proprietarii erau la masă. Cînd

l-au văzut plin de sînge, s-au repezit să-i de-a o mînă de ajutor, dar era prea tîrziu, murise pe loc. Avea ochi frumoși, ca ai dumitale. Extraordinar ce bine semănați! Și la gură... Nu, la gură semănați cu fratele tatei. Venea de la băi, stătuse toată ziua pe plajă, în soare, a făcut o insolație, i s-a făcut rău la volan, mașina s-a înfipt într-o magaoaie mare, de bătătorit drumul. În viața mea n-am văzut o mașină mai turtită. Era ceață, pur și simplu. Îți închipui că nu putea să scape. Era ferfeniță, și el! (Daniel dă semne de exasperare, rotește volanul, fără voie, într-o parte și alta.) Vai! Mergeți drept! Mașina fuge dintr-o parte în alta a drumului!. Nu vă simțiți bine? Sau ați luat un barbituric, ceva. Soțul prietenei mele suferea de insomnie. A luat noaptea un somnifer... S-a trezit bine da', probabil că mai era sub influența lui, că reacțiiile erau foarte lente. I-a sărit în față un cîine, a vrut să-l ocolească, n-a mai putut reveni imediat, s-a rostogolit într-o prăpastie... o sută de metri! Abia a doua zi l-au găsit, bineînțeles mort și cu mîinile prinse de volan. Cu greu le-au descleștat. Vai! Fiți atent! Nu cumva aveți dificultăți cu vederea? Acum, pe înserat, sînt oameni care aproape că nu văd. Un vecin de-al meu venea de la munte, pe înserat, n-a observat că șoseaua cotea brusc, a mers drept, s-a izbit puternic de-o piatră de kilometraj, poate că n-ar fi murit, dar i-a intrat volanul în piept (arată pe pieptul lui unde i-a intrat volanul), și i-a ieșit prin spate. (Daniel se ferește, cînd ea îi arată pe unde i-a ieșit volanul.) Vai! Era gata să cădem în șanț! Sînteți un temperament nervos. La volan trebuie să fii calm. Un coleg de birou venea de la soacră-sa și, pe drum, a început să se certe cu nevasta. Știți cum sînt soacrele, bagă zîzanii, s-au luat la ceartă, el s-a înfuriat, a început să-i tremure volanul (Lui Daniel îi tremură foarte tare volanul în mînă.), cum vă tremură dumneavoastră acum, de furie n-a observat că treceau peste linia ferată, cu crucea sfîntului Andrei, s-a ciocnit cu o garnitură de tren care i-a tîrît o jumătate de kilometru, pînă cînd a reușit să oprească. Erau praf-praf amîndoi! Vai! Atenție!

(Se aude scrîșnetul unei frîne bruște, un claxon puternic, Marcela e aruncată spre parbriz, Daniel se propteste în volan.... nu se petrece nimic, dar el nu mai suportă, sare din mașină.)

VIOREL TEOC-NASTA

DANIEL: Destul! Nu mai sînt în strare să conduc! Treci dumneata la volan! Lasați-mi mașina în fața casei! Telefonați-mi de unde s-o iau! Numărul meu de telefon e scris pe bord. Eu găsesc o ocazie și vă ajung din urmă!

(Iese furios. Marcela privește lung după el.)

MARCELA: Are dreptate. E atît de nervos, că n-ar mai fi putut conduce în siguranță. Nu înțeleg de ce i se dă carnet de conducere unui om cu asemenea temperament! Bine, cel puțin, că e conștient! Dacă-l ajung din urmă, și-mi face semn, îl iau pînă la Constanța.

(Trece la volan și conduce mai departe. Lumina se stinge încet pe Marcela care conduce foarte prudent.)

GEORGE M. GHEORGHE

MODESTIE

— Sincere felicitări!

— Mulțumesc.

— Îți urez, în continuare, noi și noi succese.

— Drăguț din partea ta!

— Ai fost și de astă dată formidabil.

— Mă rog!

— Ți-am citit recentul tău volum pe nerăsuflate.

— Ești prea amabil...

— Dimpotrivă, te admir — și uneori chiar te invidiez — că pe lîngă multiplele probleme cotidiene, pe care le ai de rezolvat, mai ai timp și de poezie!

— Mă străduiesc și eu.

— Ei, lasă modestia față de mine, prietenul tău cel mai bun, și recunoaște că toate îți merg din plin!

— Nu-i chiar așa!

— Auzi, chiar vrei să te cred?

— De ce te-aș minți?

— Bine, dragule, doar nu poți trece cu vederea tot ceea ce ai înfăptuit pînă acum!

— Nu-i nimic deosebit în ceea ce fac!

— Cum, adică, pentru tine docent, talentat cercetător al naturii, cu sute de invenții și diplome, cunoscut pe multe meridiane, sportiv de excepție și maestru al sportului, autor a cinci volume de poezii și recent laureat al unui premiu internațional, toate astea sînt puține lucruri?

— Întocmai!

— Ce vrei să spui cu indiferența asta, față de propria-ți activitate?

— Ceea ce îmi spune și nevastă-mea, de cîte ori are ocazia:

„Degeaba ai titluri și docențe, degeaba ești maestru al sportului, scrii poezii și cîștigi premii, dacă în viața de familie nu ești în stare să bați cum trebuie un covor, să speli vesela fără să spargi farfurii, să încălzești mîncarea pentru copii fără să o arzi și să faci niște tîrguieli mai ca lumea!

— Și atunci ce faci?

— Încerc să mă autodepășesc...

ANECDOTE

— Soldat, te-ai bărbierit în dimineața asta?

— Da, să trăiți.

— Atunci, mîine dimineață să stai mai aproape de lama de ras.

*

În timpul unei inspecții, căpitanul vrea să testeze coeficientul de inteligență al trupei.

— Ce știi despre soare și despre pămînt, soldat?

— Soarele se învîrte în jurul pămîntului, să trăiți!

— Ia spune și tu, soldat, care-i părerea ta?

— Pămîntul se învîrtește în jurul soarelui, să trăiți!

— Da, sergent, pe mine nu mă interesează cine în jurul cui se învîrtește, dar vreau să fie stabilit clar același lucru pentru toată lumea. Și încă o dată vă mai spun: în armată, cel mai important este ca grupa să fie unită și să nu existe divergențe de opinii!...

Selecție de:
FLORIN MOLNAR

MICROSIOANE

VASILE BĂRAN

MĂIESTRIE

Unul sudează schițe
și face romane.

APĂRARE

Nu puteți spune că a hoinărit
și că a umblat cu capul în
nori, cînd toată săptămîna
care a trecut cerul a fost
absolut limpede.

GRATITUDINE

Am zis să stea și el pe hol.
Apoi l-am băgat în cameră
și, acum,
stau și eu aici
pe scară.

JUSTIFICARE

E normal ca, adus din Jamaica,
cu vaporul,
pe timp de furtună,
romul vînzătorului din Piața Amzei
să conțină și apă.

GRAMAJ

Și din cea mai mare prostie,
fie ea și cît oceanul,
dacă torni un strop de geniu,
tot scoți o vorbă de duh.

ETERNITATE

Romeo și Julieta,
Ofelia și Hamlet,
veșnic la fereastră,
se uită la noi cu ironie:
„Cîtă naivitate! Ei cred că am murit!"

FABULĂ

Ursul a jucat,
lumea l-a aplaudat
și ursarul a luat banii.
Ursul s-a mirat:
- Bine, dar eu?
- Fratele meu urs, ai uitat că ești urs?
s-a mirat, la rîndu-i, ursarul.
Noaptea, ursul și-a amintit,
și l-a mîncat.

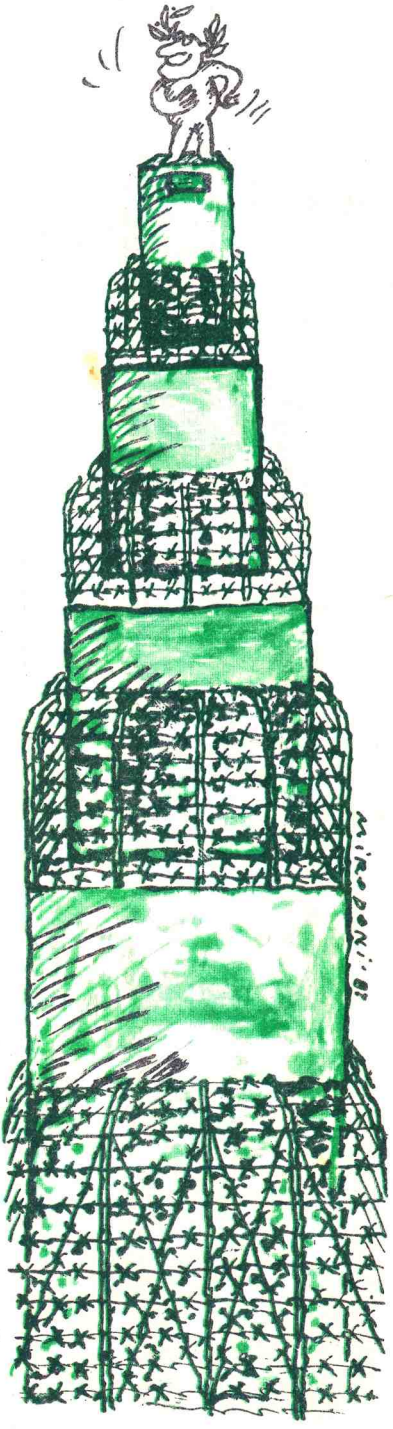

CRONICĂ DRAMATICĂ

El juca rolul lui Romeo
Ea pe-al Julietei.
În cele din urmă s-au căsătorit
și
deci,
s-au sinucis.

MODESTIE

Se spune că încă de la inventarea lor clopotele n-au fost
făcute din aur, din motivul ușor de înțeles
că mai puternic
sună cele de aramă.

RECENZIE

Citindu-i manuscrisul, criticul a observat cu ușurință că romancierul a consumat o cerneală de calitate superioară și foarte plăcută la culoare.

Lucru care, firește, lăsînd la o parte micile invidii, ne bucură pe toți.

DEZAMĂGIRE

Au corespondat douăzeci de zile
și în toate aceste douăzeci de zile
ea i-a trimis douăzeci de fotografii
dar abia acum,
după douăzeci de zile de la căsătorie,
el și-a dat seama
că toate cele douăzeci de poze
au fost făcute
din profil.

VIZITA

În expoziție erau cele mai felurite aparate de uz casnic, dar nu se opreau la ele decît bărbații, uitîndu-se îndelung la vînzătoare.

Femeile studiau autoturismele.

MUZEU

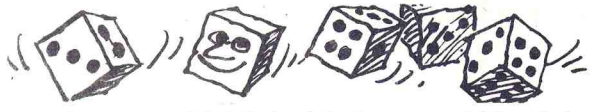

Acesta e creionul pe care-l purta mai tot timpul în buzunarul bluzei, iar acesta caietul în care-și nota, seara, impresiile de peste zi. Interesant e faptul că el nu omitea niciodată soarele, mai ales vara: „Azi a răsărit soarele", „Azi cerul a fost înnourat: soarele abia s-a văzut", „Azi cerul a fost limpede: soarele a strălucit cu putere".

Iată și pantofii cu care se încălța: unul pentru piciorul stîng, celălalt pentru dreptul. Niciodată nu i-a pus invers. Dealtminteri, îi purta foarte rar, stătea mai mult în papuci pe această terasă de unde se aude rîul. Ascultați! Așa era și pe vremea aceea. Apa vine din munți și nu scade niciodată.

Aceasta e mașina de ras. N-a mai folosit-o în ultimii ani.

Aici e masa pe care a mîncat. Resturile de pîine sînt de la prînz. Vreți să-l vedeți? Nu, nu-l deranjați! Nu doarme niciodată la amiază. Mai curînd ar putea fi cu niște prieteni.

Joacă table opt ore pe zi.

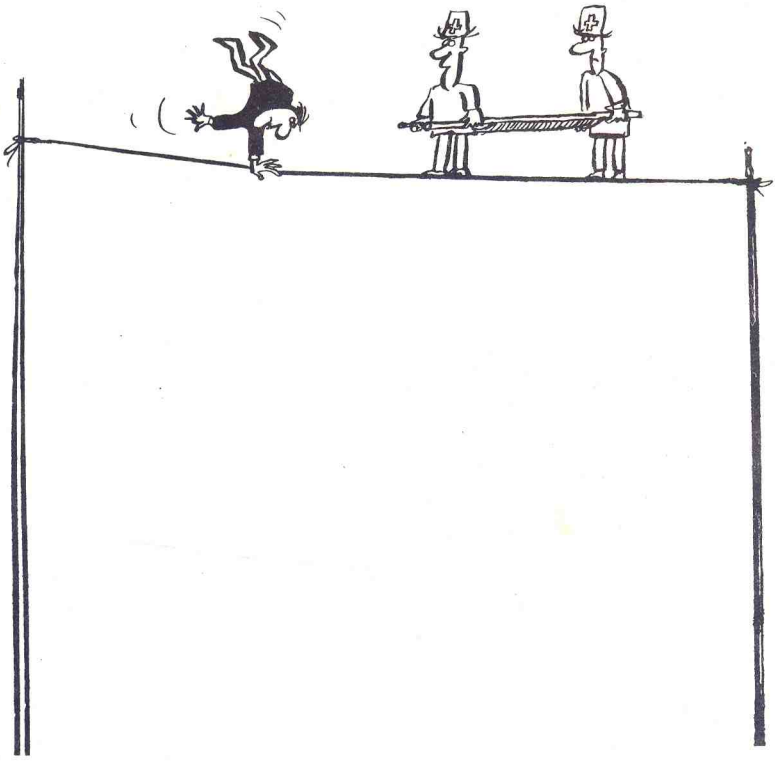

C. PAVEL

V. CRĂIȚĂ-MÎNDRA

BEDROS HORASANGIAN

RIGOARE INTELECTUALĂ

La editură. O cameră înaltă, luminoasă. În mijloc, un birou masiv din lemn de tek plin cu dosare, mape, cărți, un telefon, două telefoane, o agendă, o lampă, scrumieră, un vas plin cu creioane, pixuri, un vas cu garoafe roșii, în spate, harta economică a lumii.

Redactorul de carte, în jur de optzeci și cinci, nouăzeci de ani, cu un aer plin de importanță, infatuat dar simpatic, înecat în propria-i putere locală. Prin contrast solicitantul, un tînăr în jur de cincizeci de ani, cu aer naiv, candid senin, cordial. Ușor timid, dar nu foarte. Buimăcit că a reușit să ajungă acolo, stă pe un scaun așezat perpendicular pe direcția celui ce domină biroul. Solicitantul trebuie să-și întoarcă mereu capul. Are pe genunchi o servietă voluminoasă.

— Cum, tinere, redactorul îndreaptă spre cel vizat un creion, îndrăznești, la cincizeci de ani, să-ți strîngi poeziile risipite prin reviste într-un volum? Așa... Deodată... Volum... Hm! (Dă din cap plin de îndoială) Ascultă-mă pe mine, l-am cunoscut pe maestrul Arghezi, trebuie răbdare și trudă migăloasă pentru șlefuirea versului, poezia nu e o joacă... Dincolo de sensibilitate... de talent nu-ți mai pomenesc, știi bine și dumneata că fără... Dar nu e de ajuns... Cum să-ți spun... Trebuie și rigoare intelectuală... Ca și cum ai scrie în forme fixe... Știi că Ion Vinea s-a încumetat să facă un volum abia în pragul morții... Și cine, Vinea, un poet de rasă, unul dintre cele mai alese spirite, condei subțire... Ehe, tinere...

Oftează și se sucește în scaun de parcă ar vrea să facă loc amintirilor.

Tînărul aprobă tot ce i se spune cu o față cuminte și neutră.

— Sigur... Aveți perfectă dreptate, dar încerc să vă amintesc ce spunea Lucian Blaga: la douăzeci de ani poezie, la treizeci eseu, la patruzeci roman... Pe cînd eu am sărit de patruzeci și...

— Ahhh, frumos.. Frumos... Îmi face plăcere că amintești de poetul mut ca o lebădă, dragul meu, nu este nici o idiosincrazie față de ce ți-am spus, e vorba de actul creator, să scrii, ce poate fi mai nobil, nu să și publici, asta ține mai mult de o ambiție a celor fără de talent... Cîte cărți de poezie a publicat Philippide? Cinci, dragul meu, doar cinci, într-o viață de om, dar Ion Barbu sau Geo Dumitrescu, chiar și Lucian Blaga de care ai pomenit... Orice pagină scrisă trebuie să se rupă de timp, să se așeze, ca să putem avea o perspectivă istorică asupra ei... Știi dumneata că Petrescu...

Tînărul intervine:

— Cezar?

— Nu, Camil... Își ținea manuscrisele cu anii pînă să îndrăznească să le dea la tipar... Și apoi nu mai termina cu modificările... Toate astea ar trebui să le știe tinerii care bat la porțile cetății literare... Sigur că te cred cînd îmi spui că poeziile tale sînt de acum șapte opt ani și că acum deja te-ai depărtat de ele... Ai încercat și alte forme, proză scurtă, eseu, roman, poate te-ai dedat și la critică... A? (întrebător) Te-ai dedat și la critică? La

juneţe toţi sîntem bîntuiţi de noblețea (o spune pe un ton ironic) gestului critic...

Tînărul prinde curaj şi scoate un dosar uriaş pe care-l întinde peste birou. Redactorul se dă înapoi uşor speriat cu glasul tăiat de emoţie:

— Vă pot arăta... Am aici şi un roman... priviţi, desigur... „PODUL" şase sute de pagini... Şi cîteva eseuri... Un volum întreg de studii şi eseuri... Sînt peste patru sute de pagini... Despre Malraux şi Istorie, Borges, Absurdul la Beckett, mesajul umanist al lui Camus, André Gide într-o viziune structuralistă, Ernst Jünger Apoftagma lui Bellow-redactorul e din ce în ce mai speriat... Penitenţa logosului la Radu Cosaşu...

— Dar ce studii ai dumneata?...

— Filologie romanică şi-mi dau un doctorat în lingvistică... Tînărul solicitant prinde curaj şi răsfoieşte în continuare paginile dosarului.

— Priviţi... Lucrătorul din turism în opera lui Mircea Nedelciu... Spaţiul mioritic în perspectiva interpretării Dyonisiacului la Marin Sorescu... Dă mai departe şi găseşte o pagină anume. Priviţi aici, e un studiu şi despre poezia dumneavoastră, Paradigmă şi...

Redactorul, surprins, se uită mai cu atenţie...

— Ei, nu spune... la te uită... Despre mine... Mda! Interesant! Sigur că e un învelis apodictic... Foarte interesant... Îi zici bine...

Tînărul cu părul cărunt e bucuros că a reuşit să trezească interesul organului editorial.

Sună telefonul. Redactorul continuă să citească plin de voluptate, îşi muşcă mereu buzele, ridică încet receptorul din furcă.

— Da... (Îşi continuă lectura cu atenţie). Bună ziua... Salut! (Către tînăr.) M-ai dat gata cu chestia asta despre inapetenţa mea la istorie... (În telefon). Nu cu dumneata vorbeam... Te ascult, ce s-a mai întîmplat? Cum... (Devine mai atent, la ce i se spune...) De ce mă superi de dimineaţă, ţi-am spus şi repet, ce naiba... (Îşi scoate ochelarii). Nu scot nimic... Este un volum la care ţin foarte mult să apară aşa cum vreau eu... Nu mă interesează că vă daţi cărţile reciproc la lectură... Noi aici nu procedăm aşa... Fiecare poartă responsabilitatea cărţii de care se îngrijeşte... Îţi dai seama că doresc ca acest al 33-lea volum de poezie să apară aşa cum mă tot chinui cu el de două luni... Ce să semene, domnule (E deja furios), ce să semene cu precedentul, că mă şi enervezi. În „Jgheabul timpului" era o cu totul altă viziune anto-

NIC. LENGHER

logică, pe cînd aici e vorba de altceva...

Închide dosarul din care citise mai înainte. la un creion, începe să mîzgălească pe o foaie de hîrtie. Scoate o batistă și se șterge pe frunte, apoi își suflă nasul cu zgomot.

— Uite ce zic eu, boierule... Să păstrăm calmul și să nu ne enervăm... La vîrsta noastră nu face bine și ne cunoaștem de prea mulți ani... Aici e vorba de poezie filosofică... Să nu te superi, dar știi bine că n-ai avut niciodată organ pentru receptarea unei astfel de poezii... Ai fost dintotdeauna un liric pur, ce mai, ne cunoaștem de-o viață...

Zîmbește. Fruntea i se descrețește.

— Sigur dragă, te înțeleg că-mi vrei binele... Lasă în seama mea, cu critica mă descurc eu... La poezia mea nu prea se încumetă să se arunce oricine... Inima mea bate aici, nicăieri altundeva, te rog să înțelegi, te rog, ca între vechi prieteni, nu scoți nimic... Am să trec personal să stăm de vorbă...

S-a liniștit. E bine dispus.

Tînărul cu ochi de azur, impasibil, cu mintea aiurea, își așteaptă resemnat viitorul.

— Ca să nu uit, junele despre care mi-ai vorbit elogios și m-ai rugat să-l primesc, e aici lîngă mine. (Ii zîmbește, tînărul nu era atent și-i face semn cu creionul că despre el este vorba). Da, m-am uitat, cum să nu... Mare talent... Cum să nu-mi placă... O să facem tot ce e de cuviință... Este chiar cum zici tu, mare păcat că a așteptat atîția ani fără să îndrăznească să publice un volum... Poezie proastă nu scriu debutanții, sînt alții, desigur, care au deja două trei cărți, sînt părăsiți de muze și-i tot dau înainte... Sigur că am dreptate... Mulțumesc, ești drăguț... Îți mai aduci aminte cînd ai scris tu primul despre teza mea de doctorat în psihologia rinocerilor?... Au trecut anii, ehe, mi-e dor de ochii tăi căprui... Ai dreptate, să n-o lungim... Ne așteaptă atîtea treburi... trec neapărat pe la tine... te pup și eu...

Pune receptorul la loc, satisfăcut. Oferă tînărului o țigară, își aprinde și el una. Fumează amîndoi în tăcere privindu-se: un timp suspendat. Solicitantul îi zîmbește cu timiditate.

— Vă mulțumesc pentru aprecieri...

— Ei lasă, tinere... Era firesc să vorbesc așa despre dumneata, nu? O meriți din plin, nu are rost să fii modest. Peste o anumită limită, devine un pericol... O povară... Cum îți spuneam și mai devreme, în viață trebuie să dai dovadă de ri-

VIRGIL MILITARU

LEONTE NĂSTASE

goare intelectuală... Mai ales noi, creatorii, nu trebuie să ne lăsăm furaţi de aspectele efemere ale vieţii... Ai făcut bine că ai venit la mine... Totdeauna mi-au plăcut tinerii entuziaşti...După cum mi-am dat seama din fragmentul citit, cred că şi poezia dumitale este pe măsură.

Tînărul îl întrerupe.

— Nu, nu, să ştiţi că nu, acolo acţionează alt eu, un dublu, e cu totul altceva, este o voce mai tristă, melancolică, sceptică, un fir subţire de borangic — şi face cu degetul prin aer încercînd să-i sugereze o linie frîntă ce se pierde în eseuri pasta e mai cărnoasă, verbul mai incisiv, sînt scrise cu mai mult nerv.

Redactorul îl lasă să se justifice. Se uită la ceas. Încearcă să-i dea de înţeles că e de ajuns. Cu vocea de la început. Mai leneşă.

— Mda, îmi dau seama că ai modalităţi multiple de expresie... Citesc pe chipul dumitale...

Îi zîmbeşte.

Tînărul e contrariat şi prezintă o faţă neutră. Imobilă. Inexpresivă.

— Lasă dumneata astea aici — şi-i arată cele două mape, cu poezii şi eseuri, tînărul dă să mai scoată ceva, redactorul exasperat face semn cu mîna că ajunge, nu e nevoie — şi mai treci dumneata pe la mine, să mai stăm de vorbă, cît mai curînd... la să vedem (se uită pe o agendă). Da, azi e doi aprilie... Ce ai zice dumneata de zece octombrie? Eu zic că e bine... Tot dimineaţa... Sper că nu eşti ocupat... La şapte jumătate, te pun primul, să nu întîrzii, eu sînt totdeauna punctual...

Tînărul dă din cap că nu. Amîndoi se scoală în picioare.

Redactorul îi întinde mîna.

— Sper că în micul răgaz ce ne desparte pînă la următoarea întîlnire să citesc tot ce mi-ai lăsat şi să decidem împreună ce este de făcut pentru viitor... Sînt convins că o să iasă bine... Puţină răbdare şi rigoare intelectuală şi vei intra cu fruntea sus printre noi... Oricum, felicitări. La revedere, tinere, mi-a făcut plăcere...

Tînărul scriitor e bucuros, emoţionat, fericirea i se citeşte pe chip.

— Vă mulţumesc... Am să ţin cont de sfatul dumneavoastră... Desigur, rigoare intelectuală...

Se retrage încet, în timp ce aparatul se plimbă peste cărţi, mape dosare şi imaginea se stinge undeva deasupra Gröenlandei.

Duminica la prînz, telespectatorii au urmărit, cu stomacurile pline, o nouă scenetă cu Octavian Cotescu şi Virgil Ogăşanu şi s-au întrebat de ce nu transmite şi televiziunea ceva mai vesel, de rîs, că e doar zi de odihnă, ce naiba!

ADRIAN ANDRONIC

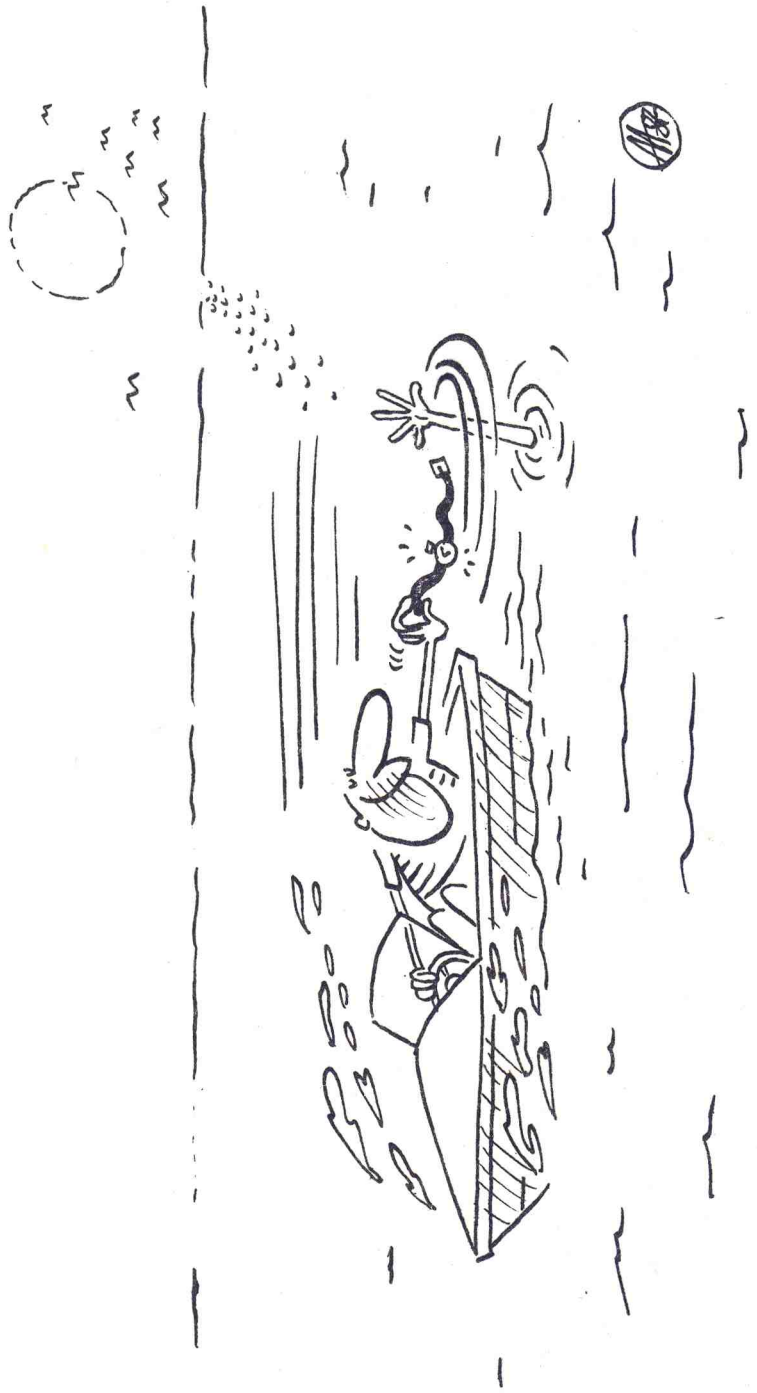

Un discipol al lui MARȚIAL pe tărîmul lui OVIDIU

SORIN BEIU

Făcînd o recapitulare a scrierilor cărora n-am apucat să le dau curs spre publicare în anul trecut, am dat, printre manuscrise, și de un caiet, conținînd nici mai mult, nici mai puțin, decît 672 epigrame pe care farmacistul constănțean SORIN BEIU mi le-a înmînat la Cluj-Napoca, în timpul concursului consacrat eternei epigrame. N-am știut dacă încredințarea acestui caiet de epigrame din anii 1975—1986 era un simplu omagiu pentru susținătorul epigramei de calitate, cum mă gratula autorul, sau o propunere de selectare pentru apariție în paginile „Urzicii". Parcurgînd aceste sute de catrene, multe din ele consemnări versificate ale unor situații nostime sau reluări ale unor motive epigramatice aflate în circulație, n-am putut să nu remarc și destule lucrări demne de publicat prin virtuțile ce le reliefează. Drept pentru care îi și rog pe foștii mei colegi de redacție să le facă loc în pagina acestui perpetuum comic.

NICULAE STOIAN

Pădurarul necinstit

„De rupi din codru-o rămurea,
Ce-i pasă codrului de ea?"
Lui nu, dar statului îi pasă
Cînd rupi prea multe și-ți faci casă!

Ajutor filial

O mamă are trei băieți.
Doi dintre ei îi dau cît pot,
În timp ce-al treilea, mai isteț,
I-a dat să crească un nepot.

Calcul operator

Chirurgul pare în impas:
„Apendicele e cam mare,
Să-l tai de tot, ori să mai las
Și pentru data viitoare?"

Îndrăgostitul la întîlnire

O așteaptă pe iubită
Chiar cînd plouă ca prin sită;
Dar nu simte el că plouă,
Cît timp este... sită nouă!

Văduv bolnav

La regim de mere rase
Pus de medic, face grevă,
Că nu-s merele gustoase
Dac-alături nu-i și-o Evă!

Înginerul șef

Inovații are sute,
Dar bazate, poți să spui,
Pe idei... preconcepute
De subordonații lui.

Unui încrezut

S-a dus în splendida Mamaie
La soare ore-ntregi să stea,
De piele să se mai jupoaie,
Că nu-și mai încăpea în ea!

Nedumerire

Cine poate să-nțeleagă:
Draga mea din ce pricină
Are gura ca o fragă,
Dar cu iz de nicotină?

Sportiva durdulie

Gimnasta e-n declin total,
De cînd a devenit mai grasă.
În loc să sară peste cal,
De ce nu sare... peste masă?

Unui student

Ca student la facultate
Se bazează pe hazard.
„Sfera" lui de-activitate
E mai mult la... biliard.

Șeful nehotărît

Pînă-ți dă o aprobare,
Te amînă-n multe rînduri.
Scaunul la cap îl are
Ca să poată sta... pe gînduri.

La un spectacol de estradă

- Ce indecență! (comenta
o spectatoare fină)
Spun glume fără de perdea,
Cînd au așa cortină!

Confidență

Orice iubitei îi ofer
Și de nimic nu duce lipsă.
I-aș da și luna de pe cer,
Dar cînd mi-o cere e-n eclipsă...

Cauză și efect

Epigrama cu adresă
Pentru cel ce o primește
E ca o delicatesă
Care-n gît i se oprește.

Unui lăudăros

Te-am auzit spunînd oricui:
- Sînt mîna dreaptă-a șefului!
Ce bine știi să te prefaci;
Tu uiți că șeful e stîngaci?

Reproșul fudulului

- Nu-mi place deloc, maestre,
Statuile-ți ecvestre
Și-mi motivez disprețul
Că nu-s eu călărețul.

Unui contabil aflat în excursie

Îndrăgostit ești de-o puștancă,
Dar nu e sănătos ce faci,
Cînd ai o semnătură-n bancă
Să te semnezi și pe copaci!

RADU POPOVICI

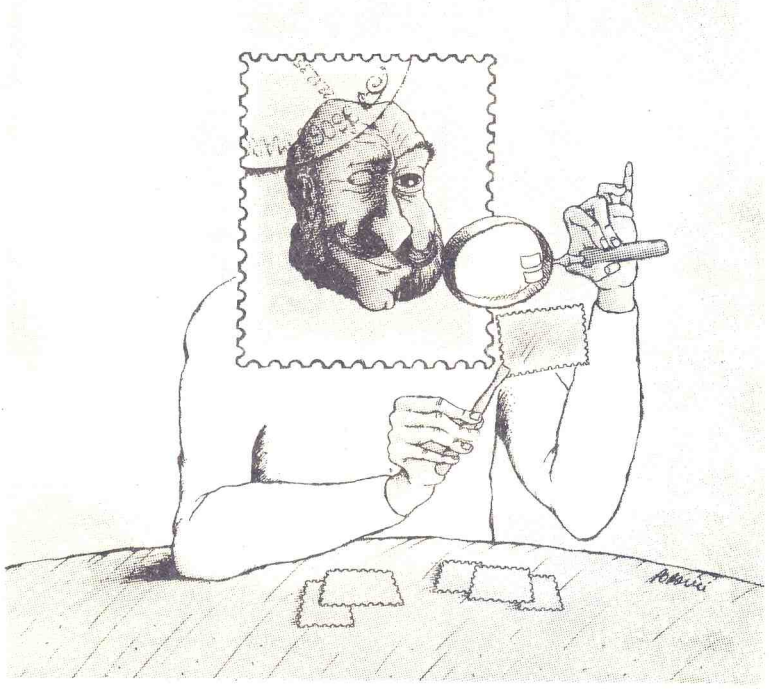

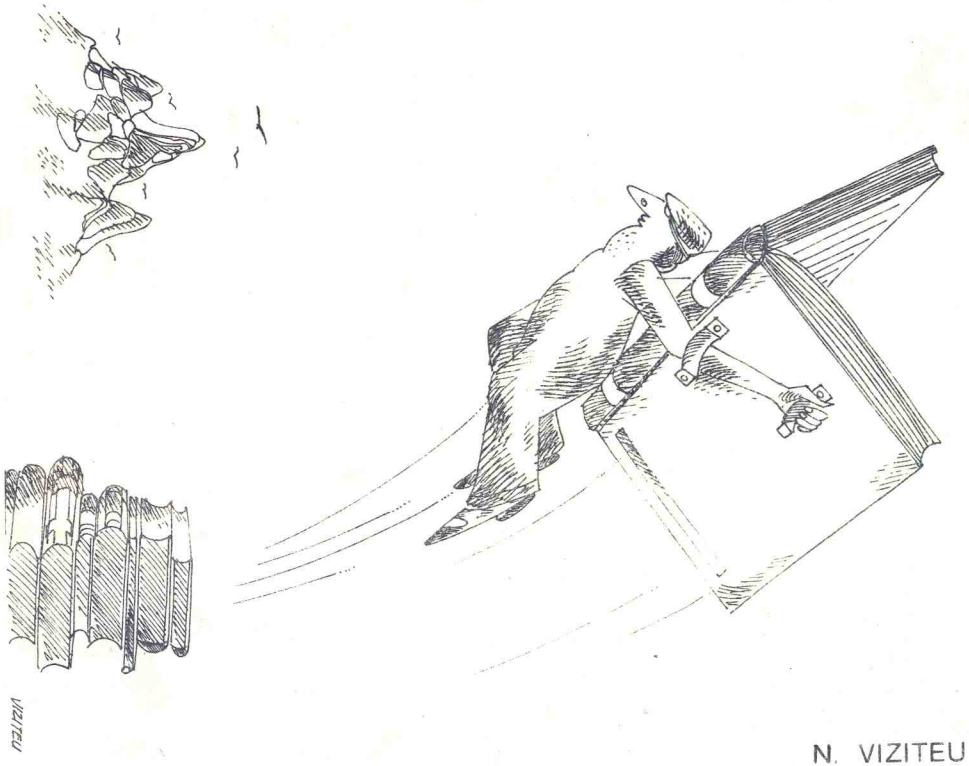

N. VIZITEU

IULIAN PENA

Acum încă mai lucrez pe un șantier de construcții unde la fiecare ședință ni se spune că trebuie să mărim viteza de lucru. Directorul, contabilul șef, șeful de echipă, betonistul, toți vorbesc numai și numai despre viteză. M-am gîndit să mă transfer în altă parte, dar peste tot mi s-a cerut să spun de la bun început care este viteza mea de lucru. Am consultat un medic care mi-a dat cîteva pastile și m-a însoțit amabil pînă la ușă cu recomandarea să-mi iau un concediu medical, să cultiv odihna activă să fac sport, iar la sfîrșit de săptămînă să plec neapărat din oraș, să schimb locul, să fac plimbări în mijlocul naturii, de preferință la munte.

M-am dus deci la gară unde trenul turistic suplimentar de Predeal pentru ora 7.40 a tras la peron la 7.37, începutul era bun și mi-a lăsat o impresie de neuitat. Turiștii gesticulau amenințător spre însoțitorul trenului care le răspundea calm, de pe scara vagonului în mers, că nu e nici o grabă, ce dracu'? Doar ați plecat la plimbare! M-am avîntat și eu cu tot elanul și, în lupta pentru un loc la fereastră, m-am ales cu cîteva vînătăi. Dar eram fericit. Iată o instituție, îmi ziceam care nu se grăbește. Chiar așa, avea dreptate însoțitorul: ce dacă au tras trenul numai cu trei minute înainte de ora plecării?

După o vreme iau **Mersul trenurilor** și admir precizia cu care sînt fixate orele de plecare și de sosire.

— Te uiți degeaba, zice cineva. Crezi că se respectă? Nu vezi cum merge? Așa-i trenul cu regim special!

La Chitila nu are oprire, dar se oprește. La Dîrza Haltă, altă oprire neprevăzută în parcurs. Stă un sfert de ceas. La Prahova uită să mai plece. După două ore, ajungem la Ploiești cu o întîrziere de o oră și un sfert. Și în timp ce tovarășii mei de călătorie se agită și fac tot felul de comentarii, eu încep să mă simt în elementul meu. Ce atîta grabă și pripeală? Instituția asta de transporturi știe să se respecte. Bravo ei! Nu-i ca la noi pe șantier, viteză, termene de execuție sau chiar scurtarea termenelor de execuție. Vezi, îmi zic, astfel nu scurtează termenele de execuție, ei le amînă. Ce dacă ajungem cu o oră mai tîrziu la Ploiești? Paguba-n ciuperci!

Am stat mult și la Bobolia și la Gura Beliei, peste tot opream și nu ne grăbeam să plecăm. Cu fiecare minut, sfert sau jumătate de oră scurse în plus peste orarul fixat, mulțumirea mea lua proporții. Între mine și tovarășii mei de călătorie se căscase o prăpastie. Eu lăudam instituția, ei o denigrau.

Am ajuns cu bine la Bușteni, după cinci ore de mers, întîrziind numai două ore și patruzeci și cinci de minute. Nu știu dacă toți trebuiau să coboare în această gară, dar i-am văzut pe tovarășii mei de compartiment

MĂ TRANSFER LA C.F.R.

ulucindu-se în urma mea cu niște flăcări cam ciudate în ochi. Dupa Mer-ul trenurilor garnitura trebuia să stea la Bușteni un singur minut; orice induri dușmanoase ar fi avut, ei nu și le puteau aduce la îndeplinire. entru prima oară în viața mea mă bucuram că termenul de execuție este it de scurt. Numai ca trenul turistic nu se grabi să plece. Urmăritorii ei, cu practica îndelungata în călătoriile pe acest traseu, știau că au la ispoziție cel puțin un sfert de oră. Ce-am pățit, nu vă mai povestesc, dar u n-am simțit nici o durere fiindcă eram cu gîndul la această instituție uperba care trage spre binecuvîntatul secol al XIX-lea, cel atît de negrab-ic și pentru care am și eu o mare simpatie.

Am avut destul timp pentru a reflecta asupra celor întîmplate și a pune punct un proiect de ameliorare a circulației trenurilor turistice pe dis-anța de 129 km dintre București și Bușteni. Proiectul vi-l prezint și dom-iilor voastre:

1. Pentru a nu mai da naștere la nemulțumiri absolut inutile, în **Mersul renurilor** se va specifica numai ora plecării din București, cu mențiunea ă nu este niciodată sigură.

2. Ar fi bine dacă trenul turistic ar circula cu opriri de maximum ună-două ore și deci ar pleca sîmbăta și s-ar întoarce duminică seara noaptea). O.N.T.-ul nu trebuie să mai promită turistilor excursii prin văile ntunecoase ale munților. Dacă totuși vrea să-i ducă pe acolo, să le atragă tenția că pentru a face traseul Bușteni — Gura Diham (cinci kilometri), nclusiv transportul C.F.R. este nevoie de o săptămînă.

3. În acest scop, garnitura se va compune din vagoane de dormit, un agon restaurant (cu multă bere) și un vagon-salon de dans.

4. Pentru suferinzi sau cazuri de îmbolnăvire se va atașa un vagon-infir-nerie sau cum vreți să-i ziceți.

5. La haltele sau stațiile Dîrza, Scrovistea, Prahova, Bobolia și Gura Be-ei să se facă opriri mai lungi, să se deschidă acolo grădini de vară cu ătare, tarafuri, stații de amplificare. Să se vîndă cornete cu doi lei trei irese și altele asemănătoare. Se va asigura prosperitatea economică a lo-alităților cu pricina.

6. La opririle în plin cîmp, să se recite, de către un corp special de ac-ori, versuri despre frumusețea naturii și a muncii pe ogoare.

În fine, după ce am încheiat elaborarea acestui proiect menit să feri-icească pe concetățenii mei turiști, ieri, venind spre București, în cîrje, m-am gîndit totuși și la soarta mea în timpul celor șapte ore cît a durat drumul. Și mi-a venit ideea salvatoare. Am să mă transfer la C.F.R.! Am să scap de viteza de termene de execuție, și am să-mi refac sănătatea!

MIHAI ISPIRESCU

Paulette a depășit prima tinerețe. Dintr-a doua, stă să sară. Vremea, cine-o poate opri?! Trecătoare ca fulgerul. „Cînd?!"..., se-ntreabă uneori. „Parc-a fost ieri!", se trezește zicîndu-și adesea. „Fleacuri"..., face cu ochiul oglinzii. „Sînt încă tînără, sînt frumoasă!"...

Iubește cu patimă tulburătoare viața, învăluită în unda misterioasă a parfumului „Caprice", despre care se spune că-i puternic și electrifică bărbații. Un apartament confortabil, un băiat mereu absent — vechi student — soțul achizitor, veșnic plecat după afaceri, un Volkswagen model '50, cu spasme și pandalii de rablă fostă cineva, îi dau posibilitatea fructificării depline a libertății pe care o are.

De profesie casnică, adoră intelectualii bine formați și actorii care recită poezia aceea superbă „Eu știu c-ai să mă-nșeli chiar mîine", pe care a reținut-o încă din vremea cînd activa ca bibliotecară volantă la blocul 111, strada Mierlei, scara C.

Acum, tocmai servește masa la terasa de pe marginea lacului Snagov, însoțită de Huțu Clătinel-Scîncet, profesor definitivat în limba și literatura română, părul numai inele, zîmbet fermecător, un singur dinte atacat și acela din spate, fizic gri plăcut, încheiat la două rînduri, doar picioare ușor obădate sub povara sarcinilor, fiind dînsul, ca post, directorul unei case de cultură cît și idolul artistelor amatoare de la cercul de croșetat.

„Doamne, frumos bărbat!"... își zice, privindu-l mîndră cum soarbe voinicește vinul alb, odată cu efluviile noului anotimp pe care și ea le simte plutitoare prin pulberea soarelui ce stă s-apună. „Primavera!"..., „Love mi!"..., „Trilișești!"... murmură l-a-ntîmplare fragmente din cîntece care-i vin în minte pe fondul dezlănțuit al primului microgrup de broaște trezite la viață. Și ascultîndu-l, își aduce aminte, înfiorată, cum l-a întîlnit acum cîteva săptămîni. În 8 martie era, cu prilejul balului tradițional. Zi de două ori norocoasă, pentru că a cîștigat și la tombolă, o solniță. Ar fi putut lua un obiect mai mare, un ibric, poate chiar o căldare albastră — cum îi explicase Huțu mai tîrziu, cînd ajunseseră să se tutuiască, dacă membrii Comitetului de organizare nu le-ar fi șterpelit ei. Atunci a observat apărînd pe frumoasa lui frunte, o cută transversală care-i asprea chipul, aceeași pe care, dintr-odată o vede și acum.

— Pari îngîndurat, iubitule, remarcă ea apropiindu-și, cu tandrețe, mîna de a lui.

— Cine?!... Eu?!..., da!..., așa!... eu sînt!..., sigur!... tresare Clătinel.

— Ce te frămîntă, dacă pot să știu?... își subliniază discreția. Realizez cîtă răspundere porți ca director, dar acum, mai uită și tu, sîntem împreună...

— Nu pot!...

— Dar ce se-ntîmplă?!...

— Mi-e să nu-mi fure din bile!...

— Din ce?!...

— Din bile! Echipa noastră de popice joacă azi cu formația „Sănătatea" a „Spitalului unu". Ăștia ne-au mai furat odată o bilă și eu răspund de ele. E trecută în inventar: douăzeci și patru cincizeci de bani.

— Dar numărul unde i l-ați scris?!...

— Pe una din fețe! Noi așa procedăm, precizează Huțu, adîncindu-și privirea melancolică în frapieră, după care oftează adînc, observînd bateria jumătate dusă.

— Cu tine se-ntîmplă, totuși, ceva, hotărăște Paulette.

— Trec prin mutații!! strigă el, înțepenindu-și brusc ochii pe o barcă foarte apropiată, unde o brună în slip roșu își alintă la razele soarelui primăvăratec coapsele deja arămii.

— Mutații?!...

— Totale! decretează sugîndu-și molarul.

În fața unei probleme atît de mari, Paulettei nu-i mai dă mîna să se bage. Bruneta-i privește îndelung, după care plesnește cu vîsla-n apă. Stropii, puzderie, ajung pînă la masa lor. Pe chipul Paulettei apar poteci mărunte ca pe un geam udat de primii stropi. Demnă, se retrage spre refacere. Cînd revine, îl găsește pe Huțu cufundat cu totul în peisaj.

— Cum te simți, iubitule?!...

— Excelent, gîngurește el numai cu un ochi prezent, stîngul fiindu-i complet mutat în barca slipului roșu.

Fericită, Paulette privește în jur. Într-adevăr, Clătinel are de ce să se simtă bine. Totul este perfect: tremură peste ape un albastru luminos cu pale de verde crud dinspre dunga pădurii, micii mușchetesc pe platoul argintiu, mușchiul fraged înoată în unt, vinul sec și fumul subțire al Kentului se-mpletesc, dînd liniște și mulțumire momentului. „Merit o noapte plăcută!", conchide ea simțindu-l în consonanță cu propriile-i sentimente și pe Huțu cînd acesta explodează: „Paulette, frumoasă-i natura renăscută! Dă-mi o sută de lei!"... Impresionată de atîta apropiere sufletească, își scoate frumosul portofel din mătase cu fir, trage fermoarul și albăstrește clipa cu un teanc de sute din care desprinde două. Îmbujorat de dor, profesorul le introduce în piept, prin buzunar, după care se ridică cu cel mai fermecător zîmbet, care-i face gropițe-n ceafă și cere voie pînă afară.

Trec astfel două ore. Paulette a inspectat întreg localul și dependințele, a întrebat în stînga și-n dreapta; Clătinel, nicăieri. Rămasă singură pe terasă, stă doar cu țambalagiul căruia i-a consumat întreg repertoriul, încăpățînată să aștepte, cînd, în zare, albește pînza unei yole. Ea n-ar vedea-o, dar lăutarul care nu mai știe ce să cînte, o-ntreabă:

— Cucoană, în barca aia, nu-i sufletul pe care-l aștepți?! Într-adevăr, la cîrmă, lîngă slipul roșu, navighează Huțu Clătinel. Mai are timp să zărească și ea pletele brune fluturînd încă o dată după care yola se pierde spre pădure. Atunci simte pentru prima oară o sfîrșeală, iar sînul stîng bătînd mai rar sub arcul de oțel care-l adună.

— Am mutații!, spune tare.

— Vezi cum stai cu tensiunea, sună dinspre țambal tusea prelungă a unui singur dinte. A mea e bună, 16 cu 9, dar la noi, bătrînii...

Un vînt subțire prinde dintr-odată să fîlfîie fețele meselor de tablă. Dinspre baltă, sosesc primii țînțari...

CRISTIAN MARCU

EUGEN TARU

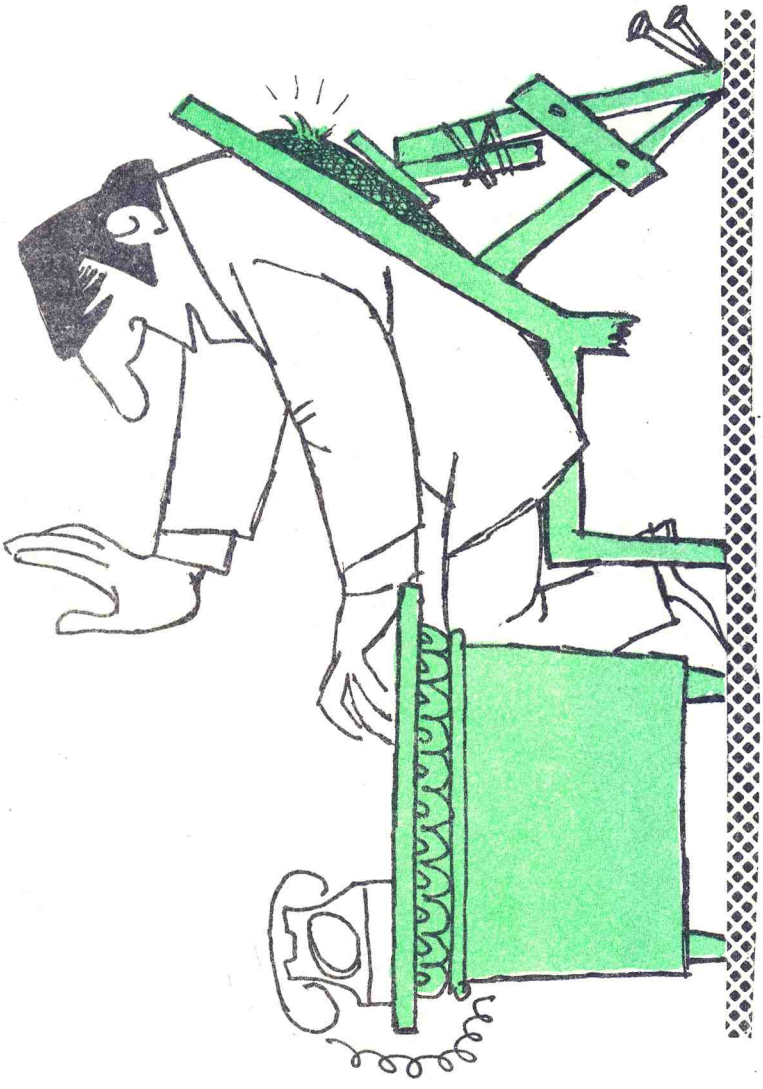

— Am consolidat situația întreprinderii!

VALENTIN SILVESTRU

GÎNINA LEOARCĂ

Arhitectul a avut o idee pe cît de năstrușnică pe atît de grațioasă: a înfipt, chiar în vîrful muntelui, un hotel în formă de han. De afară pare chiar un han vechi, cu pereții afumați, bolți joase, fîntînă cu cumpănă deasupra gardului, hornuri, porți zdravene de lemn, cu balamale de fier, felinare la podețul de peste șanț; înăuntru, în curtea interioară, sînt veșnic două căruțe cu coviltir și o iesle la care rumegă un bou cu coarne lungi și își scutură mulțumită coama o iapă șargă.

Cum pășești însă dincolo de „Recepție" dai peste un local luxos, cu holuri ronde și coridoare prelungi, de culoarea bostanului copt, uși trapezoidale, lumini ascunse după site fine de metal, lavițe frumos ornate și acoperite de scoarțe vesele, o compoziție puțin ciudată dar mărturisind un rafinament al decorației care sensibilizează. Odaia confortabilă, largă, are tot ce-i trebuie ca să-ți devină de îndată familiară. Prin fereastră privirea aleargă bucuroasă peste plaiul carpatin, cu pajiști proaspete, cărări albe, căsuțe roșii și albastre risipite pe pantele repezi și un torent ce se prăvălește dintr-o stîncă ascunsă de brazi, pe un povîrniș iute și prelung.

— O minunăție — exclamă, fericită, nevastă-mea. Ne vom odihni aici ca în rai.

Nu știu cum se odihnesc oamenii în rai, dar e clar că locul e bine ales și e sigur că va fi liniște.

Nu avem decît să ne desfacem bagajele și să ne spălăm de praful drumului — că aici se ajunge, deocamdată, pe un drum lateral, destul de îngrijit dar cu un colb gros ce se ridică în urma mașinii ca un nor.

Sînt anunțat din baia strălucitoare, de faianță cafenie, de către tovarășa de viață — căreia i-am cedat întîietatea — că nu curge apă rece, ci numai fierbinte. Urmează deci să anunțăm recepția. Bat însă degeaba în furca telefonului; e mort.

Poate că nu-i mort, ci numai scos din priză. Altfel de ce l-ar mai fi pus pe noptieră? Mă bag sub patul solid ca să văd ce-i cu firul. Nu e nimic cu firul ci cu priza: pur și simplu nu există. Aparatul e pus ca un bibelou, ca să ne amintească de casă și-atît.

Îi spun recepționerei, o femeie cu doi dinți lipsă în dantura superioară și o căutătură fără expresie, că aș dori să avem și apă rece. Mă privește indiferentă și își exprimă nedumerirea:

— Cum să nu curgă apa rece?

— O fi vreo defecțiune — zic.

— Păi spuneți așa... Clar. Deci vreți să vă trimit instalatorul.

Îi mărturisesc cu sinceritate că asta vreau.

După douăzeci și patru de ore apare un bărbat matur, extrem de păros, în blugi, cu șorț de piele deasupra și maiou pe care scrie „Kiss me". Are o voce dogită dar manifestă bunăvoință:

— Eu, dacă vreți, numaidecît dau drumul la apa rece, dar atuncea nu vă mai vine caldă deloc.

— Nu înțeleg dilema. Așa e la toate camerele?

— La cele mai multe. Fiindcă e un defect la instalație și trustul de construcții a făgăduit astă iarnă că va trimite o echipă specială pentru ameliorări, care însă n-a apucat să sosească.

Eu optez pentru apa rece. Nevastă-mea cere să ni se schimbe camera.

— Rău faceți dac-o schimbați — observă omul cu șorț — asta-i cea mai bună din tot hotelul. Fiindcă n-are vecini. Ia uitați-vă: e pe colț, între două culoare, singură.

Nu schimbăm camera. Dar cum facem cu apa?

— Eu i-am spus și directorului — mărturisește instalatorul — și el a scris la județ. Iar județul a reclamat la București. Poate vine răspuns cît sînteți aici și aveți noroc de se rezolvă.

Pleacă, salutîndu-ne cu un deget la tîmplă.

Ne descurcăm cum putem încă o zi și a treia îl caut pe director.

Un om agreabil, îndatoritor. E surprins de ceea ce ne-a spus omul trimis de recepție:

— Cum nu e prima oară cînd mistifică clienții, l-am și dat afară. Ieri. Așa că vă trimit numaidecît un altul, bun, care va repara imediat defecțiunea.

Omul bun se prezintă după numai zece minute. E bătrîn, înțelept, în salopetă albastră.

În timp ce deșurubează chiuveta, bombăne, necăjit, suflîndu-și mereu nasul cu două degete:

— Uitați-vă ce-a făcut mizerabilul acela: țeava de apă rece era puțin spartă, iar el în loc s-o lipească, a astupat-o cu totul, ca să nu-și bată capul. Un nemernic. Nu știu cum de l-au putut angaja. Mai ales că e de meserie potcovar.

— Potcovar?

— Da, potcovar. Știți ce de-a stricăciuni a făcut pe-aici? De mult voia să-l scoată direcția dar n-a putut că era finul șefului de la centrul de fructe de pădure. Acuma, dacă l-au scos pe acela, că s-a dovedit c-ar fi furat vreo trei mii de kile de mure, fragi, smeură și ciuperci, a dat dumnezeu și l-au trimis și pe fin după naș.

Plecăm să ne plimbăm ca să nu-l stingherim. Facem o scurtă excursie, vom reveni seara. Îl rugăm să lase cheia la recepție și-i mulțumim pentru osteneală.

Omul oftează adînc.

— Noroc că erați doi la întreținere — zic.

— Care doi? Că eu îs electrician. Dar, sigur, că mă pricep oleacă și mai dau din cînd în cînd cîte o mînă de ajutor. Cred că netrebnicul acela a defectat atît de rău totul încît va trebui să spargem pînă în pod după aceea pînă în pivniță.

Parcă nu-mi vine a crede. Întreb:

— Dar alt instalator nu mai e?

— De unde? Că aici sîntem în munte. N-ați văzut? Un sătuc. Cîteva case.

Plecăm cu sufletul îndoit.

Ne întoarcem pe înnoptat.

Cheia nu e la recepție.

Găsim ușa camerei deschisă.

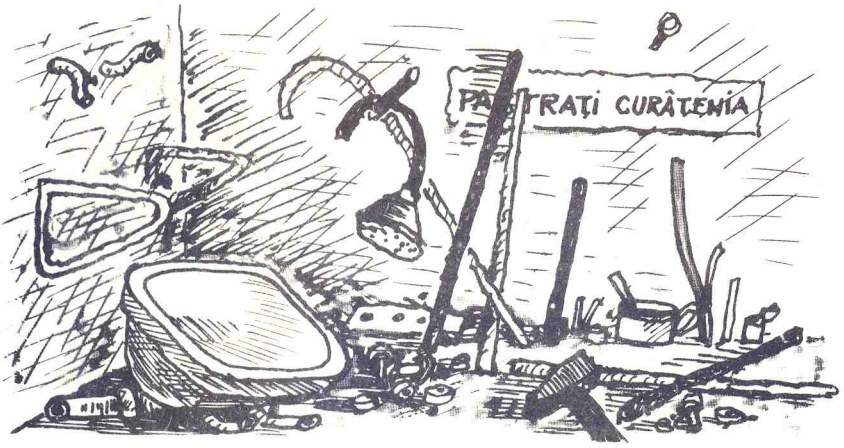

Baia e plină de țevi, șuruburi, manșoane de cauciuc. Și chiuveta, și dușul sînt demontate. Nu curge nici un fel de apă.

Recepționera, chemată la fața locului, ia act de dezastru în chip flegmatic:

— S-o fi dus să caute vreo piesă...

E ora nouă seara.

— Să-l mai așteptăm?

— Da' eu de unde să știu?

Și ne părăsește, informîndu-ne peste umăr că mîine dimineață îi va comunica directorului.

A doua zi, pe la prînz, omul agreabil și îndatoritor ne vizitează, conspectează catastrofa din baie și clatină din cap vădit amărît:

— S-a întîmplat ce-am bănuit!

Vrem să știm și noi ce anume bănuise.

— Bătrînul e un meseriaș bun. Aș pretinde chiar că foarte bun. Ca electrician. Evident, se pricepe și la mecanică, la zidărie, la calorifere... Dar are un obicei nenorocit, cînd dă peste o problemă încurcată, cum e aceasta, se zăpăcește, lasă totul baltă, se duce și se îmbată la bufetul sătesc, iar noi umblăm să-i dăm de urmă.

Într-adevăr, după căutări îndelungate, care durează cîteva ore și la care participă o parte din personalul hotelului, electricianul e găsit, într-o stare imponderabilă, într-o căpiță de fîn dintr-o poiană a pădurii de conifere. E adus cu greutate pe o targă improvizată. I se administrează, la subsol, dușuri reci și masaje. Se pare că nu va fi utilizabil cel puțin două-trei zile.

Directorul își cere scuze, cu eleganță, și ne anunță că a doua zi la opt va recurge la „soluția ultimă și radicală". Nu, sa nu ne mutăm, e păcat de cameră: e cea care n-are nici un vecin, e cea mai luminoasă, are cel mai lung balcon etc.

Într-adevăr, la ora 8, apare, în halat alb, ușor maculat, o bondoacă tînără, drăguță, numai zîmbet și cîrlionți aurii, agitînd o cheie franceză și un fel de vătrai. Ne anunță că a venit să pună la punct „toată afacerea".

— Dumneata ești specialistă? — întreabă, vădit neîncrezătoare, nevasta.

— Da, doamnă. Ce, nu par?

— Așa tînără, cu halat alb, în papuci...

— Nu-s tînără, am treizeci de ani și lucrez jos, la cofetărie, eu fac plăcintele, prăjiturile, înghețatele pe care le mîncați la desert.

Recunosc că acelea au fost gustoase, dar una e cornulețul cu fragi și frișcă și alta țeava spartă.

— Apoi nu, că meseria mea de bază a fost instalator de apă și canal, pot să vă arăt și diploma de la școala profesională — se destăinuie, voioasă, totuși tînăra dublă specialistă, în timp ce pune surprinzător de rapid ordine în elementele răvășite pe mozaicul din baie... Vedeți — și ne arată un cauciuc negru care pare a fi fost strivit de un buldozer — unul din deșteptții care au lucrat aici a împins pe țeavă, garnitura, care a blocat apa rece. Aia tot venind cu putere, de sus, a fisurat conducta. Nu-i mare lucru, dar dacă nu te pricepi...

Trage o fugă pînă la subsol, de unde se reîntoarce cu o lampă; sudează, leagă, strînge șuruburi, ciocănește, cu o dexteritate într-adevăr remarcabilă.

— Și de ce te-ai lăsat de meserie?

— Ei, de ce... Nu eu am lăsat-o,

bărbatu-meu m-a obligat. A zis că e prea murdară pentru o femeie și că el vrea ceva mai curat. El e chelner aici, poate că v-a și servit la masă. Cînd s-a deschis hanul, ne-am prezentat amîndoi, că sîntem chiar de-aici din sat, și ne-am angajat. Că între timp eu m-am recalificat în alimentație: patiserie și cofetărie... trebuie să mai asculți din cînd în cînd și de bărbat. Nu, doamnă?

Nevastă-mea e de părere că fiecare din soți trebuie să asculte de celălalt.

— Nu-i așa — răspunde, sigură de ea, Gianina (că așa o cheamă) fixînd chiuveta în perete. Dacă el e bun cu mine, nu mă bate, nu mă înjură, aduce toți banii în casă, eu de ce să nu-i fac o plăcere?

— Bine, stimată Gianina — schimb eu cursul discuției — Gianina și mai cum?

— Leoarcă.

— Poftim?

— Ei, știu că numele nu-i prea arătos. Pe mine de fată mă chema Clopoțel, dar dacă ăsta-i numele soțului, să nu-l iau că nu-mi place familia?... Și cum vă ziceam — sporovăiește, veselă, întrerupîndu-se din cînd în cînd ca s-o întrebe pe nevastă-mea „dar rochia de unde ați luat-o?" „dar mărgelele?" „dar inelul?" — cum vă ziceam, cînd e ceva greu, mă roagă tov. director să repar eu și pe urmă îmi dă douăzeci și patru de ore libere.

Îi place oare cofetăria?

Îi place. Că se și cîștigă bine.

— Ia uitați-vă puțin pe geam: vedeți casa aceea ocru?

— O vedem. Am văzut-o și la sosire și am admirat cum e împodobită cu plăcuțe de ceramică.

— Din cîștigul meu și a lui bărbatu-meu am făcut-o, să știți. Eu am vrut să fie culoarea ocru. Avem, la parter și la etaj, șase camere, așa că trei le-am și închiriat la turiști. E drept că ne-a mai dat și mămica vreo cincizeci de mii, că ea e responsabilă la cooperativă, a mai pus și socru-meu vreo șaptezeci, că el e cioban...

— Ei, de unde era să scoateți de la un biet cioban atîția gologani?

— Ce biet, domnule? De ce-l porecliți așa? Dumneavoastră știți cît scoate un cioban acuma, pe lună? Știți ce căutare are? Că se bat pe el cinci ceapeuri și o sută de individuali?

Și, deodată, ne roagă să umblăm la robinete, să vedem cum curge,

în șuvoi furtunos, și apa fierbinte, și cea rece.

Chiar. O felicităm. O poftim să mai stea o clipă cu noi. S-o cinstim cu ceva, după obicei. Acceptă, dar numai după ce-o să strîngă și o să mătură în baie, ca să fie treaba „completă".

Ne așezăm pe paturi și nevastă-mea îi oferă la alegere pișcoturi, bere, vin sau vișinată de casă. Alegem, toți trei, vișinata. Pișcoturile sînt conspectate cu circumspecție.

— Și așa... Socrul dumitale păstorește oițele cu folos.

— Apoi deh... Cu ce credeți că urcă el la stînă?

Nu-mi închipui cu ce.

— Cu autoturismul de teren „Aro", proprietate personală. Cîștigat cinstit: din muncă... Și ajutoarele lui? Că are două ajutoare, doi frați gemeni...

— Nu-i ia cu el în mașină?

— Nu, că vin și pleacă pe rînd. Frații vin cu motocicleta lor japoneză. Cu ataș.

Apreciez că e „foarte frumos". Și probabil că s-au obișnuit și oile cu vehiculele în chestiune.

— Nu-i o problemă să obișnuiești oile cu ceva — filosofează, inspirată, Gianina Leoarcă, bînd, cumpătat, păhărelul. Se obișnuiesc ei oamenii, d-apoi vitele. Eu cum m-am obișnuit cu cofetăria? Ba am mai fost și în străinătate la perfecționare, de m-am perfecționat și eu, i-am perfecționat și pe ei.

Sîntem dornici să aflăm amănunte. Umplem din nou păhăruţele cu vişinată.

— Eu, dragă doamnă şi dragă domnule —, îşi scutură zulufii instalatoarea-cofetăriţă — am, aşa, un fel de fantezie că mereu născocesc alte prăjituri, de se miră şi maiştri cu experienţă. Şi fac eu într-o zi nişte rîndunici, ce nu s-a pomenit. Aveau vrasăzică un căpuşor şi codiţa de ciocolată, iar trupul din zahăr ars, cu aripi de portocală. Vin două autocare cu elveţieni la hotel şi după ce mănîncă două-trei rînduri de rîndunici de-ale mele, că nu se mai săturau, întreabă cine le-a făcut şi mă cheamă să mă laude. Unul din turişti era un fel de şef chiar la o întreprindere de dulciuri. Mă tot descoase, îmi cere reţete şi pe urmă mă întreabă dacă n-aş vrea să vin o vreme la ei, să fac şi acolo ce ştiu, să-mi plătească drumul, şi şederea, să-mi deie şi leafă. Mă sfătuiesc cu bărbatu-meu, el zice că mă lasă dar dacă află cumva că n-am fost cuminte mă schilodeşte. Că asta e vorba lui iubită: „Te mutilez".

— Şi-ai fost?

— Am fost. Am lucrat trei luni încheiate la „Le Grand Patiseri" dă Lozan, pe strada Volter, drept în centrul oraşului. Aţi fost la Lozan?

Nevastă-mea îşi aminteşte că a fost.

— Atunci o ştiţi, e pe tot parterul, la stradă şi deasupra sînt opt etaje cu mărunţişuri.

Nevastă-mea nu-şi aminteşte de La Grand Patiseri, ea nu prea consumă dulciuri, ştie însă că există la Lausanne o stradă Voltaire.

— Aflaţi că m-au ţinut foarte bine, m-au plătit, mi-am luat şi rochii, ba chiar fiul patronului m-a cerut şi de nevastă — dac-a văzut că-s fată serioasă şi altfel n-ajunge cu mine la nici o socoteală; dar eu nu puteam să-l las pe Leoarcă al meu, să las casa făcută după planul meu, aşa cum am vrut eu, şi iaca, m-am întors şi sînt mai învăţată decît cînd am plecat.

Ne arătăm sincer încîntaţi de relatări, o felicităm şi-i dorim toate izbînzile ce şi le rîvneşte.

Gianina ne propune să poftim a-i vedea casa şi pe dinăuntru. Vişinata şi conversaţia, poate şi amintirile elveţiene au încălzit-o.

Venim, de ce nu? Invitaţia e acceptată cu plăcere.

— Să vă servesc şi eu cu ceva bun — zice. Că dumneavoastră văd că umblaţi cu produse tradiţionale, cam demodate, să mă iertaţi doamnă, altfel îmi sînteţi foarte simpatică.

Remarca ne binedispune.

— Şi ce anume bunătăţi moderne ai dori să ne oferi? — mă interesez.

— Să vă dau şi eu un Curvoazie veritabil, dacă vă place, dacă nu un Blecănduait cu cuburi de ghiaţă, să fumaţi un Dănhil, să muşcaţi dintr-un Toblerone, bineînţeles cu cêva gîscă umplută la mijloc..

Foarte îmbietor.

Nevastă-mea îi propune însă ca pînă atunci să ne facă şi nouă, la masa de mîine, nişte rîndunele din acelea cu care i-a dat gata pe elveţieni.

Gianina se ridică, mulţumind de trataţie.

— Le-aş face, dragă doamnă, că nu mi-i greu... Dar cu ce? Că n-am aia, nu-mi aduce ailaltă şi eu dacă nu dispun de tot ce scrie în reţetă, nu pot să înlocuiesc portocala cu prune şi ciocolata cu telemea. Aşa că diseară, de pildă, dacă vreţi desert, vă servesc compot cubanez de ananas presărat cu vanilie sau zmeură cu lapte bătut. Dar cînd veniţi la mine — să ştiu însă cu două zile înainte — vă trîntesc un tort „Ceahlăul", cu care am cîştigat eu o mie de franci la o întrecere la Lozan, de n-o să mă uitaţi toată viaţa!

A. POCH

FABULĂ GRAFICĂ

„DE-A ȘOARECELE ȘI PISICA

– Numai de nu m-aș întîlni cu un cîine polițist!...

„SATIRICON" — CLUJ-NAPOCA

Justificare

N-am prășit, da, așa este,
Însă nu-i nici un păcat;
Neprășind, acum, firește,
Cred că scap de recoltat.

ION CONSTANTINESCU

Mie (medic și epigramist)

Așa-mi tratez bolnavii,
Că nu mai zic nici pîs;
Le fac și epigrame
Să moară și de rîs...

CONSTANTIN ROȘCA

Unuia

Evidența cum s-o-ascund?
El la corp e cam rotund.
Totuși, am rămas mirat:
Capul încă-i e... pătrat.

ION BINDEA

Pro domo

Nu sînt un om pornit pe glume,
Gîndesc ades și somnolent,
Veni-vor alții și vor spune
Prostii mai bune, cu talent.

PAVEL BELLU

Dezorientare

Tot aștept și nu mai vine
și mă simt ca la răscruce.
Poanta e pe drum, știu bine...
Nu știu drumul unde duce.

MIRCEA MATCABOJI

Între soți

Blana cum îmi vine?
Zise ea cochetă.
El răspunse: Bine,
Vulpea e completă.

OLIMPIA TODORAN

Pompierească

Prometeu, neavînd ce face,
Focul a furat din cer.
De atunci nu doarme-n pace
Noaptea nici un pompier.

ALEXANDRU MISIUGA

Teatru T.V.

„O noapte furtunoasă"-n sat
Și toți sătenii cască ochii:
„Păi, asta-aievea s-a-ntîmplat
Pe la Crăciun cu fata popii!"

VIANA ȘERBAN

Forfotă

E lumea plină de turiști
- pe jos, autobuze, tren -
sătenii toți sînt navetiști,
iar orășenii fac teren...

IOAN POP

Unghi

„Ce act crud și inuman
Că tai mieii pentru hrană!"...
Zise-o vegetariană
Într-o blană de-astrahan.

ZENO TURDEANU

Unui judecător

După cele declarate
Tu împarți mereu dreptate,
Însă unii, puși pe șagă,
Zic: De ce n-o lași întreagă?!

EMIL ROMAN

Spații de joacă

Loc de joacă rezervat?
Este-n curs de-amenajare,
Betonat, modernizat,
Necesar... pentru parcare!

EUGEN POP

Jocuri populare

Îi plăcea cum o-nvîrtea,
Iar acum, îl joacă ea!

TEOFIL VOINESCU

Consecvență

- În viață urmăresc un scop:
„Să dau... să dau mereu", zicea.
- Ești chiar atît de filantrop?
- Boxer. Categoria grea!

SABIN TOMULET

Certitudine

Susține doamna mea că știe
S-aleagă numai ce-i frumos.
Și-o cred, că și-n căsătorie
I-a fost aceasta de folos.

ALEXANDRU STĂNESCU

Dialog

- Văzuși, grăiește fapta de la sine!
- Se vede că-s ședințe mai puține...

ANA MARINOIU

La dispensar

Văzînd scutirile-acordate,
Au fost destui cuprinși de boală,
Dar în perfectă sănătate
Acei veniți cu mîna goală.

AUREL BUZGĂU

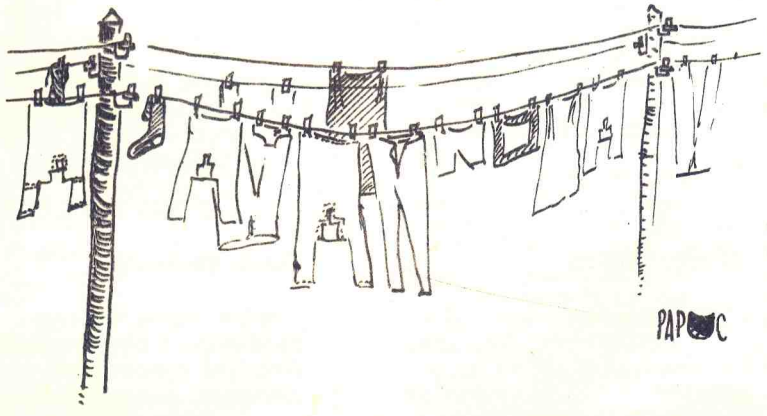

GEORGE
RIZESCU

IOSIA

— Sistematizarea?
— Poftiți!
— Vreau o casă!
— Știți că se admit numai cu etaj!
— Știu!
— Priviți aceste proiecte și ce nu înțelegeți...
— Aș vrea ceva mai deosebit!
— Vă stau la dispoziție!
— Proiectul acesta reprezintă o casă frumoasă, dar știți, eu aș vrea...
— Acceptăm orice retuș, dacă nu umblați la rezistența!
— Eu cu stilul nu mă împac, tovarășe...
— Ionescu!
— Bîcu!
— Să auzim!
— Stîlpii aștia de la pridvor, aș dori să se termine în capiteluri dorice, iar baza să pornească dintr-un granit, mozaicat!
— Se poate!
— Ferestrele de la parter le-aș dori încadrate în arcade gotice, să inspire înălțime și forță!
— Se poate, dar vă costă!
— Ferestrele de la etaj, le vreau rotunde, absolut rotunde și cît mai mici, dacă e nevoie, chiar mai multe așa înșirate, ca în construcțiile bizantine!
— Bizantine?!
— Acoperișul...
— Ascult!
— Să fie ca un crater de vulcan!

IOAN GROZA-KETT

PAUL IOAN

IUBIREA PURTATĂ PE APE

Privesc la cele trei femei, tinere și frumoase. Mă privesc și ele, într-o liniște penibilă, care nu se mai sparge odată. Parcă ne-am reculege după o veste totală neașteptată. Niciodată n-au mai fost trei grații în micul meu apartament, maxim două, nevastă-mea și soacră-mea (mai rar).

Au venit împreună. Din păcate toate trei sînt de nații diferite; limba pe care o cunosc eu cel mai bine (română) e și singura. De fapt, în încăperea hiperpopulată, unde 6 ochi frumoși de femei și-au îndreptat tirul spre numai doi ochi bărbătești neajutorați, mai este un personaj, aparent neutru, o sticlă de 1 litru, adusă de către cele trei muze invadatoare. Nu conține nici Cotnari, nici Dealul Mare (exclusă deci orice aluzie festivă de "mai noroc, ce bine că ne-am întîlnit!"). *Atenție*, pe care mi-au adus-o și au pus-o să tronez pe măsuța ce ține loc de granița, între ce e după tăcere nu prea limbute, poartă în stomacul ei un sul de hîrtie.

Cred c-am înțeles. În liniștea din cameră parcă s-ar fi auzit cazînd o fișă. Cum mîndrețea feminină continuă să tacă, pot să-mi derulez prin minte frînturi de amintiri pe care caut să le insaliez în mod logic.

...parcă aveam 14 sau 15 ani. Singur acasă. Părinții probabil în concediu. La Felix (discopatie lombară tata). Toiul vacanței mari. Florica văzută ieri cu Fane. Hotărît să nu mai ies din casă. Pînă-mi trece. Aprind un Snagov (filtrul rupt). Cotrobăi prin frigider. Zăresc o sticlă, nedesfăcută de Odobești. Medaliat. Foamea se transformă în sete. Beau. Smoala din suflet începe să se moaie. Iar beau. Smoala se scurge în picioare sau spre creier. Florica a dispărut din inimă și circulă cu Fane către rinichi. Îi elimin fără remușcări (păstrez rinichii).

brilitate, cum n-a lucrat ea niciodată. Precis, prima care a găsit (pescuit) biletul și-a scris datele din buletin pe el și a aruncat sticla mai departe. A doua la fel. A treia și-o fi zis că sînt destule. Au luat legătura și s-au hotărît să se amuze.

Mă ridic și zic o vorbă internațională: „Cafea?" Tustrele fac un gest internațional: dau din cap. Cînd s-o iau spre bucătărie, aud o cheie în broască. Bineînțeles, e ora 16,30. A sosit nevastă-mea, Florica (Fane a fost om deștept). Intră și vrea să dea bună ziua. Dar nu dă. Ne privește, o privim. O statuie ar fi mai sprin-

— Crater ați spus?

— Ca arhitect, ați studiat, bănuiesc, barocul tîrziu!

— Studiat!

— Pentru mine, barocul tîrziu reprezintă perfecțiunea în artă...

— Și conul craterului cum să fie?

— Fără con. Un crater de vulcan fără con. Adică un acoperiș, așa, mai bolovănos!

— Mai doriți vreo modificare?

— Ușa de la parter...

— Aveți dreptate, o mai lărgim și o mai înălțăm, cel care a făcut proiectul...

— Pentru îngustime îl iert, pentru înălțime la fel, dar pentru poziție, merită descalificat!

— Poziția este absolut perfectă, ușa de la etaj cade perpendicular pe cea de la parter, într-o originală împărțire a spațiului ocupat de pereții frontali, de unde și armonia deosebită a acestui proiect!

— Armonie, cu ușa principală în față?

— Evident! Numai deasupra acestor scări masive care urcă...

— Urcă, și-mi plac, astea da, rotunde și placate în marmură, mă trimit imediat la renașterea tîrzie... dar ușa principală, o vreau așezată numai în spate... uite, chiar aici, deasupra acestei pivnițe, după acest perete semirotund, cît mai dosită privirilor comune!

— Priviri comune?

— Nu mă priviți așa, tovarășe! Vreau să-mi fac o casă în care să mă simt bine și...

— Cu ferestre rotunde la etaj, ferestre în stil gotic la parter, scări din renașterea tîrzie, stîlpi capiteleți și ușa principală cît mai dosită?

— Vreau o îmbinare originală de stiluri și epoci artistice...

— Cu ușa principală în spate!

— Eu comand, eu plătesc! Punem o ușa micuță și în față, așa. să fie... pentru ochii lumii, dar ușa principala n-o admit decît în spate! Am și eu oamenii mei, rude, prieteni și vreau să le arăt forța și puterea mea... ori dacă toată lumea intră prin față...

— Măi omule, cum ziceai că te numești?

— Bîcu!

— Fira-i tu să fii, dragă Bîcule, nu cumva mă înșeli?

— Nu, tovarășe director al...

— Gata, lasă titlurile, că știi foarte bine cine sînt!

— Știu!

— Și cum ai ajuns tocmai la mine?

— Foarte simplu! Dacă am văzut că nu se poate intra nici aici pe ușa din față, le-am spus cine sînt și m-au introdus imediat pe ușa din spate... Acuma pricepi de ce vreau un proiect original, o îmbinare armonioasă de stiluri și epoci diferite?...

țară decît ea. Într-un tîrziu, începe să pășească. Înapoi. Trio-ul de zîne vrea să spună ceva. Florica nu le mai aude. A ieșit, a închis ușa (ați ghicit, trîntind-o). Bufnitura îmi sună ca un adio.

Încerc să mă deblochez. Corul de trei răsufla ușurat și întreabă: „Cafea?" Cît sînge rece!

Mă duc în bucătărie. Fac focul. Pun ibricul. Acționez ca un robot întors cu cheia. Deschid frigiderul. Iau o sticlă de 1 litru. O golesc la chiuvetă (n-am timp de regrete). Scriu pe un petec de hîrtie: „Te iubesc, oricine ai fi, frumoaso! Te aștept toată viața! Aleea Mușatarului 23, București „Dau s-o pun în sticlă. Dar ce bilet e ăla, fără un post-scriptum? Iau din nou creionul și adaug uitîndu-mă spre camera de alături: „Vino singură!" •

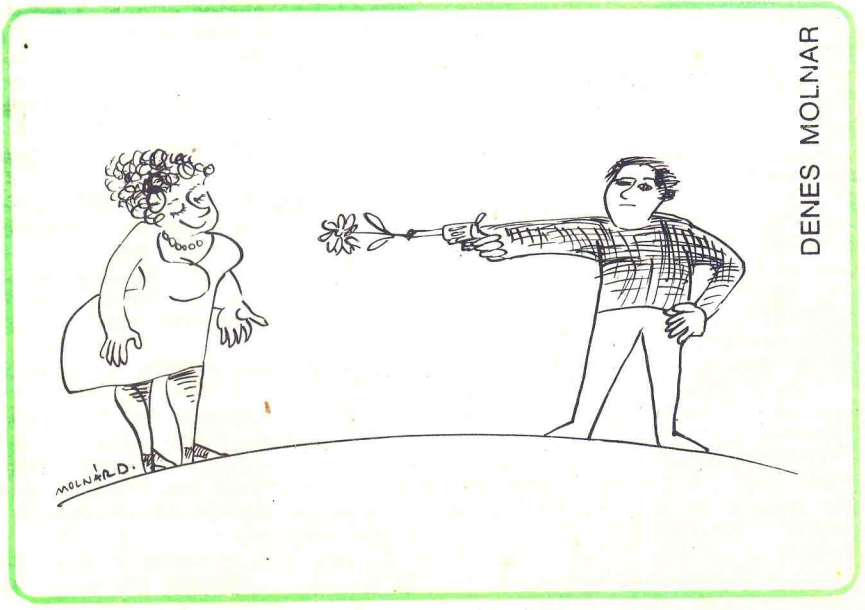

După ce semnă în statul de plată, nea Culai, om în pragul pensionării, avu o surpriză.

La numărătoare nu prea ieşeau banii; şi nici măcar la numărătoarea inversă. Casierul surîse enigmatic, scoase din sertar o insignă şi agăţînd-o de un rever al hainei omului din faţa sa, zise jovial:

— Nea Culai, de azi încolo eşti polisportiv!

Proaspătul debutant într-ale sportului îşi duse mîna pîlnie la ureche şi cînd, în cele din urmă, interceptă cu aproximaţie noul titlu în virtutea căruia i se reţinuse din

— Unde?

— La fotbal; d'aia ţi-am reţinut încă 70 de lei!

— Dar eu nici măcar nu-s microbist.

— Eşti culmea, nene! îl dojeni casierul. Pentru 70 de lei, mai vrei să fii şi microbist? Ai auzit de echipa noastră de fotbal?

— Care echipă?

— Cum care? echipa „Afonii"! Acum e la mare... distanţă, e la munte!

— Aha, ştiu; jucătorii ăia care vin la serviciu numai în zilele de chenzină.

PAUL NEGULESCU

POLISPORTIV LA FĂRĂ FRECVENŢĂ

primă banii mai sus pomeniţi, întrebă cu o mină mirată:

— Poli... cum?

— Polisportiv, bre!

— Şi dacă-s aşa cum spui matale, acuma ies banii?

— Cum, să iasă? 20 de lei costă numai insigna!

— Şi ce pot face cu ea?

— Păi... ce să faci? o ţii la piept şi fugi!

— Şi fără ea, nu pot fugi?

— Ba da... dar cu ea fugi oficial.

— Unde?

— Cum unde? prin casă... pe-afară...

— No, no, no! pe-afară s-ar putea să răcesc şi pe mine mă cam ţin şi reumatismele...

Nea Culai, care în ultimii 25 de ani practicase ca sport doar „şahul prin corespondenţă" şi nu fugise în viaţa lui nici măcar de răspundere, îşi puse ochelarii cei cu mai multe dioptrii pe nas şi, numărîndu-şi din nou banii, a căror sumă, în raport cu ceea ce era aşternut pe statul de plată arăta o diferenţă nu prea neglijabilă, zise nedumerit:

— Cum taică, aşa... dintr-un foc?

— Să crezi matale că-i un foc! Aici sînt mai multe focuri, nea Culai, îl lămuri casierul şi adoptînd o figură şi mai enigmatică, îi oferi polisportivului nostru şi un cartonaş galben.

— Asta ce mai e?

— Un abonament de acces.

— Ba mai va; li se trimite chenzina la domiciliu, prin poştă, plus prima!

— Prima de joc?

— Aş... prima de producţie; cea de joc e mult mai serioasă.

— Şi?

— Cum şi? Păi oamenii ăştia nu trebuie să trăiască?

— Să trăiască!

— Lasă lozincile, nea Culai. Trebuie să ştii că de vreo şapte ani de cînd se tot luptă conducerea întreprinderii să cîştige şi echipa noastră măcar un campionat, le-au cam crescut burţile!

— Conducerii?

— Jucătorilor. Conducerea se luptă!

— Şi ce are prima mea, cu lupta lor?

— Păi are, cum să n-aibă? Dumneata nu-ţi dai seama că pentru a învinge, trebuie ca şi băieţii noştri să aibă nişte fonduri care să le ridice moralul în faţa adversarilor? la mai dă încoace încă 40 de lei!

— Pen' ce?

— Cum pen' ce? să le crească moralul!

Nea Culai mormăi ceva în barbă; într-un limbaj nu prea elevat şi, numărîndu-şi încă o dată banii, se complăcu în adoptarea unei şi mai pronunţate expresii de cavaler al tristei figuri.

— Uite colea şi un bilet de participare la tombola sportivă! îl

scoase tot casierul din impas, mai reținîndu-i omului încă 30 de lei.

— Care tombolă?

— Tombola a cărei tragere a avut loc anul trecut; ne-au mai rămas bilete!

— Dar nici acum nu iese socoteala, observă nea Culai, după ce-și făcu toate scăzămintele de rigoare.

— Ba, dacă treci în calcul și prețul acestei colecții ale ziarului „Sportul", aproape că iese, îi sugeră casierul, punîndu-i omului sub nas, un teanc de ziare îngalbenite de vreme. Noi le primim mai cu întîrziere, ce-i drept, însă, mai bine-i mai tîrziu decît niciodată. Nu te uita că acum sîntem în plin sezon estival și că-n ziar scrie că mîine, odată cu venirea lui Moș Gerilă, se termină și campionatul.

Nea Culai își șterse fruntea îmbrobonită de sudoare, ca un veritabil polisportiv după o acerbă zi de antrenament și efectuînd și această scădere, ce-l înălță mult în ochii casierului, privi descumpănit la cei 15 lei ce-i mai rămăseseră din primă și zise:

— Eu unul, nu pot să înțeleg...

— După cîte observ eu, dumneata, nea Culai, ești cam refractar la noul se burzului casierul. În loc să fii recunoscător că ai fost trecut la primă, că ai fost dotat cu tot materialul documentar necesar unui bun polisportiv, că ți s-a oferit posibilitatea practicării unor sporturi, dumneata poftim: nu înțelegi! Ce nu înțelegi? Sport înseamnă sănătate, nea Culai, scrie asta și pe insignă; dumneata pui banii mai presus de sănătate? N-ai auzit de atîtea ori că banii n-aduc fericirea? Stai! unde pleci! la de colea și bonurile astea: zece lei pentru procurarea unor nebuni necesari tablelor noastre de șah și alți zece pentru confecționarea unor bile pentru popicărie. Acum iese toată socoteala: dă încoace și cei 15 lei și mai rămîi matale dator cu 5. Ce naiba, nea Culai, nici acum n-ai înțeles că ai devenit polisportiv la fără frecvență?!

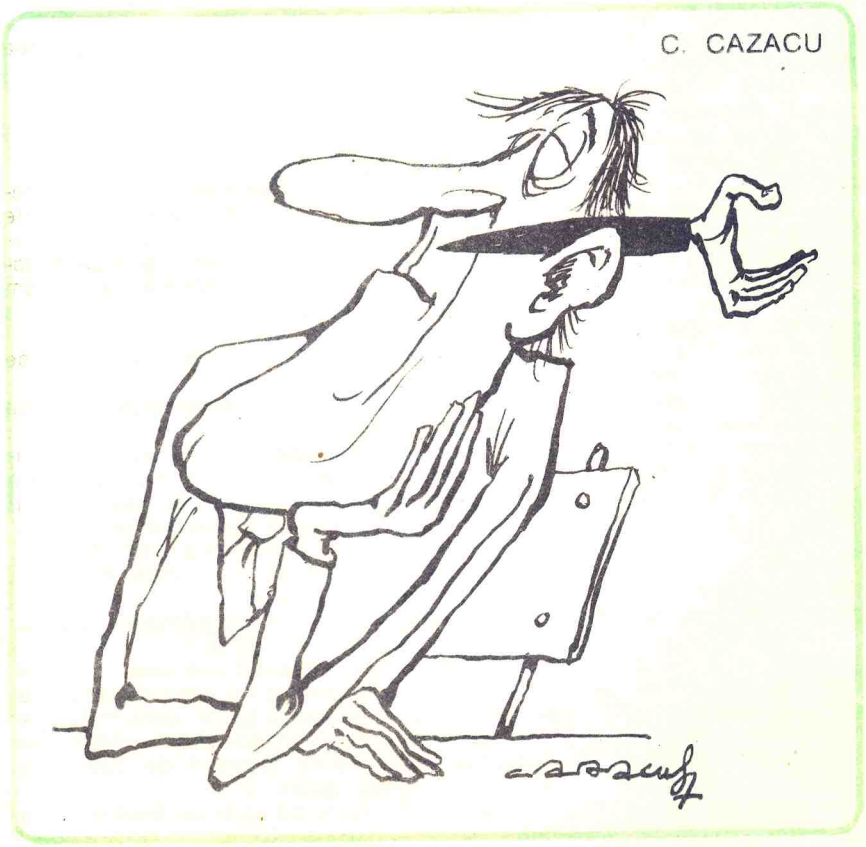

MARIN TRAIAN

Relaxare

Pentru că ăla mic vroia să se relaxeze, Tase l-a luat cu el la pescuit. S-au sculat duminică cu noaptea în cap și la patru erau pe baltă.

— Ce aer și ce liniște!

— Tăticule, cînd începem să ne relaxăm?

— Ai răbdare să ajungem la locul unde dau eu la pește!

Dar locul era ocupat. Îl „patrona" un mustăcios.

— Ai prins cursa de patru, fir-ar să fie! îl apostrofă Tase pe „intrus".

— M-am așezat și eu unde am apucat! se scuză celălalt.

— Cîți ai scos?

— Vreo opt ciortănei.

— Opt? La rîmă?

— La mămăligă.

— De cînd?

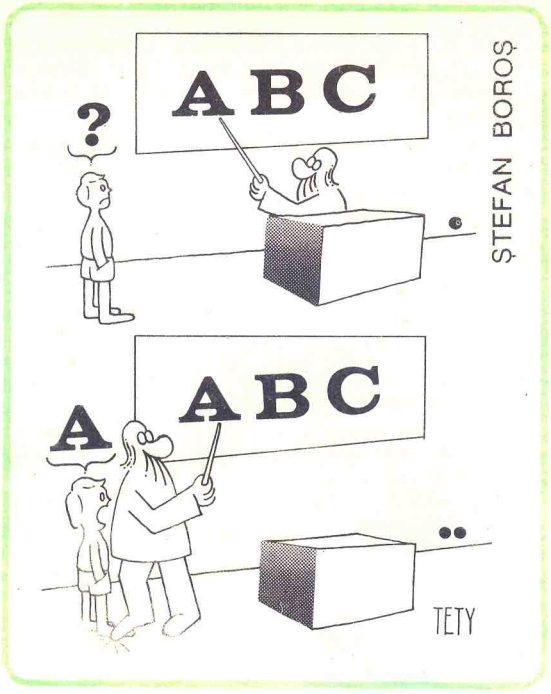

ȘTEFAN BOROȘ

LUCIA ILLES

PANA DE CAUCIUC

Există pe lume oameni care nu știu să se odihnească. Își petrec concediul ca vai de ei, ca și cum în acest timp, cei care au rămas la lucru îi sapă ca să le ia locul.

Unii, chiar de se află în vreo stațiune, umblă ca năuci, neputîndu-se bucura de farmecul naturii sau comoditatea hotelului în care au fost cazați. Mai sînt și persoane care trăiesc cu falsa impresie că nu pot sta fără să întreprindă ceva. Cum rămîn fără activitate, dau semne de melancolie și slăbesc. În schimb, alții nu vor să se urnească, preferînd odihna pe... loc.

Poposind, odată, într-o localitate montană, am luat autobuzul pentru a vizita stațiunea. Drumul, după cum se știe, în asemenea locuri, este magnific. Peisajul potopit de verdeață este o adevărată încîntare. Totul te îndeamnă să rămîi, pe astfel de meleaguri, nonstop.

Iată-mă deci străbătînd un astfel de drum, cu autobuzul, cînd deodată, plesnește un cauciuc. Toți pasagerii coboară, care mai de care ocărîndu-l pe șofer, că a putut să plece în cursă cu niște cauciucuri nenorocite.

O „cuconiță" era gata să-l ia pe șofer la bătaie.

— Voi face reclamație. Noi mergem la odihnă și orice minut contează. Dumneata ne obligi să tăndălim pe aceste coclauri. Bine ca nu ne-ai răsturnat. Grozav concediu aș fi avut!

Șoferul n-a lăsat-o fără replică.

— Știi ceva, dacă mai clănțănești mult, reparația iese ca vai de lume și iar rămînem în pană! Cînd am plecat în cursă, toate cauciucurile erau în stare perfectă. V-ați îmbulzit cu toții în mașină, cu fel de fel de valize și bagaje! Ar fi plesnit și-o anvelopă de tractor! Fă-mi loc să pot lucra în voie.

Lipsa de maniere a șoferului a scos-o complet din sărite. Alți călători s-au apucat și ei să-l mustre pe șofer.

Dar, un tip mai rotofei, s-a amestecat și el în discuție, fiind de altă părere.

— Vă compătimesc din suflet, i-a spus șoferului. Persoana asta gălăgioasă pusă pe harță, mă enervează și pe mine.

„Cuconița", și mai furioasă, fu gata să sară la el, dar acesta continuă impasibil:

— Ascultă. Dumneata mergi la odihnă ca sa-ți mai calmezi nervii și să mai adaugi cîteva kilograme în plus. Așa că, cel mai indicat ar fi să începi cura de pe acum. Îți faci degeaba sînge rău și e păcat să slăbești. Cît de furioasă ești, precis slăbești cîteva kilograme.

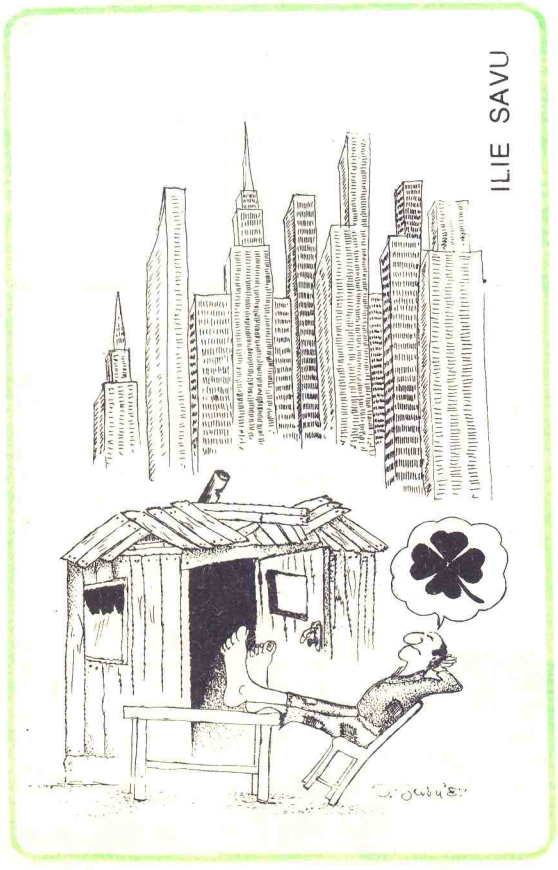

— De la trei.

— Lasa-mă cu trei. nene, de cînd pune gura la mămăligă?

— Știu și eu? Iertați-mă... și mai scoase un ciortan.

— Tăticule, cînd începem să ne relaxăm?

— Ai răbdare, că te plesnesc!

Deși se așezase pe un scăunel comod, Tase stătea parcă pe ace.

— Ac mare? îi mai repezi o întrebare, mustăciosului.

— Potrivit.

— Potrivit nu există. Ori e mare, ori e mic.

— Mic.

— Păi spuneai „potrivit". Și potrivit nu e mic.

— Mare.

— Fii, domnule, cinstit, că e pește pentru toată lumea!

— Chiar!

Și ca să-l convingă, mustăciosul mai scoase un ciortan. Tase simțea că face explozie.

— Biță, nu mai căsca gura la dumnealui, că te-ntorci pe jos acasă.

— Tăticule, dar la dumneata de ce nu

pune gura?

— Gura!

Mustăciosul scotea ciortăneii unul după altul.

— De cît e guta?

— Nu mă pricep.

— Dar te-ai înfipt la locul cel mai bun!

— Tăticule, nenea se relaxează?

— Se cam relaxează.

Mustăciosul se concentră asupra unei undiţe fixate abil între stuf. Tase o zări şi el.

— Pe-aia cînd ai pus-o?

— Ssttt!

Şi lui Tase îi fu dat apoi să vadă cum „instrusul" scoase deodată doi ciortani. La rîmă.

— Domnule, dumneata îţi baţi joc de mine?

— Nu înţeleg.

— Nu spuneai că dai la mămăligă?

— Am pus şi o undiţă cu rîme.

— Ce faci, tăticule? De ce-ţi rupi undiţele? Stai, nu arunca rucsacul în apă. Tăticule... de ce mă iei în braţe? Nu vreau în apă. Cînd ne mai relaxăm?

Şoferul, încurajat de această discuţie, a intervenit din nou:

— Dînsa a pierdut, n-a pierdut un kilogram, dar pe mine m-a făcut să-mi pierd calmul...

Pasagerul rotofei a continuat.

— Mă uit la fiecare călător şi mă întreb de ce arată atît de nervoşi şi nemulţumiţi. Toţi sînt grăbiţi! Suferinzilor nu le strica, deloc, un pic de soare, de aer ozonat. Se poate sta pe o buturugă şi admira frumuseţile naturii. Uitaţi-vă la mine. Îl înjur eu pe şofer? Mă perpelesc eu că i-a plesnit cauciucul? Întîmplător chiar mă distrează şi mă bucur că pot sta „de vorbă", o oră, două, cu natura...

„Cucoana" care mai înainte stătuse ca pe jar, convinsă probabil de cuvintele rotofeiului, s-a retras să achiziţioneze păpădii, pentru o eventuală cură de slăbire. Pe rînd, şi ceilalţi călători s-au depărtat de autobuz, socotind că o plimbare e tocmai binevenită. Cîţiva s-au aşezat mofluzi pe marginea şoselei. Astfel s-a aşternut liniştea şi pacea.

M-am apropiat, cu vădită simpatie, de pasagerul dolofan şi i-am strîns afectuos mîna.

— Sînteţi un înţelept, i-am spus. Priviţi lucrurile ca un veritabil filosof. Mi-ar face plăcere să mai stăm de vorbă. La ce vilă sînteţi repartizat?

Acesta îmi răspunse, oarecum jenat:

— Eu nu sînt în vilegiatură. Am fost trimis pe meleagurile astea minunate, cu nişte probleme de serviciu...

— Deci, asta-i explicaţia lipsei dumitale de grabă! De-aia îţi permiţi să admiri natura pe îndelete! Acum am înţeles de unde provine filosofia dumitale despre odihnă, linişte, natură...

Printr-un claxon strident, şoferul şi-a anunţat izbînda. Ca la o comandă, călătorii au dat buzna în maşină, nerăbdători să-şi continue drumul spre mult rîvnita... odihnă.

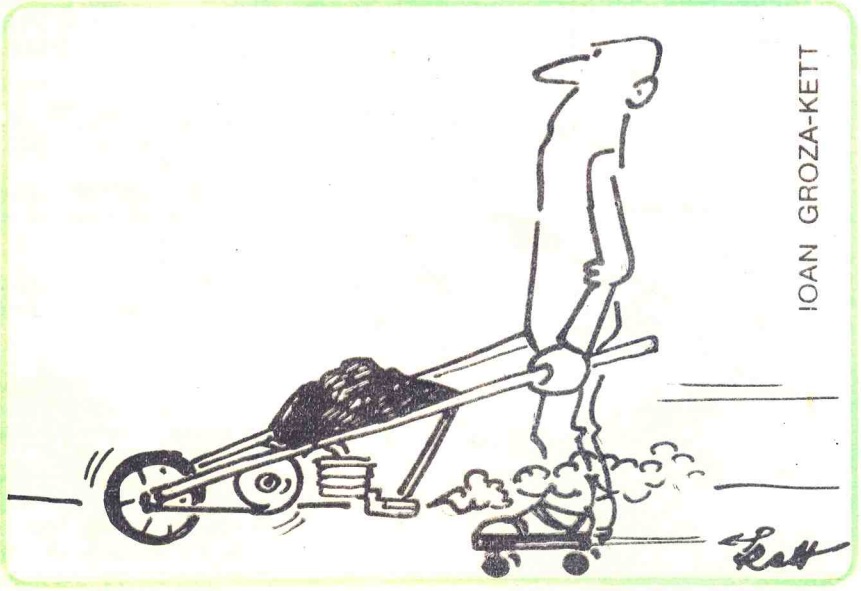

IOAN GROZA-KETT

N. VIZITEU

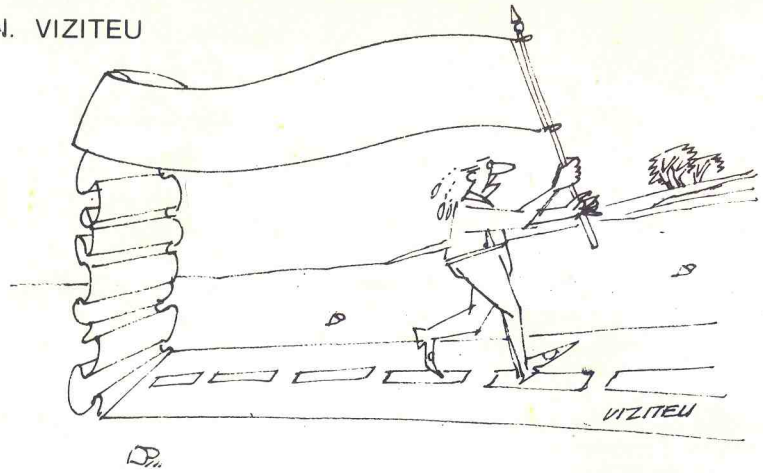

T. PALL.

DAN PLĂEȘU

ÎN CĂUTAREA PAPUCILOR PIERDUȚI

Maricica de la filatură s-a schimbat la față. Fenomenul s-a produs pe drumul de la conducere în secția unde, încă, mai lucra. Fusese chemată mai devreme „sus", adică în sala mare de la etajul întîi al blocului administrativ, unde se desfășura adunarea generală a oamenilor muncii. Cei mai mulți știau de ce a urcat și Maricica acolo. Nu era vorba despre o simplă participare la ședință, ci de mult mai mult: urma să fie propusă în organul colectiv de conducere a întreprinderii, ca reprezentantă a muncitorilor.

Maricica plecase din secție cu băsmăluța ei înflorată strîngîndu-i tinerește părul — mai ales că așa prevedeau și regulile de protecția muncii — în halatul de lucru, fată modestă, încă nevenită cu totul din satul ei, pe care-l părăsise cu ceva ani în urmă. Ce mai vorbă? O fată și jumătate. Nici la muncă n-o prea întrecea nimeni, iar cît despre băieți, păi numai să fi îndrăznit vreunul să-i facă semne cu ochiul, așa, mai cu înțeles, și apoi vedea el semn. Peste ochi. Că așa învățase Maricica să se arate oamenilor: cinstită, curată, dreaptă, muncitoare. Așa s-a și dus către sala de ședințe. Poate de aceea și fusese chemată acolo.

Deci, a intrat fata în sală, ședința și-a văzut de mersul ei, s-a ajuns și la punctul cu alegerea noului organ, cineva de la prezidiu a citit lista de propuneri, cei din bănci au aprobat-o, după care adunarea a mai ținut o vreme, iar apoi s-a încheiat. Abia pe urmă au urmat felicitările căzute puhoi pe capul Maricăi, de nu mai putea săraca fată să respire de atîta învălmășeală de mîini ce se întindeau către ea. Și unde nu s-a scuturat o dată Maricica de sub grămada de felicitări și s-a adresat cu glas sever tovarășilor săi de muncă:

— Dar stați, bre, fraților! Păi, unde vă treziți aici? Ați uitat că eu de acum înainte sînt organ?

Colegii au mai privit-o o dată, acum cu multă, foarte multă mirare. O veche prietenă a încercat s-o atingă cu colțul baslamei, să vadă dacă Maricica din organ e aievea ori vreo închipuire, dar gestul ei a rămas făcut doar pe jumătate, iar glasul i s-a stins înfricoșat, de-a rămas un abia șoptit:

— Măi Maricica, măi...

Atît de șoptit, încît nici ea, prietena ei cea veche, n-ar fi putut depune mărturie că a zis așa ceva. Iar cercul admiratorilor s-a desfăcut, Maricica putînd pleca nestingherită. Abia atunci oamenii au observat cum se schimbă fata văzînd cu ochii, asta nemaifiind o expresie ca oricare alta, ci purul adevăr. Mîinile i se neteziseră, bătăturile dispăruseră, unghiile i se alungiseră, lacul de pe ele se învinețise, iar pielea îi mirosea a „Helena Rubinstein". În locul halatului de lucru apăruse ca din pămînt o rochie superbă de la „Fondul plastic". Cînd proaspăt aleasa în organul colectiv de conducere s-a pus în mișcare, cei rămași în urma ei au putut observa că și încălțările îi sînt altfel. Nici vorbă de papucii ei de lucru, comozi, cu care se putea deplasa lesne de la o mașină la alta. Pentru că Maricica lucrase pînă atunci la mai multe mașini, asta uitasem să vă spun, fusese chiar o inițiativă a ei, care luase amploare în întreaga fabrică. Or, acum papucii parcă intraseră în pămînt, le luaseră locul o pereche de pantofi din pachet. Și ciorapii erau foarte fini.

MIRON DINULESCU

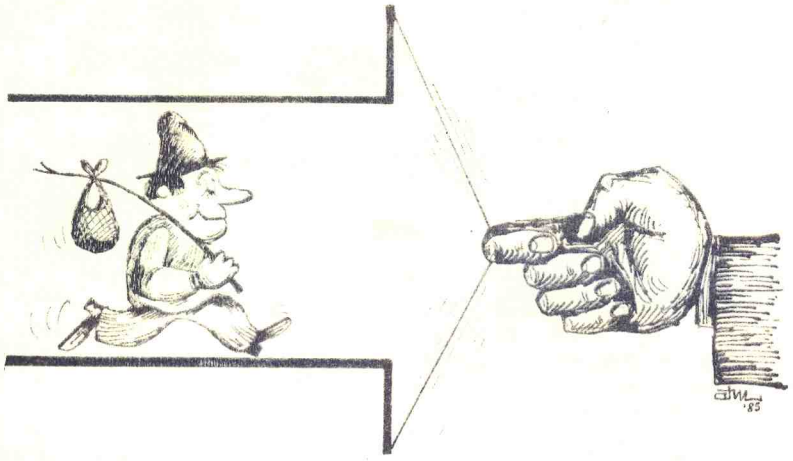

Vrînd să se arate, totuși, apropiată de foștii colegi, scoase din poșeta ei, procurată din surse necunoscute, un pachet de țigări și o brichetă „Ronson", servindu-i pe cei din jur cu un „Kent":

— Vă ajunge una singură la toți, că-i destul de lungă și spornică.

Așa se face că, pînă a ajuns la ea, în secție, Maricica se transformase cu totul. Se schimbase la față, cum îi plăcuse cuiva să constate. Și nu numai la față, mai gîndeau oamenii, ci și în conținut, pentru că acum nimic nu-i mai era pe plac Maricicăi. Devenise foarte exigentă. Iar la ședințele unde participa, găsea numai cusururi, sărind mereu cu critica pe oameni — o critică dură, ca gerul de februarie — încît nu mai pridideau foștii ei colegi să se mire cît de departe ajunsese fata asta. Departe de ei, se înțelege.

De lucrat, a lucrat din ce în ce mai puțin. Cuiva i-a venit ideea s-o scoată de la mașini și s-o facă un fel de super-vizor, controlor, aranjor, împachetator-despachetator, oricum ceva de care se și puteau lipsi, asta pentru cazurile cînd tovarășa Maricica trebuia să plece la județ, pentru analize și ședințe, producția neștiind ce-s alea, ea fiind obligată să meargă nestingherită înainte... Trecem peste faptul că de la acele ședințe uita adesea să se mai înapoieze în fabrică, de ajunsese programul ei de lucru destul de facultativ, la fel ca și condica de prezență. Mașina ei intra și ieșea nestingherită pe poarta întreprinderii, nimeni neîndrăznind s-o întrebe pe tovarășa din organ ce, cum și de ce...

Iar cînd toate păreau a merge tot înainte, adică spre o permanentă schimbare la față a tovarășei Maricica — o lege dialectică, în fond, nimic mai etern decît transformarea — cuiva, la următoarea adunare generală a oamenilor muncii, i-a venit ideea s-o schimbe chiar pe Maricica, din organul colectiv. Și să aleagă pe altcineva, care se modifică mai lent sau chiar deloc. Propunerea mai întîi a șocat, dar pe urmă chiar a plăcut. Iar la sfîrșitul ședinței, tovarășa Maricica făcea eforturi să-și amintească felul cum arăta fata aceea de dinainte de întîmplarea frumoasă prin care trecuse, căutîndu-și de zor bășmăluța ei de filatoare și papucii de lucru... pe care singură îi aruncase la gunoi, crezînd că n-o să-i mai fie de folos niciodată. Puneți-vă, deci, în pielea sărmanei fete și înțelegeți-i mica tragedie, pe care o trăiește pînă va ajunge să-și procure alți papuci și o nouă bășmăluță, fără de care nu poate intra în secție, oprind-o normele de protecție a muncii...

O. COVACI

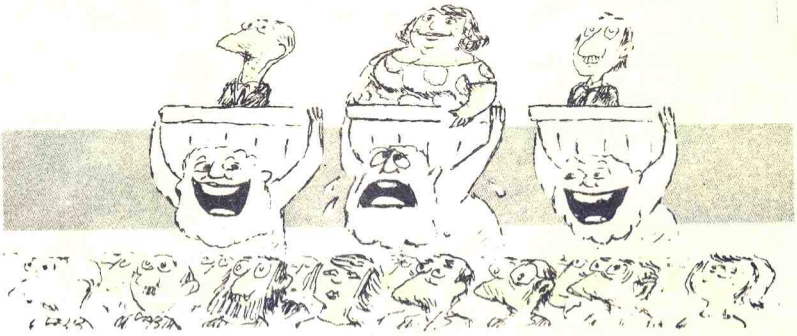

BOUR

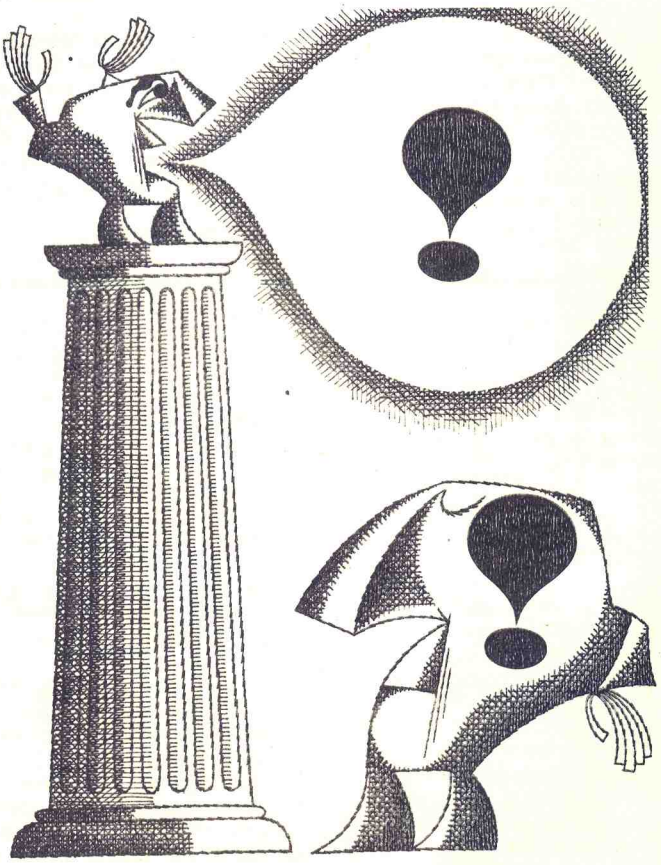

CORNEL SOFRONIE

O ÎNTÎMPLARE

Gușă este recunoscut ca un funcționar extrem de conștiincios. Dar ceea ce-l caracterizează, în mod deosebit, este respectul, amestecat cu un fel de teamă, pentru șef. Acum se află la birou, caligrafiază impecabil pe o hîrtie tipizată. Este grozav de concentrat, înregistrînd, cu minuțiozitate, un munte de cifre. Ochelarii îi sînt căzuți pe nas, se sprijină pe vîrful lui, dar acest lucru nu-l deranjează. Mai are puțin... cîteva zerouri... Apasă cu stiloul pe hîrtie, dar iată că buclucașa peniță nu vrea să lase picătura de cerneală care, apoi, prin mișcarea mîinii drepte să ia forma unei cifre. Gușa se enervă. Scutură cu putere mîna și efectul fu cel dorit: stiloul începu să scrie și el putea să-și termine treaba la timp. Ridică mulțumit ochii de pe hîrtie, dar privirile îi rămîn ațintite pe o haină albă, atîrnată în cuier. Undeva, în dreptul buzunarului de la piept, zări o constelație de pete albastre de cerneală. Le privește cu ochi de Sfinx! Privirile nu se mai pot dezlipi de pe acele puncte care, în mintea lui Gușă, prind conturul unei flori a răului. Simte prin tot corpul, curgînd ca un izvor rece-rece, un sentiment de teamă nedeslușită! Haina este a șefului!... A adus-o recent din străinătate! Brusc, aruncat parcă de un neștiut resort, se ridică în picioare. Primul gînd fu acela de a ieși din birou. Se gîndi, însă, că pentru a ajunge pe coridor trebuie să treacă printr-o cameră intermediară... „Acolo sînt mulți colegi, o să mă vadă... Poate că și șeful este acolo"...

COSTACHE PLĂCINTĂ

Eternului Domn Goe
Tot ce-a apucat să-nvețe
La Mamița
Cearcă-acuma să-l dezvețe
Grădinița!

Învățămînt agrotehnic
Fugind de-nvățătură ani de-a rîndul
Se plînge-acum că rodu-i puțintel;
Dar capul lui a dat, ca și pămîntul.
Exact atît cît a băgat în el!

Unui dezinteresat
– Acum cînd de emoție mă-înec
Transfigurat de-atîta fericire,
Iubito, vreau să știu, să-mi vin în fire:
Cîte parale spui că ai pe CEC?!

Își aduse aminte că la fereastra biroului se află o scară de incendii care coboară într-un bazin. Deschide fereastra. Cu mișcări greoaie, de om care n-a făcut niciodată în viață sport, coboară încet, încet... Acum e pe fundul bazinului, evident lipsit de apă. Găsește o pietricică, pe care o cercetează cu atenție, nici el nu știe de ce. O întoarce pe toate părțile, în timp ce se gîndește cum să procedeze. „Tovarășul Duță este un om extrem de pedant și sever. O să se supere și o să mă mustre... O să-mi spună: Tovarășe Gușă, ești un vierme care pătează... Ești demn de tot disprețul meu... o să te dau afară"! Gușă se gîndește să-și ceară iertare, încă de cum va intra tovarășul Duță în birou... Vă rog să mă iertați, tovarășe șef! Sînt un netrebnic! Merit să fiu hulit pentru actul meu necugetat!... O voce îl aduce însă la realitate!

— Ce faci acolo, tovarășe Gușă?

Gușă recunoaște timbrul... Este inconfundabil!

— Caut, tovarășe șef. Caut!

— Ce cauți, dom'le?

— Caut ceva... bîigui Gușă.

— Vino sus, că avem treabă.

Gușă urcă. O treaptă... încă una... încă una... Pe la mijlocul scării, se oprește. Precis a observat petele, de-aia mă cheamă. E parșiv... dar e șeful meu!... O să-mi cer iertare și gata! ce-o să-mi facă?

Obsedat de această întrebare, intră în birou. Închide fereastra cu mișcări lente... se așează pe scaun. Privirile i se opresc din nou pe haină. Îi atrage atenția și tovarășului Duță, care observă imediat petele. Gușă simte cum îl furnică ceva pe șira spinării și degete... „O să-mi cer frumos iertare"...

— la uite, ce pete! cum ori fi apărut? întrebă șeful...

— Tovarășe șef, zise Gușă... Tovarășe Duță... de la mine au apărut! Acum e momentul să-mi cer iertare... Să-i zic: „Eu, tovarășe Duță v-am pătat haina, dar pentru că dumneavoastră sînteți un om admirabil, mă veți ierta!... Mă veți ierta precis, pentru că dumneavoastră sînteți un om cu O mare, nu un măgar ca alții"... Simțind cum glasul său prinde puteri nebănuite zise: „Da, de la mine! Ca o dovadă a disprețului meu pentru dumneavoastră, dispreț pe care îl țin în mine de 15 ani, v-am pătat haina! Am scuturat stiloul și am pătat-o! Uite-așa..."

Și, luînd iar stiloul, îl scutură de cîteva ori, umplîndu-l pe șef de pete de cerneală: pe pantaloni, pe cămașă, pe fața...

Apoi plecă: radiind de fericire și eliberat de spaimă...

„Vin superior"

De îndată ce-a băut
Dintr-o cupă, la agapă,
A strigat cît a putut
Marinarul: „om la apă!"

IOAN FRENȚESCU

Urmează-ți chemarea!

Urmeaz-o cu orișice riscuri
Trăi-vei adînci revelații;
Chemarea te urcă pe piscuri,
Aproape de cei cu relații!

Antrenorul

Un fel de țap ispășitor,
O victimă să-i plîngi de milă,
Ingrată soartă: călător
Din club în club, din vilă-n vilă...

VERON ENE

C. CIOSU

RONDELUL PAȘILOR PIERDUȚI

...Deci, hai să divorțăm, nevastă dragă,
Căci traiul împreună e un chin.
Așa ni-e scris probabil în destin,
Dar cine Dumnezeu să ne-nțeleagă?!

Îmi amintesc de nuntă; ce festin
Și ce promisiuni, pe-o viață-ntreagă;
Deci, hai să divorțăm, nevastă dragă
Căci traiul împreună e un chin.

Uitat-am de opinci și de desagă,
De viața petrecută în cămin,
De prima-mbrățișare cu suspin,
Ba chiar și de copiii ce ne leagă;

Deci, hai să... ne-mpăcăm, nevastă dragă!

RONDELUL BONJURISTULUI

„Mersi! Pardon! Scuzați! Bonjur!"
E vorba lui cotidiană;
Îți pune degetul pe rană,
Dar tu îl ierți c-a fost mahmur.

Cunosc și eu pe un sperjur
Ce vinde marfă pe sprînceană.
„Mersi! Pardon! Scuzați! Bonjur!"
E vorba lui cotidiană.

Și sînt capabil să vă jur
Că de-i aduceți vreo dojană
Va face stînga-împrejur
Cu vorba lui cotidiană:

„Mersi! Pardon! Scuzați! Bonjur!"

RONDELUL NEPOTISMULUI

– Nu aveți un unchi în plus?
Vreau să urc și eu în schemă;
La rever să am emblemă
Și să văd lumea,... de sus.

Evident, sînt în dilemă:
„Arborele..." mi-e redus.
Nu aveți un unchi în plus?
Vreau să urc și eu în schemă.

Am mai scris pe-această temă;
Textul n-a fost introdus
Căci un individ sus-pus
Nu avea chef de problemă,

Dar avea un unchi în plus...

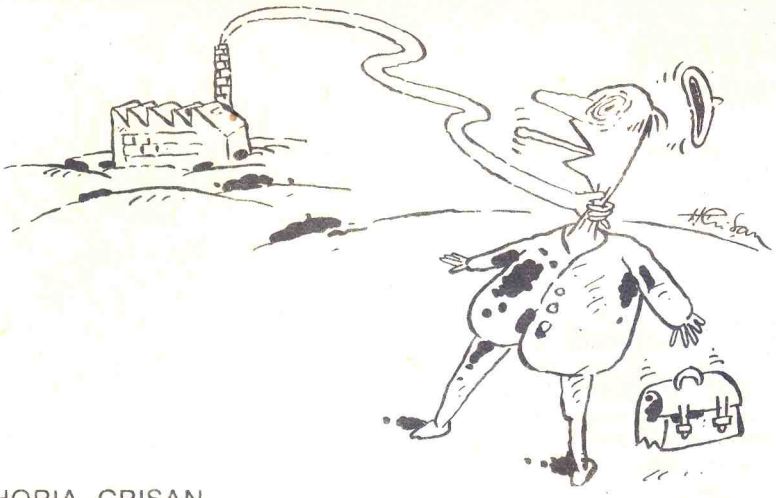

HORIA CRIŞAN

C. PAVEL

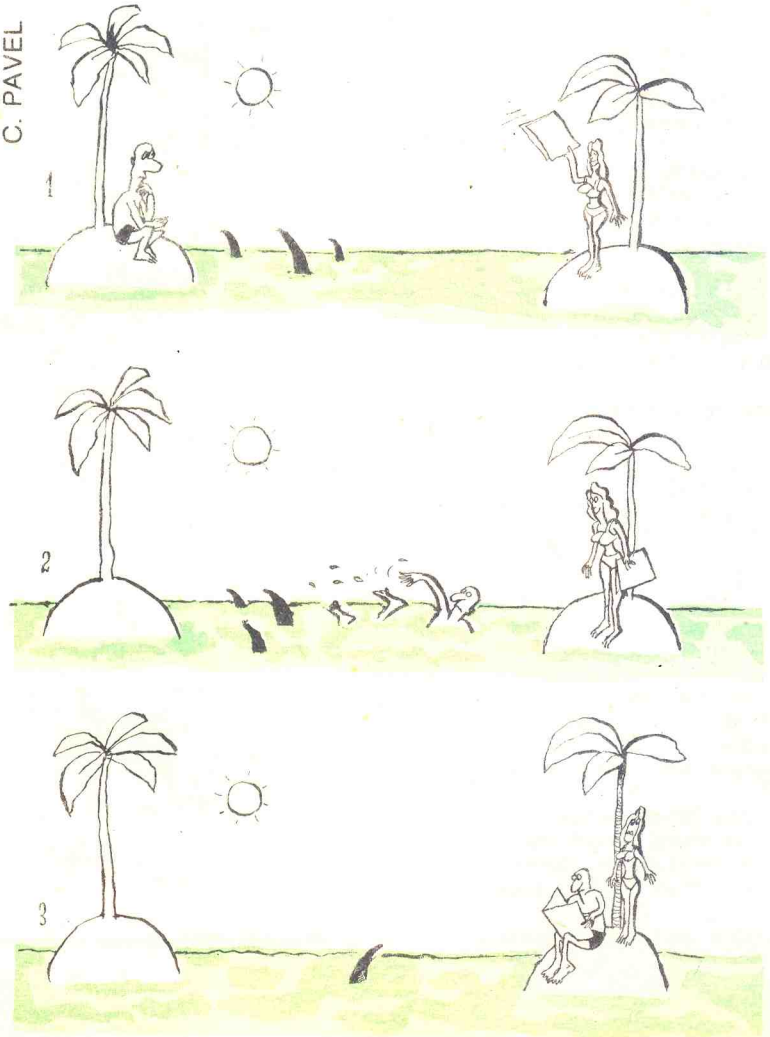

RONDELUL LUNII

Cînd dezmiardă blînd copacii
Pînă-n faptul dimineții,
Din argintu-i scos-au vracii
Elixirul tinereții;

Rătăcesc cu ea burlacii,
Somnambulii și drumeții,
Zînă pală-a frumuseții
Cînd dezmiardă blînd copacii;

Și bogații, și săracii
O doresc de-a lungul vieții,
O mănîncă vîrcolacii
Și o preamăresc poeții

Cînd dezmiardă blînd copacii

RONDELUL POETULUI

De cînd îi știu iubirii mersul
V-am scris poeme de amor
Și-am îndreptat spre voi demersul
Acelui jar nepieritor,

Afla-va, poate, universul,
Că-n turn de fildeș, visător,
V-am scris poeme de amor
De cînd îi știu iubirii mersul,

Trăind din scrisul și din ștersul
Atîtor cîntece de dor,
V-am dat și lira mea și versul.
Ba chiar și dreptul de-autor,

De cînd îi știu iubirii mersul...

RONDELUL SUPERSTIȚIILOR

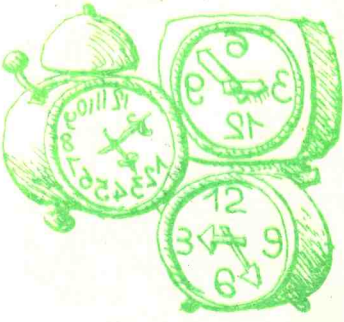

Că marțea sînt trei ceasuri rele
Nu e o treabă de glumit:
O viață m-am ferit de ele,
Zău, toată viața m-am ferit;

Sting trei cărbuni în lapte-acrit
Și bat în lemn privind la stele,
Sau mă închin în asfințit,
Că marțea sînt trei ceasuri rele;

Dar parcă fermecat de iele
Eu într-o marți te-am întîlnit,
O marți, cînd mi-ai făcut bezele,
Tot într-o marți ne-am logodit.

Că marțea sînt trei ceasuri rele.

ALEXANDRU DUMA

ÎNTRANSIGENȚĂ

Rîpciu urcă voinicește în autobuzul care la acea oră nu era aglomerat. Rămase pe platforma din spate, sprijinindu-se cu mîna liberă de o bară de care era fixat și compostorul. Un tînăr și o tînără, cu alură de studenți, ce stăteau pe la mijlocul mașinii, întoarseră discret capul și-l cîntăriră din priviri. El se gîndi rapid că cei doi nu aveau bilete. Alți doi tineri, după ce-l măsurară scurt, se apropiară cît mai firesc de ușa din față. La rîndul său Rîpciu îi privi mustrător. Avea astăzi un aspect oficial, grav, la care contribuia pardesiul gri, pălăria abia cumpărată de trei zile și mai ales geanta Diplomat, încărcată cu rechizite.

ION BARBU

La stația următoare, un tinerel, probabil elev de liceu după pantalonii bleumarin, se urcă privind timid în jurul său. Cei ce se apropiaseră de ușa din față nu coborîseră. „V-ați dat seama că nu e pericol I.T.B." își zise Rîpciu, privind înciudat și necruțător la cei bănuiți de el fără bilet. „Trebuie să ai curaj ca să faci treabă asta. Pînă într-o zi cînd v-o da o amendă de n-o s-o puteți plăti."

Preț de trei stații mai urcară vreo 7-8 persoane, toate în afara oricăror bănuieli că ar lucra la I.T.B. Dintre aceștia doar o pereche mai în vîrstă folosiră compostorul. Ceilalți se priviră unii pe alții cît mai discret cu putință și se așezară lîngă aparatele de compostat. Rîpciu era iritat „Că doar n-or avea toți abonamente. Cîtă nesimțire!"

După cum se priveau unii pe alții, își dădeau seama că „uitaseră" să scoată bilete. Pentru 1,75 lei puteau primi o amendă usturătoare. Era evident că nu-și puteau stăpîni încordarea cu care încercau să ghicească în stații posibilii controlori.

„Dar și ăștia gîndi înciudat Rîpciu, ei sînt de vină. Pe ditamai traseul și la o oră cînd nu este aglomerație să nu apară nici măcar unul!" I-ar fi plăcut să vadă pe un „Blatagiu" încolțit de vreo doi controlori, să se învețe minte odată. Văzuse destule pînă la vîrsta de 44 de ani, vîrstă ce o împlinise cu puține zile în urmă, prilej cu care își făcuse cadou pălăria gri, asortată cu culoarea pardesiului. Se mîndrea că are un ochi format pentru a depista multe nereguli.

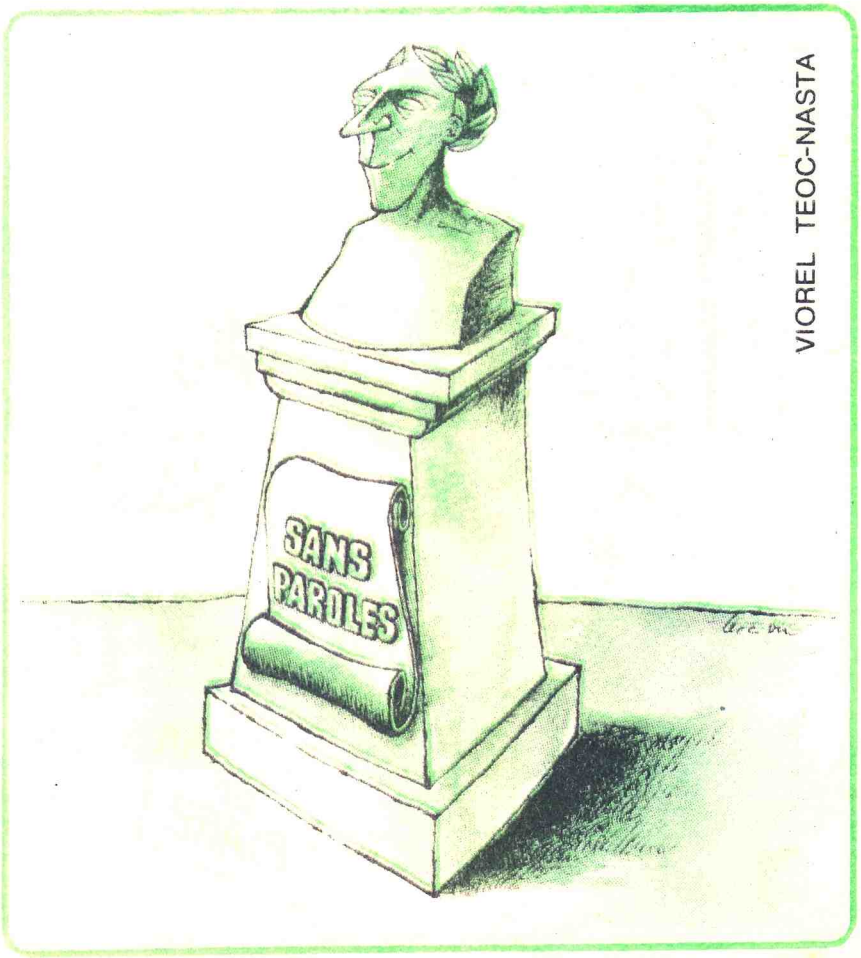

VIOREL TEOC-NASTA

Privirile lui Rîpciu înregistrau mecanic oamenii din stații. Era atent doar la cei care urcau, încercînd să facă o statistică celor care nu compostau. Datele obținute aveau darul să-l alarmeze. Abia se abținea să nu le spună: „Măi oameni buni, mai cu milă! Măcar jumătate din voi să compostați.“ Tăcea însă, continuînd să-i bolborosească în gînd.

— Fiți amabil!

Rîpciu tresări și se întoarse spre stînga, de unde auzise vocea. O bătrînică îl îmbia cu 1,75 lei.

— N-aveți cumva un bilet în plus?

— N-am, îmi pare rău — răspunse mieros Rîpciu. Încercați la altcineva. Iar în gînd, cum obișnuia să riposteze „Cumpărați-vă și nu vă mai milogiți pe la oameni, că vorba aia, bilete-s pe toate drumurile“

Bătrînica coborî la prima stație, lăsîndu-l total nedumerit pe Rîpciu. „Ia te uită! Doar o stație și vroia să scoată bilet! Și ăștia merg de atîta vreme și privesc speriați după controlori.“

La a doua stație trebuia să coboare, așa că se apropie de ușa din mijloc. Hurducăturile mașinii îl făcură să înainteze anevoie. Ajunse la ușa tocmai în clipa în care șoferul frînă. Cea care urca prin față era fără îndoială controloare. Fulgerător, Rîpciu privi în spatele mașinii, unde, chiar atunci urca o a doua controloare.

Ce bine că-i venise inspirația la timp. Încă o stație și amenda s-ar fi abătut și asupra lui.

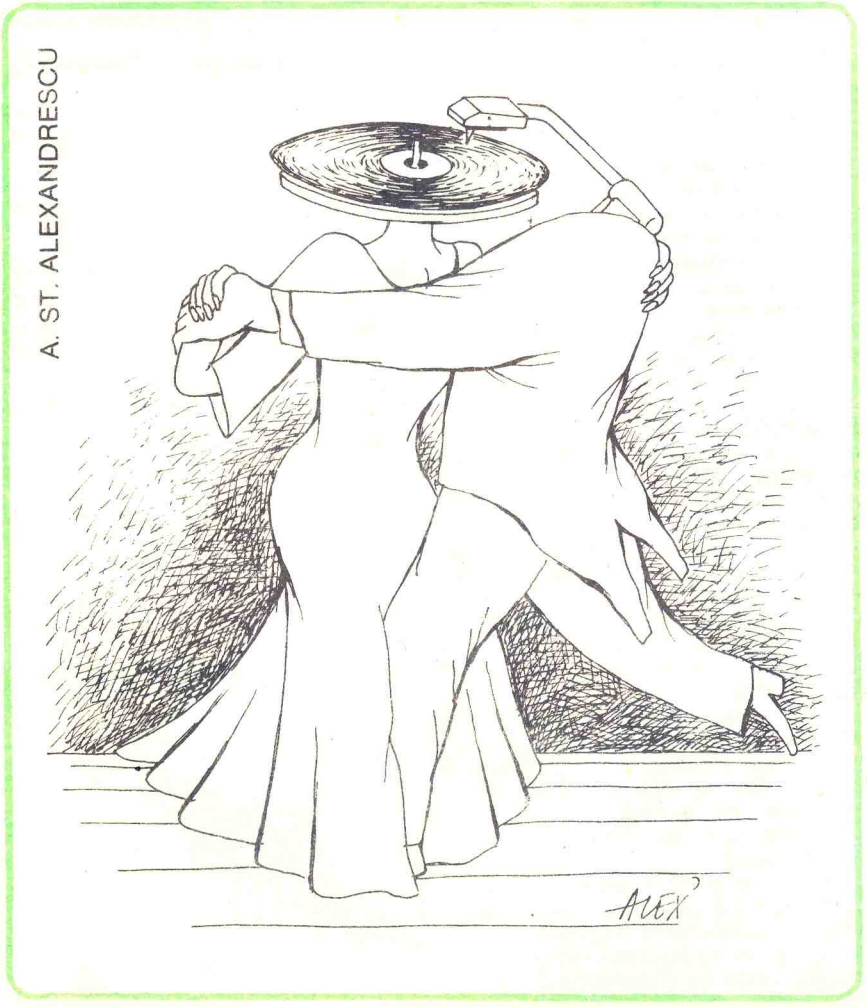

FLORIN ANDREI IONESCU

UN MILION DE DOLARI

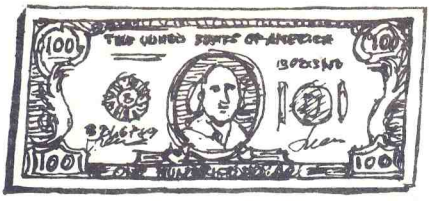

Turboreactorul părăsise pista de cîteva minute, iar pasagerii fumători începuseră să-și aprindă țigările. Cu excepția persoanelor feminine, atît fumătorii, cît și nefumătorii așteptau cu mult interes apariția celebrelor stewardese ale companiei de navigație aeriană „Transocean", atît de renumite pe plan mondial pentru picioarele neobișnuit de lungi ce le posedau.

Iată însă că în clipa în care prima ființă zîmbitoare de acest gen apăru în ușa compartimentului destinat personalului navigant, de pe unul din fotolii se ridică un individ mărunțel care, scoțînd din buzunar un revolver de mărime mijlocie se autointitulă deturnător de avioane, declarînd-o pe încă nedezmeticita sirenă a văzduhului ostateca sa personală, pînă în momentul în care i se vor satisface toate dorințele: un milion de dolari autentici și o parașută din mătase naturală, întrucît intenționa să părăsească avionul cît mai curînd cu putință. Stewardesa comunică mai departe aceste pretenții comandantului aeronavei, prin intermediul unui microfon aflat la îndemînă.

Om cu experiență, comandantul ceru un răgaz rezonabil, iar odiosul pirat aerian i-l acordă: oricine și-ar fi putut da seama că solicitările respective nu puteau fi rezolvate decît după o prealabilă legătură radio cu solul.

Piratul se plictisi de la o vreme și, negăsind o ocupație mai plăcută pînă la satisfacerea cererilor sale, începu să mîngîie picioarele ostatecei, activitate ce o realiza cu o anumită îndemînare ce-i determină pe unii pasageri să creadă că omul nu era la prima deturnare din viața lui.

Iată însă că, venind dinspre coada avionului, se apropie un moșneguț rotunjor și oarecum chel.

— Nu ți-e rușine? îl repezi el pe deturnător. Dacă rupi ciorapii fetei?!

Luat prin surprindere, mărunțelul se fîstîci.

— Dacă-i rup, îi cumpăr alții! Și pe tine, boșorogule, ce te interesează? Ești bunicul ei? Or te-ai săturat de viață? Cară-te la locul tău, pînă nu-ți fac stomăcelul depozit de muniții!

Bătrînul îl privi curios o clipă, apoi, fără să dea prea mută atenție obiectului metalic și amenințător, își făcu loc lîngă cei doi, înghesuindu-i către perete.

— Ce-ți veni omule, să te apuci de prostii? se interesă el, cu o umbră de curiozitate în glas. Nu te gîndești la consecințe?

— Nu, răspunse piratul hotărît. Mă gîndesc la bani!

— La amărîtul ăla de milion? se uimi bătrînelul. Adică ce, crezi că ai să faci mare scofală cu el? Și, pe urmă, tot te prinde. Te agață și te prăjesc pe scaunul electric. Ai stat vreodată pe un scaun electric?

— Nu cred.

— E ca un reșou mai mare. Păcat că n-avem pe aici un reșou, să te așezi nițel cu fundul pe el și să vezi, în mic, ce înseamnă asta. Dar

NEBOISA ROSICI

nu la asta vroiam să mă refer, își aminti el. Apropo, cum te cheamă?

— Zi-mi Bill, dacă ții morțiș...

— Bine, Bill. Să lăsăm scăunelul de o parte și să discutăm serios. Cum rămîne cu dragostea față de muncă?

— Cu ce?!

— Nu face pe prostul, că ai înțeles. Nu iubești munca? Nu vrei să te apuci de o trebușoară cinstită? Eu, unul, cred că vrei, nu ești tu omul ăla care să se dea la o parte cînd e vorba de o treabă serioasă, te trădează mutra. Dar nu ți-a oferit-o nimeni. Uite, aruncă drăcia aia și te iau la mine la fermă, în Arizona.

— Ce să fac acolo?

— La bălegar. Am nevoie de un om de încredere, unul, așa, ca tine. Bălegarul vacilor mele e renumit pe plan federal. Muncești cinstit, ai la dispoziție un halat de protecție frumos, cizme de cauciuc pînă la brîu, chiar și mască antiseptică punem la dispoziție. Iar seara... seara, cu bănuții cîștigați cinstit în buzunar, te duci acasă, unde te așteaptă copiii spălați și veseli...

— N-am copii, zise piratul aerian, ca și cum ar fi făcut pe nepusă masă o descoperire epocală.

— Nu-i nimic, faci. Un băiat și o fată. Și vor fi mîndri de tăticul lor cel cinstit și respectat, care aduce în fiecare seară acasă 5 dolari foșnitori... Te vor întîmpina vioi în fața casei și te vor întreba: „Tăticule, tăticule, cum a fost bălegarul astăzi?"

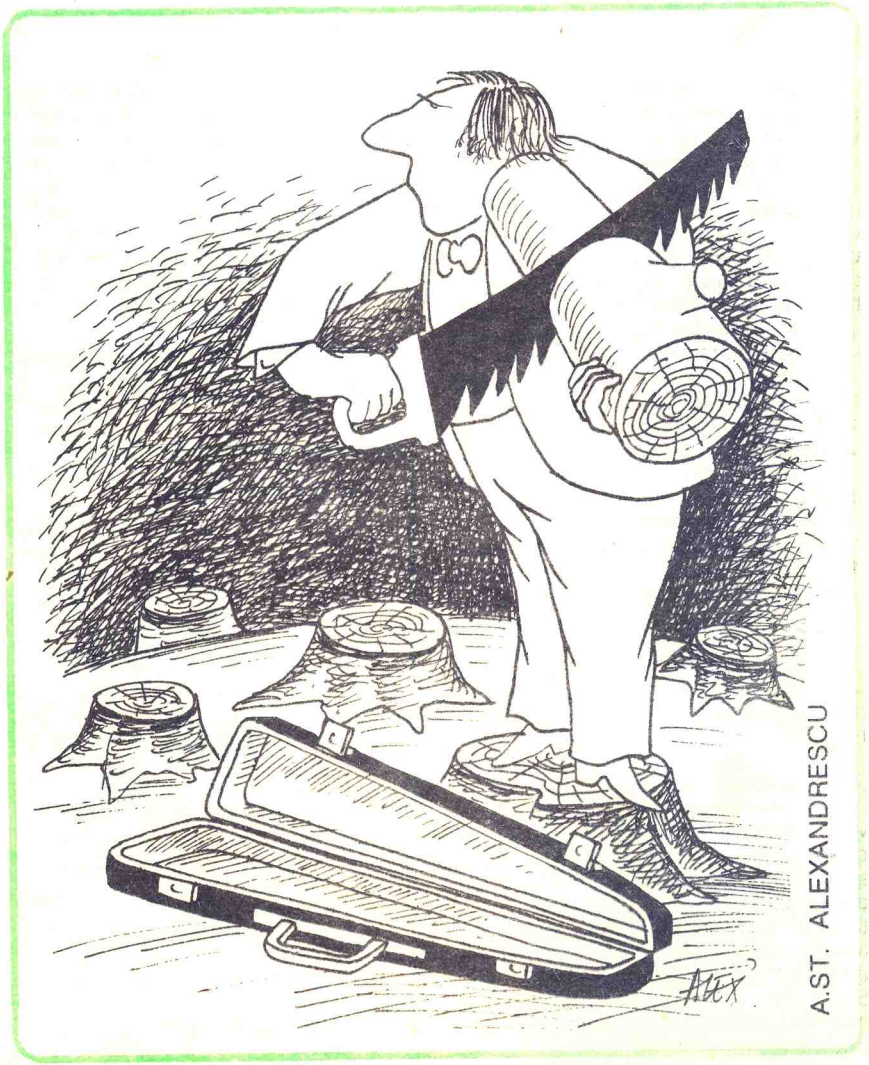

A.ST. ALEXANDRESCU

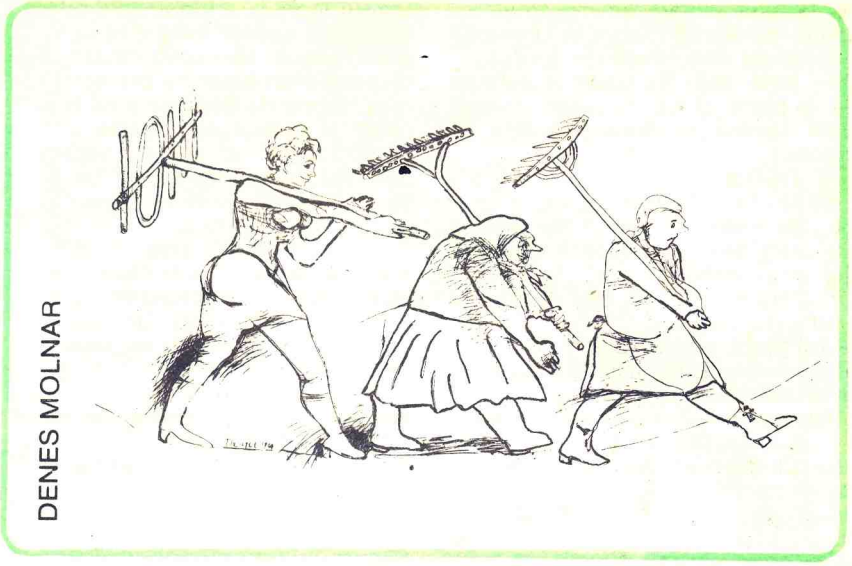

„Molicel", le vei spune tu, și îi vei săruta pe vîrful năsucului. Iar în casă te va aștepta, cu cafeaua aburindă, soțioara, trupeșă, cu ochii rîzători, mirosind a liliac și pîine proaspătă... vei fi un om cinstit și demn, respectat de concetățeni, care vor șușoti mîndri cînd vei trece pe stradă: „Uite, ăla e Bill, întorcătorul de bălegar, un băiat excepțional de calificat din punct de vedere profesional...".

Înduioșată, stewardesa începu să plîngă înăbușit. Lacrimi mari, publicitare, i se rostogoleau pe obraji, deteriorîndu-i machiajul.

— Ține puțin pistolul, îi zise bătrînelului piratul și scoase din buzunar o batistă mototolită și începu să șteargă obrajii umezi ai stewardesei.

Bătrînelul examină curios pistolul, un **Smith** și **Wesson** de 38 mm, apoi îl așeză lîngă el pe bancheta.

În difuzorul amplasat deasupra ușii, se făcu auzită, deosebit de calmă, vocea comandantului aeronavei:

„Comandantul Williams se adresează onoraților pasageri, cu rugămintea de a păstra puțină liniște, în vederea unei importante comunicări. De la sol am primit știrea că ni s-a permis aterizarea pe aeroportul din Cocosville, unde un reprezentant al societății «Transocean» așteaptă, deja, cu o servietă conținînd un milion de dolari în bancnote de 50 și 100, și o parașută din mătase naturală «Plonjor», produs de calitate al firmei «Pierce, Pierce, Pierce et Terrell, furnizoare a Armatei Aerului. Aceste obiecte vor fi înmînate solicitatorului, după care ne vom lua din nou zborul pentru a-i permite oaspetelui nostru să se despartă de noi. Ulterior, cu o întîrziere de numai 35 de minute, ne vom continua drumul pe ruta stabilită. Vă mulțumesc pentru atenție și vă urez și în continuare o călătorie plăcută".

Piratul aerian ascultă cu deosebită atenție această scurtă luare de cuvînt, apoi își aprinse o țigară Pall Mall și îl invită pe bătrînel să continue.

— Nu va trece mult timp, și concetățenii tăi, la sugestia mea, te vor propune candidat pentru alegerile de consilieri municipali. Am nevoie de un om de încredere, ca tine, Bill. Vei candida, vei ține frumosul tău discurs electoral, fotografia ta va fi lipită pe toate gardurile, copiii orașului vor admira zîmbetul tău bun și părintesc, vei fi ales. Drumul tău glorios către Capitoliu va începe, Bill! Am nevoie de un om în camera reprezentanților, și acel om vei fi tu!

— Credeți că viitoarea mea soție o să fie de acord, domnule? Că deputații ăștia bat mereu coclaurii în campanii electorale, am văzut eu la televizor, cînd naiba să-i mai dai o mînă de ajutor nevestei în gospodărie? Dacă tot strîng mîinile alegătorilor, cînd îi mai bat nevestei covoarele?

— Cît despre soția ta, să n-ai nici o grijă, Bill, îl liniști bătrînul

DEZIDERIU BODIȘ

domn. Pentru bătut covoarele veți avea cameriste, căci soția ta te va însoți peste tot, va da și ea interviuri, așa cum se și cuvine soției unui om politic de succes, va apare la televizor, te va pupa pe obraz și unele firme franceze producătoare de cosmetice îi vor oferi contracte să facă reclamă pentru noul ruj de buze „Sărutul Candidatului"! Vă umpleți de bani! O să înotați în dolari ca țînțarii în lapte, vei zîmbi disprețuitor cînd îți vei aminti de pricăjitul ăsta de milion...

— Atunci nu sînt de acord, se hotărî piratul aerian. Cum o să trăiesc eu pe spinarea nevestei? Cum o să dau eu pe gin venitul ei provenit din reclame? Mie mi-a plăcut întotdeauna să trăiesc din muncă cinstită, țipă el bătînd cu palma pe patul pistolului.

Bătrînelul ridică sprîncenele:

— Cine zice că vei trăi pe spinarea nevestei? Cine crede că nu vei cîștiga o droaie de bani prin munca ta cinstită? Păi nu primești o cotă suculentă să votezi ca deputat legea majorării cheltuielilor militare? Crezi tu că trusturile producătoare de armament stau cu mîinile încrucișate? Păi ele împart plicuri, Bill! Plicuri doldora de dolărei! Ca să nu mai vorbesc de alte plicuri, tot așa de consistente, ca să zici „da" la acordarea unor concesiuni miniere, la defrișarea de păduri pentru construcția de aerodroame, la reducerea taxelor vamale pentru produsele textile din Hong Kong? O să te umpli de milioane ca pușcăriașul de păduchi, dolarii nevestei vor fi cît o muscă pe o savarină în comparație cu dolarii tăi!

Ochii mărunțelului începură să se dilate.

— Iar copiii, copiii, Bill, vor sări în sus pe piciorușele lor mici și vor bate din palmele dolofane cînd vor afla că tătucul lor care merge cu Rollsul, cu banii cîștigați cinstit își va putea finanța un partid al lui și campania electorală pentru alegerea în funcția de Președinte! Așa ca o să-ți fie rușine să-ți reamintești că ai cerut odată un milion cu pis-

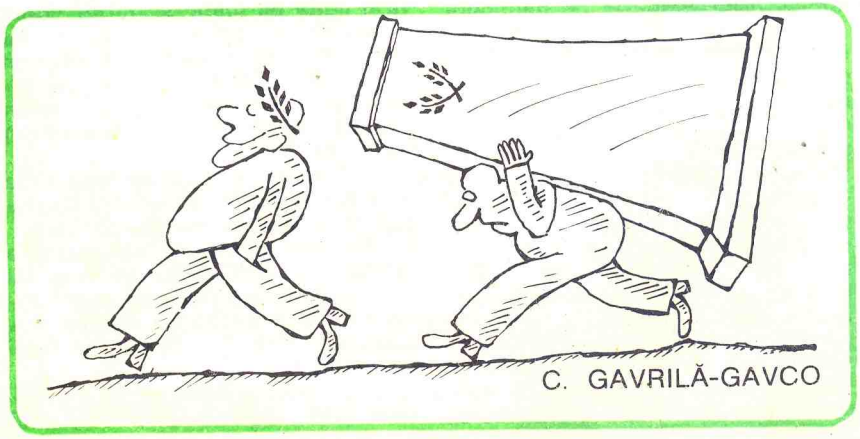

C. GAVRILĂ-GAVCO

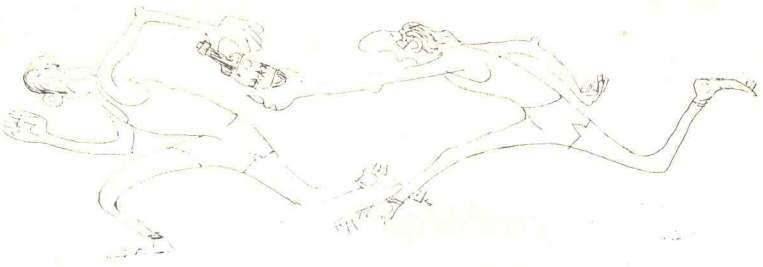

V. VASILIU

tolul în mînă. O să-ţi crape obrazul de ruşine, ce mai!

Piratul aerian îşi frecă nehotărît bărbia nerasă.

— Nu minţi? întrebă el.

— Mă jigneşti, Bill.

— Scuzaţi-mă, mister, bolborosi Bill şi începu să mîngîie uşurel mîna stewardesei, care se potolise între timp din plîns şi fuma, privind visătoare prin hublou, o ţigaretă Camel cu filtru. Stau şi mă întreb, adăugă el după o scurtă pauză, dacă nu cumva mediul e de vină... tata a murit la Sing-Sing, condamnat la 2016 ani închisoare pentru răpirea unei neveste de milionar, mama o alcoolică, la balamuc. La 15 ani, fusesem deja condamnat de 14 ori...

— Desigur, Bill, încuviinţă bătrînelul. Desigur. Pe mine însă nu dosarul tău mă interesează, ci tu însuţi. Pari un om hotărît, cu un fond sufletesc admirabil. Lasă-l dracului de pistol cere-i iertare domnişoarei, şi să uităm totul. Eşti de acord să uităm totul, Bill?

— Sînt, domnule, spuse Bill, şi îi întinse pistolul.

— Cere-i scuze domnişoarei, Bill.

— Scuzaţi-mă, domnişoară, zise Bill, cu ochii pironiţi pe genunchii stewardesei.

— Nu-i nimic, domnule, spuse ea, în vreme ce zîmbetul îi revenea pe buze. Mi-a făcut o deosebită plăcere. Folosiţi oricînd şi cu încredere serviciile societăţii „Transocean", întotdeauna în slujba celor grăbiţi, care doresc să călătorească cît mai comod. Succes în afaceri, domnule!

Stewardesa îşi deplasă alene picioarele perfecte în direcţia toaletei pentru personal, iar bătrînelul, proaspăt absolvent al cursului de reciclare (secţia psihologia delincventului), organizat de poliţia federală, îi puse piratului aerian, cu o mişcare sigură, cătuşele.

Era o pereche de cătuşe confecţionată din cel mai fin oţel suedez, produs de calitate al firmei „Merrill et Linch", întotdauna la dispoziţia onoratei clientele.

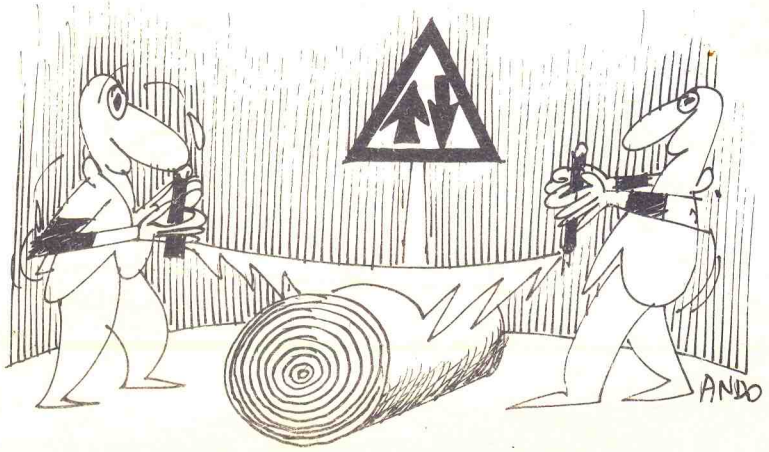

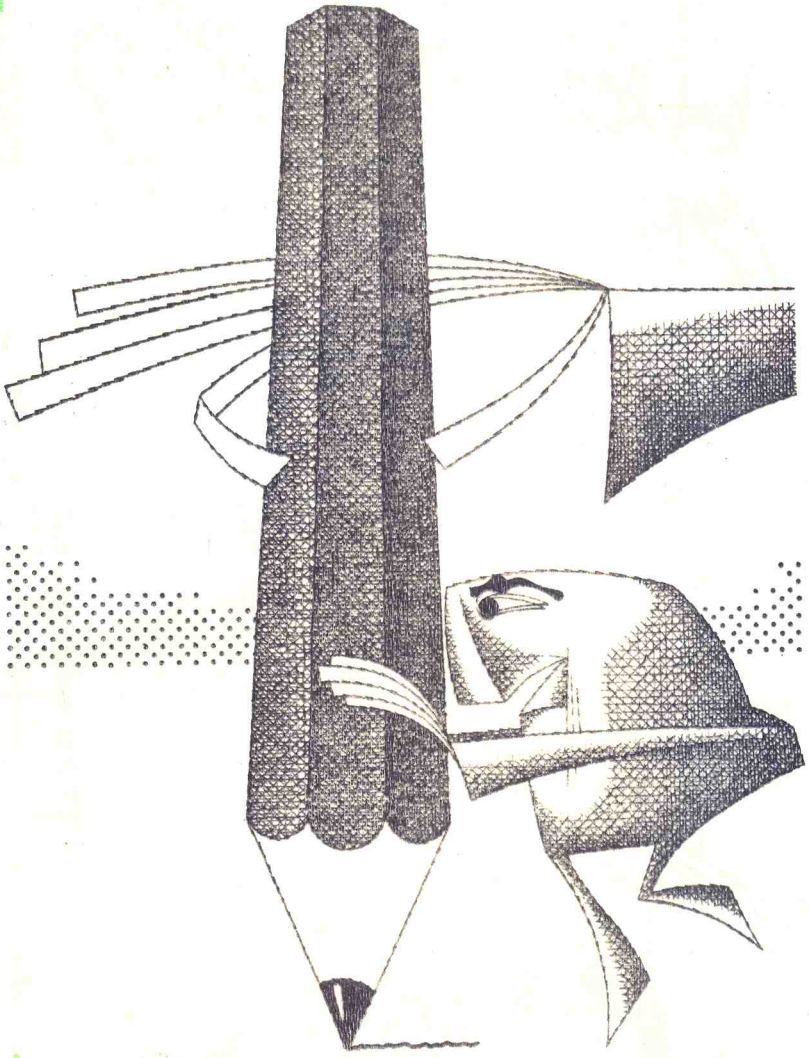

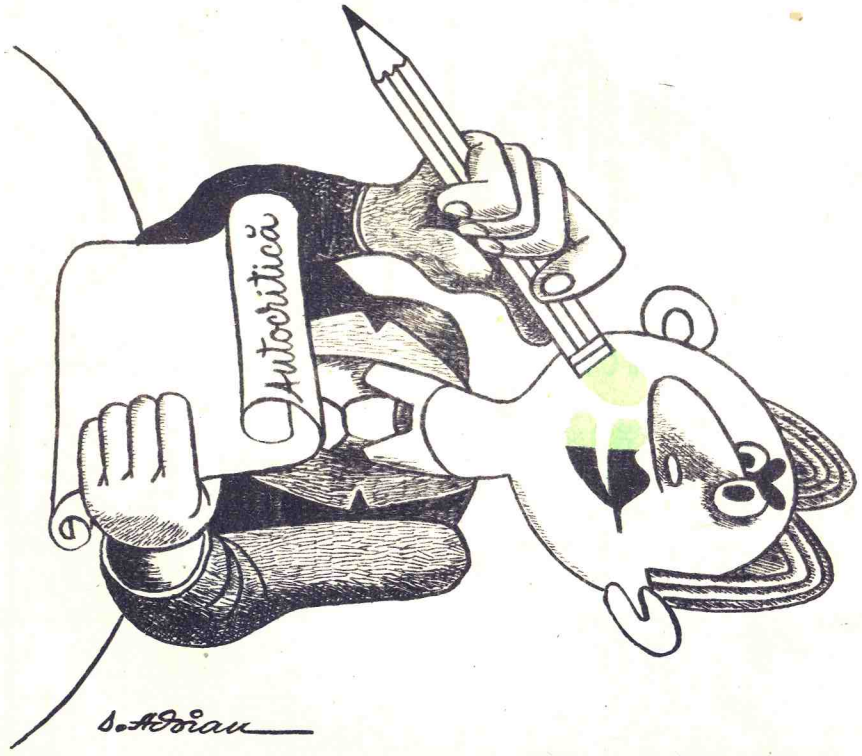

ADRIAN DRAGOMIRESCU

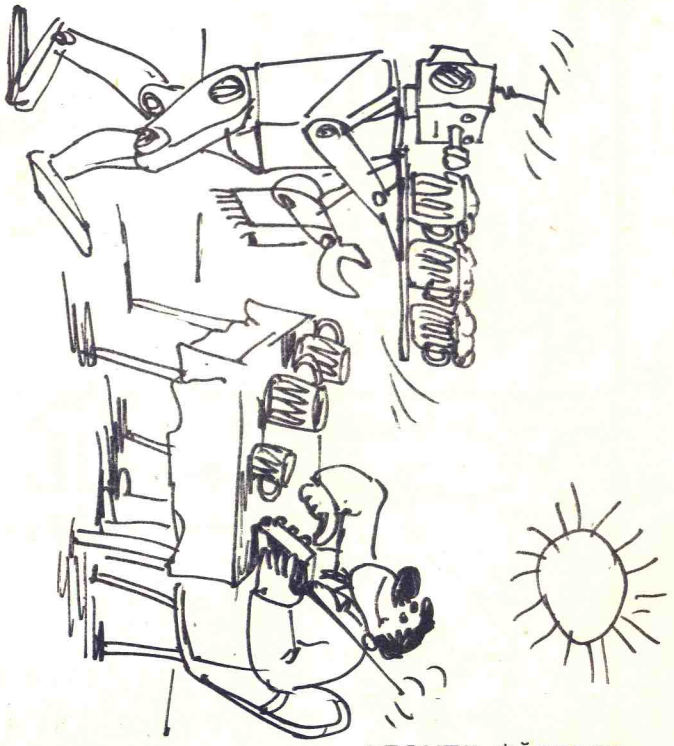

LEONTE NĂSTASE

SORIN PETRESCU

ȘEFO'FOBIA

Bică e omul despre care se spune că ar fi uns cu toate alifiile. Desigur, asta nu implică faptul că Bică ar suferi de vreo boală de piele, ci doar că beneficiază de o calitate devenită de excepție: tupeul. Bică e un tupeist. Și inimă largă. Prietenii din copilărie nu se uită niciodată.

— Salut, Nică!

— Salut, Bică!

— Ce-i cu tine pe aici?

— Cu cererea asta a mea.

— Vrei s-o rezolvi?

— De o lună încerc să intru la șefu'āl mare și nu reușesc.

— Ia, vino cu mine, să-ți arăt eu cum trebuie să procedezi.

— Bică, mai bine lasă... Eu...

— Tu nu trebuie să faci nimic... Taci și țiței dezaprobator din buze. De rest, mă ocup eu.

Și, urmat de un Nică timid, Bică dădu buzna pe poarta instituției vizate. Cerberul era la post, îmbrăcat în uniformă de portar.

— Alo, tovarășu! — strigă cerberul. Încotro?

— Cu mine vorbești? — întrebă neîncrezător Bică, reținîndu-l cu o mînă pe Nică.

— Dar cu cine? Cu tata-mare?

— Ce-e porcăria asta? — izbucni tam-nesam Bică. V-ați tîmpit cu toții? Trebuie să fiu anunțat de fiecare dată cu surle și trîmbițe?! Cînd o să vă faceți datoria cum trebuie? Am să vă dau pe toți afară!

Portarul păru lovit în plin de cometa Halley. Încercă timid.

— Să vedeți... eu...

— Ce să văd? — nu-l lăsă Bică să-și revină. Văd cum orice prost îmi ține calea, lăsînd în schimb să intre toți neisprăviții, fără să-i legitimeze.

— Mă iertați... din spate... parcă am fost legat la ochi...

— Păi, sigur, asta faceți voi în timpul orelor de program. Jucați baba oarba. Nuuu, trebuie să fac curățenie pe aici, așa nu se mai poate. Poftiți, tovarășe secretar, lăsați, cu ăștia mă descurc eu, făcu spre Nică.

Cînd își mai reveni, Nică îl întrebă:

— De unde te cunoaște portarul?

— De nicăieri. Nu mă cunoaște. Aici sînt atît de mulți șefi, încît e imposibil să-i cunoști pe toți.

— Bică, eu zic să ne oprim aici. Gata, m-ai convins.

— Fii serios, mergem pînă la capăt. Dacă am trecut de portar, am trecut de cel mai greu lucru. De acum, e ușor. Fii atent.

Și, pe neașteptate, Bică dădu buzna într-un birou unde cîțiva funcționari munceau pe brînci la niște sandvișuri.

— Ce-i, bre, îl interpelă unul din ei pe Bica. Nu știi să bați la ușă?!

Atît aștepta Bică. Uraganul Fify era un vînticel în comparație cu el.

— Cum îndrăznești? Și, ce e aici? Parc de distracții? Să mi-l aduceți imediat pe director, să vadă și el cum muncesc funcționarii lui. Pentru asta sînteți voi plătiți, să mîncați în timpul programului. De mîine să nu vă mai prind prin birouri. Să vă duceți în producție, să vedeți și voi ce greu se cîștigă o pîine! Nuu, așa nu mai merge, i-am spus și ministrului, trebuie făcută o curățenie generală. Unde e directorul?

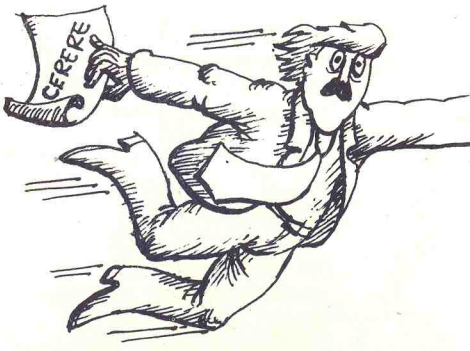

— Cred că... în birou... — îngăimă timorat funcționarul păstrînd o politicoasă poziție de drepți.

— Păi, sigur, în birou, cu mapa! Lasă, că-l trimit eu la sapă!

Ușa trîntită îi pleoști urechile lui Nică.

— Bică, te rog, să plecăm...

— Nici gînd, mi-am intrat așa bine în piele, că încep să mă cred și eu cineva. După mine, la atacul final.

Și, asemeni înaintașilor noștri care porneau la luptă pentru a se întoarce pe scut sau sub scut, Bică pătrunse în anticamera directorială.

— Stop! — zise secretara punînd deoparte oglinjoara și fardurile. Nu dați buzna că nu sînteți la crîșmă.

Bică înghiți în sec, nu de alta, dar femeile erau slăbiciunea lui, și, depășindu-și impulsul de moment, zise din străfundul pectoralilor:

— Pînă cînd credeți că o să mai suport toate astea? Nuuu, voi abuzați de bunătatea mea! V-ați învățat să trăiți ca niște paraziți. Am să vă trimit la munca de jos. Aici, la degetul mic, vă am pe toți!

— Eu... cu telefonul... n-am...

— Ce telefon? Unghiile ți le-ai făcut, cafeaua ți-ai băut-o, acum hai să stai la telefon cu toate coțofenele pe banii instituției! Am suportat destul dar, gata, s-a zis cu voi!

Îl înhață de o mînecă pe Nică, aproape de starea de leșin, și-l trase în biroul directorial. De astă dată, Bică se grăbi să fie primul la apel.

— Și dumneata, în loc să stai în mijlocul subalternilor și să-i urmărești, te-ai retras aici ca pe o insulă.

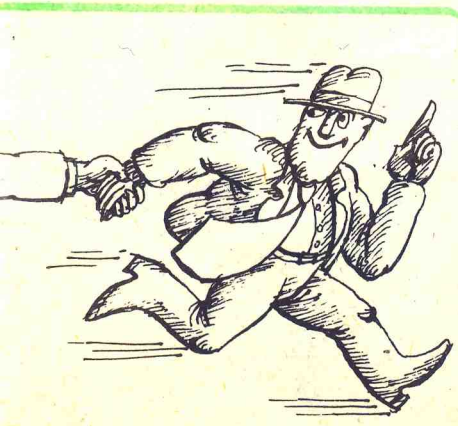

— Tovarășe... încercă directorul căutînd să-și aducă aminte de figura lui Bică.

— Nici un tovarăș! Să vă băgați mințile în cap, că dau cu voi de pămînt! Ce e degringolada asta? Ce e haosul ăsta? Asta e instituție sau discotecă?

— Discotecă?!

— Te învăț eu să conduci o instituție!

— Eu... cu oamenii... — mai zise directorul, părînd a recunoaște în Bică un tovarăș întîlnit pe culoarele ministerului.

— Păi, sigur, acum căutăm țapi ispășitori pentru greșelile noastre! Și cu omul ăsta, ce-ați avut? — urlă Bică, dîndu-i un ghiont lui Nică.

— Eu... nici nu-l cunosc!

— Rău! Foarte rău! Pe mine mă cunoști?

— Ei, pe dumneavoastră... cine nu...

— Omul ăsta se plînge că de o lună nu i s-a rezolvat cererea.

— Nu se poate.

— Ba se poate. De ce sînteți voi puși în funcțiile astea? Băiete, dă-i cererea. Acum s-o rezolvi! Iar despre neregulile de aici, discutăm noi. Dar, în altă parte!

Afară, la o distanță bunicică de instituție, Bică îl chestionă pe Nică:

— Ei, ce zici?! Ești mulțumit? Gata, ți-a semnat. Nu te bucuri?!

— De bucurat, m-aș bucura eu, dar, vezi, că, m-am pierdut așa de rău, că, în loc să-i dau să-mi semneze cererea mea, i-am dat o scrisoare pe care am primit-o azi de la soacră-mea!

A. POCH

FABULĂ GRAFICĂ

„DE-A ȘOARECELE ȘI PISICA“

„MOTANUL DESCĂLȚAT“

BOUR

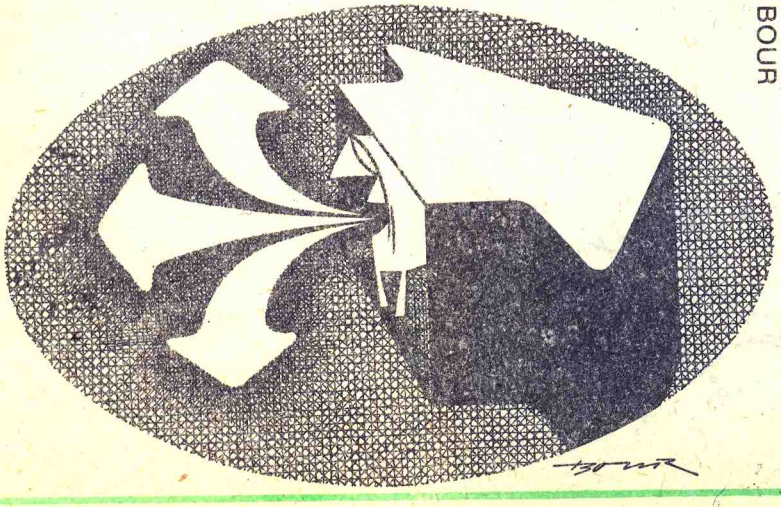

GEORGE PETRONE

INSTALAȚIE ADAPTABILĂ

Era aproape ora nouă cînd ofițerul de serviciu de la intrarea principală mi-a dat telefon că mă caută cineva.

— În ce problemă? întreb eu.

— Zice că în legătură cu stîrpirea rozătoarelor.

Într-adevăr, acum cîteva zile, responsabilul cantinei mă sesizase că și-au făcut apariția șoarecii în gestiunea de alimente și că trebuiau luate măsuri urgente înainte de a se înmulți. Am rugat ofițerul de serviciu să-l introducă pe vizitatorul meu.

— A spus că nu poate. Roagă să coborîți dumneavoastră în curte.

M-am conformat. În curte m-a întîmpinat cu mîna întinsă un cetățean de statură mijlocie, pistruiat, îmbrăcat într-un costum velur maron-roșcat.

— Sînt delegatul cooperativei „Tehnoutilitara". Uitați, aia este, mi-a indicat arătînd cu capul spre un soi de hurdubaie alcătuită din pîrghii, manete și plase de sîrmă, cam de forma și dimensiunea unei mașini „Aro" de teren, căreia i-ai scos roțile.

— Ce-i asta? l-am întrebat.

— Cursa. Vă dați seama, n-aveam cum s-o urc două etaje.

— Stați să ne înțelegem. În ce problemă ați venit la noi?

— Cum în ce problemă? A șoarecilor. Asta-i instalație de stîrpit rozătoare. Ultima creație. Concepție ultramodernă. La nivelul tehnicii mondiale.

— Cum, dom'le, așa mare?!?

— Este ultima noastră realizare în materie. Succes absolut garantat. În două zile nici codiță de șoricel nu mai aveți în unitate.

— Și cum funcționează?

— Vă rog să mă urmăriți. Vedeți acest orificiu? Pe aici intră șoarecele, după care...

— Numai o clipă, l-am întrerupt eu. Și dacă șoarecele refuză să intre pe acolo?

— Exclus! Specialiștii noștri au prevăzut totul. El este ademenit prin stimularea percepției olfactive datorită acestei piese, observați, în formă de cîrlig, numită țușplingher, în care se agață o bucățică de carne, de preferință crudă. Țușplingherul este confecționat dintr-un aliaj special, testat din punct de vedere al rezistenței și elasticității. În clipa cînd intră șoarecele prin orificiu, se declanșează automat această clapetă din material inoxidabil, rezistentă la agenții atmosferici. Clapeta funcționează pe bază de celulă fotoelectrică, deci orice posibilitate de retragere este, practic, anihilată. În acel moment intră în funcțiune subansamblul care se vede aici, el rotindu-se pe o axă mobilă pusă în funcție de un electromagnet. Subansamblul este alcătuit din 26 de plăcuțe accesorii, tot inoxidabile, care se apropie concentric, antrenate printr-un sistem de segmenți și obligă șoarecele să se refugieze în logia alăturată prin deschizătura care se observă aici jos, în stînga. În clipa în care rozătorul a intrat, instantaneu o altă clapetă blochează despărțitura, în vreme ce, prin partea opusă, intră pi-

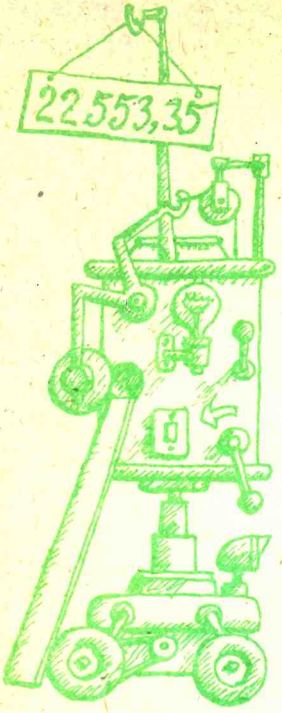

sica, aceasta neavînd altceva de făcut decît să-l înfulece. Ei, ce părere aveți? Ați sesizat avantajele?

— Și pisica intră în costul instalației?

— A, nu. Noi livrăm instalația cu pisica beneficiarului. Cooperativa noastră are profil mecanic, nu ne ocupăm cu creșterea mîțelor.

— Și cîte parale zici că face cotirișca?

— 22.553,35 lei preț de facturare. În plus, specialiștii cooperativei asigură asistența tehnică în anul de garanție și școlarizarea unui cadru cu pregătire medie pentru supravegherea funcționării. Bineînțeles, pe banii dumneavoastră.

— Și dacă școlarizăm numai pisica, nu-i destul?

— Hai, dom'le, faci băscălie de mine? O luați ori n-o luați?

— Uite, zic, de ce să mint, pe mine personal, drăcovenia m-a entuziasmat. Eu mă dau în vînt după hurdubăi din astea, la nivelul tehnicii mondiale. Numai că a dumitale prezintă un mic inconvenient: nu încape pe ușă!

Omul din fața mea slobozi un fluierat a uimire, apoi zise::

— Văleu, știi că ai dreptate?! Cum naiba de ne-o fi scăpat, bre, chestia asta? Dar... ia stai așa... Dacă-i lărgim orificiul și o urcăm într-un copac, e numai bună de prins ciori. Nu, zău, cu ciorile cum stați?

FABULA PRINCIPIALITĂȚII

O strachină de lut se lamenta
Spre blidul pripășit în preajma sa:

– Îți spun ceva de-a dreptul dezolant,
Sînt victima unui abuz flagrant
Atîția ani în șir, precum se știe,
Am activat pe post de farfurie
Avînd o conduită exemplară,
Ca azi printr-o măsură arbitrară
Să mi se dea o muncă de corvoadă
Servind la orătănii în ogradă
Și asta-n timp ce în salon, vitrina
E dominată de un vas de China,
Un hîrb de porțelan lovit de soartă,
Ciuntit, plesnit, știrbit și făr-o toartă,
Relicvă – după niște estimații –
De-acum trei, poate patru generații.
Eu, drept să-ți spun, l-aș sparge și apoi
L-aș azvîrli la lada de gunoi,
Iar pentru sîrg și merite depline
În locul lui m-aș pune chiar pe mine

– Din tot ce-ai spus, vărsîndu-ți cătrăneala,
Eu am desprins de două ori MORALA:
Întîi: nu orice lut de pe tărpșan
Se poate-asemui c-un porțelan
Și, doi: îți scapă sensul diferit
Dintre ce este VECHI și ÎNVECHIT!

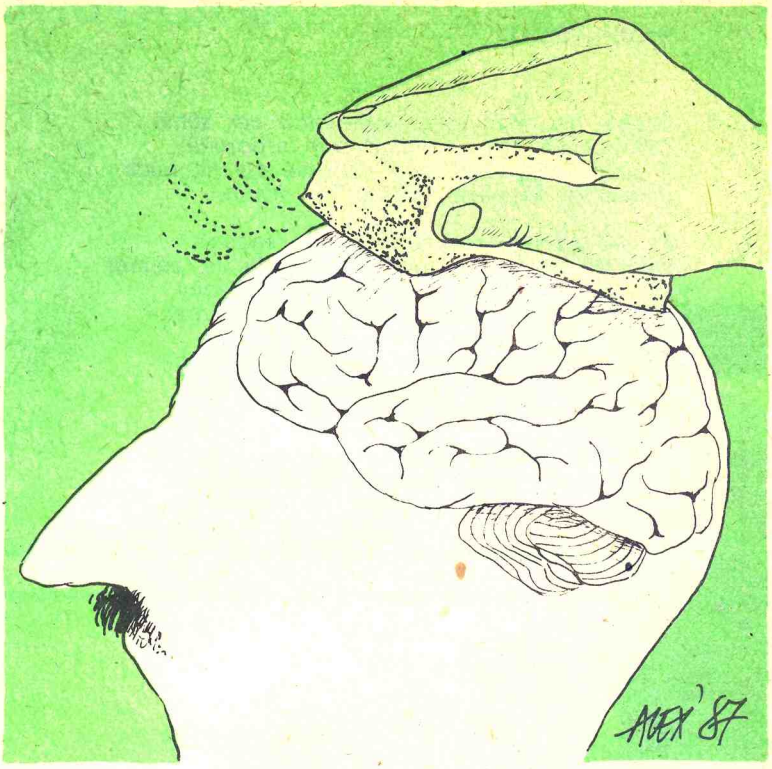

A.ȘT. ALEXANDRESCU

CĂLDURĂ MARE

I. PAK

Într-o grădină de vară,
Pe-o vreme caniculară
Două halbe stăteau la taifas:
– Pur și simplu-am rămas
Stupefiată
Cînd, ca niciodată,
Ne-au umplut pînă peste semne!
– Ce să însemne
Oare
Și faptul că ne păstrează la răcoare?

Discuția, foarte puțin spumoasă,
A fost întreruptă dintr-o pricină
Absolut... secetoasă,
Iar halbele-n nedumerirea lor
Ajunseră din nou în mîinile barmanului... începător!

Fiind vorba de-o-ntîmplare estivală,
E sezonieră orice... morală!

INEDIT

MIRCEA PAVELESCU

NAVIGATORUL

Împins de briza mării sub-naltul cer senin
Călăuzit de farul sclipind prin arboradă
A părăsit Corintul cînd noaptea sta să cadă
Încrezător în nava-i păzită de destin.

El n-o să mai revină în portul egeean
Căci în străfunduri unde l-așteaptă alt pămînt
Furtunile-i săpase sub mare un mormînt
Azi valul cald mîngîie arbuștii de mărgean.

În marea adîncime sub mișcătoarea dună
În nopțile lipsite de zori ca și de lună
Aici navigatorul s-a liniștit înfine

Aibi milă pentru umbra-i patetică și mută
Venită către malul balenic să suspine
Țărînă fi-i ușoară și Mare, fi-i tăcută.

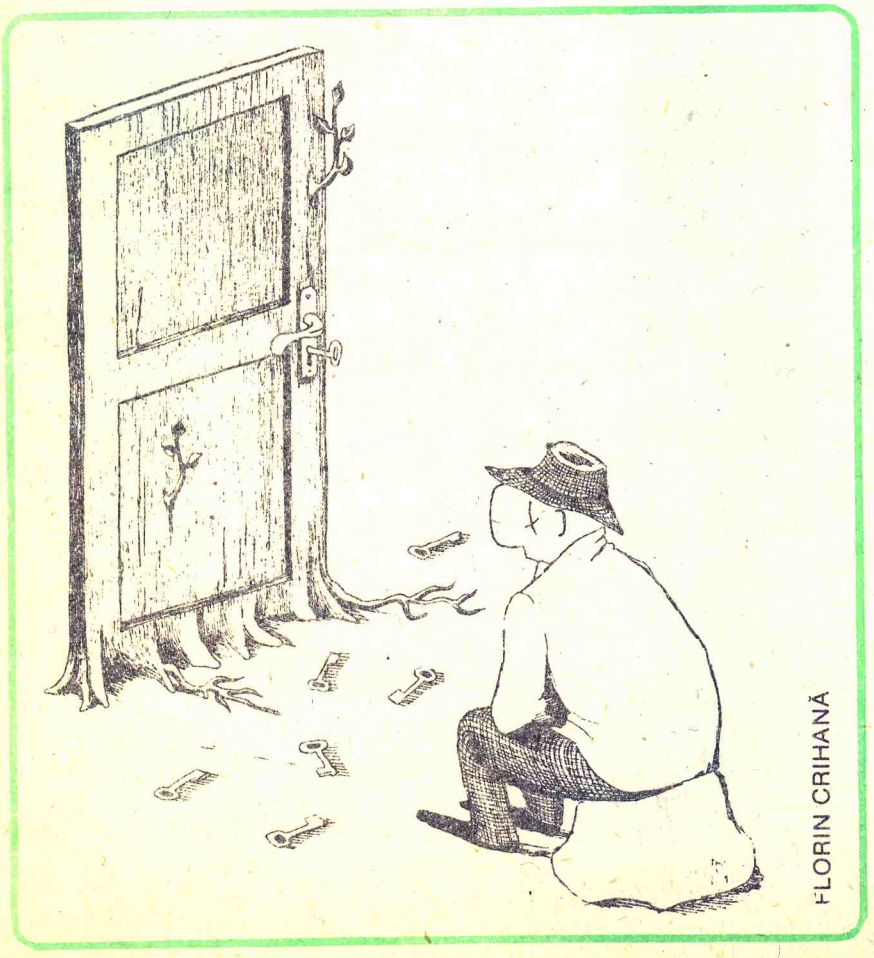

FLORIN CRIHANĂ

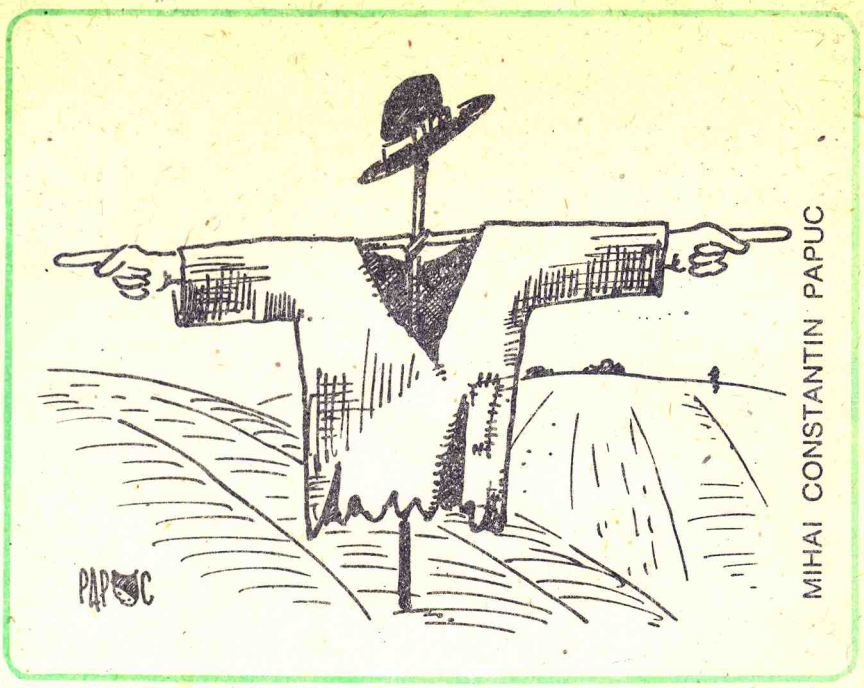

EUGEN TEODORU

BUCURIA TIMIDULUI

Zimfoacă (vechiul meu erou) apreciază: o zi frumoasă, o faptă bună, o alee măturată corect, un capac etanș și mai ales lumea ca lume, luînd-o așa cum i-a fost dat s-o vadă cu proprii săi ochi. Nu-i place să facă aprecieri asupra nimănui, bun sau rău, modest sau megaloman, mare sau mic în grad. Își vede de treabă și trece mai departe, producînd o dislocare lentă de aer cu trupul său mătăhălos. Face cu sîrg tot ceea ce i se dă să facă, chiar și tîmpenii, fiindca așa i se cere.

Nu știe ce-i năbădaia și nici veselia, nu exteriorizează, le ține în el cu riscul barbotării ficatului, fierei și altor maruntaie, să știe de bine că pocnește de un rîs interiorizat, căci are de ce rîde de cîte vede în jur.

S-a obișnuit cu un serviciu obișnuit ca însăși persoana lui. Acolo respectă șefii, egalii și subalternii. E timid cu măsură și curajos tot așa, cît trebuie. Respectă ideile tuturor, nu-i contrazice, nu-i aprobă și nici nu-i dezaprobă. Ce rost ar avea?!

Datorită felului său de a fi, a promovat vijelios prin salturi nebănuite, pînă la funcții semi-importante, într-o instituție unde nu se pun probleme prea complicate. Iar în acest mod nu a deranjat pe nimeni, a vorbit domol cu toată lumea, a consultat legile și șefii, înainte de a lua vreo măsură și pînă n-a avut consimțămîntul tuturor, nu a pus nimic în aplicare. Perfect normal, inițiativele le-a lăsat pe seama altora. Datorită acestui fel de a se descurca laudele nu contenesc, el le suportă stoic, menținîndu-și o poziție de toleranță față de oricine. Culmea, n-a prins gustul puterii și ăsta e un mare merit, să recunoaștem. Nu prea ține seama de el însuși, dar face pe plac tuturor, întocmai cum procedează și dimineața cînd, bărbierindu-se, i se pare că rade pe altul.

Cea mai ciudată și hotărîtoare întîmplare a lui Zimfoacă: S-a dus în tinerețe la un bal, unicul, a invitat o fată la dans, aceasta l-a refuzat pe motiv că o strîng pantofii. N-a crezut-o. Atunci s-a descălțat imediat pentru a-i arăta cele două monturi care o supărau. Încîntat, i-a sărutat mîinile cu recunoștință și, deși i-a observat chipul fad, a luat-o de nevastă, considerînd că nimeni altul în afara lui nu se va uita la dînsa.

I-a făcut un băiat, tot cu monturi. Cînd plouă, mama și fiul se plîng de dureri reumatice, dar Zimfoacă citește mai departe, vîrîndu-și nasul în ziar, făcîndu-se că nu-i aude „Ce putere am eu?" se întreabă liniștit.

— Știți ceva? le-a spus într-o zi, pe neașteptate, nevestii și băiatului, în timp ce ochii îi scînteiau. Noi toți sîntem fruntași la locurile noastre de muncă, tu la filatură, eu la întreprindere, băiatul la școală. Nu vi se pare din cale afară de monotonă starea asta de perfecțiune?! De ce, mă rog, să meargă totul pe roate?! Hai să ne schimbăm fundamental atitudinea, propuse Zimfoacă, să ne lăsăm pe tînjeală, să nu ne mai recunoască nimeni, să creadă că sîntem cu totul alții.

— S-a făcut! au sărit și ei, bucurîndu-se ca niște copii de ideea care-i salva de o existență ultra banală.

Zimfoacă se și vedea retrogradat în schemă pînă la nivelul unui pompier sau paznic în tură, zîmbind tîmp de farsa ce le-a pregătit-o colegilor săi. Pustiul se bucura că va gusta și el din paharul acidulat al corigenței, iar mama își întrezărea un post de necalificată, trimisă să împingă prin secție un cărucior cu deșeuri. Ce perspectivă, ce perspectivă! O existență care intră în impas și devine precară, comportă agitație, tensiune, nemulțumire, luptă, ce mai!!

— Cînd începem noua viață! întrebă Zimfoacă.

— Mîine, se pronunțară mama și fiul.

— Perfect! își dădu acordul pater familias; astăzi tatonăm, stabilim tactica, iar mîine trecem la acțiune...

— Să trăiți, tovarășe! exclamară, supuși, din nou, mama și fiul.

Zimfoacă replică voios, comandînd:

— Pe loc repaus, sînteți liberi!

Ieșiră toți trei pe aceeași ușă, pornind din stradă în direcții diferite. Începea de fapt ultima lor zi normală.

Zimfoacă o apucă pe jos spre serviciu, cum obișnuia zilnic, să străbată distanța pînă la întreprindere, din motive de sănătate, se înțelege. Se opri în dreptul unui vînzător de loz în plic, care-l îmbia cu punga și declama:

— Ultimul bilet, ultimul! Cel mai norocos! Serviți cu încredere! Nu scăpați ocaziaaa...

Zimfoacă nu se putu abține, înșfăcă urgent biletul, îl desfăcu neîncrezător, decis să-l arunce la coș, dar înainte de a-l zvîrli, privirea îi lunecă pe imprimatul dreptunghiular și inima i se opri o clipă în loc. Deodată îl năpădi o sudoare rece, urmată de una fierbinte și zise aproape tremurînd:

— la citește, dumneata, ce scrie aici? S-ar putea ca eu să am vedenii.

— Tovarășeee! N-aveți nici o vedenie, ați pus laba pe o Dacie 1300. Phii, ce baftă! Lume, lume, ce baftă a avut omu'! exclamă vînzătorul și începu să țopăie, făcînd fel de fel de grimase de se adună lumea ca la urs.

— Stimate tovarășeee...

— Zimfoacă, se recomandă prompt, după ce-și reveni din năuceală timidul.

— V-a pus dumnezeu mîna în cap. Phii, ce noroc, oameni buni, ce noroc! continua să strige vînzătorul de lozuri, de parcă l-ar fi lovit strechea. N-a mai picat un loz ca ăsta la mine în pungă de un deceniu! Și tocmai azi, tocmai dumneata, **de ziua mea**, nu puteam să-l iau eu?

Freamătul nu înceta, lumea se îmbulzea, evenimentul intersecției de lîngă piață căpăta proporții, adunînd trecătorii într-un ghem viu.

Zimfoacă scăpă cu mare greutate din cleștе și porni cu lozul norocului în buzunar spre serviciu. Munci pe brînzi, savurîndu-și bucuria în forul său interior. N-avu curajul să le comunice și celorlalți, fiindu-i teamă că va fi obligat să le dea ceva de băut.

*

Planul răsturnării vieții eșuă lamentabil. Altă aventură înlocuise pe cea proiectată. Se instaură ordinea în cămin, adăugîndu-se o obligație în plus, ieșirea la iarbă verde cu un turism de culoare verde, care le mîngîia sufletul lor monoton, iar umflăturile soției și ale fiului regresară vizibil, pentru că umblatul pe jos fu suspendat cu desăvîrșire.

Zimfoacă își mai încercă o vreme norocul, apelînd la punga cu miracole. După cîteva luni însă, nu mai avu ce căuta pe acolo, întrucît în mașina directorului care-l lua în fiecare dimineață de acasă, el fiindu-i adjunct și avînd dreptul la acest mod de transport, îi spunea respectuos „să trăiți", iar celălalt îi răspundea „să trăiești, tovarășe Zimfoacă"!

L-a întrebat, într-o zi directorul, mai în glumă, mai în serios.

— Zimfoacă, fii sincer, de ce ești dumneata așa închis? Ai avut vreodată o bucurie mare, mare?!

Fără a sta prea mult pe gînduri, răspunse:

— Nici una absolut nici una... decît aceea de a vă avea pe dumneavoastră șef.

— Formidabil, anticipam acest răspuns, declară bătrînul director, de aceea, odată cu depunerea cererii mele de pensionare, am înaintat și propunerea fermă ca dumneata să promovezi în locul meu. Ce zici de veste?!

— Nu știu, m-ați luat prin surprindere, nu știu ce o să mă fac fără dumneavoastră. Vă rog, nu vă grăbiți, mie mi-a plăcut o viață întreagă să rămîn subaltern.

— Lasă modestia, Zimfoacă, ți-am spus de atîtea ori, nu merită! Cui folosește?

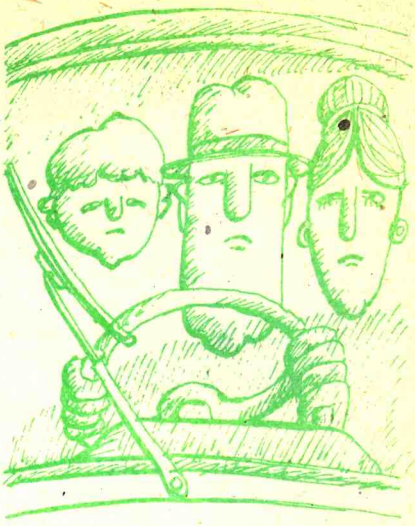

— Mie, vă asigur, spuse potolit în timp ce mașina frîna lent, lîngă bordura din fața instituției. Pentru prima oară Zimfoacă își ridică ochii și cuprinse cu privirea fațada scăldată toată în soarele dimineții. În forul său intern, unde ducea o viață ascunsă de curiozitatea celor din jur, exclamă:

„A mea ești, soro, cît de curînd, atunci să te văd!"

ION BARBU

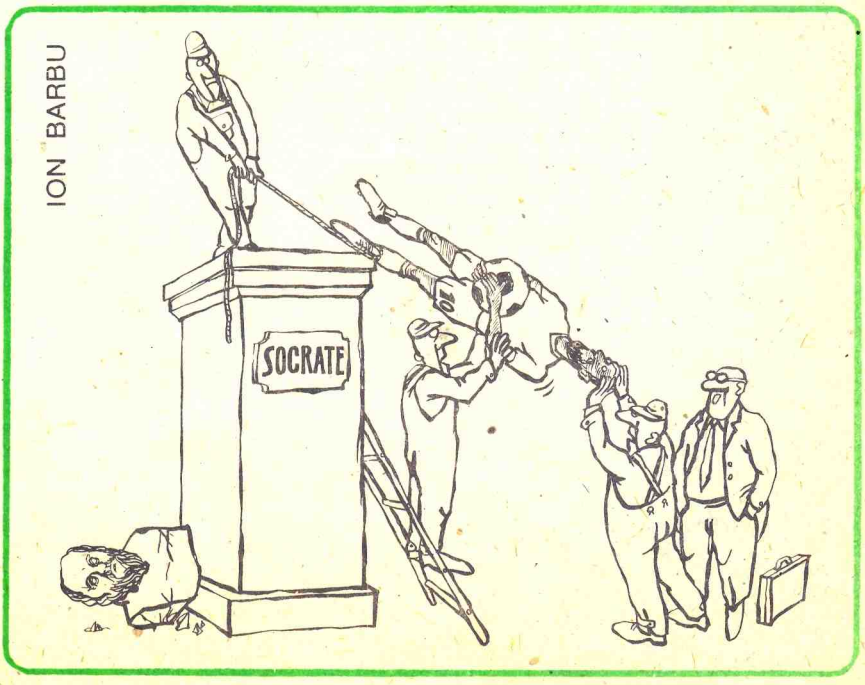

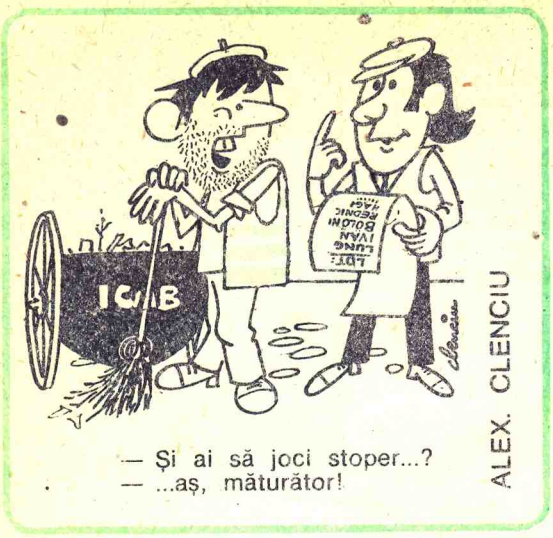

— Și ai să joci stoper...?
— ...aș, mătură-tor!

ALEX. CLENCIU

BOGDAN ULMU

APETENȚE ENCICLOPEDICE

Ca orice om curios din fire, dornic să-și îmbogățească permanent bocceaua cunoștințelor, cumpăr pe rupte almanahuri, broșurele de știință popularizată, buletine de informare „fluturași" publicitari, pliante O.J.T., liste de bucate, mersuri de tren, prospecte de protecția muncii. Știu, la ora actuală, ce prăjituri au voie să mănînce diabeticii, și cît de des trebuie să se ducă gravidele la policlinică, ce tip de cască e bine să poarte muncitorii forestieri, și ce meniu a avut în ziua de 29 iulie 1976 restaurantul lacto-vegetarian din Tecuci; recunosc cu ușurință broderiile din Țara Arieșului și am habar de hibernarea ursilor din zona Subcarpatică. Ce mai, vreau să devin un al doilea Pico della Mirandola — menționînd că pe vremea lui totul era mai simplu — „bombardamentul informațional" abia începuse.

Cum fac de reții atîtea și-atîtea date din domenii incredibil de vaste? Simplu! Tot ce citesc, citesc cu creionul în mînă, subliniind și comentînd pe manșeta op-ului informațiile. Cum nu sînt un egoist, vă vînd și dumneavoastră metoda, garantîndu-vă succesul la orice concurs (cu premii sau fără) Cine știe cîștigă!

Concret (iau prima carte care-mi cade-n mînă!): Știți cum trebuie să vă comportați pe stradă? Ei bine, nu știți! Mai ales dacă sînteți femeie și aveți numai 20 de ani (nu rîdeți, broșurica pe care-am pus mîna, la întîmplare, se adresează tinerelor și ne-experimentatelor noastre semene). Ce aflăm lecturînd-o cu atenție și maximă responsabilitate?

1. „Pe stradă, tinerele de 20 de ani e bine să nu alerge și, mai ales, să nu împingă pe ni-

ALEXANDRU MORARU

OPERA

Spiridon privea abătut mușcata din fereastră. O oboseală perfidă îi reteză și ultimul elan de-a mai continua lucrul. Resemnat, însurubă stiloul, apoi căzu într-un fel de letargie prelungită.

Zgomotele străzii ajungeau pînă la el estompate, parcă venite dintr-o altă lume. Din cînd în cînd, huruitul tramvaiului îi provoca un spasm dureros, răsunînd ca un ecou întîrziat în încăperea cufundată pe jumătate în întuneric.

Cu un efort de voință, se smulse din toropeală, aprinse lampa de birou și-și aruncă din nou ochii pe caietul deschis. După cîteva clipe de ezitare, inspirînd adînc, începu iar să scrie: „...așa că trădarea femeilor este un fapt dovedit. Toate zguduirile istoriei sînt legate de femei: Agrippina, soția împăratului Claudius! Ca să nu mai amintesc de Dalila! Și cîte altele! La noi, cel puțin o divizie de haiduci au pierit din pricina lor. I-a vîndut poterelor, fără remușcări.

Sursa atîtor discordii nu și-a schimbat năravurile. Tendința lor de dominare a bărbatului s-a amplificat în ultimul secol. O dovedesc sondajele de opinie. În unele țări s-au asociat în grupări exclusiviste. Discriminare fățișă! Emanciparea le-a deschis larg porțile insolenței. Această situație poate scăpa de sub

control. Ar rezulta o calamitate. S-ar impune măsuri de îngrădire a ofensivei declanşată pe toate planurile. Eventual, printr-o nouă legislaţie. Dură! Intransigentă! Fără compromisuri!"

Spiridon zîmbi sarcastic. Era în „mînă", şi-un sentiment de prospeţime i se răspîndi în mădulare. Îşi regăsise tonul tranşant, fără poticneli. De-acum, lucrarea s-a fundamentală „Femeia — între mit şi realitate", putea progresa nestînjenit. Transfigurat, întoarse o altă filă.

Din pragul uşii, Varvara, nevastă-sa, îl urmărea chiorîş. În mîna-i vînjoasă, linguroiul de mestecat părea o baionetă recălită.

— Mai ai gărgăuni, Spiridoane? ridică ea vocea. Ce tot mîzgăleşti acolo?

Spiridon rămase cu stiloul suspendat în aer. O paloare cadaverică i se aşternu pe chip şi-i potopi un set de frisoane. Bîlbîi ceva, însă Varvara nu-l luă în seamă.

— Ia du tu gunoiu'! se răsti ea. Stai ca vodă-n lobodă, şi eu mă lupt cu grijile!...

Spiridon închise cu părere de rău caietul şi, subţiindu-şi pîntecul, se strecură pe lîngă Varvara care strîmta, cu statura-i impozantă, ieşirea în vestibul.

meni." Ce-i drept, sfatul e util; în lunga mea carieră pietonală am văzut foarte multe persoane de sex opus (mai ales eleve şi studente) alergînd pe trotuare şi bușind, nonşalant, orice persoană cu constituţie fizică debilă care avea imprudenţa să le iasă în cale;

2. „Nu vă luaţi un aer ofensat, dacă aţi fost atinsă din greşeală. Dacă vi se cer scuze, arătaţi că aţi auzit"...

Evident! Mi-amintesc că zilele trecute, în tramvai, fiind înghesuială, i-am agăţat unei domnişoare ciorapii cu un praz uriaş care ieşea din geanta mea — de altfel, binecrescută. Ea nu a manifestat **un aer ofensat**, ci mi-a urlat în ureche (cam de la doi centimetri): „Dacă nu încetezi, porc bătrîn, chem miliţia şi-o să-ţi treacă pofta de trufandale!"... Deşi, de-atunci, nu mai aud de loc cu urechea dreaptă, pe loc m-am oferit să cer scuze. Şi tot ca-n carte, persoana mi-a arătat că a auzit, altfel nu mi-ar fi putut replica, adăugînd un plus de decibeli: „N-am ce face cu scuzele tale! Dacă eşti domn, scoate o sută să-mi iau alţi ciorapi!"... Aşa poţi constata că unele persoane ori n-au citit de loc cartea cu pricina, ori au lecturat-o superficial.

3. „Cînd sînteţi în grup, evitaţi, pe cît vă stă în putinţă, chicotelile, expresiile de argou. Lăsaţi tranzistorul să cînte în surdină, cel puţin. Şi, oricîtă camaraderie v-ar lega, nu vă trageţi pumni... prieteneşti. E un spectacol extrem de ridicol! — cel puţin pentru oamenii de pe aceste meleaguri, căci noi avem regulile noastre tradiţionale de comportare!"...

Cu riscul de-a părea, în ochii umbroşi ai tinerelor destinatare, un pedant pisălog, vreau să remarc, din nou, justeţea şi utilitatea sfaturilor. Că nu-i bine să **chicoteşti în grup** am verificat, pe propria-mi piele, cu decenii în urmă cînd, aflîndu-mă la o înmormîntare, am început să rîd, împreună cu ceilalţi copii, de un văr al mortului, care fiind asupra chefului, s-a răsturnat cu scaunul; trei palme categorice au răsunat pe obrazul meu în mod punitiv.

Să ne oprim la alt adevăr: tranzistoarele, e indicat să cînte-n surdină! Sper că în curînd îl va descoperi şi vecinul meu de palier — probabil impresar al fraţilor Dolănescu — altfel nu se explică tenacitatea cu care-i popularizează între orele 17—23, în întregul cvartal, melodiile. Trebuie să adaug că ideea cu surdina pentru tranzistor mi-a venit şi mie, chiar din ziua a doua a mutării colocatarului la noi în bloc; numai că cei de la magazinul Muzica mi-au spus cu regret politicos că surdine pentru tranzistoare n-au primit încă, dar că-mi pot oferi una pentru trompetă. (Am luat-o, pentru orice eventualitate).

În fine, problema pumnilor prieteneşti: păi ce, ne comparăm noi, bătăuşii de pe aceste meleaguri cu Piedone Africanul, Cassius Clay americanul sau Joe Indianul? Hai să fim serioşi — oricît de tare ne-ar marca patriotismul local!...

Am cumpărat o nouă carte: Creşterea iepurilor de casă... pe care am de gînd s-o conspectez cu aceeaşi seriozitate.

EPIGRAME

Unui vînător

Doar după-un an de mariaj,
Soața, găsindu-l cu vecina,
Îi intentă, avînd pricina,
Procesul pentru... „braconaj"!

Profesiune de credință

După ce-a stat ca „amator",
Un an întreg, pe trai ușor,
Declară, plin de optimism,
Că trece la... profesionism!

VICTOR GORȘCOVĂZ

Demagogul

Tenace, turuind într-una
Încît ți se zbîrlește părul,
Pledează zgomotos minciuna
Luînd ca martor adevărul.

Slugarnicul

Plecîndu-se cam tare,
Pe-aproape de mansete,
I-a șters dintr-o suflare
Tot praful de pe ghete.

JEAN BUHMAN

Unui iluzionist

Să nu-mi aduceți vreun reproș,
Dar m-am mirat, vă spun, cît două
Cînd l-am văzut că face ouă.
...Și eu care-l credeam cocoș!

Prezentare

– E un „maestru-al barei" consacrat.
Mi se explică și pe loc insist:
– Să înțeleg, cumva, că-i avocat?
– Păi nu e avocat, e... fotbalist!

ELENA BASSU

MUZICĂ ȘI DANS

Recital Gabi Luncă

„Dă, mamă, cu biciu-n mine"
Țipă Gabi ca-n pustiu
Și de zis, ea zice bine,
Numai că e... prea tîrziu!

Concurs de muzică populară

Țanțoși, la „joben și frac",
Se adună melomanii
Și, zîmbind, privesc cum fac
Orășenii „pă țăranii".

VASILE BOLOCAN

Reacție paradoxală

Rece ne privește –
Însă prinde viață
Și se încălzește
Doar primind bani-gheață!

MARGARETA FAIFER

Conștiinciosului Sisif

Cînd i-am spus că nu-i nevoie
să mai care bolovanul,
mi-a răspuns că n-are voie:
...trebuie să-și facă planul!

Unui indolent

Deși mi-a refuzat orice povață,
De sfatul meu nici astăzi el nu scapă:
„Cînd perle vrei, cufundă-te în apă,
că ele nu plutesc la suprafață!"

MIRCEA BOGDAN

Unui îngîmfat

Susții pe ton grandilocvent
Banalul cel mai evident.
Așa ești tu de la natură,
Gîndești puțin și-atunci din... gură!

Unui lingușitor

Pentru noi e strict valabil:
Vinu-i viciu condamnabil.
Dar cînd șefu-i la „pahar"
Nu e viciu, este... dar!

MARIN GIURCĂ

Constatarea califului

„O mie una nopți" îmi promiteai,
Cu ochii tăi vrăjiți, ca-ntr-un serai!
Dar bine c-am băgat de seamă iute
Că m-ai vrăjit cu nopțile... pierdute!

Unui jurist reprofilat muzicant de taraf

Pătimaș cu arta populară,
Renunțași să mai pledezi la bară.
Eu ți-am explicat astfel isprava:
Verba volant, *scripca* **manent!** *Brava!*

IONEL CEOROIANU

Bilanț profesoral

Din răsputeri m-am străduit
să-nvăț pe-elevi ortografie;
cu unii nu am reușit,
inspectori, totuși, pot să fie.

Opțiune profesională

El simte pentru ORL chemare,
continuînd tradiții vechi,
căci pacientul, mic sau mare,
cînd vine, mișcă... din urechi!

VASILE LANGA

ION CÂRJE

O POVESTE NETERMINATĂ

RACHETOZAURI ŞI GÎNDACI...

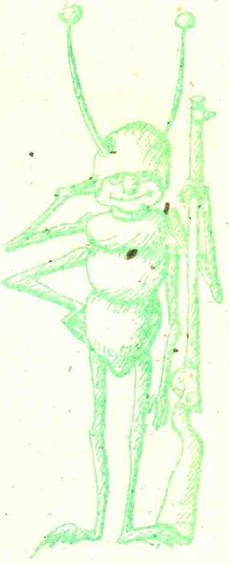

Cam peste tot în lume se află gîndaci, dar se pare că în Statele Unite ei au început să-şi facă de cap. Hoardele nesuferitelor insecte s-au abătut asupra tuturor aşezărilor, îndeosebi urbane, cu o asemenea furie, încît la Roseville, statul Michigan, milioane de libărci au invadat străzile oraşului, stîrnind nu numai dezgust, ci şi oarecare panică.

Lucrurile au luat o întorsătură serioasă, după ce s-a aflat că gîndacii atacă nu numai ţinuturi casnice şi obiective civile. Gîndăcimea nu s-a sfiit să ia în primire pînă şi Pentagonul, „centrul nervos" al puterii militare americane! Peste 2 milioane de gîndaci au hărţuit, noapte de noapte, miile de încăperi şi cei 28 de kilometri de coridoare ale uriaşei clădiri cenuşii din cartierul Arlington al capitalei federale. „Într-o clădire de talia şi vîrsta Departamentului Apărării, situaţia nu pare uluitoare", a declarat ziarului „Washington Post" căpitanul Brian Thoreson, şeful echipei însărcinate cu stîrpirea fenomenului. Unii au crezut că „incursiunile insectifere" ar fi de natură să persifleze „aroganţa forţei militare" a Pentagonului, dar experţii în meserie s-au dovedit preocupaţi mai ales de urmările practice ale afacerii. Ca atare, cunoscînd pătima gîndacilor pentru hîrtie, ei au recomandat ca documentele secrete să fie strașnic păzite.

Poate fi sigură ştirea că papetivorii nu s-au atins de dosarele faimoasei „triade strategice" americane, conţinînd planurile noilor arme nucleare — bombardierele B—1B, rachetele intercontinentale MX şi submarinele „Trident", a căror punere la punct este în curs de desfăşurare. Gîndacii nu au ajuns nici la schiţele care prevăd „războiul stelelor", de vreme ce liderii Pentagonului le aplică întocmai. Nu ar fi exclus, însă, ca gîndăcimea să fi tocat anumite paragrafe din cunoscutele tratate „SALT-II" şi A.B.M. iar paragrafele cu pricina să fie taman cele care privesc obligaţiile şi angajamentele părţii americane. Ipoteza ar explica, măcar în parte, uşurinţa cu care liderii Pentagonului s-au referit la aceste documente şi seninătatea cu care şi-au îngăduit „mai larga lor interpretare"...

Devorarea documentelor secrete sau foarte importante nu reprezintă, totuşi, singura primejdie potenţială. Proliferînd, gîndacii s-ar putea extinde, ca o veritabilă „forţă de intervenţie

rapidă", asupra instalațiilor-cheie din subordinea Pentagonului. Și nu ar fi de mirare ca ei să se strecoare, cu milioanele, chiar și în depozitele racheto-nucleare, știută fiind preferința lor pentru locuri subterane și întunecoase.

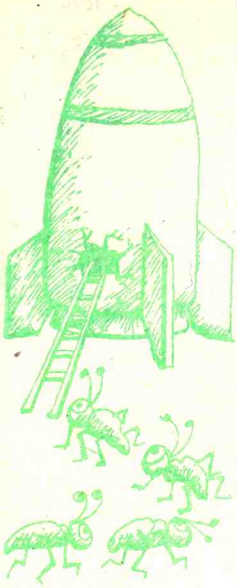

Dar ce-ar putea să facă gîndăcimea unor namile de metal adăpostite în silozuri betonate? Întrebarea nu este de lepădat. Armele nucleare, chit că ar putea pulveriza planeta, sînt extrem de fragile, de „vulnerabile", ca să folosim un termen consacrat. În starea lor latentă, rachetele suferă ba de „griparea tehnică", ba de hemoragii intense de carburant. Din cauza diferitelor fisuri, la un siloz din Arkansas, bunăoară unde era amplasată o rachetă „Titan", a izbucnit un violent incendiu, urmat de o explozie infernală. Lespedea de beton a depozitului, care cîntărea 232 de tone, a fost făcută praf, iar silozul s-a prefăcut într-o groapă uriașă cu un diametru de 80 de metri. Șansa a vrut ca racheta, dotată cu o încărcătură de 20 megatone (de peste 1 000 de ori mai puternică decît bomba de la Hiroșima) să rămînă intactă. Accidentul a fost provocat de o fisură care a permis scurgerea unui carburant extrem de inflamabil. Dacă rachetele prezintă fisuri, gîndăcimea atîta așteaptă! Armele nucleare mai au nervii și țesuturile foarte fine, ca țesute din pînză de păianjen. Tocmai aici s-au putea insinua gîndacii. S-a întîmplat ca într-o instalație supersofisticată să se strecoare un gușter, care a provocat un scurt-circuit. Se înțelege că o insectă s-ar infiltra mai ușor decît o șopîrlă. Treziți printre fire și piese unse cu uleiuri dintre cele mai delicate, gîndacii le-ar strica ori încurca în așa hal, încît o simplă scînteie ar arunca namila în aer. Atingînd circuitele, ei ar putea declanșa chiar încărcăturile nucleare, habar neavînd, desigur, de programarea țintelor, vectori, traiectorie balistică, primă lovitură și alte asemenea „faraonerii". Ar putea apărea, într-un astfel de scenariu, o specie nouă — „gîndacul de Arkansas", după modelul gîndacului de Colorado care dă iama prin cartofi.

„Bine, bine — veți zice — dar rachetele astea, care amenință globul pămîntesc cu distrugerea, sînt lăsate de izbeliște ?" Ele sînt păzite, firește. Dar Army Audit Agency, adică Agenția Militară de Verificare a Statelor Unite, a dezvăluit într-un raport de pomină că „numeroși paznici ai depozitelor nucleare au un trecut de alcoolici sau drogați". A fost citat, printre altele, cazul gardienilor de la cel mai mare depozit de arme nucleare americane, situat la Romulus, unde 43 din 198 de paznici „s-au dedat la acte de beție în public, consum de stupefiante și alte patimi defavorabile." Cu o asemenea pază, primejdia devine și mai rea, iar cît despre gîndaci, ei pot mișuna în voie.

Se mai întîmplă că, uneori, înseşi rachetele dau buzna peste gîndaci! Lucrătorii unui depozit de mărfuri din oraşul Elisabeth, statul New Jersey, au descoperit, întîmplător, o ladă uriaşă care conţinea zece încărcături pentru... rachetele „Sidewinder". Noroc că în magazie se găseau şi alte lăzi, cu mărfuri mai familiare gîndacilor, altfel afurisitele de insecte s-ar fi putut năpusti asupra focoaselor rătăcite.

Încurcăturile ar căpăta proporţii cu adevărat astronomice, dacă gîndacii s-ar furişa pe cargourile spaţiale în ipoteza că Pentagonul ar proceda la executarea proiectelor vizînd „măcelărirea boiul stelelor". Isprava nu ar fi imposibilă. În toamna anului 1985, la bordul navetei spaţiale „Challenger" a fost descoperită o... muscă. Nu a fost furnizată nici o explicaţie pentru această surprinzătoare premieră cosmică. Rămîne, aşadar, intactă posibilitatea ca insectele să ajungă de capul lor în spaţiul cosmic şi, eventual, să-şi desfăşoare sub stele îndeletnicirile lor instinctive. Le-ar împiedica starea de imponderabilitate? Astronauţii de pe naveta „Columbia" au verificat chestiunea, luînd la bord 24 de fluturi, 12 albine şi 12 molii, care s-au comportat peste aşteptări. Ce i-ar împiedica pe gîndaci să se strecoare, precum musca, într-o navetă spaţială şi să se comporte nestingheriţi? Ar fi de adăugat, în treacăt, că o singură femelă ar putea amplasa în spaţiu extraatmosferic zeci de mii de „gîndăciori" într-un singur an!

Ne putem închipui ce lucrare ar desfăşura gîndacii printre fibrele şi piesele fortificaţiilor spaţiale — sateliţi militari, staţii cosmice, platforme orbitale, arme laser, care se anunţă atît de sofisticate, încît ar tresări şi la atingerea unei raze de soare!

Ar merita, deci, rachetozaurii un asemenea catren:

„Făcuraţi arme cu toptanul,
După bunul plac,
Încît racheto-arsenalul
Atîrnă de-un gîndac!"

La Pentagon s-ar putea găsi, pînă la urmă, un insecticid de mare putere care să mai strunească armatele de gîndaci, deşi căpitanul Brian Thoreson nu se declara prea optimist. El era de părere că „aceste insecte se pot adapta în numai şase generaţii, adică în circa şase luni, la orice insecticid şi suportă niveluri de radiaţii incomparabil mai mari decît oamenii", de unde opinia ofiţerului american că „gîndacii ar putea supravieţui oamenilor"!

Prioritatea priorităţilor constă, aşadar, în stîrpirea completă şi pentru totdeauna a racheto-arsenalelor, care menţin primejdia teribilă ca gîndacii să fie supravieţuitorii eventuali ai singurei planete locuite de fiinţe inteligente.

V. CRĂIȚĂ-MÎNDRA

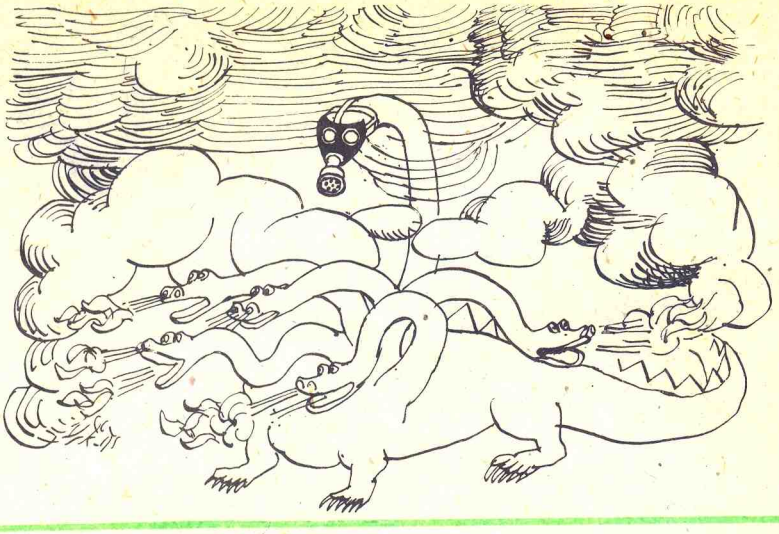

M. PÎNZARU-PIM

IULIAN PENA

1

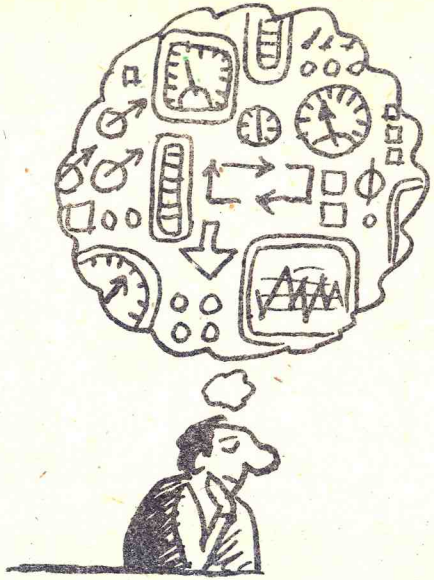

2

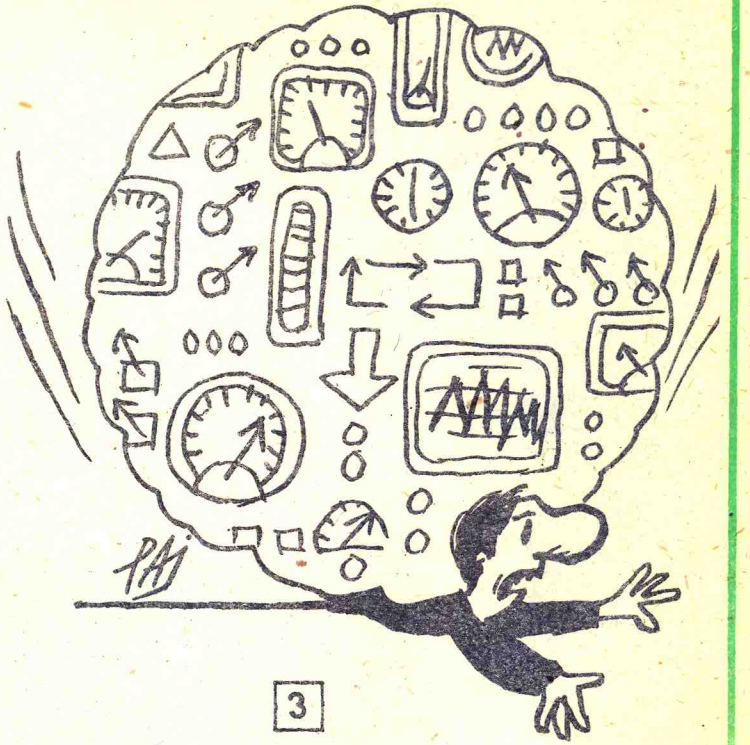

3

ION TIPSIE

CUM V-A PLĂCUT ÎN SAHARA?

Tovarășul Pafnutie, directorul Întreprinderii „Ace, cuie și cîrlige", încremenit în fața ferestrei de trei stînjeni, rămăsese cu privirile scufundate în apa curată ca lacrima, din piscina aflată în curte, chiar lîngă peretele clădirii în care, la etajul doi, se afla cabinetul directorial. Aprige furtuni răscoleau sufletul greu încercat al tovarășului Pafnutie: în ședința colectivului oamenilor muncii nu reușise să afle cine-i vinovat de prăbușirea unor raboteze prin tavanul halei de asamblare. Și, colac peste pupăză, mai apăruse și un ziarist care voia un interviu spiritual pentru pagina duminicală de umor, din gazeta locală. „Au înnebunit ziariștii ăștia: interviuri vesele, glumețe... de bancuri ne arde nouă acum, cînd producția se agață de fiecare procent, iar rabotezele se scufundă prin planșee?"

— la loc, tovarășe Naftanailă, fă-te lejer, dragule! Ați gîndit profund la cauzele care au dus la prăbușirea rabotezelor prin tavanul halei de asamblare? O, nu-ți mai istovi mintea acum... te-am chemat pentru altceva... a venit un ziarist... vrea un interviu hazliu. M-am gîndit că secția voastră, cu toate lipsurile și greutățile, a mai înregistrat și unele rezultate, hm, ca să zic așa, notabile! Uite, ai aici întrebările, citiți-le în colectiv, găsiți răspunsurile și aduceți-le în termen util, hm, dar să fie hazlii, că așa vrea ziaristul ăla, hm... dar, fie vorba-ntre noi, și aici directorul coborî vocea, vreau multă seriozitate, dacă nu în formularea răspunsurilor, măcar în cuget...

— ... și-n simțire! Vom fi serioși, dar spirituali, tovarășe director!

— Hm, atenție la întrebări, că-s cu *schepsis!* Auzi, ce vrea ziaristul ăla: „Dacă ați avea o comoară, știind că toate comorile se-ngroapă, undea-ți ascunde-o?" Ce părere ai? Eu i-am cerut unele explicații, așa ca de la om la om... mi-a sugerat: „Păi, sub scaunul unui șef oarecare!" Hm! Adică, aflînd subalternii, să înceapă săpăturile! Sau, tot el mai sugera: să fie îngropată undeva, pe Cîmpia Bărăganului, în luna mai. Dăm un anunț la *mica publicitate* și toți căutătorii de comori vor năvăli în Bărăgan, cu sapele pe umeri. Găsesc — nu găsesc comoara, n-are importanță: cert rămîne faptul că vom efectua prașila-ntîia în cîteva zile și fără cheltuieli!"

— Nu cumva face o aluzie la angajamentul nostru cu munca obștească? murmură, lac de sudoare, inginerul șef Naftanailă.

— De unde vrei să știu eu? Oricum și-ntre-

CORNELIUS ENESCU

Cușca spațială

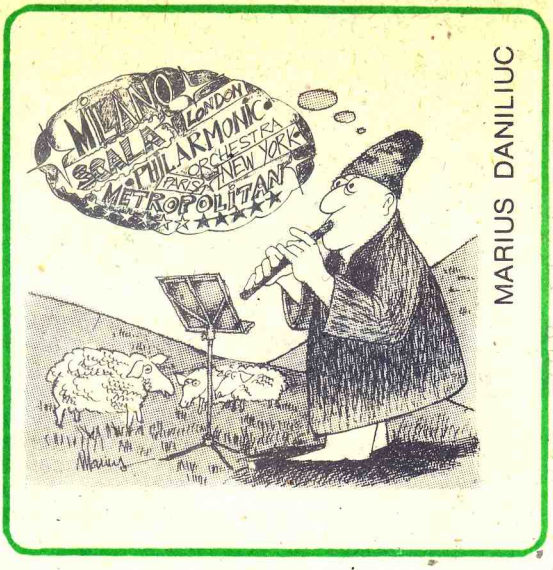

MARIUS DANILIUC

Îndată ce se încheiară lucrările adunării generale a secției sindicale la care participase și cineva de sus, de la sector, colectivul de proiectanți se simți puternic mobilizat și trecu imediat la acțiune. Primul obiectiv

înscris în programul de măsuri care declanșase o înverșunată campanie de modernizări a fost „Linia tehnologică de cuști spațiale prefabricate pentru iepuri", funcționînd în cadrul Întreprinderii de materiale de construcții, cunoscută de localnici sub numele de „Fabrica de pietroaie".

barea cealaltă e cu dus și-ntors: „Ați fost în Sahara? Cum v-a plăcut? Dacă ați fi din nou, acolo, și ar veni spre dumneavoastră o cămilă... îi treziți interesul, iar bestia vă urmărește pas cu pas... ce veți face?" Adică, e clar? Subalternii dumneavoastră au lucrat la șantierul ăla din Sahara, știu ei ce-i o cămilă, firește! Ea ne dă lapte, păr, ne cară-n spate și se fotografiază cu tot colectivul în cîrcă, adică pe cocoașă... Știți voi mai bine, ce naiba!

Directorul și-a scufundat iarăși privirile-n apa piscinei de la parter, iar inginerul șef Naftanailă a dispărut cuprins de friguri.

— Fraților, e jale! *Ăla mare,* a arătat cu capul spre cabinetul directorului, e pus pe rele! Citiți și-o să vedeți! Cică-s întrebări puse de-un ziarist! Haida-de! Ne ia pe departe, dar la noi nu se prinde: „Recent, am traversat solstițiul de vară. Ați fost consultați de șefii dumneavoastră în această privință? A ținut cineva cont de părerea dumneavoastră?" Ați înțeles? Noi trebuie să răspundem cam așa: „Păi, de părerea noastră nu țin seama nici cînd este vorba de producție, darmite dacă sîntem de acord sau nu cu evoluția planetei în spațiu!"

Membrii secției s-au privit uimiți.

— Sau: „Dacă un tren pleacă din Ploiești, către București, la ora 8 și 3 minute, circulă cu 72 km/h, staționează un minut la Periș, întîrzie un sfert de oră la semnal, temperatura — la umbră — este de 23°, umiditatea de 40%, iar în ultimul vagon se află 36 de pasageri, știți cîți ani are, ce număr poartă la pantofi și ce culoare preferă nepoata șefului de tren?"

— Ia te uită la Pafnutie al nostru! Păi, cine m-a pus s-o angajez pe pupăza aia de secretară? Nu el? sare șeful de cadre. Tovarășe Naftanailă, cu mine nu-i merge, am acoperire... El mi-a dat dispoziție... Pantofi i-a cumpărat tot el, din Noua Caledonie... și trusa de manechiură și alte chestii care, oricît aș vrea, nu pot

să mă dezbrac de caracter să le spun aici...

— Lăsați asta! Auziți: „Dacă ați primi sarcină să mulgeți o vacă, vă simțiți capabili să vă achitați onorabil de această tulburătoare misiune? Atenție: vaca este bălțată, are 323 kg, iar cu doi ani în urmă și-a luxat un picior!"

— Vacă n-avem la secția anexă a întreprinderii! Porci, da! Însă, aici toți am apreciat preparatele de la cantină, mă refer la porcii cu picioarele luxate, sacrificați pentru stare de necesitate! s-a scuzat șeful administrației. Ce-ar vrea să mai mulgem?...

— Fiți calmi, fraților! Uite ce scrie mai departe: „Întîmplător, absolut întîmplător, sînteți cazați la hotel în aceeași cameră cu șeful dumneavoastră. Peste noapte, coboară din pat, se urcă pe pervaz, și — de acolo —, călcînd grațios pe cablul cu fire telefonice, ajunge pe acoperișul clădirii vecine, unde începe să se plimbe copleșit de gînduri. Cum veți reacționa în tot acest răstimp?"

— Bate departe scorpia! oftează doi șefi de birouri. La urma urmei, toți am mers în delegație, iar noaptea am ieșit pe coridoare și am făcut vizite protocolare fetelor de la protecția muncii și C.T.C. Zice că am mers pe acoperișuri așa, sugestiv, să pricepem că ne-am comportat ca niște motani în călduri... Care-i substratul, tovarășe Naftanailă? Ce vrea, frate, de la sufletele noastre?

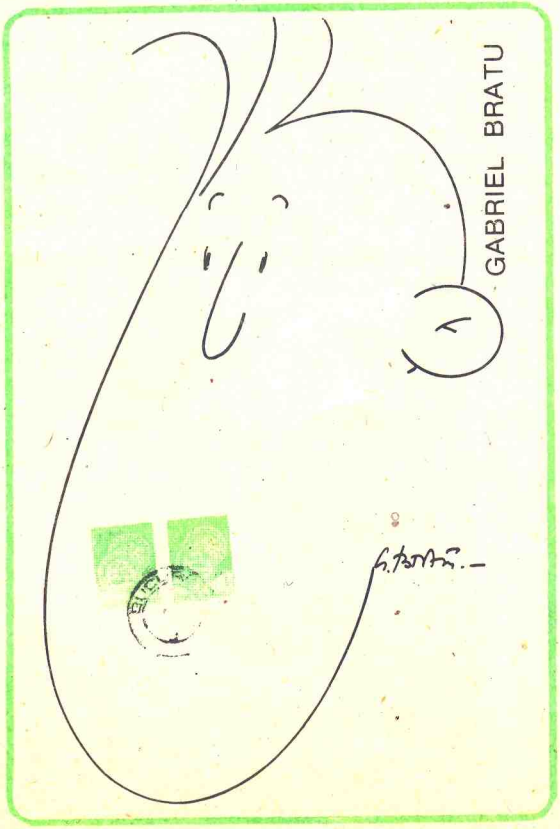

Acțiunea, în sine, era de o stringentă actualitate, destoinicia cu care proliferează amintita specie fiind privită ca o posibilitate reală de satisfacere a cerințelor de proteine ale unei largi pături a populației.

În, mod cît se poate de operativ se constituiră două colective de proiectare care, după ce se văzură mobilizate prin imboldul „tovarăși, dați-i bătaie!", își începură activitatea cu o totală dăruire și cu o atare intensitate încît cei care se învîrteau cu niscai treburi pe lîngă planșetele lor afirmau că au detectat damful specific al creierului încins.

Astfel, produsul, așa cum fusese conceput inițial, păru unora bocciu, destul de șubred și lipsit total de confort, hotărîndu-se imediat ameliorarea substanțială a designului, dublarea și izolarea termică a pereților, placarea acestora cu faianță la interior, mozaicarea pardoselii, vopsirea exterioară a cuștilor în

culori pastelate și prevederea unei instalații electrice pentru iluminatul interior.

Deoarece se impunea ca habitaclul să devină mai ospitalier, se decise imprimarea pe fronton a unor simboluri stilizate, agreate de specie, cum ar fi: varză creață și morcovi și a unor versuri sugestive și cît mai înaripate: „În culcuș durat temeinic/ lepurele-i mai prăselnic".

Pentru noul produs, care cîntărea acum circa șase tone, se formulară mai multe propuneri, vizînd denumirea lui comercială: „cămin tip pentru șoldani", „iepurar generația a doua" sau „boxă autonomă pentru șoșoi", urmînd ca organul în drept să se pronunțe. Se făcu și o calculație de preț care, deși depășea substanțial pe cel anterior, se situa, totuși, sub prețul de vînzare al unei garsoniere confort unu.

O a doua grupă de lucru își concentră

— Aici e-aici! șoptește cu tîlc inginerul șef. Vrea *un cap*, asta-i! Fiți atenți: „Dacă ați fi comandantul unei nave cosmice, iar echipajul ar fi alcătuit din colegii dumneavoastră, și v-ar scăpa o șurubelniță în spațiul interplanetar, pe care dintre ei l-ați trimite s-o caute?" E clar: cineva trebuie *să zboare!* a închis un ochi, semnificativ.

— Aha! s-au dumirit cei prezenți.

S-au strecurat, spășiți, în biroul de la etajul doi.

— Tovarășe director, am reflectat profund, cu ascuțit simț de răspundere: da, noi sîntem vinovați că afurisitele alea de raboteze s-au prăbușit prin tavanul halei de asamblare!

— Măi, oameni buni, cei cu voi, ați înnebunit? a exclamat directorul și s-a făcut palid. Acum v-ați găsit să vorbiți despre... unde-s răspunsurile hazlii, la întrebările din interviu? Poftim, tovarășul ziarist a venit după ele...

În colț, pe un scaun, îi filtra prin ochelari un ins pirpiriu.

— Cum, s-a fîstîcit tovarășul Naftanailă, n-au fost, așa, întrebări semnificative, puse de dumneavoastră?... iar după un îndelungat moment de tăcere, s-a adresat, învins, ziaristului: avînd în vedere aluziile dumneavoastră juste, permiteți-mi să răspund eu la ultima întrebare, aceea cu nava cosmică și spațiul interplanetar! Aveți dreptate, cineva trebuie *să zboare!*

Și-a aranjat cravata, și-a încheiat nasturii la costum, s-a urcat pe pervazul ferestrei de trei stînjeni și, ca un Icar, s-a avîntat în spațiu, către apa cristalină a piscinei.

— Hei, tovarășe Naftanailă, unde pleci? Și de ce prin fereastră? Aici sîntem la etajul doi...

În urma lui, peste platoul incintei, ecoul i-a mai reverberat cîteva secunde angajamentul exprimat prin dreptul etajului întîi:

— Zbor să caut șurubelnița!

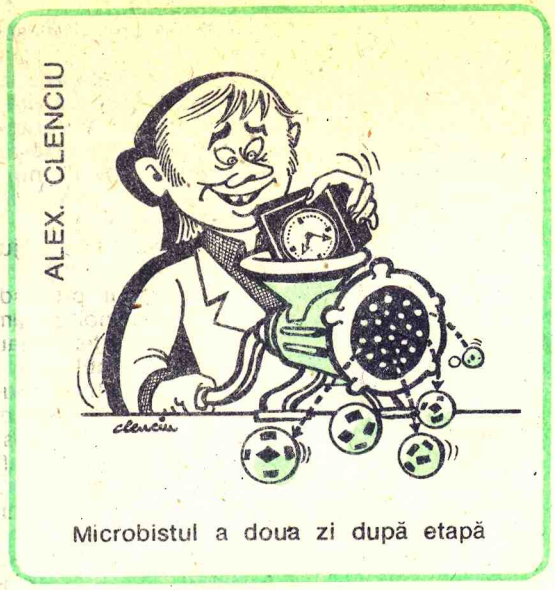

Microbistul a doua zi după etapă

CORNEL UDREA

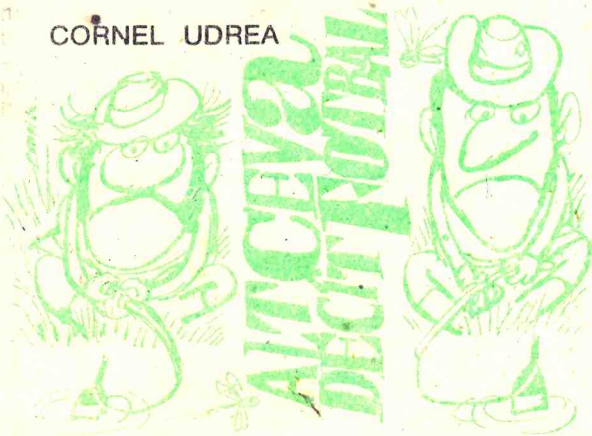

Sfîrșitul săptămînii m-a găsit pe malul lacului, cu undița în mînă, verde din cap pînă în picioare, să creadă peștii că-s vegetație, mai ales că fizicul meu te duce cu gîndul la o trestie care a făcut cură de slăbire. Deci, cizme verzi, pălărie verde, și eu tot frunză verde, că de trei ore mă uitam ca un... ăla la poarta nouă cum pluta stă nemișcată și doarme.

Pe o distanță de un kilometru nu-i nimeni, doar două libelule întoarse din țările calde (dacă astea pleacă, cum pleacă păsările...) care executau picaje și zumzăiau cu motoarele în plin. Liniștea mi-a fost tulburată de sosirea altui pescar care s-a așezat la vreo 10 metri de mine. Nu ne-am privit, nu ne-am salutat, pescarii serioși nu fac așa ceva; chiar dacă nu se dușmănesc, ei sînt prieteni de moarte...

Bucuria mea s-a amplificat cînd l-am văzut că e la fel de meșter, ca și mine, în prinsul viețuitoarelor acelea pe care cei care le-au văzut, le numesc pești. Și meșterul ăsta anonim tot verde, din cap pînă la geanta în care credea că o să îndese scîrbele alea cu solzi. Spre deosebire de eforturile asupra tehnologiei de fabricație, reușind să conceapă o linie conveer, automatizată și parțial robotizată. Nu a fost neglijat nici fluxul informațional, insistîndu-se pe optimizarea acestuia și pe implementarea unor sisteme de prelucrare automată a datelor, inclusiv instalarea unor terminale în cabinetele factorilor de decizie: directorul unității și președintele comitetului sindical de secție.

Dosarul a fost completat cu un studiu de marketing, prin care a fost investigată piața mondială și în care se sublinia că există șanse reale de valorificare a produsului.

La capitolul „concluzii" grupul de elaboratori recomanda realizarea unui prototip care să fie testat la solicitări seismice, precum și la impactul produs de alicele folosite pentru mistreți, trase cu pușca de vînătoare standard de la o distanță de zece metri, apreciindu-se că, în acest mod, produsul ar putea demonstra o calitate corespunzătoare, situată la un nivel mondial mediu și ar oferi condiții de protecție absolută pentru locatari.

Documentația depusă pentru avizare la compartimentul de resort din Centrală a stîrnit o confuzie totală. În referatul redactat de secretarul științific s-a consemnat că produsul nu este dimensionat, probabil, pentru iepuri, ci pentru hipopotami africani supraponderali, iar tehnologia de fabricație, deosebit de sofisticată, e adecvată mai curînd realizării unor motoare „turbo" sau chiar unor rachete „sol-aer". Prețul de cost, în aceste condiții,

depășește de patru ori prețul legal de vînzare și, „drept urmare" — se sublinia în respectivul aviz — „produsul este nerentabil iar noua unitate proiectată ar deveni, încă de la intrarea în funcțiune, bugetivoră". Documentația a primit calificativul „necorespunzătoare", fiind respinsă și restituită atelierului de proiectare în vederea reanalizării.

Din cele ce s-au putut afla ulterior de la responsabilul cu invențiile, rezultă că întregul colectiv de proiectanți a fost trimis, prin rotație, la un curs de reciclarea cunoștințelor cu o durată de doi ani, iar șeful de proiect și tehnologul principal au fost internați de urgență, fiind suspecți de „epuizare neuro-psihică".

bire de mine care păcăneam din pipă... el trăgea vîrtos din țigară.

Crapul ăla de 10 kile, cu care plecasem în cap — vorba vine! — de acasă, însoțit de urările soției care plîngea (rîdea) în șorț, s-a transformat, cu timpul, într-o vietate microscopică din clasa amoeba proteus; mi-am zis că nu-i nimic, chiar dacă mă duc acasă cu purici de baltă, numai să duc ceva.

Întîi am crezut că am halucinații auditive, dar mi-am dat seama că nu e cazul să mă îngrijorez de starea sănătății mele, deși auzeam o muzică funebră. Pe drumeagul lateral, de pe marginea dealului, înainta agale un convoi mortuar. Vecinul meu pescar s-a ridicat încet, și-a pus sculele jos, s-a dus pe marginea drumului și, cu pălăria în mînă, a așteptat pînă a trecut tot convoiul. S-a întors, și-a pus pălăria pe cap și, liniștit, a luat iar bățul în mînă.

Pe mine gestul lui m-a impresionat: iată, mi-am zis, un om sensibil, un adevărat om care, fără cuvinte, a făcut un gest frumos, simplu și adînc. I-am comunicat impresia mea, cu scuzele de rigoare, l-am lăudat pentru această înțelegere în fața ireversibilității. El m-a privit fără să clipească, apoi a rostit scurt:

— D-apoi cum? Treizeci de ani mi-a fost nevastă!

După care a mai pus un gogoloi de mămăligă în undiță...

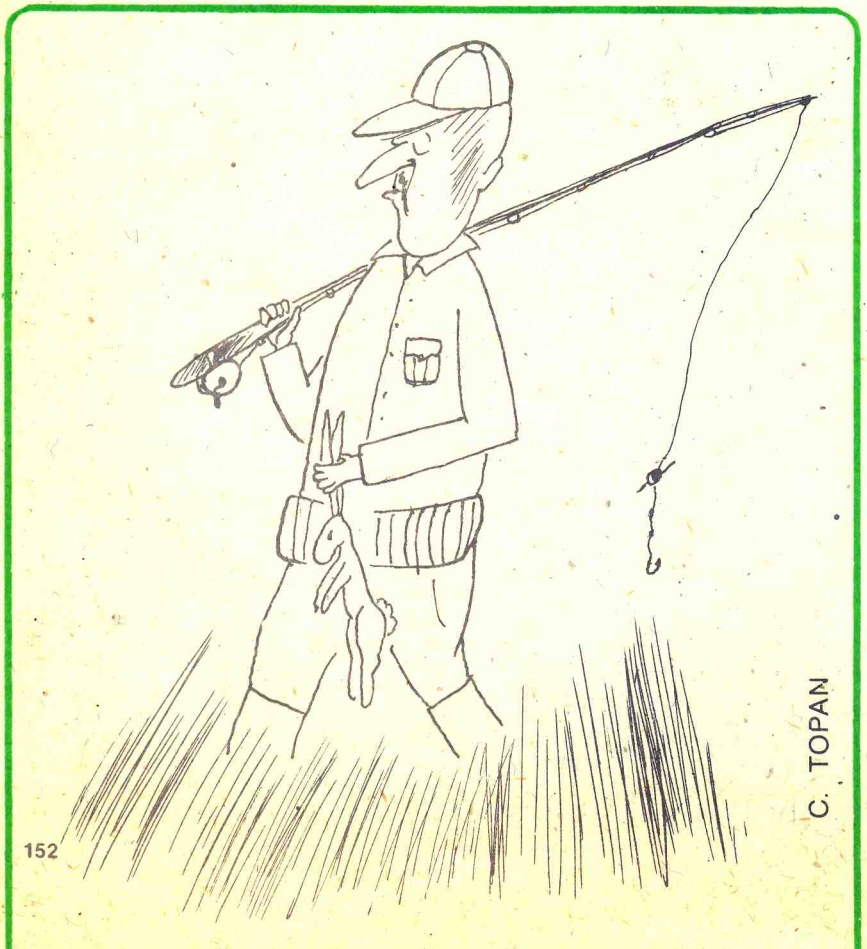

C. TOPAN

C. GAVRILĂ-GAVCO

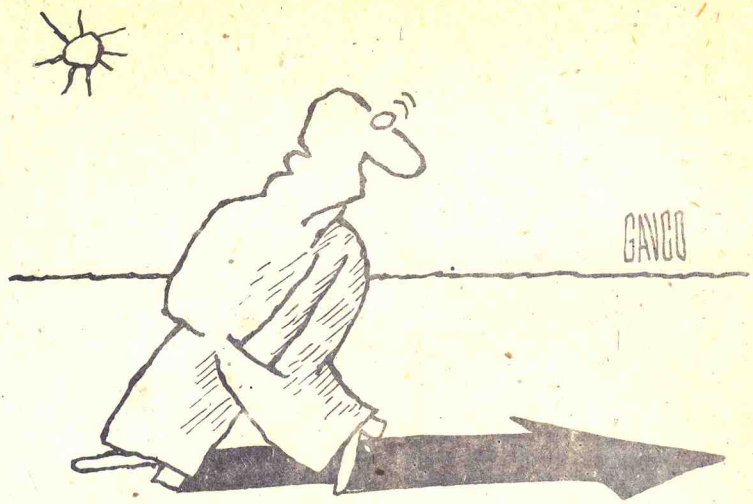

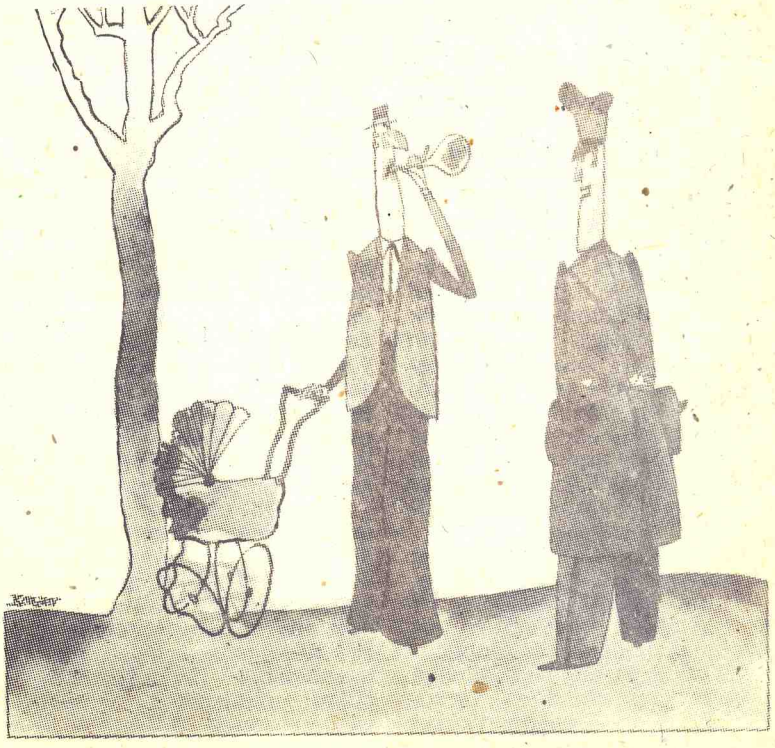

PAVEL BOTEZATU

VARUJAN VOSGANIAN

TRATAT DESPRE CLANȚĂ

În ziua în care tovarășul Miaucă fu zărit cu o clanță în mînă, vorbind singur și încercînd să vîre clanța în crăpăturile pereților, deveni evident că activitatea celui de-al treilea administrator al blocului se sfîrșise. Tovarășul Miaucă fu transportat, împreună cu clanța sa, spre locul unde sînt îndeobște ținuți cei care vorbesc singuri și se încăpățînează să descuie uși acolo unde toți ceilalți văd pereți, loc în care va fi avut cu siguranță prilejul să se întîlnească și cu cei doi predecesori ai săi.

Trebuia găsit un nou administrator. Fu propus tovarășul Arsene, pensionar stagiar, care se eschivă sub motiv că dorește să se bucure măcar o vreme de pensioara sa. Atunci postul îi fu oferit lui nea Pompilică despre care se considera în mod unanim că, avînd în vedere vîrsta sa venerabilă, nu mai are nimic de pierdut. Venerabilul refuză, însă, alăturîndu-se tovarășului Arsene în lipsa justificată de grabă în ce privește trecerea spre tărîmul unde nu există nici durere, nici întristare. Apoi fu propus tovarășul Spiridon, om în putere, care era cît pe ce să primească dar care, în cele din urmă, la rugămințile disperate ale soției și ale celor trei copilași, acceptă la rîndul său să refuze. Iar alte propuneri nu se mai găsiră. Amintirea celor trei administratori se dovedi mai pioasă decît spiritul de sacrificiu al locatarilor.

Dar iată că într-o bună zi, în apartamentul de la etajul al doilea, se mută tovarășul Miloagă. Sile de la patru își dădu cu părerea că trebuie acționat imediat cu propunerea, pînă cînd respectivul Miloagă nu se va fi lămurit cum stau lucrurile. O delegație reprezentînd toate palierele se înfățișă numai zîmbet la ușa tovarășului Miloagă, întinzîndu-i din partea locatarilor reuniți cartea de imobil. Miloagă, încurajat de zîmbetele pînă la urechi ale locatarilor, acceptă, plin de emoție. Sile se grăbi să-i strîngă mîna în palma sa lată ca o cazma, marcînd astfel momentul ungerii sale în funcția de administrator.

Următoarele zile trecură în liniște. Locatarii considerară că au fost îndeajuns de amabili cu ceea ce se cheamă, în mod obișnuit, un administrator, astfel încît începură prin a-l ignora, răspunzîndu-i cu răceală la salut. Tovarășul Miloagă, însă, continua să-și ridice pălăria în dreapta și-n stînga, cu nețărmurită politețe, întrebînd pe toată lumea de sănătate. Sile găsi că tovarășul Miloagă e cam bleg și cu toții consimțiră că era exact omul care le trebuia.

Dar toate bune pînă într-o zi. La avizier apăru un afiș pe care locatarii, strînși ciopor, nu-l înțeleseră la prima vedere. Suna cam așa: „Sîmbătă, ora 17, ședință de bloc. Prezența este facultativă". În cea de-a doua propoziție bănuiră o cumplită amenințare: pînă cînd Prigorie de la garsoniere explică precum că facultativ înseamnă ceva cam ca la facultate, adică cine vrea vine și cine nu vrea, nu. Locatarii se priviră încurcați în fața acestei situații inedite. „Nu răspundeți la provocări!" hotărî Sile. Astfel încît la ora hotărîtă, tovarășul Miloagă aștepta singur și zadarnic.

Locatarii căutară plini de satisfacție primele semne de nervozitate ale noului administrator, care totuși continuă să surîdă amabil la toată lumea. Luni de dimineață apăru un nou afiș pe care locatarii se repezîră să-l citească. Însă departe de a fi satisfăcuți, rămaseră consternați citind următoarele: „Administrația își cere scuze pentru a fi fixat ședința la o dată și la o oră atît de nepotrivite. Ședința se va reprograma la o dată stabilită de comun

POMPILIU DUMITRESCU

acord cu toți locatarii. Încă o dată, vă rugăm să primiți scuzele noastre!"

Unii găsiră în aceste cuvinte o remarcabilă politețe. Alții, în frunte cu Sile, bănuiră o provocare. Ceea ce impunea mai multă vigilență.

Trecură iarăși cîteva zile liniștite. Într-o bună zi, la avizier apăru o nouă hîrtie. Iată ce scria: „Duminică, cel mai devreme la orele opt, locatarii sînt invitați la amenajarea spațiului verde". „Cel mai devreme la orele opt..." repetară locatarii, privindu-se încurcați, „Nu răspundeți la provocări!" hotărî Sile. Astfel încît la orele opt, ca și la orele doisprezece, în afara tovarășului Miloagă care săpa, zîmbind politicos, parcelele din fața blocului, nu se mai ivi nimeni.

Noul administrator nu dădu nici un semn de supărare. Totuși, locatarii nu-și făceau probleme. Se apropia ziua cînd trebuiau plătite restanțele de la întreținere. Tot așteptînd, în cele din urmă tovarășul Miloagă se văzu nevoit să bată din ușă în ușă pentru achitarea lor. „N-am bani!" declară coana Griviță, de la unu, proțăpindu-se în ușă, cu mîinile în șolduri. „Nu-i nimic, zîmbi tovarășul Miloagă, cu amabilitate. O să-mi dați luna viitoare și pentru luna asta". „Da, se sumeți coana Griviță, da' s-ar putea să n-am bani nici luna viitoare. Ce te faci atunci?" Era întrebarea ei preferată. Întrebarea care îi stîrnise tovarășului Miaucă atașamentul nețărmurit față de clanță. Dar Miloagă zîmbea netulburat: „Nu-i nimic. O să-mi plătiți cînd o să aveți..." „Da' dacă n-o să am niciodată?!" își ieși din sărite coana Griviță. „Nu-i nimic, zîmbi Miloagă, o să-mi dați atunci..." Coana Griviță trînti ușa, sufocîndu-se de indignare și declarînd vecinelor ascunse după ușă: „La ăsta nici o grijă să se țîcnească. E țîcnit de-a gata!" Oricum, calmul tovarășului Miloagă ajunse să-i scoată din sărite și pe ceilalți. Ba chiar unii acceptară să plătească întreținerea numai ca să nu-l mai vadă zîmbind atît de enervant.

Sile simți că lucrurile iau o întorsătură neplăcută. Se hotărî să aplice lovitura de grație. Astfel în-

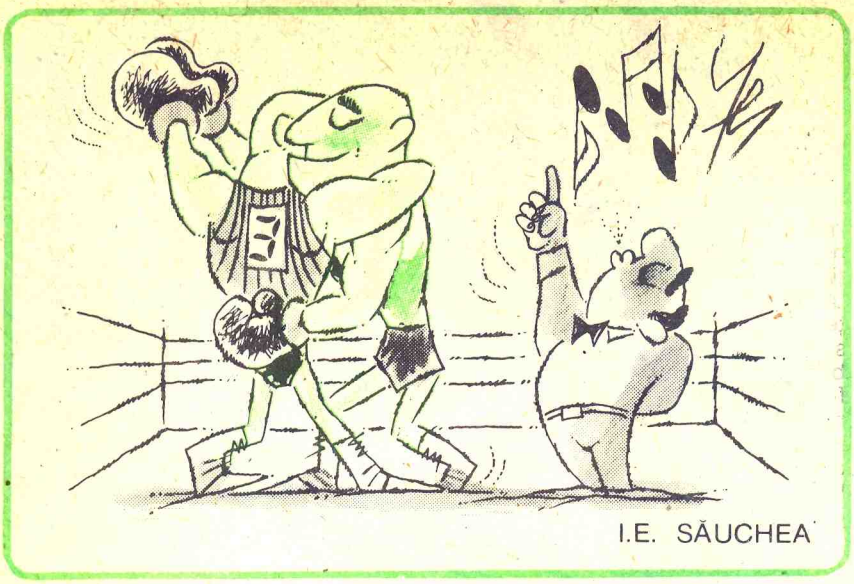

I.E. SĂUCHEA

cît, în prima duminică, în jurul orelor patru după-amiază, se îndreaptă, cu covorul său persan făcut sul pe umeri și cu cogeamite bătătorul spre terenul din spatele blocului. Își așează covorul, își scuipă în palme și, privind sadic ferestrele de la etajul doi, își făcu vînt. Dar încremeni, căscînd ochii la o pancartă proaspăt pusă de administrație pe locul acela. Suna cam așa: „Bătutul covoarelor — o activitate binevenită oricînd!". Era prea de tot. Sile aruncă bătătorul, smulse pancarta și, agitînd-o într-o mînă, năvăli pe scări. Locatarii crăpară ușile, uitîndu-se după el și neîndrăznind să-l întrebe nimic. Cei mai curajoși și apoi ceilalți se ițiră pe scări, urmîndu-l. Sile se proțăpi în fața ușii administratorului, înțepenind cu degetul pe sonerie. Stătu astfel pînă cînd Miloagă deschise ușa, privind nedumerit atîta lume adunată.

— Ce-i asta, tovarășe administrator?! răcni Sile, băgîndu-i sub nas pancarta. Cine-a scris așa ceva?

— Eu..., zîmbi Miloagă, politicos.

— Păi așa ai dumneata grijă de liniștea oamenilor muncii? întrebă Sile, privind în jur și căutînd aprobare. În felu' ăsta ne respecți dreptul la odihnă?

— Știți, se scuză Miloagă, n-aș fi vrut să vă simțiți vinovați bătînd covoarele la ore nepotrivite...

— Așa?! făcu Sile. Ei află, dumneata, că în blocul ăsta nimeni nu bate covoarele la ore nepotrivite!

Drept care rupse pancarta, aruncă bucățile pe jos și sări pe ele pînă le făcu fărîme.

— Vă sînt recunoscător, spunea Miloagă în tot acest timp, pentru exemplul de atitudine civică...

— Recunoscător, ha? îl întrerupse Sile. Da' mie dă-mi voie să nu fiu recunoscător! Pentru că, dacă-mi permiți, vreau să te întreb, de ce nu ne dai voie, tovarășu', să venim la ședințe? Ce vorbă e aia, facultativ sau cum îi zice?

Se auziră cîteva murmure de aprobare. Sile continuă, încurajat:

— Eu vreau să viu obligatoriu la ședințe. De ce nu mă lași să viu obligatoriu la ședințe?

Miloagă nu găsi răspuns.

— Da' la muncă voluntară, continuă Sile, dezlănțuit, de ce nu ne chemi ca oamenii dimineața, devreme, și ne lași să venim de capul nostru, ca să nu mai înțeleagă nimenea nimica?

— Întreabă-l și de ce nu vrea să ne ia întreținerea, sări de colo coana Griviță. Ca să ne trezim într-o bună zi dați afară din cauza dumnealui!

— Așa! întări Sile. Noi n-avem nevoie de politețurile dumitale. N-o să răspundem la provocări. O să-ți arătăm noi ce înseamnă niște locatari model, cu ședințe model și convocatoare făcute ca lumea! Se întoarse către restul asistenței: Mîine după-amiază, ședință! Cine nu e prezent, o să aibă de-a face cu mine!

A doua zi, camera administrației era tixită de lume. Nu lipsea nimeni, începînd cu șoimii patriei și terminînd cu nea Pompilică, rezemat în ciomag. Zarzăre de la trei, care era șofer la ITB, se abătu de pe traseu și parcă mașina în fața blocului, venind în ultimul moment. Cei cîțiva călători care se nimeriseră în autobuz asistară de asemenea la ședință ca invitați. Discuțiile fură aprinse și principiale. Ca urmare, toți locatarii plătiră restanțele la zi. În săptămîna următoare săpară tot ce se putea săpa în jurul blocului, însămînțînd legume și fructe. În după-amiaza zilei de duminică, Sile personal păzi cu strășnicie bătătorul de covoare, dînd astfel o ultimă și usturătoare lecție tovarășului Miloagă, administrator irresponsabil.

În cele din urmă locatarii conveniră că prin comportamentul lor ireproșabil au fost prea aspri cu administratorul Miloagă. În semn de iertare îl invitară să-i însoțească în vizita pe care hotărîseră să i-o facă la spital pacientului Miaucă, fost tovarăș și fost administrator. Miloagă acceptă politicos, și reprezentanții blocului, în frunte cu Sile, se prezentară în ziua de vizită în salon. Cînd îi văzu, pacientul Miaucă se schimonosi de parcă ar fi văzut vîrcolaci și dădu să se arunce pe fereastră. Din fericire cămașa pe care o purta nu era pe măsura sa, strîngîndu-l puțin la coate și la umeri, astfel încît se reuși recuperarea sa. După cîteva injecții bine simțite, Miaucă se potoli, întreținîndu-se cordial cu vizitatorii săi. Coana Griviță îi oferi prăjituri iar Zarzăre îi puse pe noptieră cîteva tratate de administrație cum ar fi A.B.C.-ul administratorului de bloc, Administrația romană în Dacia, Administrarea medicamentației în bolile esofagului ș.a. Momentul cel mai emoționant al întîlnirii fu acela în care Sile, cu ochii în lacrimi, oferi bolnavului o clanță nouă, admirabil împodobită și suflată în argint. În schimb, pacientul Miaucă dădu succesorului său clanța cea veche. După acest emoționant schimb de clanțe se despărțiră. Sile coborî treptele ținîndu-l de braț pe administratorul Miloagă într-o proaspăt înfiripată afecțiune. Pe trotuar își întoarseră cu toții privirile și făcură semn pacientului Miaucă, cel care, în semn de rămas bun, își flutura de la fereastră clanța.

Desene de V. TOMULEȚ

CATRINEL DUMITRESCU

Violonistul ION VOICU

MIRABELA DAUER

T. PALL

GEORGETA VIȘAN

SIMȚUL RĂSPUNDERII

Clocotea Zmeu. Îi fierbeau creierii de-atîtea gînduri și-i zvîcneau tîmplele. Simțul răspunderii îi apăsa umerii: trebuia să ia o hotărîre. Odată luată, și-o schimba cu repeziciune, de teama subalternilor. Aveau ei un fler anume în a o ghici. Se citea pe fețele lor. Cînd radiau de fericire, cînd se întristau.

— „Să mă duc... să nu mă duc, ...“ repeta obsedat. Stomacul îi era numai crampe; o durere cumplită forță hotărîrea.

— Mă duc. Dar disciplina??! Ei bine, nu mă duc. Aici stau. Boala mea — subție privirea spre subalterni — îi bucură; îi simt. Ce bine le-ar prinde absența mea... Nu mă duc **mîine** la spital. Am simț de răspundere, am subalterni cu probleme... Ce, să și le rezolve mîine, pe timpul serviciului? De-aia nici nu mi-am luat concediul de odihnă în ultimii ani. Cine să-i urmărească? Cine să-i controleze? Cine să-i...

Răsfoi carnetul de pe birou. În el nota zilnic problemele curente ale subalternilor pe ore, minute, secunde... În el zăcea simțul răspunderii lui de șef.

Cîteva file zburară spre biroul Lolei. Glonț, țîșni după ele, și-n poziție de patruped vînă filele. Pipăi podeaua înfrigurat, și-un tremur de bucurie-i făcu să tremure barba și buzele de gelatină.

Vru să se ridice, se dezechilibră și-ajunse în brațele Lolei. Zmeu se smuci furios. Nu se aștepta la așa tupeu.

— Ce faci, tovarășă, mă privești sașiu în timpul serviciului?

— Ai dreptate, șefu', ce mi-o fi venit? se miră spășită.

Ah, un pumnal îi tăie respirația și, palid, se rezemă de biroul Lolei, bolborosind:

— Plez... plezn... pleznesc!

— Nu plezni, șefu'! se sperie Lola.

— Las' că nu plesnește! interveni Mitoi.

Mitoi, al doilea și ultimul subaltern, mesteca, plescăia, își sugea dinții din față, își observa psihologic șeful și iar se avînta spre tartine c-o poftă nebună.

— Nu plezni!,,, continuă Lola alertată.

— Află că pleznesc de sănătate, să știi! Ai ceva împotrivă? Nu prea mă vezi cum trebuie.

— Depinde, sînt puncte de...

— Pune-le și tu în lucrare. Eu nu pot. Nu vezi că sînt... Treaba mea cum sînt. Dar nu asta vroiam să-ți spun. Ziceai anul trecut — consultă carnetul — să-ți dau învoire pentru a-ți schimba lentilele. Că ce e acolo o oră, două, din timpul serviciului? Merită, ca să mă vezi mai bine, nu?

— Le-am schimbat, șefu', nu se vede?

Îl măsură sașiu pe sub sprîncene, lucru ce-l scoase din sărite și-i smulse Lolei ochelarii de pe nas. Îi probă de cîteva ori. Nu, nu vedea cu ei și el doar avea vederea bună. Deci, nu-i schimbase, îl mințea. Se prefăcu a-i da crezare și-i îndesă cu plăcere pe ciotul ei de nas.

— ...Mda, dar acum se poartă fumuriu, și cum ești tu la modă și-n privire... poate ți-i schimbi mîine, cînd mă... Treaba mea ce fac **mîine,** că nu-mi dictează mie subalternii...

Zadarnic nega Lola. Disprețul șefului o-nvăluia de peste tot. Nici măcar n-avea simțul răspunderii să-i spună: „—Șefule, vezi ce faci cu mine, că mîine lipsesc 5 ore. De un an de zile aștept ziua de mîine.“

— Ei bine, nu mă duc la nici un spital! își spuse doar pentru sine Zmeu.

Încăperea se roti lent, apoi morișca-l prinse-n roata ei nebună. Mițoi îl opri din căderea. Grijuliu îl depuse pe un scaun în fața tartinelor, după care continuă să mestece, să plescăie și să-l observe... „psihologic“.

Zmeu saliva, îi urmărea dumicații, înghițea în sec, făcea ochii cît cepele.

— Ești cam bulimic, dragule, pe cînd eu... adică pe undeva, ...roti palma în jurul stomacului.

— Ești bolnav, îl compătimi cu fălcile umflate.

— Din contră, mă simt excelent, excelent, tinere, sfarm pietre, dărîm munți. Da' ia spune-mi tu mie, cînd ai întîrziat ultima oară?

Mițoi se-necă și Lola-i trase un pumn după ceafă.

— Ce faceți?!!! Vă bateți pe timpul serviciului?! urlă scos din fire Zmeu.

MIRCEA ȘONCUTEANU

Deschise carnetul și notă în el o sancțiune să-i usture.

Un dumicat sări din malaxorul dinților. Mițoi îl recuperă stîngaci, și-l strecură hoțește-n buzunar. Zmeu nu-l scăpă din ochi.

— Cînd ai întîrziat ultima oară? Stai, nu-mi spune, în mai și-n octombrie; două minute, frunzări carnetul.

— Exact, șefu', știi, penalizarea aia...

— Bioritmu', dragule, bioritmu'... „Precis întîrzie **mîine.** Mîine începe luna mai. Nu mă duc la spital. Cine să-l ardă la bioritm?. Și... ce-ai de gînd să faci **mîine?**

— Mă-nsor a treia oara, mestecă imperturbabil.

— Pe timpul serviciului???

Nu mai rezista. Amețeala-l cuprinse din nou, sudoarea-i șiroia pe frunte, și cu bruma de puteri strînse carnetul la piept. Leșină.

Se trezi sub șocul unei tartine, plimbată de Mițoi pe sub nasul lui.

— Gata, nu mai merge așa, te ducem la spital, hotărî Mițoi.

Zmeu îl îndepărtă fără vlagă urmărind tartina.

— Vreți să scăpați de mine? V-ar place. Nu mă duc niçăieri. Cînd pisica nu-i... șoarr...

— Șoarrr...

Lola încercă să-l imite. Zîmbetul diavolesc pe obrazul lui Zmeu îi tăie avîntul.

— Și tu ești bolnavă, nici nu mă vezi cum te văd și cum mă vezi, i se învălmăși mintea. Și tu ești slab la bioritm, îl fixă pe Mițoi. La spital cu voi. Nu mă internez fără voi. Cum o să vă las singuri.

Înhață tartina și-o mestecă fulgerător.

— Nu, șefu', noi te ducem numai, protestă Mițoi.

— Gura!!... Vă internați cu mine!

Mitoi și Lola schimbară priviri complice. Își strînseră dosarele de pe birouri, fără chef. Trînteau sertarele-n dușmănie și tot ce se putea trînti. Zmeu îi urmărea contrariat.

— Nu acuuum!!! Nu acum pe timpul serviciului! MÎINE!!

Subalternii jubilară. Mai aveau o șansă, n-aduce ceasul ce-aduce... **mîine...**

— „Și dacă m-adoarme cînd mă operează de viu? Cine-o să stea mîine cu ochii pe ei?"îl săgetă gîndul și începu să tremure...

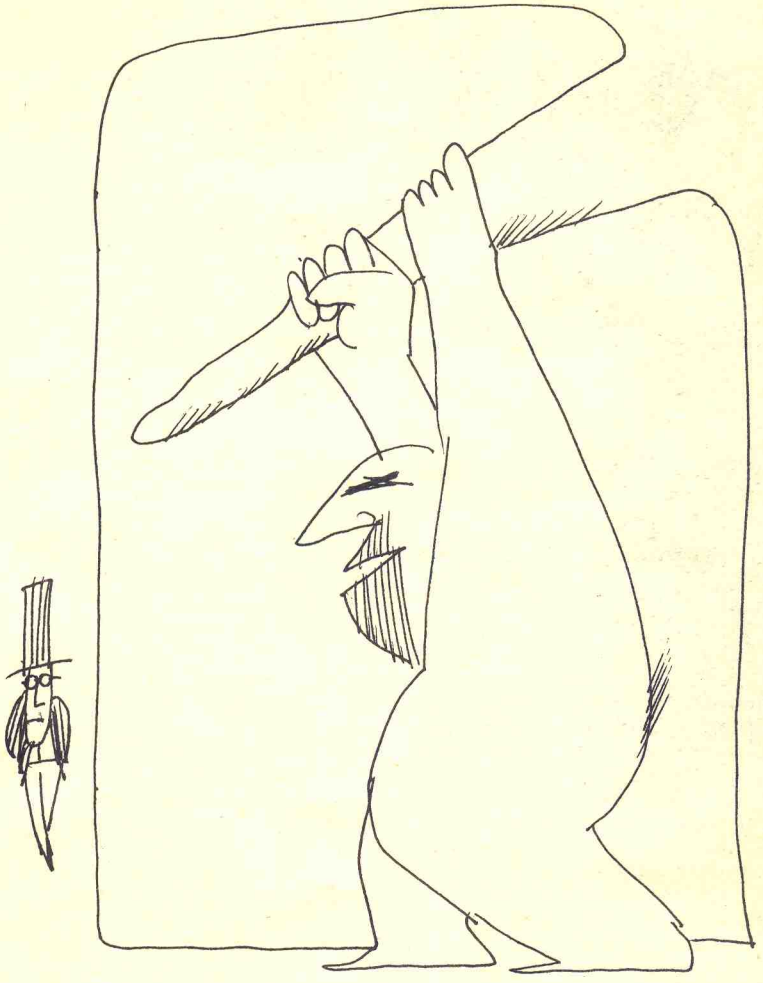

HORAȚIU MĂLĂELE

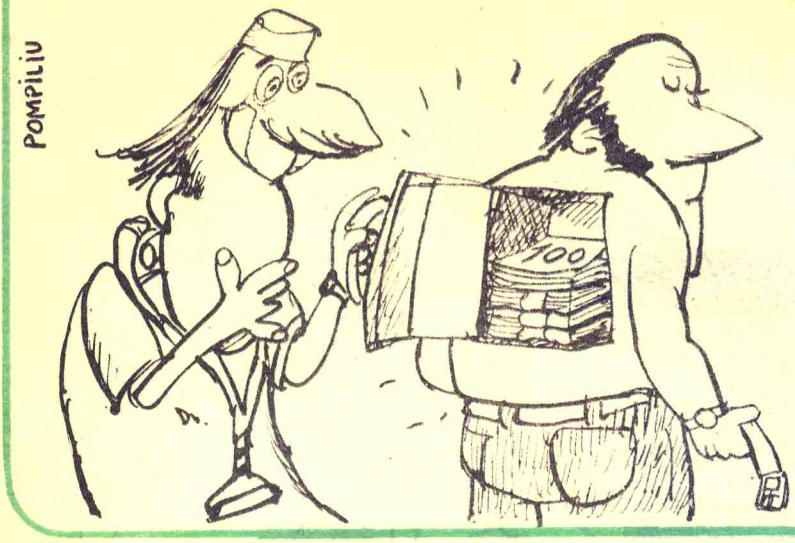

SERGIU SIHARU

Un strănepot scrie Bunicului Hipocrate

Ție, bătrîne Hipocrate,
Ți-am dedicat aceste rînduri;
Spre tine, primul meu confrate,
Înalț în zbor un stol de gînduri!

Intrat cu zeii-n nemurire,
Olimpul veșnic te sorti
Să ne transmiți prin moștenire
Și arta de-a tămădui.

Adus-ai știința ta în temple,
Ne-ai învățat și chirurgie,
Ne-ai arătat prin vii exemple
Că și blîndețea-i terapie!

O, cît te-ai minuna de tare,
Tu, primul dintre sacerdoți,
Dacă-ai putea, din întîmplare,
Să-ți vezi iluștrii strănepoți!

Să vezi aparatura nouă
Și stirpea ta calificată,
Tu, care te-ai spălat cu rouă
Și-ai operat cu-n stei de piatră!

E drept, ici-colo-ai mai vedea
Și lucruri oarecum bizare,
Fiindcă, vezi tu, pe vremea ta,
N-aveai atîtea... angarale!

N-aveai bolnavi să te ia cu-asediu
În timp ce-n tihnă sorbi o cafă,
Cu cererile de concediu:
Pe-atunci... nu exista parafă!

Cu circa nu te prea-ncurcai.
De ușier, nici pomeneală!
„Per pedes" pe teren porneai,
N-aveai... Catîrcă personală!

Egali, indiferent de grad
Și bazileul și calicul!
Tu nu făceai discriminări,
Că... nu se inventase plicul!

Precum observi din cele spuse,
Bătrîne tată Hipocrate,
Virtuțile-ți de mult apuse,
Par azi, ne ierți, cam... perimate!

Îți înțelegem consternarea
Și sentimentul de mînie.
Legitimă ți-o fi stupoarea,
Dar în Olimp... ușor ți-e ție!

AUREL STORIN

LA GĂVANA

Într-o căsuță din Găvana
Mi-am băut sufletul
Cu cana...
Avea cana...
Avea un gust de pădure prin care
Treceau șosele de-asfalt,
Și stelele urcau înalt,
Ca niște funiculare...

Ne-am adus aminte de toți:
Nici un prieten n-a fost uitat:
Și-n sufletele care s-au inculat
Am intrat și acolo, ca niște hoți...

Seara mirosea a căpșuni,
La televizor cînta nu știu ce fată,
Și vinul era desuet și sincer și bun
Cum erau poeții
De-altă dată...

HORIA GANE

LUPUL ȘI IEPURELE CURAJOS

S-a trezit mai cu un pas,
iepurele mai cu-o brîncă,
lupului direct sub nas:
„Gata! Ăsta mă mănîncă...

Cum să fac să nu îmi rup,
viața între colți și gheare?
După cîte știu, un lup
are-o poftă de mîncare!

Ce-ar fi să întorc eu rostul
fricii? Fie-orice cu mine,
tot o fac pe curajosul!"
– Cîine! Nu ți-ar fi rușine?!

Ce-ți faci părul perie,
ce, crezi că mă sperie?
Și în gînd: „Poate ajung,
să-l și bat, dacă-l alung."

Măi, măi... Lupul stă-n declin:
„Ăsta-i prost și nu oleacă!
Ia să mă prefac puțin
că mi-e frică... Ce-o să facă?

În avînt și la atac,
iepurele-și dă în plus:
– Numai cît să vreau și-mi fac
între colții tăi culcuș!

– Dacă ții neapărat...

Ceea ce s-a și-ntîmplat.

IOSEF TOTH

PROBLEMA BORDURII

Pe șoseaua care leaga comuna Samulastra de Văile Mari, drept în fața casei mele, dintr-o autobasculantă care circula nu prea regulamentar, au căzut cîteva borduri și dale din beton.

Așa ne-am pricopsit drept în mijlocul drumului cu materiale pentru pavaj.

Nea Tică, vecinul de peste drum, a bătut la poartă dis-de-dimineață și, anunțîndu-mi surpriza, a convocat de urgență comitetul de stradă să chibzuim împreună ce-i de făcut.

Cu prilejul acesta cineva a remarcat că, decît să stăm la taifas toată ziua, mai bine am pune cu toții mîna și am trage bordurile mai la o parte, să nu încurce circulația. Dar fiecare și-a adus pe loc aminte că suferă de discopatie și a lăsat pietrele la locul lor.

După ce am mai sporovăit noi preț de vreo oră, nea Tică s-a gîndit că ar fi bine să întreprindă ceva. S-a dus repede acasă și, într-un sfert de oră, a ieșit în drum cu o pancartă pe care scrisese „Ocoliți pe dreapta!" Adică mașinile să circule pe trotuarul din dreapta, pe cel din fața casei mele. Ce-i drept, asta nu mi-a convenit și tocmai voiam să schimb inscripția, cînd observai că dintr-un binecuvîntat spirit de contradicție, șoferii circulau dinadins pe trotuarul din stînga. Ba unul a mers chiar atît de departe, încît i-a pus la pămînt gardul lui nea Tică.

Nu pot să susțin că lucrul a rămas neobservat de vecinul meu care, în timp ce aduna plin de entuziasm rămășițele pămîntești ale gardului, a

VICTOR IOAN DRĂGAN

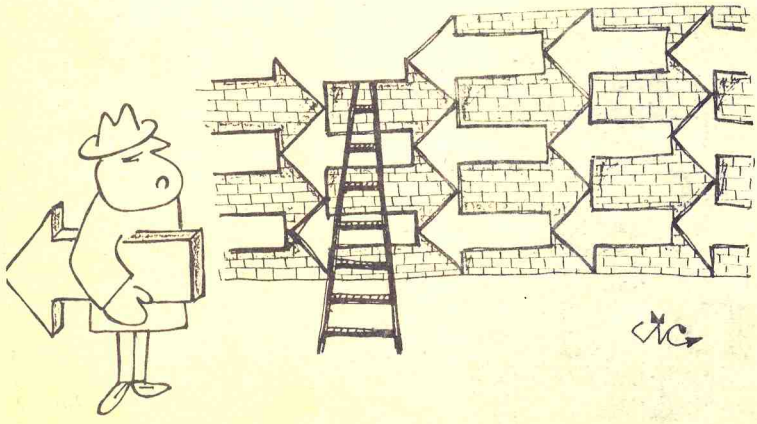

meditat profund la următoarea mișcare: A șters cu vopsea inscripția: „Ocoliți pe dreapta!" și, altruist, a scris: „Ocoliți pe stînga!". Povestea cu capra vecinului.

A doua zi, mi-am strîns și eu îndurerat ceea ce-mi mai rămăsese din gard, sub privirea atentă și binevoitoare a lui nea Tică, gîndindu-mă că trebuie să prind neapărat momentul prielnic, ca să schimb blestemata de pancartă. Și am schimbat-o. Apoi a schimbat-o vecinul, și iarăși eu, și iarăși el, și tot așa pînă s-a ales praful și de curtea mea și-de-a lui, astfel că, acum autovehiculele amenințau să circule fără oprelişte prin prispele noastre.

Situația nu mai putea dăinui. M-am dus la nea Marin cantonierul și i-am cerut să ia de urgență măsuri pentru ridicarea materialelor de pavaj. Cantonierul a venit de îndată la fața locului, dar neputînd să le mute, că știți și dumneavoastră cît de grele sînt dalele și bordurile, a împlantat provizoriu un nou anunț: „Nu depozitați materialele de pavaj aici!"

Parcă a dat foc. Acum se întreceau toți șoferii, care mai de care, să lase măcar o bordură în locul de interdicție. La scurtă vreme, din cauza imensului morman de materiale ce se adunase, mi-a fost imposibil să-l mai văd pe bunul meu amic și vecin, nea Tică, darmite să mai comunic cu el.

Și bordurile și pietrele de caldarîm și dalele au continuat să se adune munte, pînă cînd mi-a venit o nouă idee. Salvatoare de astă dată. M-am ascuns în ce mai rămăsese din casă și, o zi întreagă, am meșterit un nou anunț, mare și citeț: „Depozit de materiale pentru pavaj". Am înfipt anunțul cît mai la vedere și, în două săptămîni, datorită binecuvîntatului spirit de contradicție de care am mai amintit, șoferii au curățat șoseaua ca-n palmă.

Acum, nea Tică tînjește după frumoasele zile cînd ne întreceam cu modificarea pancartelor de circulație și, cum am înțeles din discuția ultra secretă pe care a avut-o aseară cu gineri-su, care-i și el șofer, mîine în zori o să convoace iarăși comitetul de stradă pentru că e posibil să rediscutăm problema noilor borduri care, în mod cu totul întîmplător, vor fi pierdute în cursul nopții de o autobasculantă „necunoscută".

Ocazia nu trebuia ratată!

REMI TICĂ

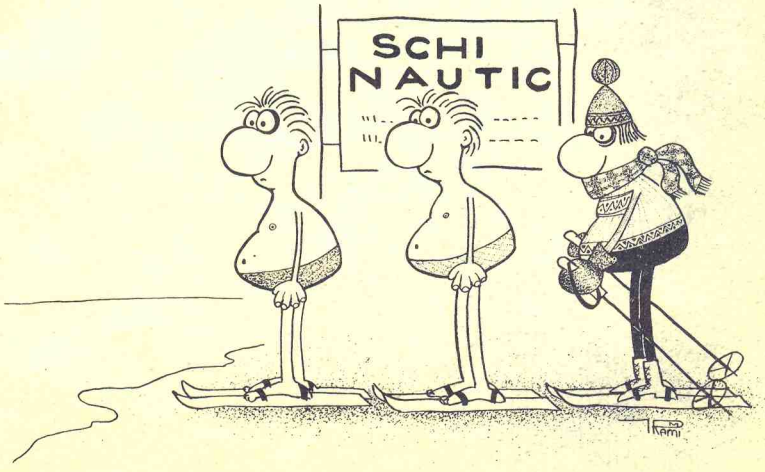

O. COVACI

INEDIT

ȘTEFAN TROPCEA

CATRENE POSTUME ALE „LUPULUI SINGURATIC"

Unui absolvent întîrziat

Nouă și cochetă,
Diploma-i de școală
Pare-o etichetă
Pe-o cutie goală.

Unui adversar

Cer iertare,
Și-nchei sfada,
Pielea-ți tare
Mi-a frînt spada.

Cinicul

Avid după parale
Și cinic între cinici,
El vinde plicuri goale
În hol la policlinici.

Observație

Pentru ca să aibă
Banii ce se duc,
Unii trag la șaibă
Alții la ciubuc.

Veșnicul rest

Ieri, un șef de unitate
Își manifesta protestul:
După ce le dai de toate
Unii mai pretind și restul.

Lui Gheorghe Zanc,
la romanul „Cădere liberă"

Cartea-i îndelung lucrată.
(Poate fi o mîngîiere);
Nu știu liberă-i, forțată,
da-i teribilă cădere!

Lui Marin Sorescu,
la romanul „Trei dinți din față"

E un roman ce se citește
în viteză;
Un singur lucru îi lipsește:
o proteză!

VASILE LANGA

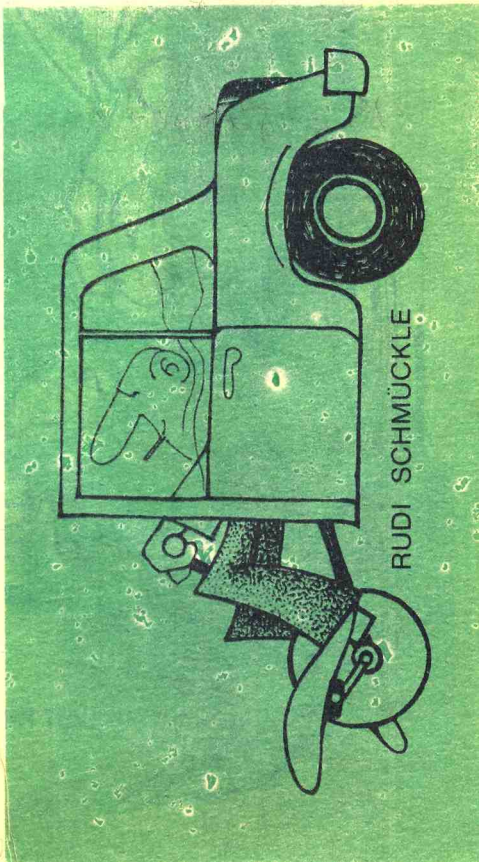

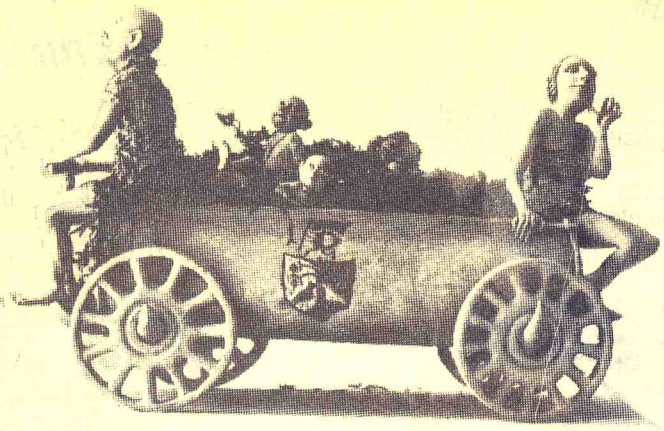

ILEANA BENCZEDI

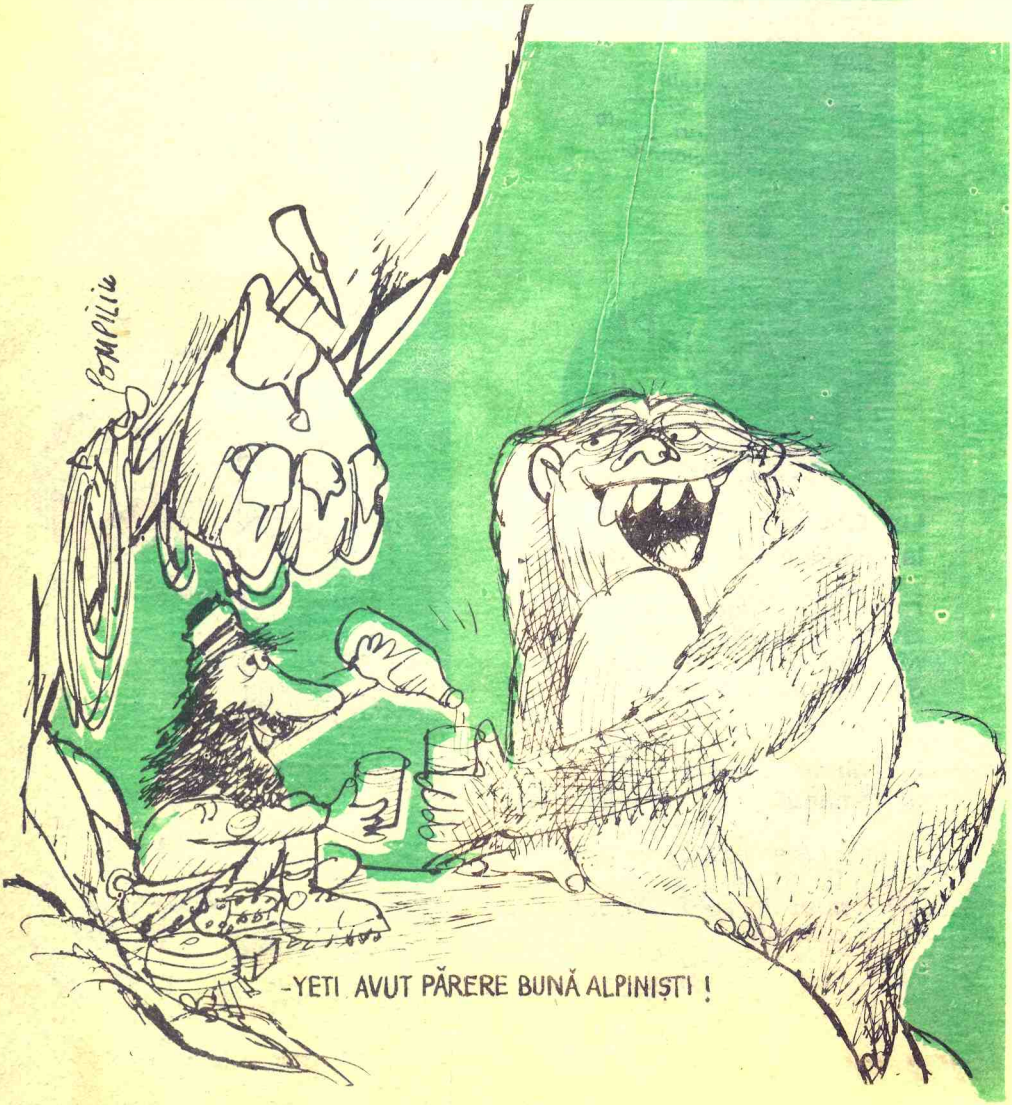

ÎNTRE SAT ȘI ORAȘ

EPIGRAME

Fiii satului

Se-ntorc acasă cei plecați,
Pe-ai lor emoția-i înecă,
De la oraș vin învățați
Proviziile să-și refacă.

Basme

– O, Cosînzeano, ce năpastă
S-ajungi a zmeului nevastă!
Cu ce ți-ai deturnat destinul?
– Cu funcția și buletinul.

MIHAI TEOGNOSTE

Justificare

Analizînd restanțele de plan
Ei au găsit pe dată un motiv:
Dau înapoi spre a-și lua elan
În fața unui „salt calitativ".

Opinie

Părerea mea nu-i logică oloagă
Și nici tangențe n-are cu minciuna:
Susțin că-i una să-ți lipsească-o doagă
Și altceva cînd ai rămas într-una!

VASILE VAJOGA

ALEX. PECICAN

EUGEN TARU

A. POCH

FABULĂ GRAFICĂ
„DE-A ȘOARECELE ȘI PISICA"

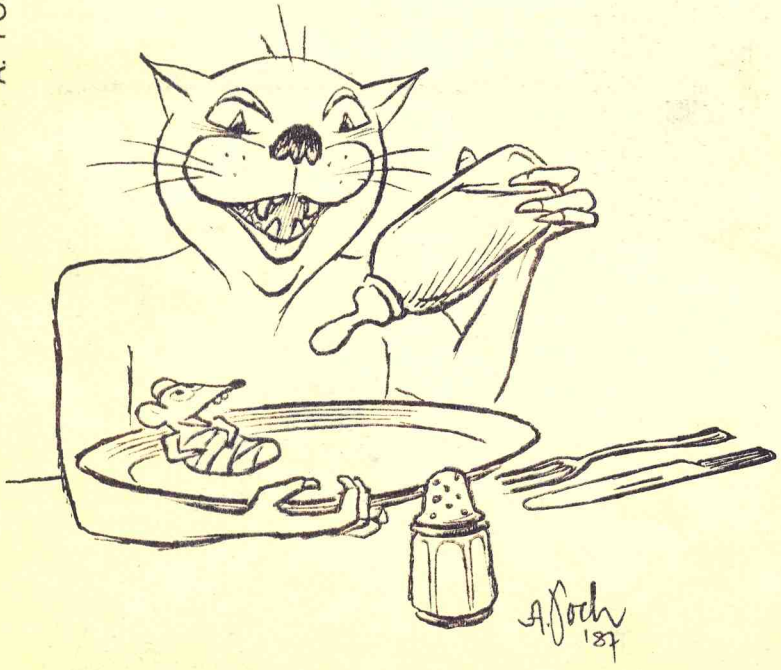

— HAI PAPĂ, PAPĂ TOT CA SĂ TE FACI MARE!...

INEDIT

DIMITRIE JEGA

Zicători și proverbe sofisticate

Calul cu stăpîni, la rînd,
Totdeauna e flămînd.

Decît nicovală-un an,
E mai bine-o zi ciocan.

Nu-i nici asta cu dreptate:
Vaca face, oaia pate.

Cînd nu-i nici resteu nici jug,
Bou să fii-nu tragi la plug.

Bolilor le vii de hac,
Numai moartea-i fără leac.

Tot ce-n lume naște,
Moartea mi le paște.

Știe purecul să sară,
Dar tot nu e căprioară.

Straiul vechi pe unde-l dregi,
Cu-alte găuri te alegi.

De cuvînt cin' nu-nțelege,
Nici de bîtă nu se drege.

Ce folos de om frumos
Dacă e de rele ros?!

Bucătura
Cît ți-e gura.

Rîde ciob de oală spartă.
Și cojoc de oaie moartă.

Toată vara pe sub luncă,
Iarna nici mălai, nici șuncă.

Pe cal șchiop,
N-ajungi la scop.

Prieteni buni, nevoie mare,
Eu pe jos și el călare.

Dar din dar e-o treabă bună,
Dar ai grijă să-ți rămînă...!

Murătura, cît de acră,
E mai dulce ca o soacră.

Trupul cînd se-mbuibă,
Boala-n el se-ncuibă.

Omul leneș și imos
Poartă cioarecii pe dos.

Lenea-i ca pecinginea:
Se întinde și se ia.

Leneșul de-l pui să are,
Se tot uită după soare.

Băutura, pic cu pic,
Face din voinic calic.

Fericirea-i flăcăruie;
Azi se-aprinde, mîine nu e.

Eu dau gloaba de haram,
Ea se-ntoarce iar la ham.

De pe carte/ Nu prea poate;
Pe de rost/ Le știe prost.

Cînd ai iapa cu suspin,
N-o mai da și la vecin.

Înțeleptul prinde
Și nebunul vinde.

Nici oaie-n paza lupului,
Nici pui în grija cucului...

Este-un crez în toate:
Cel ce vrea și poate.

GIUSEPPE NAVARRA

RONDELUL STILĂRII

Dacă mergi prin discoteci
afli lucruri importante:
teoreme de la greci,
ineditele lui Dante,

știri din anii '70,
divagații despre cuante.
Dacă mergi prin discoteci
afli lucruri importante.

Vin doar chipuri intrinseci
cu destine elegante.
Poți, în pauze șarmante,
în discuții să te-ntreci

dacă mergi prin discoteci.

IOAN BOLOCAN

RONDELUL COTNARULUI

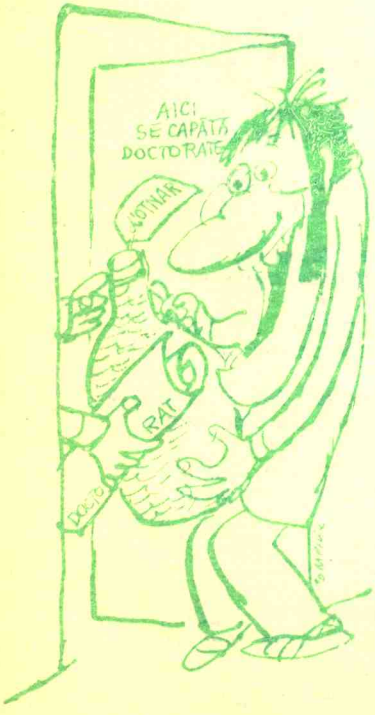

Cu vinuri dulci cu nume alintate
De Grasă, de Fetească, de Frîncușă,
Din sticle vechi, cu vîrstă de mătușă
S-au scris atîtea tomuri inspirate.

Pînă și Muza-i parcă mai ghidușă
Alăturea de cupele brumate
Cu vinuri dulci cu nume alintate
De Grasă, de Fetească, de Frîncușă...

Cei ce-au riscat bolii necumpătate
S-au prefăcut în humă și cenușă,
Iar cei cuminți – cu plosca pe sub ușă –
Au căpătat rîvnite „doctorate"

Cu vinuri dulci cu nume alintate!

CONSTANTIN IURAȘCU

RONDEL PENTRU PARVENIȚI

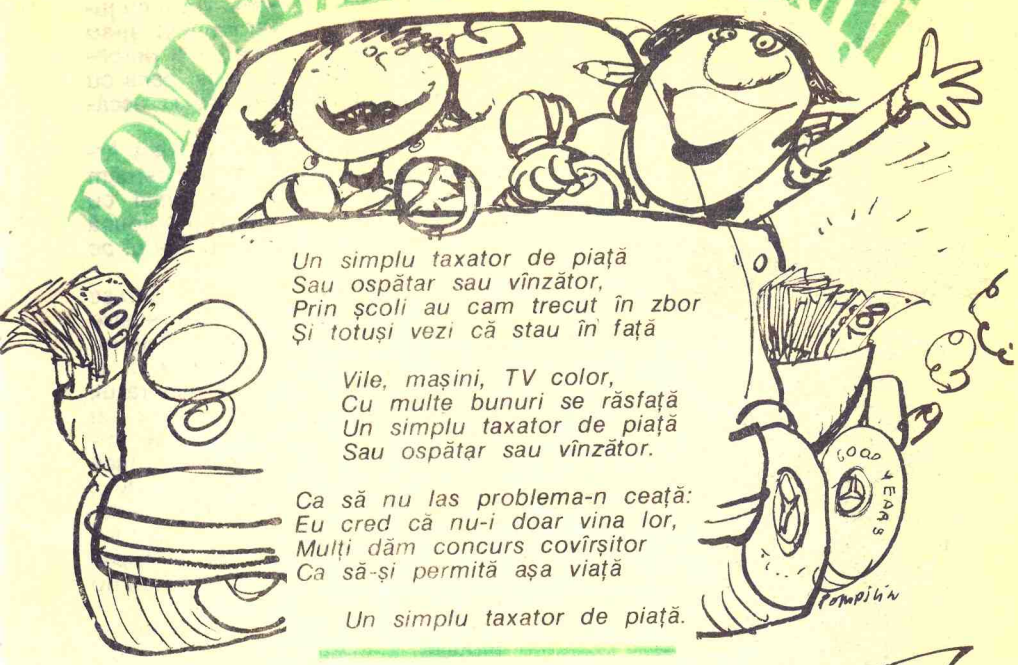

Un simplu taxator de piață
Sau ospătar sau vînzător,
Prin școli au cam trecut în zbor
Și totuși vezi că stau în față

Vile, mașini, TV color,
Cu multe bunuri se răsfață
Un simplu taxator de piață
Sau ospătar sau vînzător.

Ca să nu las problema-n ceață:
Eu cred că nu-i doar vina lor,
Mulți dăm concurs covîrșitor
Ca să-și permită așa viață

Un simplu taxator de piață.

NICOLAE ȚAȚOMIR

ROMANTICUL

Iubita lui Scofală cu ochii ca de mură
Avea un plop cu frunza de-argint în bătătură.
Cînd apărea Scofală cu scripca și mai des cu
Vibranta-i voce plină cu vers din Eminescu,
Se năpusteau vecinii mai iute să-l cunoască
Pe-acest tîrziu romantic și dulce gură-cască.
Dar ioc lîngă fereastră iubita lui să vină
Să-i vadă pieptu-n flăcări ascuns sub pelerină!
Ahà! gîndi Scofală, cum dracu' să m-apropii
Și ea să-mi cadă-n brațe

cînd fără soț sunt plopii?!

A doua zi Scofală luă o bardă-n mînă
Și doborînd cu sete copacul în țărînă,
Se repezi la scripcă... Ci draga-i, prin fereastră,
Îi repezi o floare în cap - cu tot cu glastră!

MARIUS TUPAN

VINOVATUL

Numai din întîmplare ciobanul Dinu Foamete descoperi pălălaia pe celălalt versant al muntelui. Nefericitele lui dobitoace erau în pericol. Dar cum de unul singur nu era în stare de vreo ispravă, căci se ferise întotdeauna de foc ca de apă și invers, alergă la pădurar.

— Dom'le Pripeală, îl strigă de îndată ce ajunse în apropierea cantonului, e mare prăpădeală în pădure! Daca nu primim ajutoare, ardem de vii ca soboianii.

— Iar îmi umbli cu cioara vopsită! îl mustră pădurarul.

— Să n-am parte de cornute dacă vă mințesc! Și după cum bate vîntul, în cîteva ceasuri s-a dus dracului toată bogăția.

— Scuipă în sîn! îl sfătui netulburat Pripeală căci greu era scos din pasul său.

Îndată ce scăpă de cioban, intră totuși la gînduri. Mai să fiel exclamă el. Chiar așa un incendiu în amiaza mare! Nu se poate. Da' dacă va fi? Ia să se convingă cu ochii lui! Dar ce ochi, că erau acoperiți cu dioptrii. Iote mai bine să merg eu la inginer, că el îi cu treburile astea. Nici nu pot mișca nimic fără știrea lui, că-i un nărăvaș!..

Îl găsi într-o văioagă, alături de o echipă specială ce marca arborii pentru sacrificiu.

— Dom' inginer, nu-mi miroase mie a bine prin codru ăsta!! Ne pasc ceva necazuri...

— Și ție ți s-a urît cu binele! îl învinui Arnăutu.

— Mie nu, că-s mereu la post, ciobanului, Foamete... Zicea că...

— Știu, au dat iarăși dihăniile iama prin turma lui?

Pripeală șovăi.

Poate nu era bine să-l sperie că de mila lui depindea dacă va rămîne sau nu încă vreun an, doi, la canton după vîrsta pensionării. Dar nici să tacă nu putea, că de s-ar adeveri ce spunea Foamete, necazul se sparge și-n capul lui.

— Iote cum îi treaba, vorbi cu jumătate de gură, niște muntiști și-au întins corturile sub cetini și perpelesc ceva la foc. Dacă se joacă cu ei, știți pădurea mai are și uscături...

— Sigur că are, ripostă iritat Arnăutu, noi ce facem aici, încercăm să scăpăm de ele. Hai, mai cu viață, își îndemnă echipa, ne-apucă încheierea trimestrului cu planul pe butuci!

Abia cînd pădurarul se retrase spășit, mulțumit totuși că reușise să îngaime ceva, inginerul silvic intră la idei. Ce i s-o fi năzărit și chiorului ăsta! Și, ca și pădurarul, nu se grăbi să cerceteze locul cu pricina, căci avea treburi mai importante acum, ci hotărî să facă altă cale, spre Inspectoratul silvic, să-l pună în gardă pe șeful acestuia. Doar era de datoria sa să-l informeze despre tot ce mișca în pădure. Mai ales că biroul acestuia nu era prea departe.

Potrivit ultimelor dispoziții se mutase la marginea codrului lîngă un lac, la un loc ferit de vîntoase și priviri discrete.

Ca de obicei, inspectorul șef era și de data asta într-o ședință fulger ce ținu două ore. Timp suficient pentru inginerul silvic să mediteze la subalternul său. Știu că-i mare vulpe și Pripeală ăsta! Prezența mea prin apropierea sa îi stinghere ște musafirii săi să-și ridice lemnele în clandestinitate. Poate că tocmai acum, cînd eu sînt aici, el își face de cap. Ce-ar fi să-l prind cu ocaua mică și să-l învăț minte pentru totdeauna.

Tocmai voia s-o șteargă din clădirea Inspectoratului cînd ușa se deschise larg și-n cadrul ei apăru inspectorul șef. Ca de fiecare dată figura acestuia arăta nemulțumită. Cu o săptămînă în urmă șeful îi reprosase că stă prost cu arboretele, că puieții cresc prea încet, că plantațiile de zmeură sînt atacate de dihănii. Acum ce-o să-i mai zică? Ei bine, hotărî inginerul, voi începe eu. Oricum nu putea să tacă de vreme ce și Pripeală îngăimase ceva. Dar cît adevăr există în ceea ce spusese el? În fine, se hotărî să vorbească, dar mai pe ocolite că-l cunoaște pe inspectorul șef cît e de drastic și dintr-o nimica toată își poate vărsa focul tocmai pe el.

— Iertați-mă pentru deranj, începu slugarnic Arnăutu, dar e de datoria mea să vă anunț că pădurile noastre sînt tot mai asaltate de copii...

— Foarte bine, foarte bine, au și ei dreptul să respire un aer curat.

— Dar și datoria să fie ceva mai prudenți.

— Adică ce vrei să spui, se răți șeful.

— Umblă nesupravegheați. Mi-e teamă!...

— A, povestea cu drobul de sare! i-o tăie scurt inspectorul șef.

Ceva îl mișcă apoi; poate figura spășită a inginerului, poate gîndul că avea o răspundere ca nimeni altul aici și reintră în felul său obișnuit de a se purta cu subalternii.

— Voi face curățenie serioasă dacă mă băgați în vreo belea! Auzi, Arnăutule, eu îmi sparg pieptul, îmi storc creierii și voi vă trageți de la umbră la soare, lăsînd totul în spinarea mea. Ce măsuri de prevenire a incendiilor ați luat? Nu v-ați însușit încă dispozițiile mele? Am spus clar: la fiecare intrare în pădure să fie implantate panouri. Să se scrie pe ele cu litere mari în roșu: „E interzis să se facă focul în pădure: vinovații vor avea de-a face cu justiția!" „Pădurea e un bun al nostru, să-l păstrăm ca pe un frate!". „Cine scapără azi un chibrit, mîine culege un pîrjol!". „Ce te legeni codrule, fără ploaie, fără vînt/ Ori vreun foc mai arzător te apleacă la pămînt!". Da, nu rînji, Arnăutule, omul trebuie atacat și-n partea lui sensibilă, poetică, iar dacă nu merge, agățați sperietori, oriunde, la răscruci, în fagi, unde găsiți de cuviință, că numai așa putem face educație răufăcătorilor. Afișe, inginere, afișe, maxime, versuri, panouri, sperietori chiar și dihănii împăiate fiindcă...

Dar nu-și termină frazele binecunoscutului său repertoriu că auzi troznete curioase în apropiere și întorcîndu-se, fu orbit de o lumină intensă ce se vedea prin fereastra larg dechisă. Crezu o clipă că propriile sale cuvinte sfichiuitoare au aprins scînteia, dar cînd îl lovi dogoarea, ieși ca din pușcă și se aruncă drept în lacul neliniștit. Numai aici mai era un loc de salvare. După cîteva secunde pe suprafața agitată înota alături de el și inginerul silvic.

— Am intrat la apă! miorlăi Arnăutu deznădăjduit.

În locul unui răspuns, inspectorul șef urmări multă vreme pierdut flăcările care lingeau totul în calea lor.

— Mda, zise calm, am trecut noi prin încercări și mai mari. Trebuia să cadă odată și-odată măgăreața și pe el.

Lui Arnăutu i se puse un cîrcel. Despre cine vorbea șeful său? Nu cumva tocmai el va plăti oalele sparte? Gîtuit de emoție, îndrăzni să întrebe:

— Cine, adică, vă gîndiți că va trage ponoasele?

— Se înțelege: Prometeu...

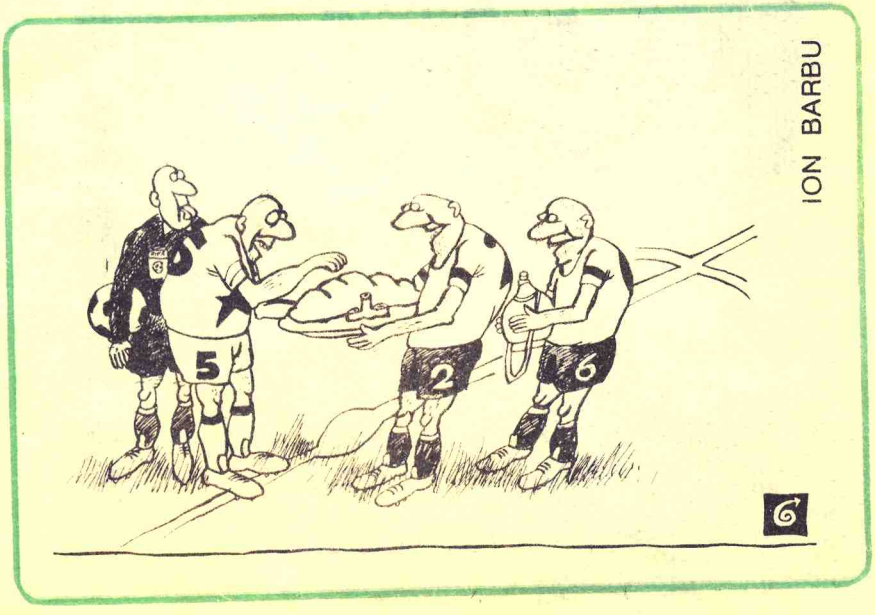

ION ȚÂRLEA

EPIGRAME

Epitaful unui carierist

Stă. Aceasta-i neplăcerea.
Însă nu-i de tot răpus...
Dînsu-așteaptă re-nvierea
Ca s-ajungă iarăși SUS!

De-acum de incapabil am scăpat:
Avea o rudă sus; l-a... promovat!
Și merge bine treaba – și astfel, se arată
Că promovarea-i fuse de-a dreptul indicată!

GOOL... ÎN POARTA NOASTRĂ...

MIRON SCOROBETE

DISCUȚÎND DESPRE POEZIE

Am ajuns cu discuția deci
-la poeziile reci
(ceea ce îi
nonsens de ordinu-ntîi).
Spusă cu gura, scrisă în carte,
poezia nu face parte
din rîndul subtilei
încrengături a reptilei
care trece
drept jiganie cu sîngele rece.
Soarele mare ce face să crească
stejarul și boaba fetească,
dorința femeii și orzul
ea nu-l reflectă cu solzul.
Nu vorbește de lacrima stelei
de la-nălțimea pingelei.
Poezie nu are
coloana vertebrelor unduitoare
după timp, relief,
împrejurare și șef.
Veninul (și are, se știe)
nu-l poartă-n gingie
să-l pună pe rana crăpată
cu sărutul odată.
Și încă ceva: nu se-ascunde
o vreme-n pămînt ori numai știu unde.
Ea nu hibernează.

Trăiește atît cît cutează.

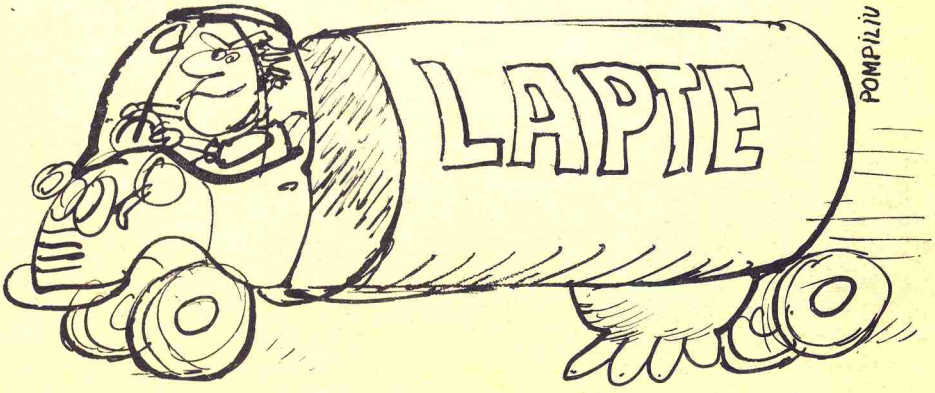

UN EXPRES PENTRU DAIA SAU CUM CĂLĂTORESC ARDELENII

Vine, mă rog frumos, ghezășu-n Gara de Nord cu spatele înainte, ca un bolînd. Pufăie, mă rog frumos, domnișorii controlori fac „țîrrr!" din țignale și clatină flamurile de parcă ar fi arbitri cînd joacă ăi din Daia cu ăi din Sebeș, de nu mai mere nimeni să lucre.

Amu, se țîpă-n vagon baci Iuon, Ghiorghie, Văsălie și Mărie, tăți din Daia, adică: ei — dăieni și ea — dăiană.

— No, mă Ioane, tu șezi în picioare și gîndești?

— Nu, mă Văsălie, io numa' șed.

Baci Ghiorghie tace de nu se mai oprește. În fața lui e un sac, pe culoar. Vine și controlorul.

— Bă frate-miu, bă, mînca-ți-aș gura, scoate beletu' dacă te urcași.

— Matalie, domnișorule controlor, așa fain vorbești, de parcă ai fi controlor doctor.

— Păi, sînt!

— No, dacă ești controlor învățător doctor, musai că ăi fi din Tîrgu-Jiu!

*

— Bă, frate-miu, bă, ăsta cu sacu' pune, bă, sacu' sus că te amendez.

Baci Ghiorghie tace de nu se mai oprește.

— Dom' controlor doctor din Tîrgu-Jiu, Ghiorghie și-a uitat acasă cartela de vorbit.

— A uitat-o, a uitat-o, bă frate-miu, da' dacă nu pune sacul sus îl amendez. Păi?! Dumneata, ăla cu clop, vezi că ai un morcov în ureche.

— No, mă rog frumos, ce-ați spus?

— Ai un morcov în ureche.

— Cum?

— Ai un morcov în ureche.

— Eee?

— Ai-un-mor - cov-în-u-re-che!

— Ceee?

— Ai un morcov în ureche!

— No, vorbește mai tare!

— Ai... un... morcov... în... ureche!

— No, domnișorule, vorbește mai tare, că io am un morcov în ureche și n-aud!

*

La Sinaia, apare ospătarul de la vagonul restaurant:

— Aveți măsline?

— Avem măsline.

— Dați-mi două măsline.

Văsălie ia două prune și le vîră-n urechi.

— No, mai aveți măsline?

— Mai avem măsline.

— Dați-mi două măsline!

Baci Iuon cumpără două măsline și le vîră-n urechi.

— No, prunie aveți?

— Avem prune.

— Dați-mi două prune.

Daiana cumpără două prune și le vîră-n urechi.

— Dumneavoastră de ce ați cumpărat prune?

— No, mă rog frumos, domnișorule, dacă n-aveți măsline...

Vine controlorul doctor din Tîrgu-Jiu:

— Bă, frate-miu, beletele, bă! Hait! Bine, bă frate-miu, da-ți spusăi să pui sacu-ăla sus! O sută de lei amendă.

Baci Ghiorghie nu scoate o vorbă, dar scoate o sută de lei.

— Acu' scăpași ieftin, da' dacă nu pui sacu' sus.

Baci Ghiorghie tace de nu se mai oprește.

*

La Predeal, pîș-pîș, vine ospătarul:

— Bananeee, bananeee!

Negrul cumpără o banană. Ardelenii de la Daia cumpără și ei cîte o banană, dar nu știu cum să înceapă. Negrul jupoaie banana. Dăienii își jupoaie bananele și așteaptă. Negrul duce banana la gură. Dăienii

duc bananele la gură. Trenul intră în tunel, brusc se face întuneric, iar Văsălie țipă ca din gură de șarpe:

— Tu Mărie, nu mîncați bananele, că io cum am mușcat, am și orbit!

*

Vine controlorul doctor din Tîrgu-Jiu:

— Bă frate-miu, beletu', bă! Hait! Bine, bă frate-miu, da-ți spusăi să pui sacu-ăla sus. Două sute de lei amendă!

Baci Ghiorghie nu scoate o vorbă, dar scoate două sute de lei.

— Acu' scăpași ieftin, da' dacă nu pui sacu sus...

Baci Ghiorghie tace de nu se mai oprește.

*

Negrul a terminat banana. Dăienii și-au terminat bananele. Dăiana îl întreabă:

— Mă rog frumos, domnișorule, un'e mergi?

— La Brașov.

— La Brașov, la Brașov, da' la cinie?

— La mama. S-a născut în Daia, dar locuiește în Brașov.

— Și, mă rog frumos, cum o ajuns aici?

— Nu a ajuns... a rămas.

— No, mă rog frumos, luminează-mă!

— În timpul războiului, tata a sărit cu parașuta dintr-un avion și a căzut într-un lan de grîu de la Daia.

— No, și?

— Mama dormea în lan.

— No, și?

— Tata strîngea parașuta.

— No, și?

— Tata a găsit-o pe mama.

— No, și?

— Tata a trezit-o pe mama.

— No, și?

— Mama a rupt-o la fugă.

— No, și?

— Tata a lăsat parașuta și a început să fugă după mama.

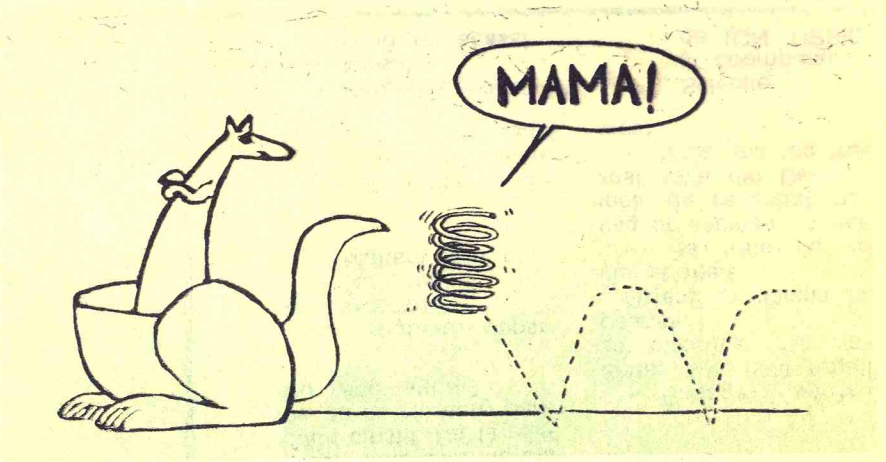

— No și?

— Mama fugea, tata după ea...

— Ioi, saraca!

— Brașovu', bă frate-miu! Coborîți!

Negrul își ia bagajele și coboară, iar daiana oftează din măruntaie:

— No, mă rog frumos, da' oare o fi prins-o tat-su pe mumă-sa?

*

Trenul pleacă.

— Bă, frate-miu, beletu', bă! Hait! Bine, bă frate-miu, da-ți spusăi să pui sacu-ăla sus. Trei sute de lei amendă.

Baci Ghiorghie nu scoate o vorbă, dar scoate trei sute de lei

— Bă frate-miu, bag de samă-n mintea mea că omu-ăsta nu vorbește. Ce-are, bă frate-miu.

— A rămas așa de zece ani.

— Da' ce-a pățit?

— A plecat din Daia la Sebeș. Merea-n vînt' mai răpide-decît ghezășu'... Ghiorghie dă s-aprindă țigara, da' vîntu' mere tare în contra lui, dinspre Sebeș. Dă s-aprindă alt chibrit. N'ica! Se-ntoarce Ghiorghie cu spatele contra vîntului, adică spre Sebeș, aprinde țigara și mere tăt-nainte. Și mere și mere, cu vîntu-n spate, pînă-aude cîinii lătrînd. „Tulai,

doamne, cîinii ăstora din Sebeș latră tăt c-ai noștrii din Daia". De-atunci nu l-au mai lăsat neamurile să plece din sat, sau dacă mere-undeva — să nu scoată o vorbă!

— I-auzi. Păi numa' dintr-atîta?

— No, că a mai făcut una.

— E?

— A murit un cal la cooperativă și președintele, dragu de iel, zice: „No, măi Ghiorghie, îngroapă calu'!" Ghiorghie sapă groapa, leagă calu', mă rog frumos, de picioare și traje și traje... intră în groapă și traje și traje... și calu', mă rog frumos, se țîpă peste Ghiorghie-n groapă...

*

Intră gîfîind, alt ardelean:

— No, rogu-vă departe-i Brașovu'?

— No, că tare aproape-i.

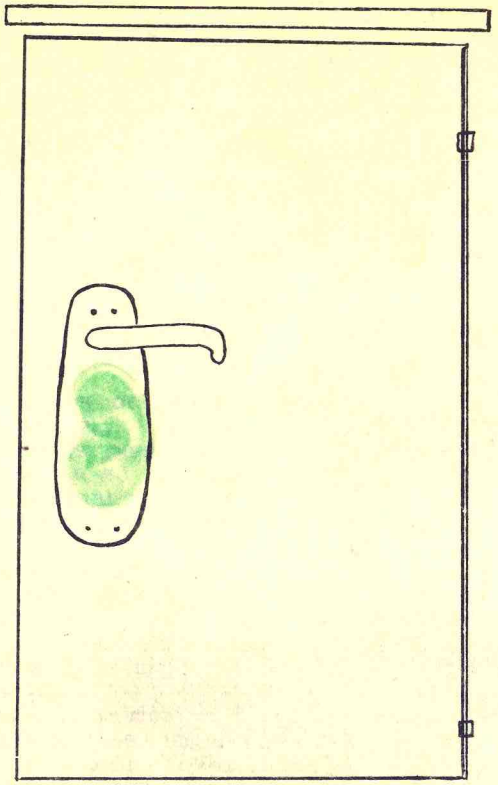

ALEX. LINCU

— Mulțam fain!

*

Trenul zăbovește la Făgăraș. Vine controlorul doctor din Tîrgu-Jiu:

— Bă frate-miu, beletu', bă! Hai,t! Bine, bă frate-miu, da-ți spusăi să pui sacu-ăla sus. Gata, acu' hai cu mine la miliție!

În sfîrșit, baci Ghiorghie vorbește:

— N-o mă rog frumos, amenzile le-am plătit cinstit. Da' la miliție de ce să merg pentru sacu' altuia?

*

No, rogu-vă, departe-i Brașovu'?

— Nu prea.

— Mulțam fain!

*

Trenul ajunge la Sibiu. Apare alt ardelean, după port — dinspre părțile Devei.

— Mergeți departe?

— **Acasă!**

— Și io tăt **acasă!**

— No, binie!

— Io mă hodin o țîrucă. De cum ajungeți acasă, mă sculați și pe minie.

— No, să te scoale **ei! spune** dăiana. La mine n-ai ce căta că mi-s cu bărbat **acasă!**

*

— No, rogu-vă frumos, departe-i Brașovu'?

— Acu' chiar că-i tare departe!

*

— Pasagerii pentru Sebeș Alba sînt rugați să coboare din vagoane!

Dăienii și dăiana își iau straițele.

— Bă frate-miu, io bag de seamă-n mintea mea, de ce sînteți hazoși ăștia din Daia?

— D'aia, mă rog frumos!

Selecție
și coomperaj
de ION TIPSIE

FL. CALAFETEANU

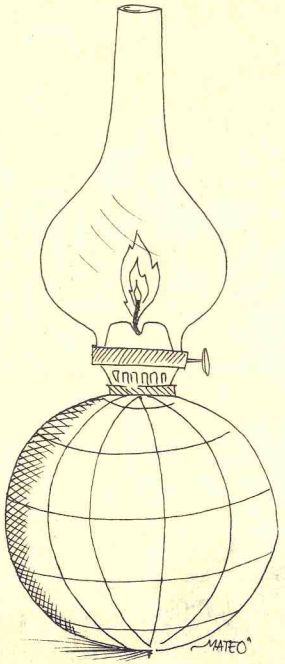

MATEI GHEORGHE

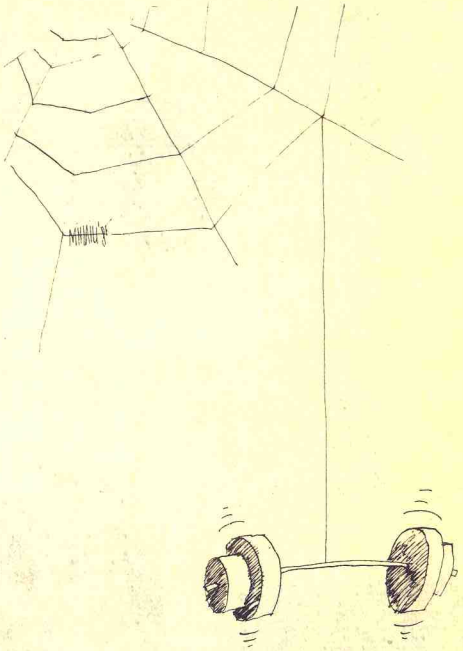

HORAȚIU MIHAIU

AUTOPORTRET

COSTEL BADEA

ATELIER

ROMEO VOICULESCU

CRITICUL DE ARTĂ
PAMFIL FRANCOIS

ȘTEFAN CÂLTEA

VASILE ROMAN

TUDOR OCTAVIAN

N-ar trebui să fim atît de marcați de importanța sentimentelor noastre. Oricît de mîndri am fi pentru ceea ce simțim și oricît de afectați am fi de vreun necaz, nu trebuie să pierdem din vedere că un sentiment nu-i, totuși, decît o disfuncție. Va veni, desigur, o vreme cînd vom merge la doctor, la medicul generalist, nu la psihiatru, ca să ne lămurim asupra naturii unei stări precum și a tratamentului necesar.

— Care-i problema?

— Doctore, sînt trist. Sînt foarte trist. Am suferit o mare dezamăgire și, drept să vă spun, nu mai am chef de nimic. Totul îmi pare lipsit de sens. Chiar și acest consult.

— Lasă diagnosticul în seama specialiștilor, cetățene. Nici o suferință nu-i atît de copleșitoare, pe cît pare. E ori mare mare, ori mai mică. Deobicei, se exagerează. E ceva ce nu se poate compara. Cînd o femeie ne reproșează că suferim mai puțin, pentru un anume lucru, decît suferă ea, ar trebui s-o întrebăm: de unde știi? cum măsori asta? Poate că așa numita dumitale tristețe nu-i decît o banală criză de amor propriu. Spune-mi, mai bine, ce simptome ai și de cînd au început să se manifeste.

— E vorba de o femeie.

— La vîrsta dumitale, cetățene, cauza e întotdeauna o femeie.

— O cheamă Caterina. Nu-i cunosc numele de familie. De fapt, nici nu cred că prezintă vreo importanță. Nu știu cîți ani are. Aș putea spune că are exact vîrsta care mă determină să nu consider că e nevoie s-o și aflu. O cunosc de circa treizeci de săptămîni. M-am îndrăgostit de ea cam în a patra săptămînă. Probabil că m-am îndrăgostit din prima clipă, dar n-am știut că tot ce începeam să simt se chema iubire. Tulburarea specifică sentimentului, în felul în care-o descriu și tratatele cele mai serioase, am constatat-o, cum ziceam, în a patra săptămînă. Mai exact, la a patra întîlnire.

— Vreți să spuneți că ați venit la medic documentat asupra chestiunii?

— Ca orice om. La urma urmei, sînt în joc sentimentele mele!

— N-aș vrea să credeți că urmăresc să-mi discreditez colegii. Cărțile însă mai mult te încurcă. Se susțin în ele unele opinii excentrice. Partea cea mai neplăcută e că te simți tentat să te regăsești în fiecare caz descris. Apoi, se exagerează mult în privința dragostei la prima vedere. Adevărul e că nu există dragoste la prima vedere. Se confundă, de regulă, nevoia de dragoste cu dragostea efectivă.

— Eu mă refeream la dragostea efectivă.

— Patru sau cinci săptămîni, ați reținut corect, este timpul necesar unei incubații complete. Din relatarea dumneavoastră, am motive să cred că aveți un organism robust și o afectivitate echilibrată. Ar trebui să vă felicitați. Din cauza poluării aerului și a apei, din pricina stressului informațional, în fine, datorită lecturilor necontrolate, mulți au o incubație precipitată. Și se aleg cu niște sentimente amestecate. Pe urmă, vin la noi să le spunem dacă e vorba de dragoste. Se înțelege, îi încurajăm nițel. Medicii mint întotdeauna, dacă prin aceasta pot ameliora ceva. Știți, se întîlnesc tot mai rar forme pure de dragoste. Aveți un psihic cu o capacitate de refacere remarcabilă. M-ar interesa să cunosc unele lucruri despre dumneavoastră. De pildă, ce citiți?

— Camus, Cehov, Caragiale, îndeosebi scrierile lui politice, „Jur-

nalul" lui Julien Green, Herodot, tot ce s-a scris despre Vermeer din Delft. Şi bineînţeles, indiferent de natura şi scopul lor, textele proprii. În toate felurile: cu mintea proaspătă sau cu creierii obosiţi, ca să-mi dau seama dacă sînt sesizante în orice moment, legat sau pe fragmente amestecate, insistînd la cuvînt sau la sintaxă.

— Ciudat.

— Ce-i ciudat?

— Nimic. Mîncaţi sărat? Beţi vin ori băuturi tari?

— Ca fiecare.

— Dragostea, cetăţene, e o reacţie glandulară complexă. E ciudat cîţi intelectuali neglijează etapa circumstanţierii corecte a instaurării unui sentiment. Intelectualii ăştia... Mîncăm prea sărat, consumăm în neştire dulciuri, ne repezim să adorăm persoane, despre care nu ştim aproape nimic, nici cum le cheamă, nici ce vîrstă au şi ne mirăm că ne doare. Ia spuneţi-mi, simţiţi aşa, ca o apăsare în piept? Ca şi cum aţi visa că vă strînge cineva de gît?

— Nu m-am gîndit că aş putea descrie astfel ceea ce simt, dar dacă stau şi îmi reamintesc unele momente, într-adevăr, am avut uneori o apăsare în piept. Mai ales seara. Şi cînd eram singur. Şi cînd mă despărţeam de Caterina. Apoi, ori de cîte ori îmi apărea imaginea ei. Ştiţi, îmi apărea în cele mai neaşteptate situaţii.

— Aveţi analiza sîngelui?

— Am adus-o. Poftim.

— Da, da, da... Nu pare foarte grav. A crescut puţin colesterolul, dar se poate întîmpla şi din alte pricini. Urina, aţi adus-o?

— Am procedat întocmai cum mi-aţi spus.

— N-aţi mîncat nimic, n-aţi băut nimic? Băutura euforizează. Prînzurile îmbelşugate atenuează sentimentul. Tristeţea pură cere stăpînire de sine şi o existenţă austeră. Vine aşa, cum să vă spun...

— Ca un muget dinăuntru...

— Exact. Ai starea unui animal care simte de la mari depărtări mirosul fetid al abatorului. Are loc o reacţie a întregului fond genetic. Toţi cromozomii se crispează cu memoria primei înjunghieri. Milioane şi milioane de sacrificări bat genetic peste secole. Unii o numesc premoniţie. Deşi e numai o răzvrătire a memoriei, a secţiunilor deobicei inactive ale creierului. Să aşteptăm rezultatul de la laborator, să avem mai întîi toate analizele. Să vedem dozajul adrenalinei.

— E atît de semnificativ?

— Tristeţea, cetăţene, ca şi durerile de dinţi, nu are încă o descriere unitară în toate tratatele. Asupra însemnătăţii dozajului adrenalinei însă există un acord perfect. O să umblăm puţin la adrenalină şi în maximum două săptămîni o să te poţi îndrăgosti din nou. Pe alte baze. Şi poate cu nişte consecinţe sufleteşti suportabile.

CĂTĂLIN POPESCU

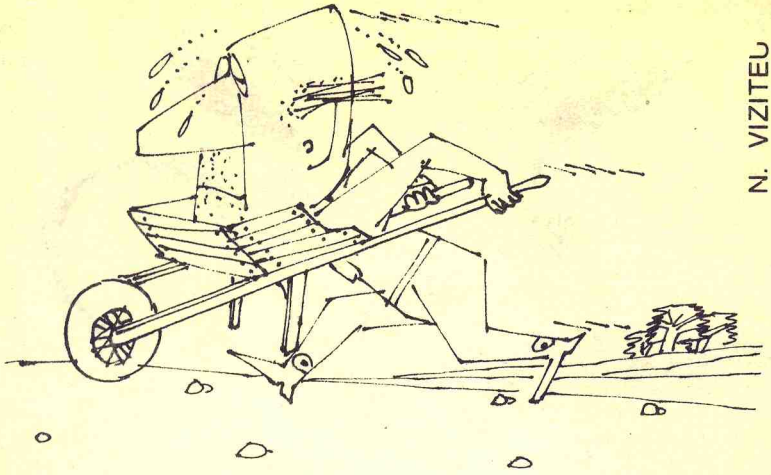

N. VIZITEU

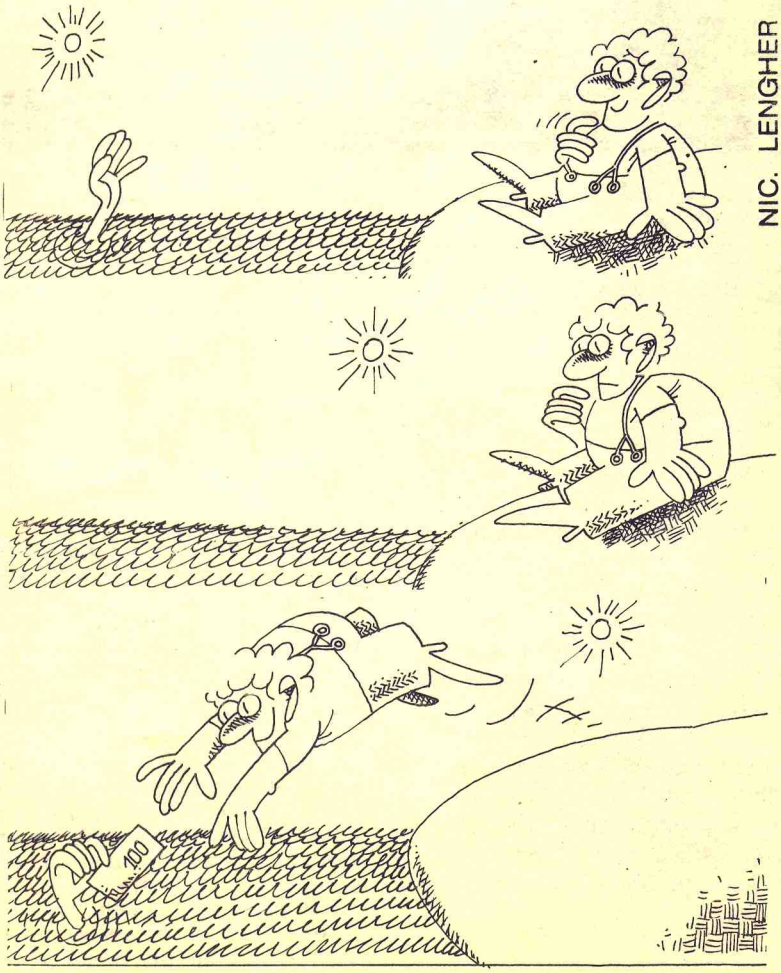

NIC. LENGHER

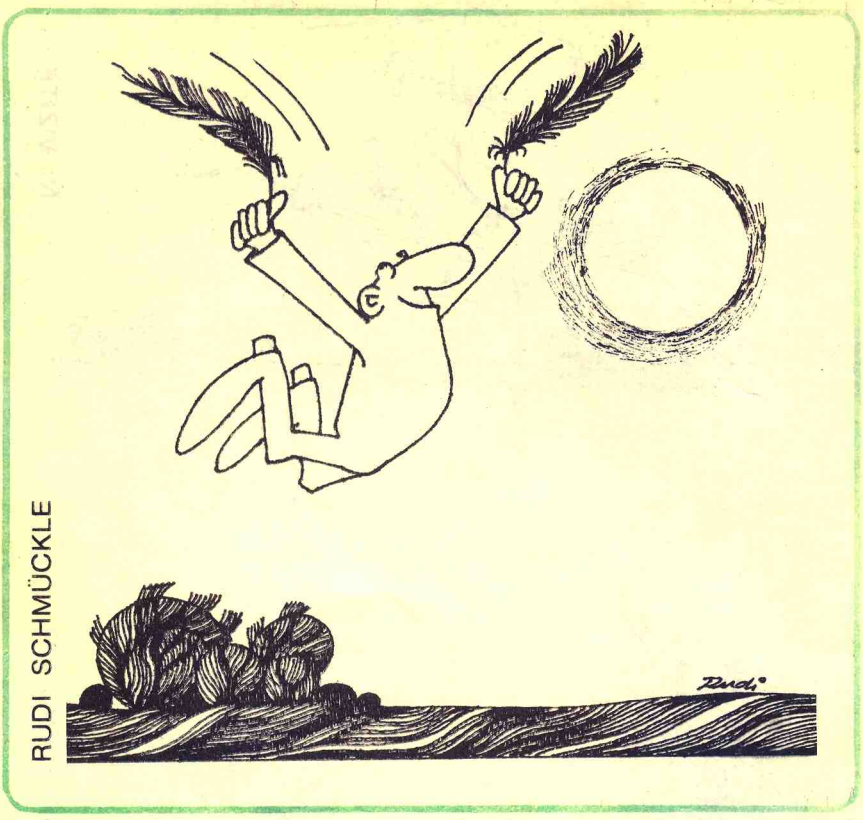

RUDI SCHMÜCKLE

LUCIAN PERȚA

RONDELUL FIULUI RISIPITOR

Din zări pe unde n-am mai fost
Mă reîntorc acuma, mamă
Am dat pe-acolo vieții vamă
Fără să-mi fac măcar un rost

Pe-acolo-i totul contra cost
Și vinu-i tare scump la cramă
Din zări pe unde n-am mai fost
Mă reîntorc acuma, mamă.

E drept c-aș fi avut un post
Și-aș fi ajuns un om de seamă
Dar vezi, dorul de el mă cheamă
De el săracu, locu nost'...
Din zări pe unde n-am mai fost.

IOAN SUCIU

UN CADOU NEOBIȘNUIT

Colegii de serviciu nu ți-i alegi, ca și vecinii de bloc; îi ai precum ți-i dă... soarta.

Eu îl aveam pe Stavarache, un băiat bun, care se atașase de mine ca o lipitoare. Își lipise biroul de al meu de multe ori mă trezeam văzîndu-l sorbind din ceașca mea de cafea pe care o confundase cu a lui; multe lucrări de-ale lui alunecau pe biroul meu și cum unele erau urgente și Stavarache era mai mult plecat prin curtea instituției sau pe la bufet le rezolvam eu împreună cu ale mele.

Îmi plăcea la el felul deschis în care-mi arăta greșelile, nebîrfindu-mă ca alții pe la colțuri.

Într-o ședință de sindicat mi-a făcut o critică severă pentru că întîrziasem de cîteva ori la serviciu dimineața (precizînd exact și zilele respective, consultînd un carnețel) și pentru unele lucrări pe care mi le respinsese șeful dîndu-mi-le înapoi spre refacere; îmi recomandă mai multă disciplină și atenție. După ședință i-am mulțumit că mă ajutase, vorbind fără ocolișuri și spunînd adevărul verde, în față.

El m-a mai ajutat și în alte ocazii să ies „bine" în ochii șefului, trimițîndu-mă primul la aducerea rechizitelor de la magazie, încărcîndu-mă personal cu teancuri de hîrtie și calupuri de cartoane, să se vadă că nu mă dau în lături de la eforturi.

M-am lăsat de multe ori să fac de serviciu noaptea în locul lui, ca să ajung un exemplu în ceea ce privește numărul de gărzi efectuate.

Ce să mai spun, era un coleg excelent și-mi acorda o atenție deosebită.

Într-o dimineață premergătoare zilei lui de naștere, în timp ce lipsea din birou ne-am adunat toți colegii și-am hotărît să-i cumpărăm un cadou de la Fondul Plastic. Cineva s-a învoit de la șeful să se ducă să-l cumpere și apoi s-a împărțit suma pe oameni.

Eu le-am spus că nu contribui.

— Cum așa? s-au mirat ei. Doar ești prietenul lui, colegul cel mai apropiat!

— Într-adevăr! le-am spus, eu am să-i fac un cadou special!

Vroiam să-i fac o plăcere mare, mai profundă decît aceea provocată de un obiect oarecare; știam că adevăratele bucurii sînt cele sufletești, care te umplu și-ți înveselesc spiritul; ele durează mai mult și lasă urme mai adînci. Un cititor pasionat, de exemplu, dacă primește în dar o carte pe care o rîvnește de mult, se bucură nu de cantitatea de hîrtie adunată în niște coperți, ci de conținutul ideatic al volumului care-l desfată în timp ce citește.

Dar el nu prea citea, nu era pasionat nici după muzică sau altceva de acest gen. L-am studiat atent și-am văzut că îi plăcea să fie lăudat în ședințe; era un aspect; însă în momentul cînd cineva din colegi era criticat, el se simțea și mai bine, nările îi fremătau de voluptate, ochii îi străluceau frenetic; trăia atunci o stare deosebită, care ținea de mulțumirile înalte, sublime, ale spiritului. Așa era el.

M-am hotărît să-i procur o astfel de plăcere, chiar dacă ar însemna un sacrificiu pentru mine; de fapt mă pregătisem de mult, întîrziind de cîteva ori intenționat de la serviciu și dînd șefului cîteva lucrări greșite. În schimb, lucrările repartizate lui care „alunecaseră" pe biroul meu le-am executat exemplar și prompt, fapt pentru care șeful l-a felicitat, crezînd că sînt făcute de el.

Veni și ziua sărbătoririi lui și Stavarache se pregătise cu fursecuri, bomboane și pepsi. Colegii făcuseră o felicitare, pe care se semnaseră, toți, pe rînd. El o citi încîntat și deodată se opri uimit. Sesizase lipsa semnăturii mele. A venit spre mine, care eram refugiat într-un colț.

— Ești supărat pe mine? m-a întrebat.

— Nu, nici vorbă, i-am zis, te felicit și-ți urez la mulți ani!

El tăcu dar mi-am dat seama că se gîndea că probabil nu „participasem" la cadou.

— Aș vrea să-ți spun ceva, i-am zis, gîndindu-mă că e momentul să-i plasez cadoul meu; șeful m-a chemat adineauri la el și mi-a făcut o mustruluială zdravănă!

— Pentru ce? mă întrebă și l-am văzut cum se însufletește.

— Pentru unele întîrzieri și lucrări necorespunzătoare! Mi-a spus că o să-mi dea calificativ „insuficient" și o să mă propună și pentru o penalizare!

— Vai, îmi pare rău! spuse el dar se vedea că-i rîdea fața.

— Hai să te servesc cu niște bomboane fine! Și nu te supăra, că o să te-ndrepți tu!

— Nu mă supăr, asta-i situația!

— Dar de fapt, spuse Stavarache, nu e drept, trebuia să protestezi! Ești un om valoros, capabil și muncitor! Nu i-ai explicat că ai executat exemplar multe lucrări, unele dintre ele chiar ale mele, puse greșit pe biroul tău?

— Păi dacă spuneam așa, mi-ar mai fi aprobat transferul la proiectare?

— Cum?! Ți-a aprobat transferul?! Vrei să mă părăsești? Nu se poate! Ce mă fac eu fără tine?!

— N-am ce să fac, șeful are dreptate, pregătirea mea e mai adecvată secției de proiectare!

Mi-am strîns lucrurile sub ochii lui și-am plecat imediat spre clădirea alăturată din curtea instituției, lăsîndu-l să se bucure în tihnă de „cadoul" meu.

Răsfoind un dosar cu manuscrise acum vechi, datînd de decenii, îngînînd vechiul adagiu horațian „Eheu! fugaces... labuntur anni" sau villonianul „Ou sont les neiges d'antan?", iată am descoperit pe cîteva care ar prezenta interes și pentru cititorul de azi.

Am dat de două parodii, reunite sub titlul comun „Reminiscențe", semnate de Nicolae Labiș, apărute cred într-o formă sau alta în revista „Tînărul scriitor" sub pseudonimul Ioniță Andrei. Din aceste două parodii, prima, după A.E. Baconsky („Cu veșnicia"), o retranscriu pe cea de a doua „Poveste scrisă pe un pahar" (după Al. Andrițoiu), cu atît mai mult cu cît observ că poezia care a servit drept robot parodistului Al. Andrițoiu n-a mai reluat-o în ediția din Biblioteca pentru toți, „Constelația lirei", ca de altfel întregul volum în care a apărut, respectiv, „În Țara Moților se face ziuă". Dar iată poezia-robot „Cîntec", cu tot dichisul proletcultist al epocii (volumul lui Andrițoiu a apărut în 1953).

Luna parcă-i un pahar de vin
revărsat spre ușă, a bogăție.
Să nuntim prieteni, să nuntim,
înstrunînd cîntări de veselie.

Pentru voi ridic acest pahar:
Mult noroc și multă sănătate!
Pișcă struna mută, măi cobzar,
Că e nuntă, nu-i prohod de moarte.

Dați în tulnic vești că-i vinul bun
Și mireasa noastră-i dichisită,
Și după un obicei străbun
S-o jucăm colea într-o-nvîrtită.

Și urmează tot așa încît vreo patru strofe, cu tot aranjamentul proletcultist: clișee reportericești, hăuluri străbune, asonanțe (deși Andrițoiu se vădea un maestru al rimei chiar în acest prim volum). Parodia hîtră, amicală, a lui Labiș, pentru prietenul său atît de apropiat se vede că și-a făcut efectul scontat, fără ca Andrițoiu să se supere și să poarte ranchiună memoriei poetului, cum au făcut-o alți parodiați. Dar să recitim manuscrisul „Poveștii scrise pe un pahar":

Luna parcă-i un pahar de vin,
Stelele-s alune - milioane.
Deci să bem prieteni un pelin,
Ronțăind aluțe-americane.

Nu sînt eu ca Charles d'Orleans
Priceput la vin și la mîncare,
Însă într-al chefului balans
La nevoie scriu și pe pahare.

Mult mi-i drag aicea să lucrez
În această cîrciumă bețivă
La iuțeală îmi imaginez
Cum e-o nuntă într-o colectivă.

Labiș parcă-i ginere frumos,
Drăgălașul Covaci parcă-i nașul
Pe cînd eu, nici eu nu-s mai prejos
Sînt de unul singur, eu nuntașul.

Ce frumos e cerul caldei nopți!
Calda noapte cît e ea de mare!
Parc-aud cum sfîrîie la moți
Halcile de carne în frigare.

Fetele la mese-mi fac din ochi,
Unele-mi fac semn chiar cu batista...
Mîndre-s, nu le fie de deochi
Și-s nurlii, trăsnească-le precista...

Eu vă las, prieteni, pentr-un ceas –
Una a ieșit zîmbind pe ușă...

Tot aici erați? Tot la taifas?
Se arată zorii de cenușă,

Luna parcă-i un pahar golit,
Coji de stele se mai văd pe-afară
Am rămas cu gîtul ars, coclit,
Buza mi-i uscată și amară.

De remarcat că aceste parodii erau însoțite de un nostim „avant-propos", intitulat „Reminiscențe".

Vreau să mă dărui poeziei,
Dar cum nu-s încă priceput,
Voi dezvolta reminiscențe,
Că-s bune pentru început.

Rog ca maeștrii să mă ierte –
Doar ei sînt darnici la condei
Și nu se pot mîhni prea tare
Dacă-am să fiu mai slab ca ei.

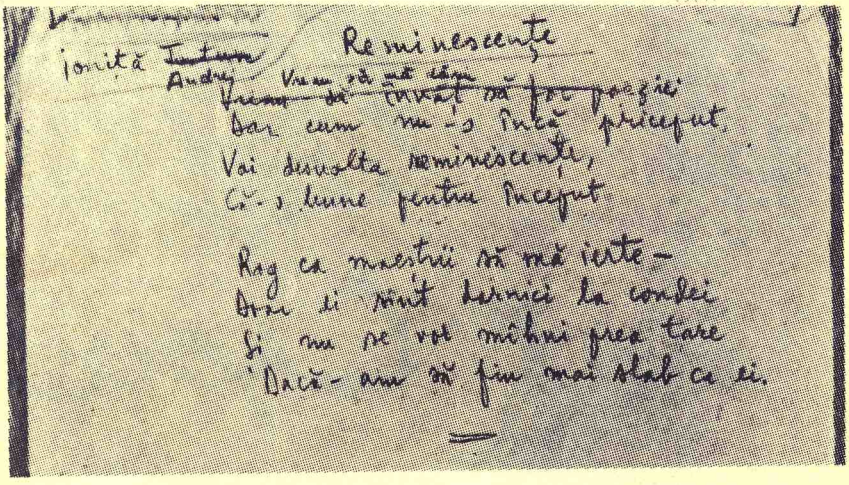
Reminiscențe

Trebuie să recunoaștem că reminiscențele parodistice ale lui Nicolae Labiș vădeau mai multă perspicacitate critică decît mulți comentatori ai poncifelor proletcultiste din epocă.

Quod erat demonstrandum!

Pentru conformitate:
NICULAE STOIAN

ANDO

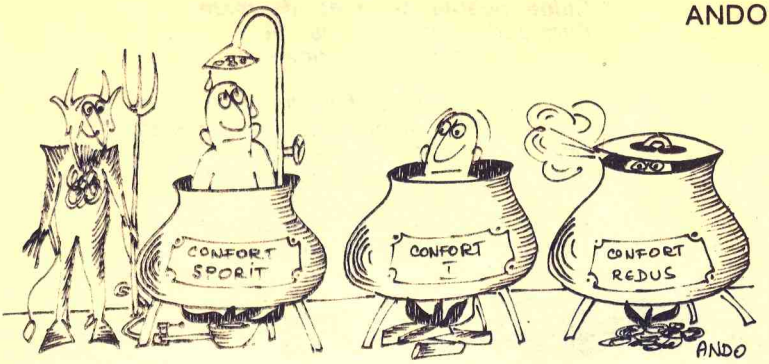

VALENTIN SMARAND POPESCU

Leul și cățelul

Într-o zi,
Un circ poposi
Lîngă un sat.
Cățelușul Azorel
Schelălăia... prefinzînd că el
Se duce la leu
Și-l mușcă
Leul însă... se afla în cușcă

Lupul

Lupul urla sus și tare
Că dacă printr-o împrejurare
Ar ajunge șef la stînă,
În maximum o săptămînă
Oile se vor convinge că lupii,
începînd cu el
Nu vor mai mînca nici un miel
Excepție, cazurile în care,
Rugămintea ar fi prea mare,
Din partea forurilor tutelare...

MIRCEA ENESCU

Aria papagalului

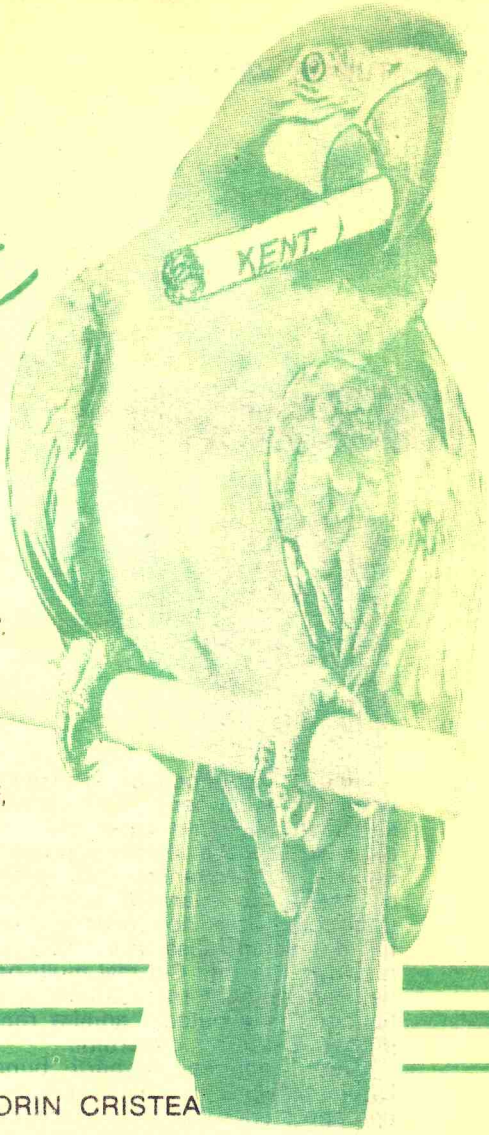

Îl știu demult. Trăiește în răscruciul
Diverselor porniri de potlogar.
E peste tot, dar pare - ce bizar -,
Mărunt și șters, nu-și afișează luciul.

Parc-ar fi albă... Albă este chiar!
Sau neagră? Neagră cum e tuciul!
E roză, totuși... Roză ca surguciul!
Sau verde? O, ce verde de mărar!

E Pristanda cu spray-uri și mătreață,
O rămășiță-a altui veac uitat,
Mimînd o existență șugubeață

Și în salubrul spațiu ce ni-e dat.
E-un papagal de tip cameleon,
Penibil, incurabil și afon.

FLORIN CRISTEA

Inoație

M-am hotărît, pe viitor
În dermatozele rebele
Lucrez cu înlocuitor
(C-un înlocuitor de piele)
Și ca să coste mai puțin
Să fie economicos
O să lucrez cu vinilin
Cînd vreau îl tai, cînd vreau îl cos
Gîndind că poate doar așa
Lucrînd fără prea mult necaz
Înlocui-voi pielea rea
Și-atuncea... să vedeți obraz.!

TUDOR VASILIU

Mieunînd în fața oglinzii

Fiindcă era a douăzeci și șasea zi în care mîncam heringi, am început să miaun. Mieunînd astfel, m-am ridicat de la masă și mi-am privit în oglindă țeasta transparentă. Ideea cu țeasta transparentă aparținuse unui coleg de-al nostru de la institut, dar acum, pusă în aplicare, ea ne privea pe toți. Cei mai mulți beneficiam de țeste transparente, grație cărora ne puteam admira reciproc dezvoltarea creierului.

Ideea conținea și părți bune. Unui coleg care avea creierul aproape sferic, fără nici o protuberanță, deci cu suprafața redusă, i se luară lucrările dificile. Ele îmi fură trecute mie, care aveam un creier zbîrcit ca o conopidă, de care mă rușinam, e drept, dar care măsura o suprafață apreciabilă. Despre creierul șefilor de serviciu nu știam mare lucru, ei aveau pălării tari. Doar noi, ăștia mici, trebuia să ne descoperim în fața lor.

Acum, dacă mîncam atîția heringi plini de fosfor, trebuia să-mi urmăresc mereu creierul să nu se dezvolte disproporționat, să n-o ia razna.

De fapt, conopida mai avea puțin pînă să dea pe dinafară. Soarele primăverii îi pria, efectul de seră, la fel. Pe scurt, eram îndrăgostit. Mi-am pus fesul — nu puteam să apar altfel în fața Mirunei — și m-am urcat în lift (am lift la scară). Odată ajuns cu trei etaje mai jos, am sunat. Am sunat oare? Da, altfel ea nu mi-ar fi deschis: îmbujorată, veselă și îmbrățișată de un bărbat solid. Din fericire, bărbatul solid eram eu, altminteri n-aș fi suportat scena.

— Ce făceai? Îți dădeai în cărți?

Am întrebat-o cu toate că lucrul părea evident: pe birou fusese aruncată în grabă o cuvertură iar deasupra cuverturii, vraiște, zăceau cărțile de joc. În mine se trezi detectivul:

— Ce-i cu cărțile astea? Și cuvertura? Parcă nu era pe birou.

Am smuls bucata de stofă. Cărțile se risipiră pe covor. De sub cristal ne privea fotografia unui bărbat cu mustață. Nu eram eu, eu nu port mustață.

— Aha! Dînsul cine-i? Așteaptă numai o clipă, stimate rival...

Vorbind, am ridicat cristalul de margine și mi-am vîrît mîna liberă după fotografie. Urma să o scot, să o rup fărîme-fărîmițe, să o calc în picioare, tot tacîmul; dar Miruna, cu un strigăt războinic, se sui cu fundul pe cristal, strivindu-mi mîna cea îndrăzneață.

— Nu-ți permit! Nu-ți permit! țipa ea.

De durere, m-am așezat pe fotoliu. Chipul meu descompus mă privea din oglinda atîrnată pe perete. Pentru a doua oară în acea zi, am început să miaun.

— Afurisit să fie cine ți-o mai călca pragul! m-am jurat în momentul în care Miruna binevoi să plece de pe cristal.

Și dus am fost. Aveam acum o mînă extraplată, mîna dreaptă, pe care o puteam folosi ca făraș.

Am ieșit să mai cumpăr niște heringi. În dreptul cutiilor poștale — un bloc de tablă în miniatură, o închisoare mai degrabă — m-am oprit și am deschis ușița mea. Prin vizieră licărea o scrisoare.

Era de la administrația blocului. Eram poftit să ies duminică la muncă voluntară. Simții cum mi se urcă sîngele la cap. Cineva profita de înfățișarea mea robustă, care era numai butaforie, ca să mă exploateze. Eu — la dat zăpadă, eu — la strîns chiștocuri, eu — la plantat răsaduri de petunii! Slugăream la treizeci și două de familii. Nimeni nu mă ajuta, niciodată.

De ce oare? Aveam acum o armă, mai bine zis o unealtă: palma extraplată. Am folosit-o pentru a

pătrunde prin vizierele celulelor de tablă în care erau întemnițate scrisorile vecinilor. Voiam să știu: ce le scrie lor administrația de rămîn atît de reci?

Am pus plasa cu heringi pe trepte. „Bubi, noi venim sîmbătă!" glăsuia o scrisoare. Un bilet mototolit îi invita pe cei de la apartamentul unu să-și lege cîinele. În cutia Mirunei zăcea talonul de plată a telefonului. Așadar nimeni nu fusese somat să iasă la muncă voluntară, în afară de mine!

Din oglinda liftului mă privea un tip solid, cu ochii ieșiți din orbite. Ochii erau ai mei, dar pe individ nu-l mai recunoșteam. Îmi venea să miaun. Eram hotărît să dactilografiez treizeci de invitații pentru munca voluntară de duminică, și să le strecor în căsuțele poștale.

Apoi, îmi veni o idee mai bună. Miruna. Doar pe ea trebuia să o convoc. Poate că bărbatul cu mustață era un actor străin, un actor de cinema, eu nu mă prea pricep la filme. Acolo, în fața blocului, măturînd și plantînd, era imposibil să nu se lămurească lucrurile. Să nu ne împăcăm. I-am strecurat doar ei citația. Nu simțeam nevoia de martori.

Duminică, tramvaiele încep sa circule mai tîrziu, vin rar și trec agale. Tundeam tufele de hurmuz, în așteptarea Mirunei, și trăgeam cu coada ochiului către ușa de la intrarea blocului. L-am văzut imediat ieșind, cu lopata subsuoară, cu ochii cîrpiți de somn, pe bărbatul cu mustață din fotografie, actorul.

Nici nu știu cînd am țîșnit spre rival și am început să-i car pumni și picioare. Repet însă, la mine totul e butaforie. Mustăciosul avea lopata și, în plus, cu pumnii și șuturile mele, am făcut imprudența să-l trezesc.

Acum îmi ling rănile în fața oglinzii și miaun. Cruciulițe de leucoplast și notații cabalistice cu iod marchează locurile unde chirurgul va trebui să-mi amplaseze gura și noul nas.

Sub fes, creierul parcă mi s-a mai resorbit. Dar tot mai funcționează: „Poate că, totuși, cumva, mustăciosul e doar fratele Mirunei, sau unchiul, sau nepotul... Ce-ar fi să mai fac o ultimă încercare?"

MIRCEA MANOLESCU

O zi la Eforie

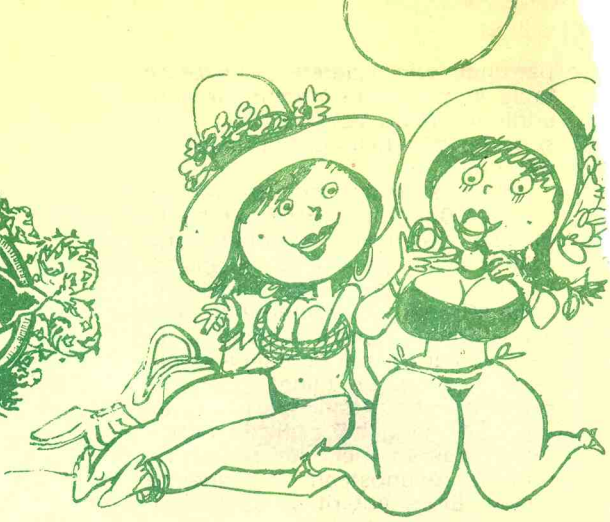

Cînd își spală-n mare fața
Dimineața,
Colo-n zări pe firmament
Astrul zilei se arată
Dintr-o dată
C-un surîs incandescent.

Și zărești atunci pe plajă
Stînd de strajă
Cîte-un ins nerăbdător,

Parc-ar vrea să ia din soare
Pe spinare
Tot caimacul razelor.

Apoi alții o mulțime
Cu costume
Colorate-n fel și chip,
Din oraș pe țărm s-adună
Să-și expună
Epiderma pe nisip.

Toată lumea bea pe rupte
Suc de fructe
Hidratîndu-se de zor.
Fotografii cu aparate
Încărcate
Stau cu nasul în vizor.

Pe la prînz e o-nbulzeală
Colosală
Parcă-aici la Eforie
Toată țara-i la odihnă
Și în tihnă
Face hidroterapie.

Dar încet-încet rumoarea
Și mișcarea
De pe țărm s-au potolit,
Fiindcă sursa de bronzare
Călătoare
A ajuns la asfințit.

Mai rămîn cîțiva astmatici
Singuratici
În al înserării ceas
Jos, pe dig, în briza pură
Și fac cură
De aerosoli pe nas.

Apoi noaptea de cerneală
Siderală
Se înscaună-n decor
Și transmite prin Moș Ene
Pe sub gene
Vise calme... Somn ușor!

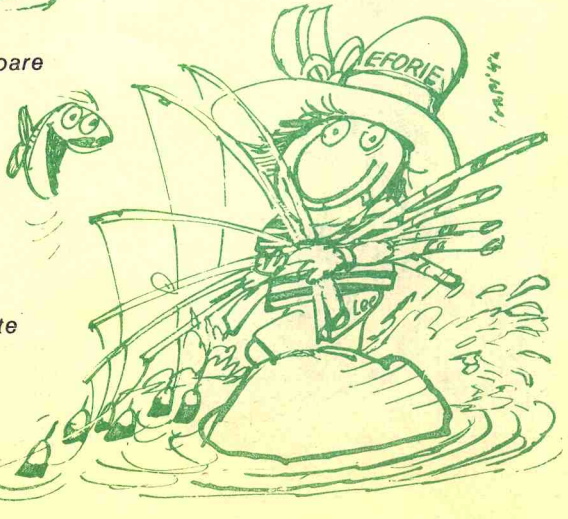

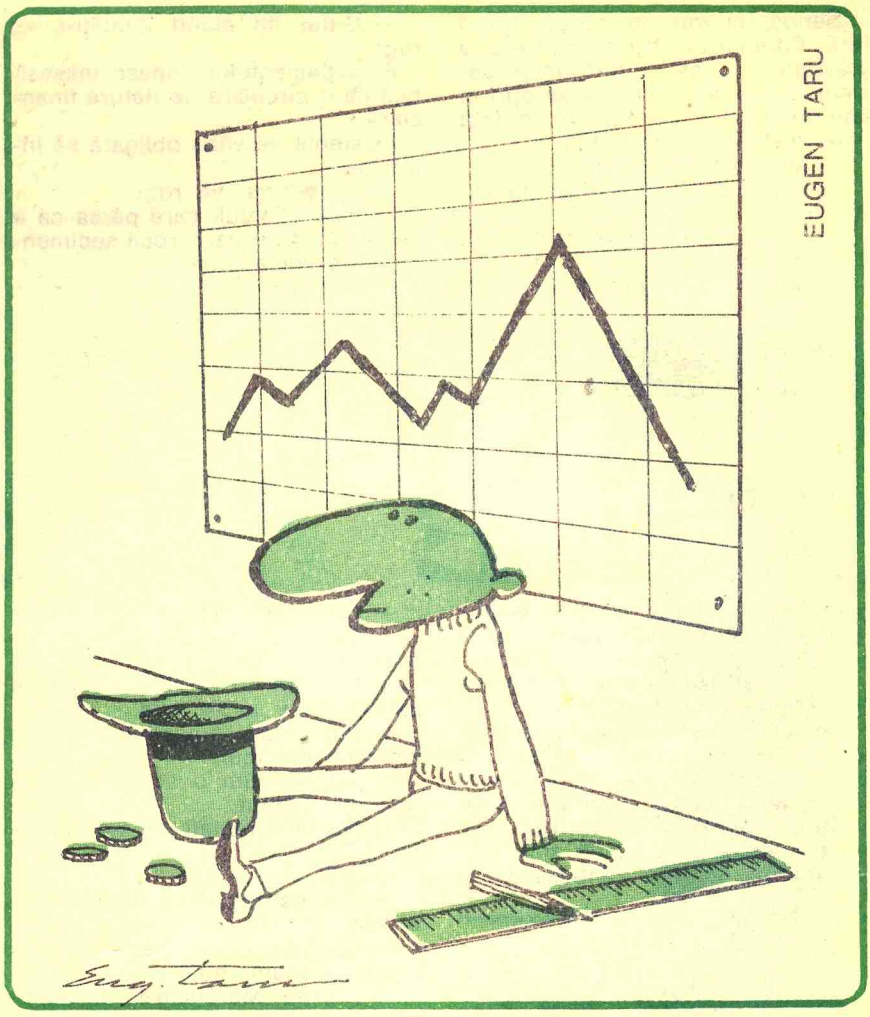

ANEC-DOTE

– Ia spune, soldat, ce faci în cazul în care apa este infestată!

– Beau bere.

*

Doi soldați ies pe două cărări dintr-un bar.

– Hei, amice, vrei să chemi un taxi pentru noi?

– Bine, dar eu nu sînt portar! Eu sînt maior de aviație!

– Bine, atunci puteți chema un aeroplan!?!

*

– De ce nu tragi la țintă, soldat?

– Păi n-am reușit niciodată să lovesc ținta, așa că m-am gîndit să economisesc muniția.

*

Un soldat scrie o scrisoare acasă. Un camarad, privind peste umărul lui, îi spune: Nu vrei să scrii o copie la indigo, să trimit și eu o scrisoare acasă?...

*

Cînd Columb a coborît pe țărmul continentului care, mai tîrziu, a fost numit America, el a fost întîmpinat de doi indieni. După ce Cristofor le-a adresat cîteva cuvinte, unul din indieni i-a zis celuilalt:

– Ai grijă de el pînă mă întorc eu cu vreciul. Cred că e puțin scrîntit. Crede că a descoperit India.

*

Un vechi dicton latin: O armată de măgari, comandată de un leu, este mai puternică decît o armată de lei, comandată de un măgar.

Selecție de
FLORIN MOLNAR

ION DIANU

OMUL CARE NU RÎDE

Serios, enorm de serios, cu o față înțepenită într-o nefirească gravitate, cu pași circumspecți, pacientul intră în cabinet și se opri în fața medicului, ca un cal în fața unui restaurant clasa întîi.

— Am sarcina să rîd.

— Și de ce nu vă achitați de ea? Rîdeți!

— Nu pot. De aceea am venit la dumneavoastră.

— Deprindeți-vă progresiv. Începeți prin a zîmbi și, printr-o evoluție în crescendo, veți cuceri idealul, veți rîde ca un public de circ.

— Mi-e surîsul anemic. Poate mă supuneți unui tratament...

Medicul, cu un larg spirit de înțelegere, îl așează pe un scaun și chemă asistenta. Pacientul are o față casantă, ca un geam mat, care atrage atenția asistentei. Iar aceasta arăta astfel, încît ar fi tentat și-un mort să-i zîmbească.

C. GAVRILĂ-GAVCO

— Gata, fiți atent! Zîmbiți-i, vă rog!

Fața pacientului rămase insensibilă ca o circulară de natură financiară.

Asistenta se văzu obligată să intervină.

— Zîmbiți-mi, vă rog!

În fine, clientul, care părea că e necuvîntătoare ca o rocă sedimentară, deschise gura:

— Imposibil!

— Ce e imposibil!

— Eu nu pot sa rîd. Nu rîd niciodată.

— Dar noi nu vă cerem decît un zîmbet — îl îmbie fata.

— Îmi cereți imposibilul. Eu nu zîmbesc nimănui.

— Să vă citim o schiță umoristică din Urzica.

— Nu vă deranjați. Mi s-a mai citit, și...

— Și?...

— Am fost tentat să mă arunc de la etaj...

— Se pare că ați căzut rău. Vă doare și-acum, nu!?

— Ah, nu! Mă aflam la un demisol.

Medicul se adresă fetei:

— Dacă nu suferă de nimic, să nu disperăm. Să încercăm niște metode psihologice. Lăsați-vă pe spătarul scaunului! îl rugă pe pacient.

Cei doi căutară să-l așeze cît mai comod pe scaun.

— Închipuiți-vă că vă aflați pe un șezlong. Beți o ceașcă de cafea și zîmbiți unei dudui care vă privește seducător...

Binevoitor, clientul încercă să zîmbească, dar rezultatul fu un rictus ca după untură de pește.

— V-am rugat să beți cafea, nu sare amară!

— V-am spus că nu pot să rîd.

— Nu vă cerem decît un zîmbet!

— Un zîmbet generos! Un zîmbet cu mesaj. Ca al lui Clemenceau... sau ca al lui Gică Petrescu. Un zîmbet cald.

C. PAVEL

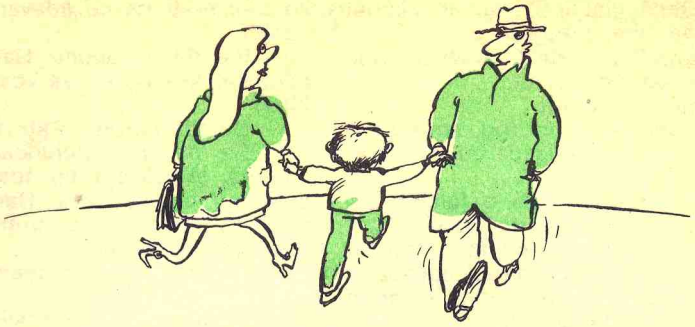

— Te rog să-i zîmbești domnișoarei.

— Cine, eu? Să zîmbesc eu?! M-am învățat minte. O dată am rîs la programul brigăzii artistice din întreprinderea noastră... Tocmai îl critica pe șeful meu... Îl critica bine... Era un text scris de „amatori" de profesie, băieții aveau talent și... m-au făcut să rîd.

— Cum așa?

— Uite așa, fără să vreau. N-am știut că e și șeful în sală... M-a văzut...

— Și?

— Am rămas tehnician II vreo 10 ani la rînd. Dacă nu murea, tot tehnician II eram și azi.

— Dispoziția vine rîzînd. Dar dumneata, cînd mergi la teatru, la cinema, la circ, nu rîzi?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că nu mă duc. Eu stau acasă și văd „Cascadorii rîsului". Rîd singur.

— Hai, închipuiți-vă că sînteți fericit și zîmbiți. Un singur zîmbet ne trebuie, pentru analiză. Hai, vă rog, închipuiți-vă că sînteți fericit!

— Dar eu sînt fericit! Ce, trebuie neapărat să rîd? Ursul cînd dă de miere, e fericit, dar nu rîde. Nici lupul nu rîde. Pînă și rîsul nu rîde.

Medicul propuse o soluție sigură.

— Închipuiți-vă că-i faceți curte asistentei mele, că vreți să-i cereți mîna, și-i zîmbiți.

Fata, cu cochetărie completă:

— Sînt angajată prin transfer în interesul serviciului.

Pacientul se uită fix la ea și scoase un rînjet canin. Pentru moment, fata se gîndi că cel din fața ei a fost victima unei tentative de otrăvire și îi șopti șefului:

BOUR

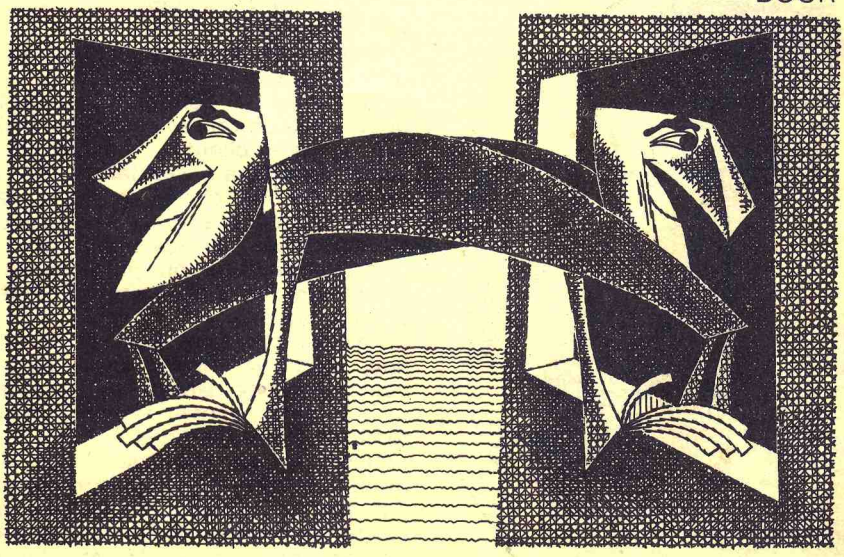

— Dacă mai întîlnesc un zîmbet ca ăsta, mă călugăresc.

Presupusul otrăvit interveni sec și dur ca un bazalt:

— Sînt căsătorit.

— Spuneți-mi, vă rog, soția continuă să conviețuiască cu dumneavoastră?

— Desigur! Sîntem o familie organizată. Avem și un copil.

— Fără îndoială că vă jucați cu el, îi zîmbiți... (suferindul aprobă)... Poate vreți să ne arătați și nouă cum vă jucați cu el...

Clientul încearcă să zîmbească, dar efectul fu de sens contrariu, se hlizi ca o tigvă așezată pe două oase încrucișate.

— Și ce face copilul cînd îi zîmbiți așa?

— Plînge!

— Vă flatează. Altfel ar lua-o la fugă — îi spuse fata.

— Are abia opt luni: nu se poate ridica pe picioare.

— Iertați-mi indiscreția, dumneavoastră n-ați rîs cu adevărat niciodată?

— Ba rîd și acum. Dar pe dinăuntru, așa că nu se vede. E mai bine!

— Dar în hohote, n-ați rîs deloc?

— Ba da, mă închideam într-o cameră și rîdeam cu toată gura, cînd îmi plăcea ceva. Dar am renunțat... Pereții au urechi, știți dumneavoastră vorba...

— Dar de ce vă e teamă să rîdeți?

— Cum să rîd, doctore? Dacă aș rîde, nu mi-ar mai ști nimeni de frică. Din cauza asta, cînd am motive de rîs, eu mă încrunt. M-am autosugestionat atîta, în acest sens, încît bucuria și durerea la mine au reacții inverse. Cînd sînt determinat să rîd, mă încrunt și cînd trebuie să mă vait, devin optimist și rîd...

Fata deveni nervoasă: un așa insucces nu avusese niciodată, nici în activitatea medico-sanitară, nici în viața particulară.

— Dar înțelegeți și zîmbiți odată, nu ne mai țineți în picioare, pe lîngă dumneavoastră, că doar nu nașteți. Zîmbiți!

Nemaiputînd suporta situația, lovi cu piciorul în dușumea, dar nimeri cu tocul în piciorul clientului. Se mai purta încă „tocul cui", Maladivul personaj ridică piciorul speriat de durere și izbucni în rîs. Un rîs din toată inima.

— Ha, ha, ha! nu mai pot de durere. Ha, ha...

Medicul și frumoasa asistentă rămaseră ca trăzniți.

— Vai ce rîs sănătos! Ar trebui să-l fotografiem...

— Eu v-am spus că la mine durerea are efect invers.

Văzînd că e pericol să dispară odată cu durerea și rîsul, fata mai lovi o dată clientul, realimentînd sursa dureroasă a veseliei lui. Plecă rîzînd, dar, pe drum, se gîndi: ce mi-au făcut? Cine o să-mi mai știe de frică acum? Și așa treaba în întreprinderea mea nu prea merge. Acum o să fie o lipsă de disciplină și mai mare.

Pe fața clientului se mai menținea, încă, un zîmbet cald, omenesc. Traversă strada, se asigură că nu-l vede nimeni zîmbind și își rectifică mina. Un rînjet de fiară încremeni iar pe fața lui, și se îndreptă hotărît spre întreprindere! Tot așa, cu fața asta, va încerca să scape de necaz... Nu pricepuse de ce i se recomandase, de către forul tutelar, să rîdă omenește!

Lumea se amuză

Găina și VULPEA
-fabulă-

O găină și o vulpe s-au unit cu mult avînt,
Să cultive împreună o bucată de pămînt.
— „Adu, soro tu sămînța, zise vulpea spre găină,
Că eu am s-o semăn iute, fiindcă sînt mai gospodină."
Și fără sa piardă vremea, găina puse-ntr-un sac
Sămînța trebuitoare și spuse pe-un ton posac:
— „Ei, e rîndul tău cumătra ca să treci la datorie.
Seamănă sămînța asta, c-am facut tovărășie!"
— „Cum așa? o-ntoarse vulpea! Am glumit bine-nțeles.
Eu nu mă pricep să seamăn, mă pricep doar la cules!
Așa că, de data asta, dacă nu îți e prea greu,
Ai s-o semeni singurică. La cules te-ajut și eu."
Și găina-n mare grabă, harnică cum este ea,
Semănă întreg ogorul. Vulpea numai o privea,
Și se bucura în taină, precum face proasta-n tîrg,
Cînd văzu ea că recolta s-a legat și-a dat în pîrg.
Dar cînd a venit și timpul să înceapă seceratul,
Găinușa obosită și-a-ndemnat asociatul:
— „Ei e rîndul tău să seceri, prea stimată roșcovană,
Că mata întreaga vară, ai ars gazul de pomană!"
— „Nicidecum! ferit-a sfîntul! strigă vulpea cu temei.
Tot tu ai s-o seceri toată, eu fac snopii dacă vrei."
— „Păi asta-i tovărășie?!" zbieră ea în gura mare...
Și apucă să rupă spicele cu disperare,
Adunînd cu trudă grîul aplecat și plin de rod.
Tocmai cînd sfîrșise treaba, cu un mers tiptil, comod,
Apăru și coana vulpe. Încărcă trei baniți pline,
Îndemnînd-o pe găină: — „Ai muncit frumos și bine!"
Mai umplu cinci saci cu boabe, și spre-a termina gîlceava,
Îi mai dete și găinii toate paiele și pleava.

În românește de GABRIEL TEODORESCU

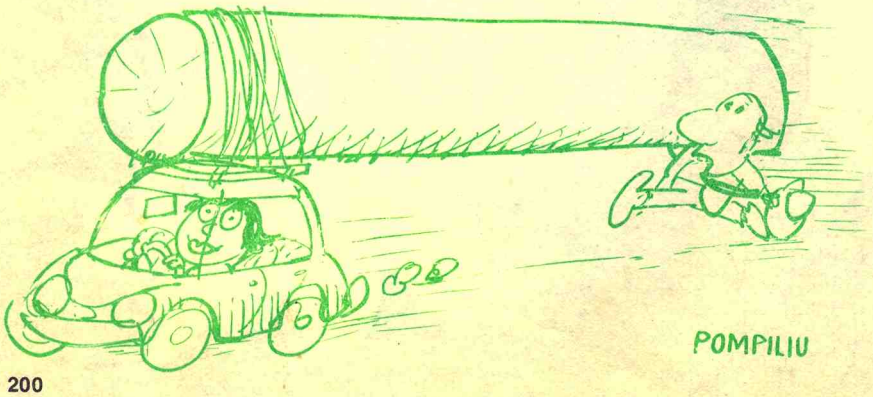

STEVE ALLEN (S.U.A)

DOMNUL ADAM$ CEL ÎNTÎRZIAT

Domnul Adams, ca să intrăm în miezul problemei, s-a născut tîrziu. Doctorul și-a șters în mod solemn lentilele ochelarilor, a strîns din buze, a făcut acea mutră pe care se presupune că o fac toți doctorii după ce și-au șters lentilele ochelarilor și au strîns din buze și a anunțat că George Adams se va naște pe 23 iulie.

Pe 22 iulie, mama sa a avut dureri și s-a întins în pat spre a aștepta sosirea pe lume a lui George. Pe 29 august doctorul i-a recomandat să facă treabă ușoară în casă și o schimbare de regim, a refăcut calculele și a afirmat cu o siguranță finală că George se va naște în următoarele două zile. George s-a născut șapte zile mai tîrziu.

Pînă în ziua în care a murit, lui George îi făcea plăcere să povestească pățania mult-inspiratei sale nașteri și cred că psihologii ar putea spune că defectul său de-o viață de a întîrzia era o modalitate de a pune din nou mîna pe gloria, atîta cîtă era, care i-a aparținut cu ocazia propriei nașteri.

Se spune că cel mai ticălos hoț din lume este om cinstit în 99% din cazuri. Se spune, că, excepție făcînd cîteva zile ale săptămînii, Nero nu era deloc un individ respingător. Se spune că toate femeile frumoase au momentele lor de urîțenie, că sfinții cad și ei în păcat cîteodată și că o echipă fruntașă din divizia A de fotbal nu învinge întotdeauna o echipă codașă a diviziei B.

Se spune că nimeni cu se comportă pe de-antregul așa cum ne-am aștepta. Dar aceste lucruri sînt false. George Adams a întîrziat atunci cînd a venit pe lume, a fost înțărcat cu întîrziere, a învățat să vorbească cu întîrziere, a întîrziat aproape tot timpul la școală, începînd cu prima sa zi de grădiniță, și cu foarte mici excepții a întîrziat la fiecare afurisită de întîlnire de afaceri importantă care a fost vreodată cuprinsă în programul său.

Din fericire, celelalte vicii ale sale sînt puține și relativ neimportante, iar virtuțile sale sînt numeroase. Întotdeauna a reușit să-și ducă la capăt responsabilitățile cu ușurință, iar atunci cînd a terminat facultatea a fost printre primii zece din clasă.

Nu mai e nevoie să spunem că a întîrziat la ceremonia de absolvire, dar decanul nu a fost deloc surprins de această întîmplare, iar lui George i s-a înmînat diploma în particular, după ce s-a terminat discursul și programul muzical, în vreme ce oamenii de serviciu începuseră să strîngă scaunele din sală.

La scurtă vreme după aceasta, tatăl lui George a creat un post vacant în uzina sa și George l-a ocupat. Cu multă înțelepciune, tatăl său a instruit-o pe secretara lui George să mintă deliberat în privința tuturor întîlnirilor de afaceri importante, așa încît atunci cînd George trebuia să se întîlnească cu un partener de afaceri pentru a lua masa la ora unu, i se dădea de obicei impresia că întîlnirea era fixată pentru ora douăsprezece și treizeci, așa încît nu era nici un fel de pagubă atunci cînd el își făcea agale apariția pe la douăsprezece și cincizeci și patru.

George și-a făcut o mulțime de prieteni în calitate de director-adjunct și în scurtă vreme a fost promovat și i s-a acordat un substanțial spor de salariu. Deși nu era un bărbat frumos, el era ceva mai mult decît ușor atrăgător, femeile îl găseau amuzant, așa încît într-o bună zi cînd a anunțat că s-a logodit, vestea nu a luat pe nimeni pe neașteptate.

Din fericire, tatăl său a avut prezența de spirit să o avertizeze pe mireasa lui George că viitorul ei soț s-ar putea să sosească cu cîteva minute mai tîrziu la ceremonie, în așa fel încît deși ea a fost deranjată

în mod vizibil de această eventualitate, atunci cînd ea s-a întîmplat, nu a izbucnit în lacrimi și n-a avut loc nici o scenă. Pe lîngă acestea, George avea cele mai întemeiate scuze: se oprise să-și spele mașina și să dea un telefon interurban la un hotel din New-York spre a se asigura că apartamentul pentru luna de miere fusese rezervat.

De fapt, George avea întotdeauna o scuză întemeiată. Nu întîrzia voit, intențiile lui erau cele mai bune din lume. Se întîmpla doar că, mai tot timpul, ivindu-se un lucru sau altul în ultimul minut, nu putea ajunge nicăieri atît de devreme pe cît ar fi vrut.

În anii din urmă, George a devenit un cetățean de vază al orașului, și într-un an s-a vorbit chiar că va fi numit primar. În orice caz, a declinat acest favor și a continuat să se devoteze strădaniilor din viața particulară. După moartea tatălui său a ocupat locul de președinte al uzinei și a ajutat foarte mult întreprinderea. Pe lîngă aceasta, mariajul său era fericit iar copii săi, în număr de patru, formau un grup încîntător la înmormîntarea care a avut loc nu demult.

Toată lumea a zis că a fost una dintre cele mai frumoase înmormîntări din ultimii ani, și deși familia lui George era zdrobită de durere, îți puteai da seama că încă erau în stare să simtă strălucirea mîndriei atunci cînd își roteau privirile peste mulțimea adunată în biserică spre a aduce un ultim omagiu și a asculta serviciul funebru.

Cred că în mulțime erau mulți care să fie conștienți că murind, George Adams a fost pentru prima oară în viață mai devreme. Doctorul său, care descoperise că inima sa era într-o stare destul de gravă, îi mai dăduse nu mai mult de doi ani de viață, iar bunul doctor a fost la fel de surprins ca și cetățenii din oraș cînd, la trei săptămîni după consult, pacientul său s-a stins tihnit în pat.

Convoiul de limuzine negre și strălucitoare care o coteau spre cimitir era cu adevărat impunător, iar trecătorii ocazionali trebuie că au tras concluzia că era înmormîntat un foarte important personaj.

O întîmplare minoră a întrerupt bunul șuvoi de evenimente în chip accidental, exact în ultimul minut. Mașina mortuară care purta sicriul lui George probabil că a călcat pe vreun cui aflat pe drum, că unul dintre cauciucuri s-a dezumflat pe neașteptate, iar șoferul și ajutorul său au tras pe dreapta spre a-l înlocui cu unul de rezervă. După o dezbatere rapidă s-a hotărît ca celelalte mașini să meargă înainte, așa cum se hotărîse dinainte, direct la cimitir. Așa s-a și făcut și participanții la înmormîntare, dîndu-se cu calm jos din mașină s-au adunat în grupuri în jurul locului de veci al familiei Adams și au stat în picioare conversîndu-se, așteptîndu-l pe George.

Acesta a întîrziat doar 23 de minute.

În românește
de RADU SĂNDULESCU

JUSS PIHO („Pikker"-URSS)

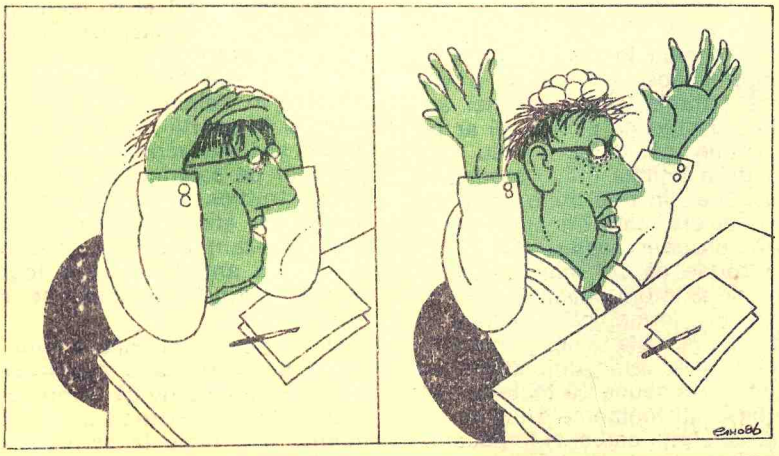

IDEI TRĂSNITE

Promoțiile ultimilor ani trec prin momente foarte grele în încercarea de a-și găsi locuri de muncă. Iată de ce proaspeții absolvenți sînt nevoiți să-și aplece mult privirile asupra posturilor disponibile.

Mi-am dat seama de aceasta în timp ce luam parte la ceremonia acordării diplomelor; fără să vreau, am auzit un grup de părinți discutînd despre planurile copiilor lor, după terminarea facultății.

— Ce are de gînd să facă fiul dv.? a întrebat o mamă.

— Păi, a terminat științele economice și se va angaja șofer pe un taxi. Considerăm că are mare noroc să lucreze ca șofer de taxi imediat după absolvirea facultății.

— Probabil că ați avut o pilă.

— Da, de ce să n-o spunem, soțul meu cunoaște un tip care e proprietarul a trei taxiuri. La început, fiul meu spunea că vrea să aibă taxiul lui dar, după ce a bătut trotuarele cîteva luni de zile, și-a dat seama că în branșa taxiurilor nu contează ce cunoști ci pe cine cunoști.

— Dar fiica dv., Gertrude, ce vrea să facă?

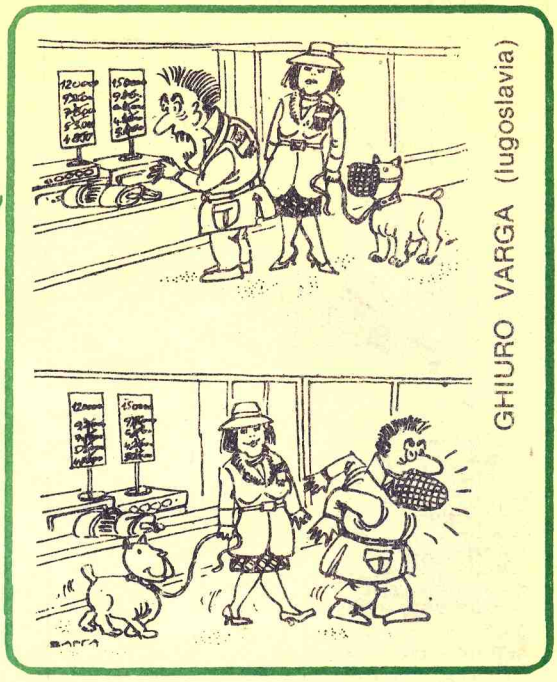

GHIURO VARGA (Iugoslavia)

EXERCIȚII DE ALARMĂ

Spre deosebire de mulți alți cetățeni, eu consider apărarea împotriva atacurilor aeriene ca o problemă foarte serioasă. La Washington nici n-au reușit să definitiveze planurile de evacuare și eu deja știam cum să acționez cînd o să aud sirenele de alarmă. Imediat ce le aud, gata sar în mașină cu carnetul de cecuri și hai în direcția Virginia Vest, la Lickety Split.

Într-o bună zi, după masă, cam pe la orele cinci, m-am decis: „Organizez o evacuare la o presupusă alarmă aeriană". Acasă mi-am găsit soția cu bigudiuri în păr.

— Facem un exercițiu de evacuare — i-am spus.

— O clipă, să mă îmbrac!

— N-avem timp. La o adevărată alarmă aeriană, crezi că o să mai ai timp de asa ceva?

YAVUZ TARAN (Turcia)

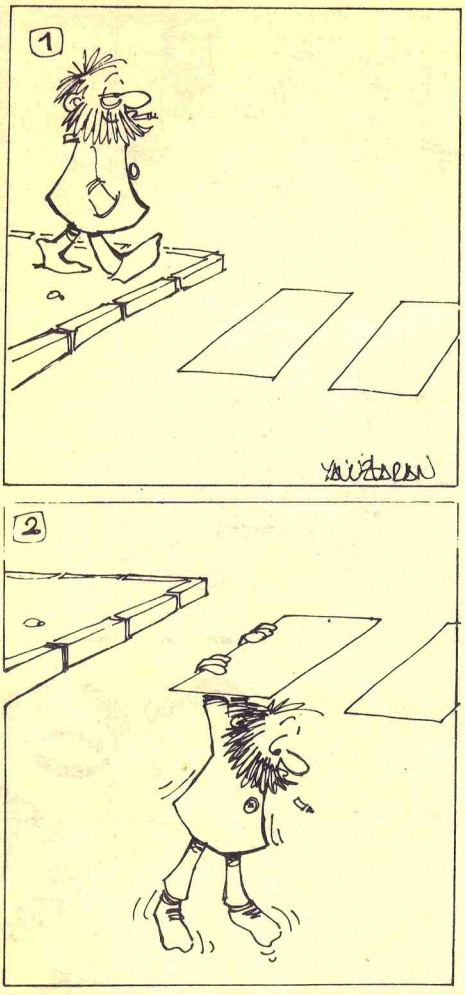

Inamicul va aştepta pînă te îmbraci şi-ţi scoţi bigudiurile? Strînge foile de credit şi carnetele de cecuri şi să mergem.

— Pe care să le aduc? a întrebat ea.

— American Express, Vita, Master Charge şi Diner's Club. Dacă întîmplător s-ar epuiza unul, să le avem pe toate...

— Avem suficientă benzină?

— Aşa, jumătate de rezervor.

— Dar atîta nu ne ajunge pînă la Lickety Split.

— Sînt convins că în cazul unei alarme adevărate, şoselele vor fi împînzite cu staţii de benzină. Nu pot pretinde de la noi ca în cazul unui atac atomic să părăsim oraşul fără combustibilul necesar. Dar să terminăm cu vorbele. Totul trebuie făcut ca şi cum ar fi ceva absolut real, o adevărată alarmă şi nu un exerciţiu.

— Păi, a terminat filologia şi i s-a oferit deja un post de chelneriţă la restaurantul lui Howard Johnson. Dar ea se ambiţionează să ajungă vînzătoare la magazinul lui J.C. Penney. Am avertizat-o să nu-şi facă prea mari iluzii fiindcă am auzit că J.C. Penney nu angajează decît vînzătoare cu doctoratul luat.

— Fiul meu Harry a avut mare noroc. În ultimul an, la drept, a fost recrutat pentru un post excelent.

— La o firmă particulară de avocaţi?

—Nu, la poştă, ca sortator de corespondenţă.

— Trebuie să fiţi tare mîndră de el.

— Da, cei şapte ani de sacrificiu n-au fost în zadar. Fiica dv. nu a terminat cumva belle-artele?

— Ba da. A terminat prima.

— Şi acum ce vrea să facă?

— A avut cîteva propuneri foarte avantajoase, dar cea care o interesează cel mai mult este vînzarea de reclame prin telefon la ziarul local.

— Tare-aş vrea să-l întîlnească pe fiul meu. A terminat biologia şi o să lucreze la spaţii verzi.

— Cu mare plăcere, dar vorbeşte cu un băiat care tocmai a terminat geografia şi speră să se căsătorească la toamnă, dacă o să reuşească să obţină un post de steward pe avioane.

— Sam, ce are de gînd să facă fiul tău, acum că a devenit inginer constructor?

— I-a pus D-zeu mîna-n cap. Vara trecută a lucrat, în orele libere, la o staţie de benzină şi patronul a fost atît de

entuziasmat de eficiența lui, încît acum i-a oferit o slujbă permanentă. De l-ai vedea ce repede schimbă cauciucurile!

— Se pare că toți am avut noroc cu copiii noștri, a zis o mamă. Avem o vecină care a absolvit facultatea de administrație publică summa cum laude și a refuzat toate posturile oferite pînă acum.

— Și ce i s-a oferit?

— Un post de taxator pe autobuze, dar l-a refuzat. Susține că pregătirea ei profesională îi dă dreptul că fie cel puțin dispecer.

— Nu mai spune! Pustii ăștia au niște idei trăsnite. Habar n-au ce-nseamnă să pornești în viață în ziua de azi!

În românește de
PETRU IAMANDI

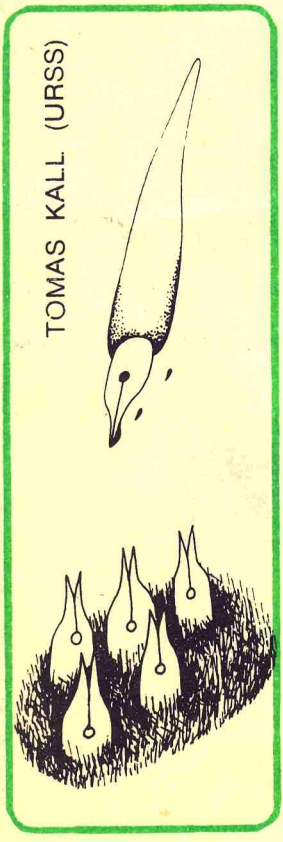

În apropierea lui Key Bridge, mașinile erau îngrămădite aproape de tamponare. În cinci minute, am reușit să parcurgem trei metri!

— Ce se întîmplă? a întrebat soția.

— Nimic deosebit. Ne-am înfundat! În perioada de vîrf a circulației e ceva curent.

— Dacă acum se întîmplă așa ceva, ce o sa fie cînd va trebui evacuat întregul oraș?

— Atunci, la fiecare colț vor sta oamenii gărzii naționale, accelerînd circulația. Nu ne-ar mira deloc dacă Washingtonul s-ar goli în douăzeci de minute.

Patruzeci și cinci de minute a durat pînă ce am reușit să trecem podul și apoi cu o viteză de 25 mile pe oră am trecut prin George Washington Parkway. Peste o oră am ajuns la Beltway, unde iar a trebuit să micșorăm viteza.

— După cum mi se pare, n-o să reușim să părăsim orașul așa de repede cum ți-ai închipuit.

— Aceasta pentru că facem doar un exercițiu de alarmă. Cînd oamenii vor simți în spatele lor rachetele, toți vor merge cu optzeci pe oră.

— Apropo, pe unde trebuie s-o luăm, ca să ajungem, la Lickety Split? După cum văd, indicatoarele de direcții, privind evacuările, n-au fost încă montate. Unde e harta?

— N-avem harta Virginiei de Vest!

— De cîte ori ți-am spus să ai harta Virginiei de Vest gata pregătită în mașină? Dar tu, nevastă iubitoare, niciodată nu mă asculți!

— Hai să ne întoarcem! mi-a spus soția cu o voce plîngăreață.

— Ai putea, în definitiv, să înțelegi că ne putem întoarce numai după încetarea alarmei. Dacă n-ar fi o experiență, Washingtonul, în mod teoretic, ar putea fi o grămadă de ruine.

După un drum de șase ore, am ajuns, în sfîrșit, la destinație. Era seara tîrziu, iar pe străzile din Lickety Split, nici urmă de om. Am bătut la poarta unei ferme. Ne-a deschis chiar fermierul, cu o armă în mînă.

— Bine v-am găsit! am început-o eu. Venim din Washington. Tocmai avem un exercițiu de alarmă. Mi s-a stabilit drept loc de evacuare Lickety Split. Ne-am gîndit, că nu strică să cunoaștem din timp terenul ca să putem obține atunci cazare confortabilă.

— Vă acord un minut, ca să părăsiți ferma mea! mi-a răspuns.

— Nu trageți, pentru Dumnezeu! N-ați auzit despre apărarea anti-nucleară? Poate nu cunoașteți dispozițiile legale, conform cărora sînteți obligat să ne asigurați adăpost pînă ce capitala va fi reclădită?

— Încă 30 de secunde...

— Putem să dormim și în hambar — am apelat la el — nu sîntem pretențioși...

— 15 secunde.

Atunci, soția m-a împins energic în mașină. Atîta timp mi-a rămas, doar cît să-i strig fermierului:

— Luați notă: voi reclama forurilor competente că vă bateți joc de apărarea anti-aeriană, anti-nucleară!

În românește de: T. CUTLIC

DAVID ROSS LOCKE (S.U.A)

DE CE NU TREBUIE SĂ FIU RECRUTAT

Domnule General *M-am uitat aseară prin ziare și-am văzut că Guvernul a început recrutările și că, în cîteva săptămîni, sute de mii de cetățeni pașnici vor fi tîrîți pe cîmpul de instrucție. Acuma, nu știu ce-or să facă alții, dar eu unul nu pot merge nici în ruptul capului. După un control medical foarte amănunțit am descoperit că ar fi curată nebunie să iau parte la o astfel de campanie, întrucît:*

1. Sînt chel și am fost obligat să port perucă vreme de 22 ani.
2. Am mătreață în puținul păr care încă mai atîrnă în jurul venerabilelor mele tîmple.
3. Am un guturai cronic.
4. De la ultimul ordin de recrutare mi-am pierdut cu totul vederea la un ochi iar la celălalt am o inflamație cronică.
5. Dinții mi-s stricați de tot, gura îmi miroase tare și în iunie s-au împlinit 31 de ani de cînd sufăr de bronșită. În prezent tușesc de nu mai pot și, de cîte ori mă apucă, toți cei din jur o iau la sănătoasa.
6. Am o scorbură în loc de piept, gîfîi la orice mișcare și din cînd în cînd mă încearcă niște dureri de șale de-mi vine să mă urc pe pereți.
7. Mă chinuie cînd diareea, cînd constipația. Banii pe care i-am dat (sau am promis că-i dau) pe tot felul de alifii și de hapuri i-ar lăsa pe mulți cu gura căscată.
8. Mi-am frînt oasele în nouă locuri și am și-o frumusețe de hernie, de aia sînt înfășurat în bandaje din cap pînă-n picioare.
9. Am o umflătură albicioasă la un picior, un herpes la celălalt și varice la amîndouă; totodată, un picior e mai scurt decît celălalt, cu toate astea mă descurc așa de bine că nimeni n-a băgat de seamă pînă acum.
10. Labele picioarelor îmi sînt pline de bătături și de bube, lucru care m-ar împiedica să mărșăluiesc.

Nu cred că opiniile mele politice, care sînt împotriva purtării acestui război neconstituțional, ar avea vreo greutate în fața unui ofițer recrutor; dar nici nu mă îndoiesc că motivele de mai sus, care arată de ce nu pot fi recrutat, vor fi mai mult decît suficiente pentru dumneavoastră.

În românește de PETRU IAMANDI

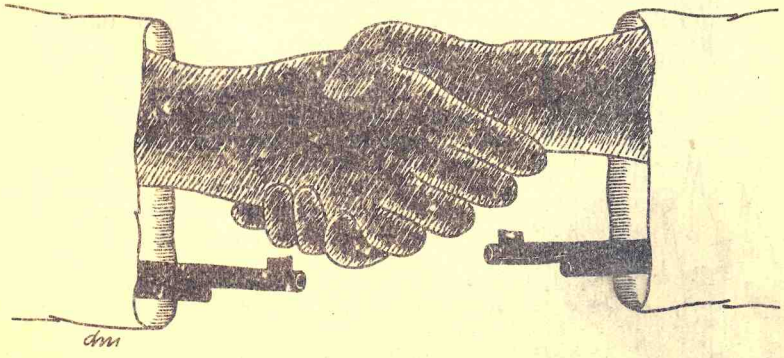

A. MERJINSKI („Szpilki" — Polonia)

NIKOLAI ARNAUDOV („Stîrşel"-Bulgaria)

DAVID BURIK (Anglia)

SĂRMANUL BĂIEŢEL BOGAT

(Un raport de sfîrşit de an)

Salut! Numele meu e M. Taylor Meisterbrau al III-lea. Sînt elev la un liceu de băieţi din Statele Unite. Tata mi-a cerut să scriu acest raport ca să ştie cum am terminat clasa a IX-a. A mai menţionat că, dacă raportul are o oarecare valoare literară, va fi publicat într-o mică revistă de succes (tata deţine un număr imens de acţiuni în portofoliul său). Faptul în sine nu mă deranjează prea mult pentru că primul an de liceu mi-a plăcut extraordinar. Dar să fiu mai explicit.

Încă de la început toţi au fost cît se poate de drăguţi cu mine. Am fost dat în grija unui „Frate mai mare". Este elev în clasa a XI-a şi s-a dovedit extrem de amabil în prima zi de şcoală, împrumutîndu-mă chiar cu 15 cenţi. Acum, de cîte ori îl întîlnesc, îi dau banii înapoi. Chiar săptămîna trecută i-am înapoiat cei 15 cenţi pentru a 25-a oară. Am fost prezentat unui domn despre care am aflat că e un fel de avocat. La începutul anului mi-a pus cîteva întrebări. Mai întîi m-a întrebat cît cîştigă tata pe an. După ce ochii mai-mai că i-au ieşit din orbite, m-a întrebat dacă nu cumva am vreo soră nemăritată mai mare decît mine. Mi-a spus apoi cînd e ziua lui de naştere şi mi-a explicat pe îndelete că îi plac foarte mult cadourile. A

VORBE DE DUH ALE OAMENILOR CELEBRI

Michelet scrie că Richelieu avea asupra lui Ludovic al XIII-lea ascendentul geniului. Dar regelui îi displăcea să fie socotit satelit al ministrului.

— Vă rog, domnule cardinal... treceţi! i-a strigat, într-o seară, la curte, regele. Nu eşti dumneata stăpînul? Se zice că dumneata eşti regele.

Richelieu care-l cunoştea pe rege şi-l ştia gelos pe el, luă un sfeşnic din mîna unui paj şi trecu în faţa suveranului.

— Merg înaintea Majestăţii Voastre doar pentru a o lumina.

Mark Twain despre muzica lui Wagner: „E mai bună decît ai putea crede cînd o asculţi"

*

Sfaturi date de Mark Twain secretarului său în legătură cu vizitele neaveniţilor:

— Dacă e un oarecare, paşnic, îi spui simplu: „Dl. Twain nu e acasă". Dacă dă buzna aici un impertinent îi explici: „Adineaori a ie-

TOMASZ SZOPA („Karuzela"-Polonia)

șit. Dacă o iei repejor pe scări îl prinzi din urmă."

Bismarck (1815—1898) îi declara ambasadorului Franței la Berlin: Regele nu mă lasă să plec. Mi-a spus chiar: „Am cu 18 ani mai mult ca dumneata și nu mă dau bătut". Nu mă mira Majestate. Întotdeauna calul e mai obosit decît călărețul.

*

Îmbătrînind, Bismarck a ajuns ipohondru, mizantrop, morocănos. Într-o zi, la obișnuitul consult, medicul îi punea întrebări.

— Nu-mi place să mi se pună întrebări! a zis Bismarck.

— Atunci, vă rog, să vă adresați unui veterinar.

subliniat, de asemenea, că recomandarea lui va fi foarte importantă cînd va veni vremea să mă înscriu la universitate. Cred că o să ne înțelegem foarte bine.

În prezent locuiesc cu tata, mama, trei frați și șase surori, într-un cartier mărginaș, foarte la modă, numit „Grădina Zeilor". Casa noastră are 32 de camere foarte frumoase. Cei 20 de acri de pădure din jurul casei sînt tot proprietatea noastră. Domeniul este înconjurat de un zid înalt de 3 metri. Tata spune că-i pentru intimitate dar mama insistă că-i pentru securitate. Ca să spun drept, mie nu prea îmi pasă de ce este acolo fiindcă nu știu ce este dincolo de el. Bessie, doica mea, spune că zidul a fost ridicat pentru a împiedica accesul animalelor sălbatice. Tata spune că Bessie nu e decît o negresă tîmpită. Mama insistă că tata nu este decît un bigot. Și, totuși, profesorul meu de engleză mi-a spus că bigot e cel care vine în fiecare an la dineul filantropic organizat de școală și cheltuie o grămadă de bani.

Zidul va fi foarte important pentru viitor. Știu asta pentru că, acum două luni, un hoț ne-a spart un geam de la sufragerie înainte de a fi prins și devorat de cîini. Tata a spus că această întîmplare semnalează începutul unui nou val de crime. Mama a insistat că hoțul a nimerit în casa noastră din greșeală. Administratorul spune că buldogii au fost foarte fericiți să mănînce și altceva la cină.

Am o mulțime de prieteni de joacă. Mai întîi e Bloppo. Bloppo este prietenul meu de cauciuc. Îl umflu și Bloppo se joacă toată ziua cu mine. Bunicul spune că e bine pentru un băiat de vîrsta mea să iasă afară și să se joace. Mama nu are nimic împotrivă, atît timp cît mă joc cu cauciuc. Mă joc și cu frățiorul meu. Ne jucăm de-a doctorul. De obicei el este pacientul. A fost cel mai tînăr pacient care a murit de pe urma unui transplant de inimă, dar să nu-i spuneți mamei! Trebuie să-l amintesc aici și pe

Sammy. Sammy este înalt și foarte solid. Mă duce cu mașina la școală, stă cu mine la ore, mănîncă o dată cu mine și mă duce acasă. Tata spune că Sammy n-o să facă niciodată liceul. Profesorul meu de educație fizică vorbește destul de des cu Sammy.

Într-o duminică, Sammy m-a dus să văd cum joacă echipa de fotbal a școlii. După ce ne-am așezat pe băncile de lemn, am simțit cum o aschie lungă îmi pătrunde în partea din spate. Sammy m-a dus imediat la vestiar. Medicul echipei l-a luat de o parte pe Sammy și l-am auzit spunîndu-i confidențial că „i-a intrat o aschie în ...". Întrucît folosea termeni medicali care îmi erau complet străini, m-am gîndit la tot ce era mai rău. I-am zis lui Sammy să mă ducă în cea mai mare viteză la spital, unde aschia mi-a fost scoasă prin operație. Spitalul arăta destul de drăguț. Era, totuși, mai puțin curat decît casa noastră.

Acum cîteva săptămîni am fost cu tata la birou. Lucrează în centrul unui mare oraș. Cînd ne-am urcat în mașină, mama a început să plîngă. L-a convins pe tata să nu mă lase să mă uit pe geam. Din fericire pentru mine, tata merge foarte repede pe Ferrari. Ne-am oprit apoi într-un loc de parcare și am coborît. Tata m-a ferit cu pardesiul de cel care ne-a parcat mașina. Apoi m-a trecut rapid strada și am intrat într-o clădire foarte înaltă. Am așteptat în hol pînă am reușit să ne suim într-un lift gol. Am urcat pînă la etajul 27, unde se află biroul tatii. Mi-a scos haina și mi-a spus să mă uit atent pe fereastră. După o jumătate de oră m-a chemat și m-a întrebat dacă mi-a plăcut ce-am văzut. Am spus „Da". Tata n-a mai putut de bucurie. Mi-a spus că, după ce am să termin universitatea, are să mă facă primar. Sper că va fi la fel de bine ca în primul an de liceu.

În românește de PETRU IAMANDI

Desene de SILVAN

Kepler (1571—1630), creatorul astronomiei moderne, a scris în 1609 „Astronomia Nova" în care enunță legile ce explică rotația planetelor. Orgolios, el declara: „Lucrarea mea va fi citită acum sau mai tîrziu. Cititorii pot fi așteptați și un secol de vreme ce Dumnezeu a așteptat șase mii de ani un gînditor ca mine."

*

Jules Renard: „Ești bătrîn cînd începi să spui: nu m-am simțit niciodată mai tînăr."

În românește de LIA MELTZER

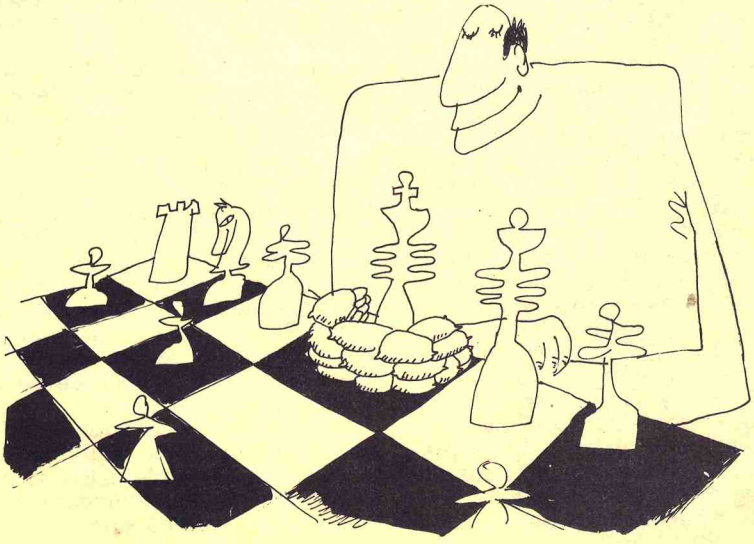

NABIL EL SOLAMI (Egipt)

W. SOMERSET MAUGHAM
(Anglia)

GUSTA-REA

...Întîlnirea a avut loc în urmă cu douăzeci de ani! Pe vremea aceea locuiam la Paris, în Cartierul Latin, într-o cămăruță ale cărei ferestre se deschideau spre un cimitir și era atît de strîmtă încît abia izbuteam să respir. Dînsa, artista, după ce a citit una din cărțile mele, mi-a scris. I-am răspuns, mulțumindu-i pentru scrisoare. Mi-a scris din nou, anunțîndu-mă că în curînd pleca într-o călătorie și va sta de vorbă cu mine. Din păcate, timpul ei fiind foarte măsurat, ar avea cîteva clipe libere abia joia următoare. Dimineața se va plimba puțin prin grădina Luxemburg și mă întreba dacă aș fi de acord să ne întîlnim apoi, pentru o mică gustare, la „Foyot" un restaurant unde obișnuiau să ia masa senatorii Franței, un local cu prețuri atît de piperate, încît niciodată nu mi-aș fi putut îngădui să-i calc pragul.

...Aveam în buzunar optzeci de franci-aur, calculați să-mi ajungă pînă la sfîrșitul lunii, și o gustare, fie ea oricît de pretențioasă, nu urma să mă coste mai mult de cincisprezece franci. Am socotit că, dacă mă hotăram să renunț la cafea în următoarele două săptămîni, puteam să-mi îngădui acest lux.

I-am răspuns deci prietenei mele de corespondență că joia următoare, la orele 11 și jumătate, o voi aștepta în restaurantul „Foyot".

Nu era deloc atît de tînără precum mi-o închipuiam, o apariție mai degrabă impozantă decît tulburătoare, o femeie cam de patruzeci de ani, vîrstă plină încă de farmec, dar nu într-atît încît să mai poată trezi o pasiune la prima vedere. Mi s-a părut apoi că dinții ei erau mai albi, mai mari și mai incisivi decît s-ar fi cuvenit. Se vedea că îi face o deosebită plăcere să vorbească și, bănuind că-și va etala și părerile despre mine, eram dispus să mă rezum a fi un auditor foarte atent.

Cînd chelnerul, foarte stilat, a sosit cu lista de bucate am rămas înmărmurit, prețurile fiind cu mult mai mari decît socotisem eu.

Însă, în chiar clipa aceea, dînsa m-a liniștit, fiindcă tocmai îmi spunea, cu o modestie pe care, în gînd, am binecuvîntat-o:

— În ce mă privește, la prînz eu nu mănînc nimic!

— Vă rog să nu-mi faceți una ca asta! i-am răspuns eu mai mult ușurat decît curtenitor.

— De fapt, la prînz, nu mănînc, niciodată, decît un singur fel. Convingerea mea este că oamenii de azi mănîncă prea mult. Aș gusta însă puțin pește. Aș fi chiar curioasă să aflu dacă în localul ăsta servesc și somon.

Întîmplător, era încă mult prea devreme pentru sezonul somonului, de aceea nici nu figura în lista de bucate. M-am simțit totuși obligat să-l întreb pe chelner dacă nu au cumva și somon.

— Da! mi-a răspuns el, prompt. Chiar acum cîteva clipe am primit un exemplar, o minunăție, primul somon pe care avem plăcerea să-l oferim clienților noștri anul acesta. Vi-l recomand cu toată căldura!

Chelnerul a întrebat-o, foarte politicos, dacă nu ar dori să guste și altceva cît timp urma să se pregătească somonul.

— Nu! s-a ferit dînsa, hotărîtă. Eu nu mănînc niciodată decît un singur fel! Doar dacă, din întîmplare, ați avea puțin caviar.

Am simțit, parcă, în inimă, un șoc. Bănuiam că prețul icrelor negre o să-mi zdruncine serios buzunarul, dar așa ceva nu îndrăzneam să-i mărturisesc. Așadar, am insistat pe lîngă chelner să facă tot posibilul și să-i aducă prietenei mele caviarul. Pentru mine, în schimb, am ales „costițe de berbec", un fel de mîncare „cotată" în lista de bucate la cel mai scăzut tarif.

— Eu personal, a ținut dînsa să sublinieze, nu te-aș sfătui să mănînci carne. Costițele astea de berbec se digeră greu, dăunează sănătății și te împiedică apoi să mun-

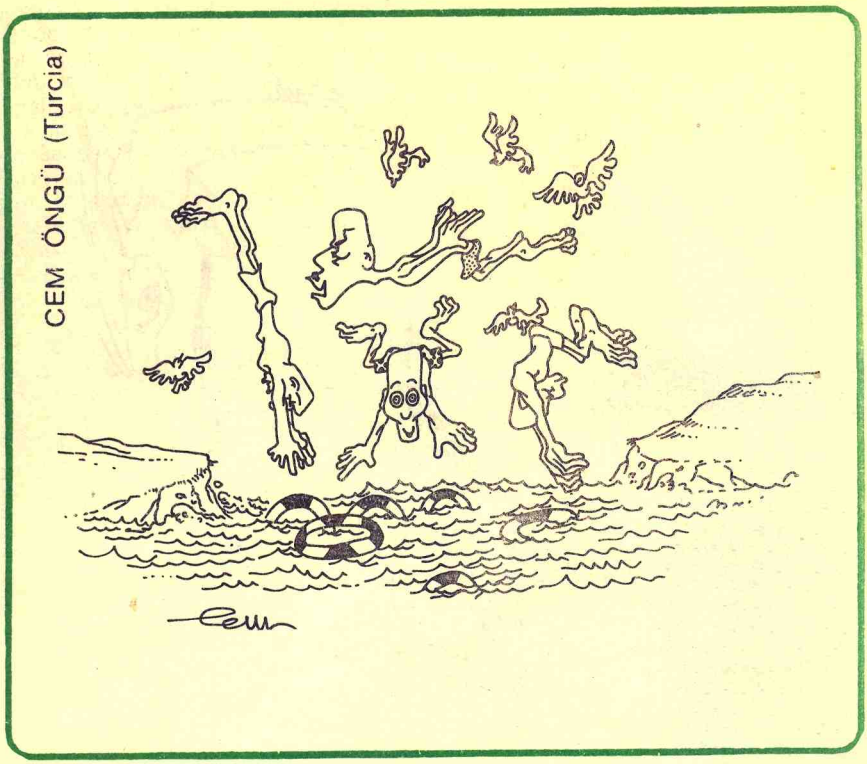

ceşti! Sincer să-ţi spun, eu n-aş îndrăzni să-mi încarc stomacul cu atîta carne!

Trebuia acum să ne hotărîm ce băutură anume ar fi mai indicată.

— Eu, a precizat dînsa, nu beau niciodată nimic atunci cînd iau o gustare.

— Nici eu! m-am grăbit, ceva mai înviorat, să-i răspund.

— Decît, poate, o picătură de vin alb, a continuat ea nestingherită, de parcă nu mi-ar fi auzit răspunsul. Vinurile albe, franţuzeşti, sînt atît de uşoare! Şi, pe deasupra, cît de reconfortante pentru o bună digestie!

— Şi ce vin aţi dori, anume? am întrebat-o eu la fel de politicos ca şi mai înainte, dar cu inima cît un purice.

Şi-a întredeschis uşor dinţii aceia atît de albi şi de incisivi, fericindu-mă cu un zîmbet strălucitor şi plin de cochetărie:

— Doctorul meu mi-a recomandat să nu beau niciodată nimic, în afară de şampanie!

Dacă îmi aduc bine aminte, auzind-o, de data asta m-am îngălbenit la faţă. Dar mi-am revenit destul de repede şi am comandat o sticlă mică, declarînd că mie doctorul îmi interzisese, cu desăvîrşire, să beau şampanie.

— Atunci, dumneata ce bei?

— Numai apă!

A mîncat caviarul. A mîncat apoi şi somonul. Asta n-a împiedicat-o însă să vorbească cu dezinvoltură despre artă plastică, beletristică şi muzică. În timpul acesta eu îmi frămîntam mintea, încercînd să calculez la cît putea să se ridice nota de plată! Din clipa cînd mi s-au adus şi mie amărîtele acelea de costiţe de berbec, a început să-mi ţină o adevărată predică:

— Văd că dumneata obişnuieşti să mănînci cam mult şi tot lucruri grele. Ceea ce este, te asigur, total greşit. De ce nu iei exemplu de la mine şi să mănînci un singur fel? Ascultă-mă pe mine, te vei simţi mult mai bine!

— Bine, dar nici eu nu mănînc decît un singur fel, am încercat, eu, timid, să mă apăr, cînd chelnerul s-a apropiat din nou de masa noastră, ţinînd în mînă lista de bucate.

Dînsa se întoarse spre mine amenin ţîndu-mă, şăgalnic, cu degetul:

— Nu, nu-i acelaşi lucru. Şi-am mai spus doar că eu, la prînz, nu mănînc nimic. Doar o mică gustare.

JIRI DANIEL (Cehoslovacia)

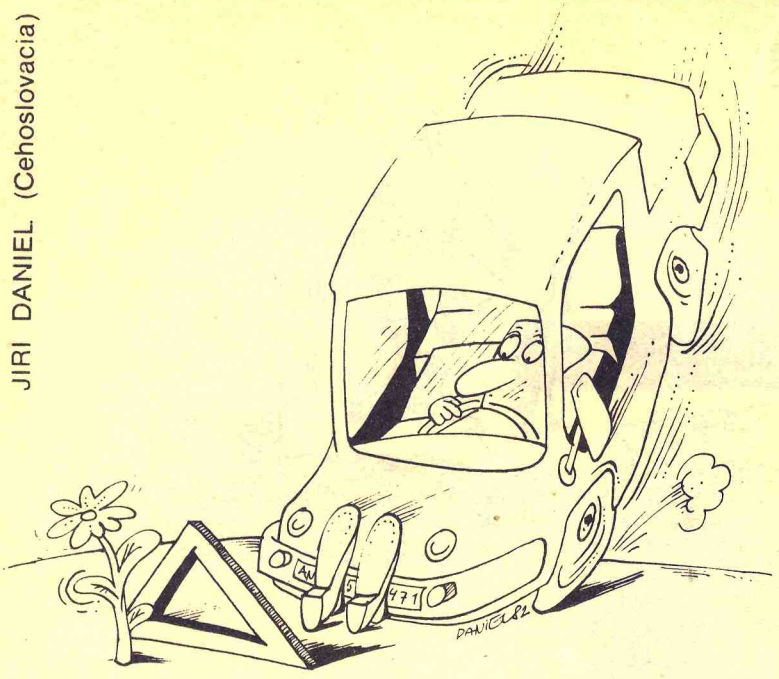

Și asta mai mult așa, ca un prilej pentru o șuetă. Acum, spre exemplu, mi-ar fi imposibil să mai mănînc ceva. Decît, știu eu, dacă s-ar găsi un pic de sparanghel. Mi-ar părea rău să plec din Paris fără să fi mîncat sparanghel.

Am simțit că junghiul din inimă se accentuează. Întîmplător zărisem sparanghel prin magazine — niște lujere uriașe — foarte îmbietor, ce-i drept, dar și îngrozitor de scump.

— Doamna ar dori să știe dacă aveți cumva sparanghel? l-am întrebat eu pe chelner, sperînd, cu disperare, să-mi răspundă că nu au. Am văzut însă cum fața lui blîndă și liniștită de patriarh se destinde într-un zîmbet fericit, asigurîndu-mă că au sparanghel, cu lujer mare, ceva nemaipomenit și fraged. N-am avut deci încotro și am comandat sparanghelul.

— Dumneata nu vrei?! m-a întrebat dînsa mirată.

— Nu, eu nu mănînc niciodată sparanghel! am spus hotărît.

— Ah, da, am auzit și eu că există unii oameni cărora nu le place. Dar, de dumneata nu mă mir, sînt sigură că ți-ai pervertit gustul tot mîncînd atîta carne!

Am așteptat deci să i se pregătească sparanghelul. Începusem să intru de-a binelea în panică. Acum nu-mi mai puneam întrebarea cîți bani o să-mi mai rămînă în buzunar, ci mult mai grav, dacă o să-mi ajungă sau nu să plătesc nota.

...S-a adus și sparanghelul. Era o bucată mare, apetisantă, înotînd în grăsime. Aroma untului topit îmi gîdila îmbietor nările. Priveam cu jind cum femeia aceasta îngrozitoare îngurgita sparanghelul bucățică cu bucățică și mi se părea că trăiesc o adevărată dramă!

În sfîrșit, l-a dat gata.

— Cafea? am întrebat-o eu.

— Desigur, dar, mai înainte, o înghețată!

Între timp, după toate frămîntările care mă chinuiseră, ajunsesem la acea stare de prostrație cînd totul începe să-ți devină indiferent. Mi-am îngăduit deci să comand și pentru mine o cafea, iar, pentru dînsa, înghețată și cafea.

— Îți mărturisesc, mi-a spus ea în timp ce consuma înghețata, că există ceva în care cred cu adevărat: că omul trebuie să aibă tăria să se ridice de la masă cu impresia că nu s-a săturat și că ar putea, cu ușurință, să mai mănînce încă ceva.

— Vreți să spuneți că vă mai este încă foame? am întrebat-o eu năucit de-a binelea.

— O, nu! Mie nu-mi este niciodată foame. Ți-am spus, că de fapt, nu mănînc niciodată nimic la prînz. Iau o ceașcă de cafea dimineața, apoi mai mănînc un pic abia seara, dar la prînz, ți-am spus, nimic, decît un singur fel. Mă refeream însă la dumneata, care mănînci atît de mult!

— Ahaa! am îngăimat eu, perplex.

Apoi s-a întîmplat ceva îngrozitor! În timp ce așteptam să vină cafeaua, l-am zărit pe chelner cum pășea zîmbitor spre masa noastră, ținînd în mînă un uriaș coș cu piersici. Erau ca obrajii îmbujorați ai unei copile nevinovate, coloritul lor era viu și strălucitor, amintind parcă un peisaj campestru de pe meleagurile Italiei. Dumnezeu știe cît puteau să coste! Aveam s-o știu și eu ceva mai tîrziu, acum însă mă uitam la invitata mea, care mușca cu poftă dintr-o piersică.

— Ei vezi, ți-ai încărcat stomacul cu carne — spunea ea, referindu-se mereu la nenorocitele „costițe de berbec" — și acum nu mai poți să guști și dumneata măcar o piersică. Uită-te însă la mine, eu, care n-am mîncat aproape nimic, îmi pot permite să mă desfăt din aceste minunate piersici!

Cînd a sosit, în sfîrșit, nota de plată mi-am dat seama ușurat totuși, că din banii care-mi mai rămîneau abia dacă izbuteam să încropesc un bacșiș modest pentru chelner.

...În momentul în care am părăsit restaurantul „Foyot" aveam în fața mea o lună întreagă și nici măcar un franc în buzunar.

— N-ar fi rău să faci și dumneata ca mine. De acum înainte, la prînz, să nu mănînci decît un singur fel! mi-a spus ea cu condescendență.

— Voi face chiar mai mult decît atît. Începînd din seara asta, n-o să mai mănînc deloc!

— Se vede că ești umorist! Da, da, ești într-adevăr un umorist! a graseiat prietena mea, înveselită, în timp ce eu o ajutam să urce într-o trăsură...

În românește de
C. MARIN

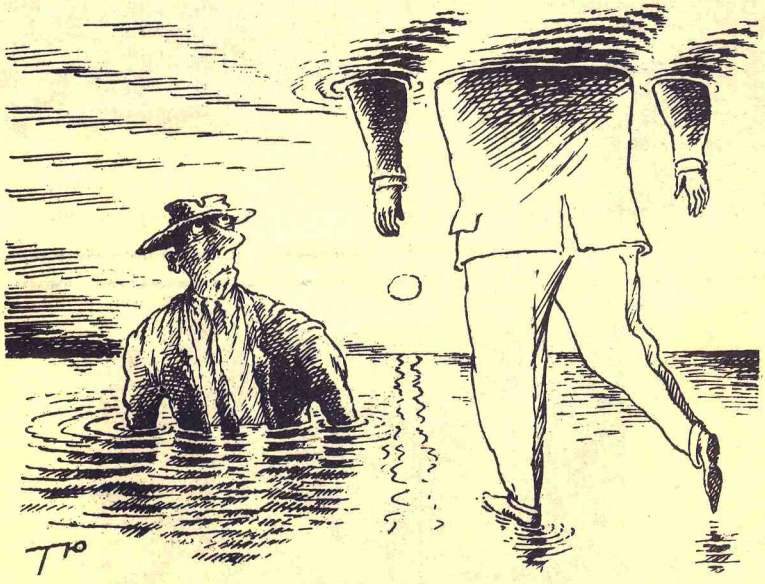

S. TIUNIN („Krokodil"-URSS)

SOCIETATE ŞI MORAVURI IN CARICATURA FRANCEZĂ DIN SECOLUL AL XIX-LEA

DURANDEAU

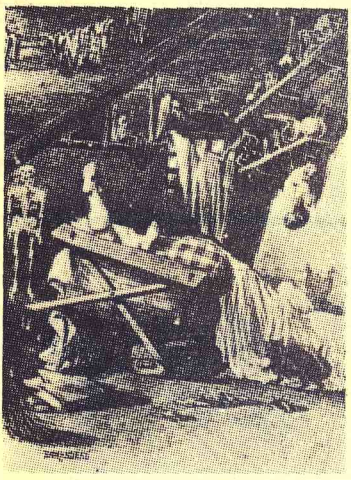

Nopţile domnului Baudelaire

GILL ANDRE (1840—1885)

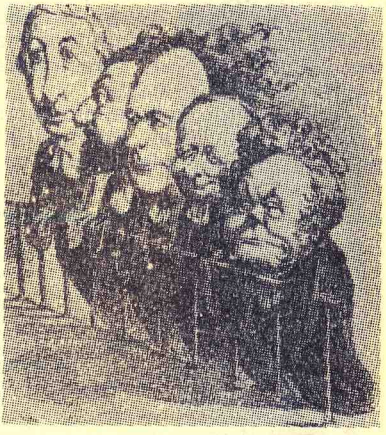

„Cîţiva avocaţi" (1868)

N.T. CHARLET (1823)

RUMEN BALABANOV (Bulgaria)

INTERVIUL

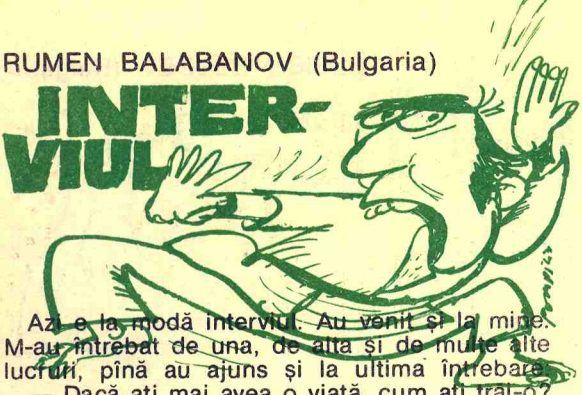

Azi e la modă interviul. Au venit şi la mine. M-au întrebat de una, de alta şi de multe alte lucruri, pînă au ajuns şi la ultima întrebare:

— Dacă aţi mai avea o viaţă, cum aţi trăi-o?

— Tot aşa! am răspuns eu entuziasmat, fără să clipesc. După aceea însă am căzut pe gînduri.

Perfidă întrebare.

Pe de o parte, de vreme ce au venit la mine după interviu, înseamnă că le place modul meu de viaţă. Prin urmare le-ar conveni să-mi trăiesc tot aşa şi cea de a doua şi a treia şi tot restul de vieţi.

Pe de altă parte, mie nu-mi place.

Păi eu încă n-am reuşit să pun la punct pe nici unul dintre prostănaci. Dintre aceia bătăioşi, obraznici, care ne-o iau înainte în toate împrejurările minţindu-ne la tot pasul... Dar cum aş putea să-ndrăznesc! El, prostănacul, e mai puternic decît mine. Eu n-am văzut încă un prostănac pirpiriu. Probabil că a dus o viaţă spartană, cu duşuri reci, alternate cu cele fierbinţi, a ridicat cu siguranţă greutăţi supraîncărcîndu-şi sistemul muscular încă din fragedă copilărie, în loc să se înduioşeze cu plăsmuiri poetice ori să se lase ispitit de proză literară. El nici cu filmele nu s-a omorît, fiindcă un film poate să te înduioşeze, să-ţi tulbure sufletul în sala aceea întunecată şi să te lase după aceea pe stradă descumpănit, pe gînduri.

Prostănacul e sănătos tun. Şi fizicește şi sufletește. Nu-l poţi clinti cu-o singură lovitură...

De aceea, dacă aş fi avut o a doua viaţă... Eh, dacă... În acest caz aş fi creat o şcoală pentru luptători care să se lupte cu prostănacul. I-aş fi călit de mici pentru a putea creşte voinici şi cu gînduri îndrăzneţe.

Şi după aceea le-aş fi dat drumul în viaţă, le-aş fi arătat prostănacul şi atunci să vezi ce ar fi urmat... Pentru că eu sînt un pirpiriu, fără voinţă şi cu o sumedenie de angajamente. Niciodată nu-mi rămîne timp pentru luptă...

Dacă mă uit mai bine în jurul meu, constat că şi alţii sînt ca mine... (mai sînt destui ca mine...)

Am alergat la fereastră, vrînd să-i întorc pe cei care mi-au luat interviul şi să le spun:

— Vreau să-mi îndrept răspunsul la ultima întrebare. Dacă aş fi avut încă o viaţă, nu aş fi trăit-o aşa. Aş fi luptat, m-aş fi bătut...

Dar ei de mult dăduseră colţul străzii.

Nici o pagubă! Oricum a doua viaţă nu există...

În romînește de MIHAELA DEŞLIU

HRÎSTE CRÎSTEV (Bulgaria)

O înregistrare veche

Aseară, făcînd ordine în bibliotecă, am găsit o bandă veche de magnetofon. De vreo zece ani zăcea acolo, după caiete şi cursuri de pe vremea studenţiei. Am sucit-o în mînă cîteva clipe, apoi, din curiozitate, am introdus-o în magnetofon. Spre marea mea uimire, am auzit propria-mi voce:

„Unu... doi... trei... probă de microfon; îmi înregistrez vocea, ca s-o ascult cîndva, cînd va fi schimbată; deoarece, cu trecerea anilor, se schimbă, odată cu omul;... oare eu ce voi deveni? Probabil voi absolvi facultatea şi voi lucra. Aş vrea să fac ceva bun şi folositor. N-aş vrea să-mi fac carieră prin linguşeli! Apoi, ...apoi am să mă însor din dragoste şi nicidecum pentru că tatăl sau unchiul fetei sînt „cineva"; voi avea copii, pe care am să-i

învăț să fie veseli, cinstiți și iubitori. N-o să mă ploconesc la nimeni! Dacă voi avea dreptate, o voi spune deschis, în fața oricui; nu mă voi ascunde după degete!..."

Vocea răsuna în toată casa, iar eu înlemnisem în fața magnetofonului:

„Ce tot flecărește tipul acela? A înnebunit?"

Singurul lucru logic era să șterg, imediat, înregistrarea. Am întins mîna spre aparat, dar am retras-o, ca ars, căci s-a auzit o voce aspră:

„Știu că vrei să ștergi înregistrarea! Crezi, probabil, că prin aceasta vei îndrepta totul!? Nu se mai poate îndrepta nimic! Uite, răspunde-ți tu însuți la întrebările: Mai iubești pe cineva? Cîți prieteni mai ai? Mai dansezi, uneori? Sau la..."

Am oprit magnetofonul și am șters înregistrarea. Cu zece ani în urmă aveam douăzeci și trei; ce știe un om despre viață, la vîrsta aceea? Nimic! Îi e ușor să se așeze în fața microfonului și să pereroze niște jurăminte! Dar să te văd ce jurăminte îți ies din gură după ce, cîțiva ani, te înfrunți cu... realitățile vieții!... Să te văd!...

În românește de
VICTOR GORȘCOVĂZ

RUMEN BELCEV (Bulgaria)

CÎNTEC DE DRAGOSTE

Odată cu înaintarea în vîrstă, omul capătă o anumită înclinație pentru amintiri.

Mi-amintesc, de exemplu, anul 1966, cînd a avut loc campionatul mondial de fotbal din Anglia. Atunci am văzut pentru prima dată în viață, la televizor, o stea a muzicii ușoare.

Dumnezeule, cît de simplu era pentru fetele alea! Nu li se cerea altceva decît să stea pe malul însorit al mării și să cînte despre dragoste!

Prin 1969, treburile s-au mai complicat. Vedetelor li se cerea obligatoriu să poarte fuste scurte — cărora pe atunci li se spuneau minijupe, vă amintiți, nu-i așa? Dar chiar și cu minijupe, fetele nu aveau altceva de făcut decît să stea pe plajă și să cînte despre dragoste.

Puțin mai tîrziu, cam prin 1972, minijupul a dispărut fără să mai revină, din păcate. Munca amatorilor de a cînta despre dragoste a fost ușurată considerabil — nu li se cerea altceva decît să se plimbe de-a lungul și de-a latul plajei, purtînd sandale, evident din shop sau import (tehnica de filmare se perfecționase mult, permițînd și cadre dinamice) și să cînte despre dragoste...

Însă în 1977 s-a demonstrat că despre dragoste nu se mai poate cînta în vechiul stil. Era nevoie de un nou tip de dragoste.

Și fetele s-au pus pe călărit, pe condus nebunește mașini, au început să meargă desculțe prin fotogenice lanuri de secară, să facă iachting și peste toate acestea să cînte despre dragoste. Slavă cerului că oameni inteligenți au început să popularizeze noțiunea de play back (în mod cu totul greșit, cum s-a arătat mai tîrziu), astfel încît nimeni nu se mai interesa la telefon de ce firul microfonului atîrnă în văzduh fără ca să fie legat de ceva vizibil...

Iată că și anii '80 trec în goană și acum, cu puțin înainte de finalul acestui deceniu zgomotos, cred că e cazul să ne ridicăm glasurile întru apărarea nefericitelor fete și femei aflate la

prima, a doua, a treia vîrstă și care ne-au luminat viața cîntînd despre dragoste.

Așa ceva este de netolerat!

Cum vreți să se cînte despre dragoste, după ce trebuie să privești cu atenție care din cele trei camere de luat vederi au beculețul roșu aprins și să îndrepți spre ea o privire de îndrăgostită; cum vreți să se cînte despre iubire stînd direct pe nisipul ud și acoperit cu pete de ulei, într-o rochie ce a costat, cu siguranță, o avere; cum vreți să se mai cînte despre dragoste călărind la galop, strîns ca-n chingi în niște blugi ultra sofisticați?

Oare iubirea, așa cum e ea cîntată la operă nu i-a înaripat chiar și pe regi? Oare nu ea era cel mai liber sentiment?

Acest gînd m-a îndemnat să aștern aceste rînduri și pentru cei ce vor să cînte despre dragoste pentru a fi cît mai în ton cu realitatea, cu datele exacte ale problemei. Poate așa interpreții se vor pensiona la înaintata vîrstă de 55 de ani.

Astfel vor fi salvate atît eforturile interpreților, cît și remușcările inutile ale noastre, ale telespectatorilor.

În românește de RALUCA TULBURE

JOSE LUIS
(„Palante"-Cuba)

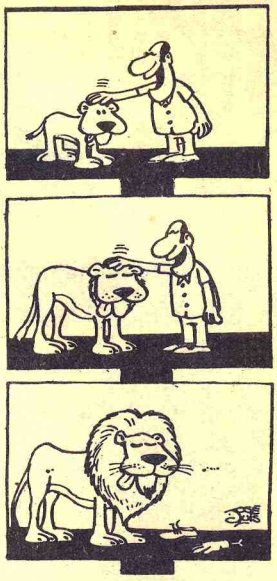

SPECIAL PENTRU „URZICA"

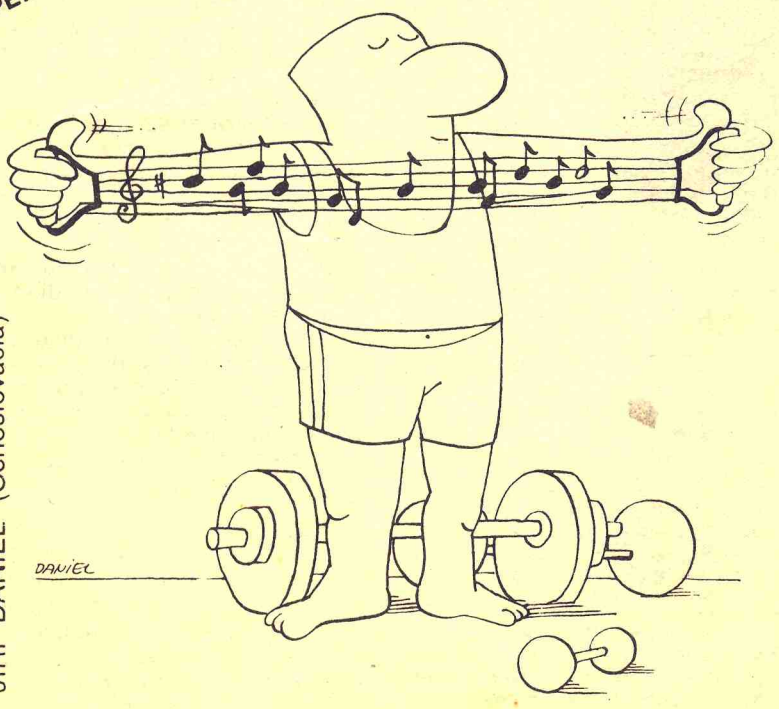

JIRI DANIEL (Cehoslovacia)

JOCK CARROLL (Canada)

Copiii tot copii

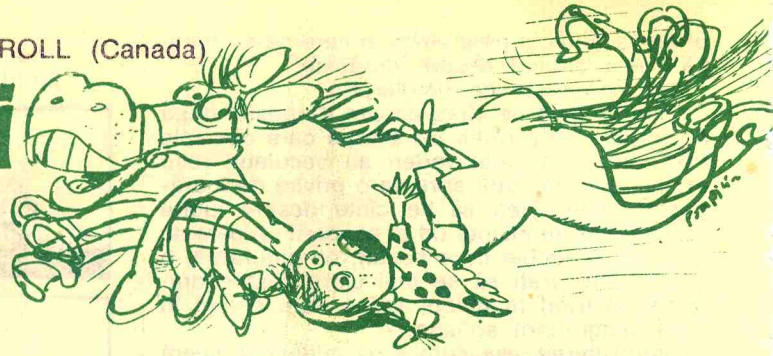

La început, cînd cei patru copii ai noştri, două fete şi doi băieţi, erau de-o şchioapă, toată lumea zicea că sîntem o familie perfectă şi că fetele vor fi mai uşor de crescut. Ar mai fi putut adăuga că fetele sînt mai uşor de crescut numai pentru că băieţii sînt imposibili.

Să luăm, de pildă, anul şcolar. Băieţii noştri au manifestat o înclinaţie precoce pentru bătaia cu ceilalţi băieţi, pentru intratul cu bicicleta în maşina directorului şi pentru primirea în moalele capului a unor lovituri cu bîta de baseball în timpul recreaţiilor. Din întîmplare, după cîte s-ar părea, Newton şi-ar fi putut încheia studiile despre gravitate doar urmărindu-i cum cad din copaci.

Carnetele de note ale fetelor, atunci cînd nu se pierdeau în drum spre casă, indicau un real talent la desen, în fiecare oră, în afară de ora de desen. Fetele mai aruncau şi cocoloaşe de hîrtie pe ferestrele claselor, fapt ce le făcea să crească şi mai mult în ochii băieţilor.

În timpul vacanţelor de vară copiii mei atingeau „vîrful de formă". Cînd mă întorceam de la lucru, nevastă-mea îmi prezenta detaliat, ca pe un fel de aperitiv, un Raport Asupra Delictelor Zilei, în care O Persoană sau Persoane Necunoscute:

(a) Tăiaseră bunătate de păr blond al fiicei mai mici;

(b) Tăiaseră în două furtunul de stropit grădina;

(c) Acoperiseră pereţii şi tavanul camerei de zi cu poze ale formaţiei Beatles, folosind două suluri de bandă de lipit;

(d) Subtilizaseră o bancnotă de zece dolari din portmoneul bunicii;

(e) Rupseseră un puiet de paltin roşu, cumpărat doar cu o săptămînă înainte;

(f) Demontaseră combina mea stereo ultramodernă, după toate probabilităţile pentru a lua un magnet, magnet care acum nu mai era de găsit;

(g) Aduseseră în casă o pungă de hîrtie cu 100 de salamandre care acum se mişcau slobode prin casă.

Toţi copiii îşi exprimaseră marea surpriză la auzul acestor evenimente şi tăgăduiseră orice legătură cu ele, pînă şi fata cu părul proaspăt tăiat.

Nevastă-mea avea însă grijă să-mi furnizeze cîteva puncte de reper în rezolvarea acestor enigme. Camera băieţilor dăduse la iveală o cutie uriaşă de frişcă în valoare de zece dolari, ceea ce reprezintă, trebuie să recunoaşteţi, a naibii de multă frişcă.

Nevastă-mea mă soma cu insistenţă, aproape ţipînd: „Dar tu ce măsuri ai de gînd să iei? Eu singură nu pot să asigur toată disciplina în familia asta".

De multe ori, sînt sigur, firea mea înţelegătoare şi ezitarea mea în a-i oferi un răspuns care să-i închidă gura făceau ca situaţia să nu se deterioreze şi mai mult. În cele din urmă, într-o seară, mi-am anunţat decizia.

„Anul ăsta îi trimitem în tabără. Pe fete, cel puţin. Sînt destul de mari de-acum".

„Dumnezeule", a exclamat nevastă-mea, „cred că şi de data asta ai găsit soluţia cea mai potrivită"!

La care a scos cît ai clipi un teanc de pliante cu taberele de vară pe care e clar că începuse să le strîngă încă de la prima ei naştere.

Fiecare tabără de copii, am descoperit noi, era „situată într-un superb cadru natural, la marginea unui lac de o frumuseţe nemaiîntîlnită". Fiecare tabără punea la dispoziţia fiecărui copil nu mai puţin de „ZECE CONSILIERI EXPERIMENTAŢI. MASA EXCELENTĂ şi o ambianţă tonifiantă, mobilizatoare

în care copilul își poate dezvolta aptitudinile fizice și sociale atît de necesare în lumea contemporană".

Am ales pînă la urmă Tabăra Mononucleoză pentru fete, pe de o parte fiindcă se afla pe o insulă, împiedicîndu-le astfel să evadeze, pe de altă parte fiindcă broșura susținea că:

„La întoarcerea copilului dv. din Tabăra Mononucleoză cu mare greutate îl veți recunoaște ca fiind același copil".

„Asta-mi place", a hotărît nevastă-mea.

Așa că, într-o după-amiază însorită, ne-am depus fiicele cu sacii lor marinărești pe malul insulei și apoi ne-am îndepărtat trăgînd vîrtos la rame. (Motorul bărcii pe care o închiriasem nefiind dispus să pornească.) Două săptămîni mai tîrziu ne-am întors pentru a ne descoperi fiicele în exact același aranjament, făcîndu-ne să ne minunăm foarte.

În timp ce mă luptam să pornesc aceeași barcă cu motor, am întrebat bine dispus: „Ei, fetelor, cum v-a plăcut prima voastră tabără de vară?"

Anne, fiica mai mare, a răspuns: „Ne-a plăcut mult. Dar parcă erau prea mulți șerpi pe insulă".

„Șerpi"? a urlat nevastă-mea, înșfăcînd ramele și apucîndu-se să vîslească din toate puterile. Nevastă-mea are oroare de șerpi. Barbara, fata cu noua coafură, a intrat și ea în vorbă: „Eu am văzut odată și-o cobră neagră".

„Nu fi proastă", a apostrofat-o Anne. „Erau toți șerpi cu clopoței. Eu mă pricep la șerpii cu clopoței".

Cu nevastă-mea trăgînd nebunește la rame am ajuns la mal în mai puțin de jumătate din timpul luat la ducere. După ce ne-am instalat vii și nevătămați în mașină, am întrebat: „Cum a fost cu orele de sport?"

„Se ținea doar dimineața", a răspuns Anne. „Atunci luam lecții de înot și eram îmbrînciți de la trambulină indiferent dacă știam sau nu să înotăm. După-amiaza consilierii făceau plajă".

„La mal apa era plină de cioburi de sticlă", a completat Barbara. „De trei ori m-am tăiat la picior".

„Nu erau numai cioburi de sticlă", a corectat-o Anne. „Mai era și grămada aia de ierburi".

„Vorbești de nisipurile mișcătoare?" a întrebat Barbara. „A da, acolo unde doamna aia m-a tras afară cînd mă afundam pentru a patra oară".

„Partea cea mai nostimă", și-a amintit Anne, „a fost atunci cînd ți-a intrat cuiul ăla ruginit în picior și a trebuit să ți-l scoată cu cleștele și cleștele ia-l de unde nu-i".

În seara aceea nevastă-mea mi-a reproșat:

„Tu cu taberele tale de vară!"

Și totuși, pînă în vara următoare a trecut din nou în tabăra mea, hotărîndu-ne să mai facem o încercare. Am eliminat toate taberele bîntuite de șerpii cu clopoței și

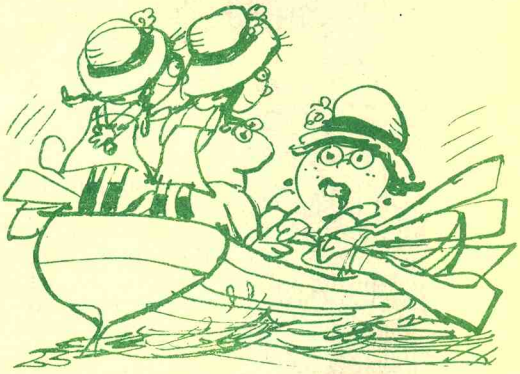

ne-am oprit asupra taberei de Cowboy. Broșura promitea să ne învețe fetele Cadrilul, Științele Naturii, Diverse Meșteșuguri, Badmintonul, Echitația, Săriturile Peste Obstacole, Tenisul, Luarea Urmelor, Aruncarea Potcoavelor În Băț, Tirul Cu Carabina, precum și esența democrației și a responsabilității față de comunitate. Părea un program foarte încărcat dar la Tabăra de Cowboy exista și SUFICIENT TIMP PENTRU RELAXARE. Un bazin încălzit, de dimensiuni olimpice, era aproape pe terminate.

Mult prea curînd însă, fetele au fost din nou acasă. De data aceasta cu daruri pentru fiecare.

„la privește", a exclamat cu glas tremurat nevastă-mea, nefumătoare înveterată. „Barbara mi-a făcut o scrumieră din cremene. Nu-i așa că-i frumoasă?"

Eu m-am ales cu un portofel din ghimpi de porc spinos, în culori țipătoare.

„Cum a fost la Tabăra de Cowboy?" am întrebat eu.

Anne a răspuns: „Odată am căzut din patul de sus pe podeaua de ciment și m-am trezit de-abia cînd doctorul mi-a pus lanterna în ochi. După aceea m-au adormit acolo, pe podea".

Barbara a îndemnat-o: „Povesteşte-i cum ai mers sub burta calului, Anne".

Anne mi-a povestit: „Asta pentru că uitaseră să strîngă bine şaua. Ce mă mai durea cînd mă lovea calul cu picioarele în cap, şi mereu în acelaşi loc!"

Nevastă-mea s-a făcut palidă la faţă, aşa că am schimbat vorba: „Să lăsăm caii. Excursii pe munte n-aţi făcut?"

„Ba da, urcam muntele şi ne uitam la cei doi cai morţi", a spus Anne. „Unul fusese lovit de trăznet iar celălalt se încurcase într-un gard de sîrmă şi au trebuit să-l împuşte. Era un miros! Iar după-amiezile aveam şi lecţii de vînătoare. Consilierii se ascundeau cu toţii iar noi ne petreceam după-amiezile încercînd să-i găsim. Asta ne lua vreo patru ore".

„Bazinul", am încercat eu, plin de speranţă, „bazinul încălzit..."

„A, bazinul încă nu-i terminat. Poate că la anul. Odată ne-am suit cu toţii într-un camion şi am mers la un lac. Dar am nimerit peste un curent de fund şi-am făcut cu toţii gripă".

Cealaltă fiică a continuat: „Gripa a făcut înconjurul taberei de trei ori şi de trei ori m-am molipsit şi eu. Dar cu trasul la ţintă ce ne-am mai distrat! Carabinele mai că nu-mi zburau din mîini! Dar mie îmi plăceau pistoalele. Acum pot să desfac un revolver Smith and Wesson şi să-l fac la loc în 42 de secunde. Ne duci să vedem 'Bonnie şi Clyde'?"

„Nu", am făcut eu.

Vara următoare am eliminat un şir întreg de tabere fiindcă acum fobia nevesti-mi includea, pe lîngă şerpii cu clopoţei, caii şi armele de foc. Ne-a plăcut la amîndoi cum sună Tabăra Pinilor Foşnitori, care promitea să facă din copiii noştri adevăraţi îngeri păzitori ai familiei, cu o matură filosofie a vieţii şi cu o deplină stăpînire a francezei conversaţionale. Argumentul hotărîtor a fost că Tabăra Pinilor Foşnitori avea propriul ei spital, cu un program de 24 de ore din 24. De data aceasta ne-am trimis toţi cei patru copii, în speranţa că vor sta cu ochii unii pe alţii în timpul lecţiilor de vînătoare.

În mod miraculos, s-au întors cu toţii, bronzaţi şi odihniţi. Pentru prima oară de la luna de miere eram şi noi bronzaţi şi odihniţi. La cină, în seara aceea, am pus obişnuita întrebare:

„Cum a fost la Tabăra Pinilor Foşnitori?"

Anne, veterana, a raportat că Scott se rătăcise prin pădure la prima lui lecţie de vînătoare. Petrecuse toată noaptea la o fermă.

Ea cîştigase o cursă de bărci, chiar dacă se răsturnase în mijlocul Lacului Opeongo. „Pe-acolo furtunile se iscă din senin, e o distracţie!"

„Sper că aveaţi la voi vestele de salvare", am îngăimat eu.

„Bineînţeles", m-a asigurat ea. „Dar s-au desfăcut cînd ne-am întors cu fundul în sus. Mai întîi trebuie să salvezi catargul. Dacă se scufundă catargul, care costă 60 de dolari, ai încurcat-o cu consilierii".

„Şi nu ţi-a fost teamă?"

„Nu chiar aşa de mult ca atunci cînd m-a lins ursul pe faţă".

„U r s u l"? am spus eu, pierit.

„În excursia cu canoea. De-abia îmi băgasem capul în sacul de dormit. Două canoe se împotmoliseră şi a trebuit să înnoptăm lîngă o grămadă de gunoi".

Nevastă-mea leşinase şi alunecase pe podea. În timp ce fetele o stropeau cu apă pe faţă, i-am luat la întrebări pe băieţi.

„A fost ca lumea", a zis Scott, în vîrstă de nouă ani. „În cabana noastră era un băiat care înjura mereu, pînă cînd consilierul s-a enervat şi l-a azvîrlit afară. Pe urmă l-a tîrît înapoi şi l-a azvîrlit în pat. L-a burduşit bine pînă a început să-l doară mîinile dar băiatul tot mai înjura..."

„Dar atunci cînd am fost cu autobuzul?" a intervenit Angus, în vîrstă de opt ani. „Am făcut o excursie cu autobuzul în oraş fiindcă am avut cea mai curată cabană. Şi un ţînc care o făcea pe deşteptul s-a aşezat pe locul lui Scott. Şi Scott i-a dat în cap cu rucsacul. Dar în rucsac era şi un borcan cu gem. Şi nu mai ştiai care-i sînge şi care-i gem. Pe urmă Scott s-a ascuns în pădure".

Nevastă-mea începea să-şi revină, aşa că le-am spus repede: „Bine, bine. De-ajuns. Nu-mi mai povestiţi nimic".

Copiii au fost dezamăgiţi. „Nu vrei să auzi de părinţii ăia bogaţi şi trăsniţi care au venit cu avionul în ziua de vizită, împreună cu toate păpuşile Muppets?"

„Nu", le-am retezat-o eu. „Mîncaţi-vă budinca!"

În româneşte de
PETRU IAMANDI

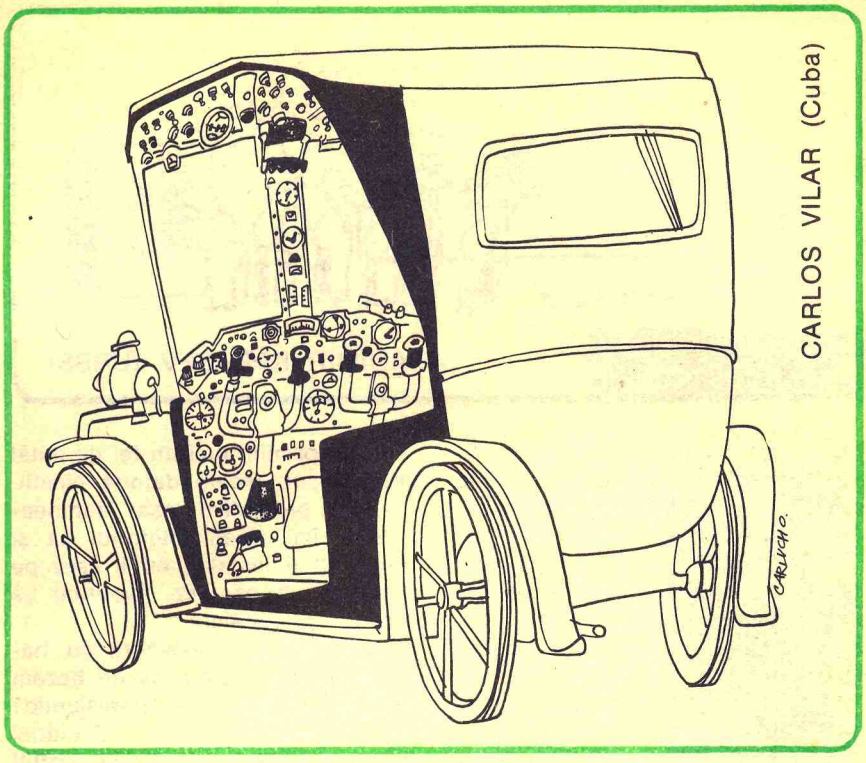

CARLOS VILAR (Cuba)

STANISLAV BEBJAK (Cehoslovacia)

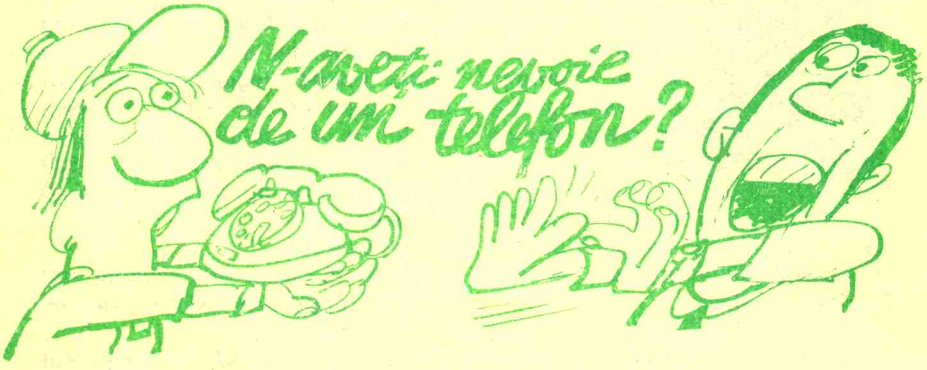

—Bună ziua.

— Bună...

— Am venit să vă instalăm telefonul.

— Mie? Dar de ce?

— Cum puteți pune o asemenea întrebare? În primul rînd deoarece sînt foarte mulți care doresc să-și instaleze telefon.

— Bine, numai că eu nu am depus nici o cerere.

— Bineînțeles, fiindcă știați că în următorii cinci ani nu aveți nici o șansă și n-ați vrut să vă faceți nervi inutil. Noi vă instalăm telefonul pe loc.

— Nu este cazul.

— Trebuie! Ați cîștigat, de fapt, concursul la tragerea la sorți privind noii abonați telefonici. Am ales dintre cetățenii pe cei potențial interesați și pe aceștia i-am adău-

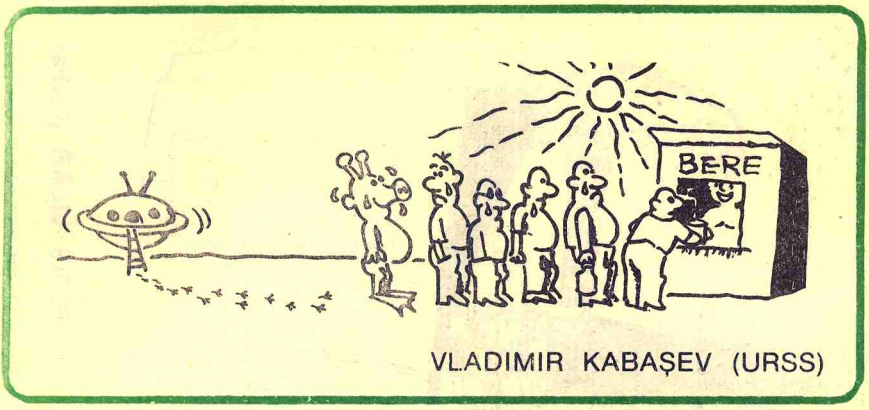

VLADIMIR KABAȘEV (URSS)

gat la cei optsprezece mii de înscriși. Apoi, am tras la sorți o mie două sute de cetățeni pentru instalarea rapidă a telefonului.

— Nu vă supărați că vă întreb, dar cine-mi garantează că tocmai eu am fost printre cei fericiți? Știți, eu nu doresc să frustrez pe nimeni și...

— Văd că sînteți cinstit și că meritați într-adevăr premiul. Nu trebuie să fiți îngrijorat, corectitudinea tragerii la sorți a fost supravegheată de un controlor și de un notar de stat. Poftiți, vă prezentăm lista cîștigătorilor.

— Bine, bine, acum vă cred...

— Așa, putem începe. Hai, Jozo, vino-ncoa cu bormașina! Și strigă-l pe Fero să taie o bucată de sîrmă!

— Așteptați! Un moment! Dar pe mine nu m-a întrebat nimeni dacă doresc acest telefon!

— Nu vă supărați, alții ar sări în sus de bucurie, ar da și un bacșiș, iar dumneata? Jozo, adu bormașina aia și haveza.

— Nu, nu, nu vă deranjați... vă fac cinste, numai să-mi lăsați locuința-n pace!

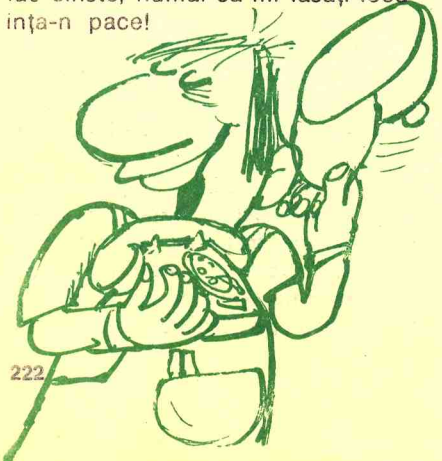

— Nu primim nici un fel de mită! Vrem să ne facem datoria cinstit.

— Să procedăm așa: dumneavoastră îmi lăsați telefonul ca și cum l-ați fi instalat, eu îl așez pe măsuță... vă ospătez, eventual vă dau și un bacșiș!

— Jozo, Jozo, așteaptă cu haveza aia. Dar putem să ne bazăm că veți îndeplini toate promisiunile?

— Drept cine mă luați? Eventual pun și o vorbă bună... Poftiți, poftiți și serviți!

— Jozo, lasă totul afară! Strigă-l și pe Fero. Hai băieți, să ne facem datoria de oaspeți! Drept să vă spun, ați făcut foarte bine că ne-ați refuzat. Noi nu avem prea mult la inimă aceste trageri la sorți: primesc totul gratuit și nici nu oferă nimic! Ce să facem cu ei? Cel puțin le „aranjăm" casa! Nu-i așa, Jozo? El este mare specialist în de-alde-astea!

— Vă cred!

— Ca să nu vă mai reținem, noi plecăm, mulțumim pentru tratație.

— La revedere!

— Aoleo, era să uit: bacșișul acela!

— Aha, scuzați-mă! Poftim!

— Dar, chiar, la ce v-ar folosi telefonul, dacă nu e conectat?

— Ce... ce știu eu?... cred...

— Știți ceva? Dați-mi-l înapoi! Cel puțin ne ajutați să ne îndeplinim planul la economisirea de materiale!

În românește
de RODICA-ZOE POPA

PU BEN LIN (China)

Promisiune

Într-un restaurant, la aceeași masă, trei prieteni, A, B, și C, ridică paharele de bere, toastînd în cinstea lui D, care nu pare deloc mișcat de cuvintele lor. Din contră, se frămîntă precum spuma de bere din pahare. Are dreptate. Cum să te stăpînești în fața unei lovituri atît de neașteptată? Nu, zău, surpriza a fost prea mare!

Ieri, cînd își ciocneau paharele, cei trei i-au promis ferm să-l voteze la alegerile care au avut loc. Dar, rezultatul votului secret este dezarmant! A avut un singur vot „pentru"!

— Pentru prietenia noastră, noroc! urează A afișînd o sinceritate ce da de bănuit.

— Pentru respectul cuvîntului dat, noroc! adaugă B, străduindu-se să nu i se citească gîndul ascuns.

Destul de „iritat", C îi înfruntă:

— Hm! Pentru prietenie?! Pentru respectul cuvîntului dat...?! Voi vorbi despre asta? Tocmai voi? Dacă nu votam eu „pentru"...

— Aiurea! Eu l-am votat, întrerupe A, apăsînd pe cuvîntul „eu" pe care-l însoțește de o bătaie cu palma în piept.

— Și tu ești un mincinos! Numai eu i-am dat votul, declară B solemn.

D, care stătea tăcut, face un semn cu mîna, comunicînd astfel disprețul pentru toți trei.

— Încheiați o dată discuția! Ce-a fost, a fost!

— Nu, nu! Trebuie neapărat să lămurim lucrurile. Asta e o problemă de conștiință, spune C holbînd ochii și ridicînd un deget la tîmpla dreaptă.

— E o problemă de onoare, stimabile, adaugă A enervat.

B, clătinînd în aer pumnul strîns, vrînd parcă să dea mai multă gravitate faptului, intervine:

— E o problemă ce ține de demnitate! Să ne lămurim!

Hotărît să încheie bîlciul, D se ridică pe îndelete în picioare, bea berea din pahar și spune sec:

— Numai eu știu precis cine mi-a acordat acel vot!

— Cine?? se repeziră toți trei.

— Eu!

În românește de SHUGINYANWEN și adaptare de GEORGE MILITARU

I. PROVOPLIEVIC („IEJ" — Iugoslavia)

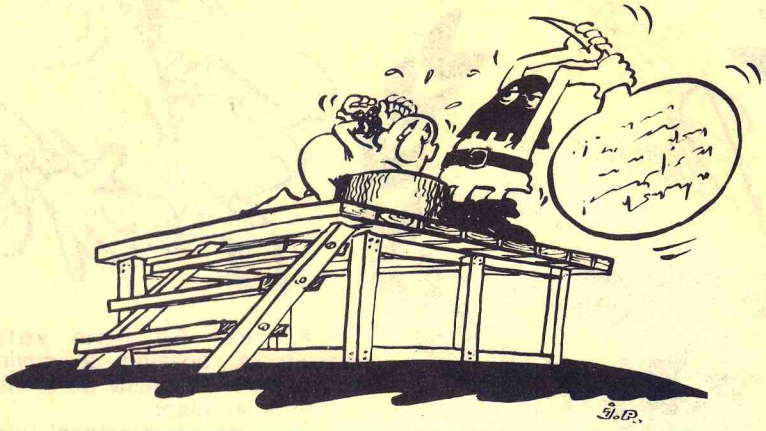

GUO RONGQI (China)

PESCUITUL

A: Fiecare avem cîte un hobby.

B: Adevărat, fiecare cu al lui.

A: Noi, spre exemplu, toţi vecinii, avem o dragoste comună.

B: Care anume?

A: Tuturor ne place pescuitul. În fiecare duminică vezi mulţi dintre vecini întorcîndu-se de la pescuit. Într-o familie nevasta a devenit geloasă şi i-a spus soţului ei „Ascultă, tăticul lui Eggsy".

B: Dar ce-nseamnă tăticul lui Eggsy?

A: Aşa i se adresează ea după numele copilului lor. „Ascultă, tăticul lui Eggsy, în fiecare duminică fratele mai mare şi cel de-al doilea merg la pescuit. Familia din aripa asta are budincă de peşte, iar cea din casa din spate peşte prăjit. De ce n-am avea noi o ciorbă de peşte? Nu ştii pescui?" Soţul ei nu-i pescar, dar îi bun de gură. „Ce vrei să spui cu pescuitul? De obicei nu-mi bat capul cu pescuitul, deoarece s-ar putea să prind tot peştele din lac". „Atunci de ce nu mergi?" „Bine, dacă vrei, am să-mi cumpăr undiţă". Aşa că-şi cumpără undiţă, una mare, cu cîrlig uriaş, şi-i spune nevestei „Adu-mi un sac, te rog".

B: La ce-i trebuie sacul?

A: Să pună peştele-n el. Sîmbătă seara-i spune nevestei „Mama lui Eggsy, fă-mi o clătită dulce".

B: Pentru ce vrea clătita?

A: Vrea s-o ia s-o mănînce a doua zi, urmează să lipsească toată ziua. În dimineaţa următoare, cu undiţa pe umăr, cu sacul sub braţ, el pleacă. „Mama lui Eggsy, plec la pescuit. pregăteşte totul pentru gătitul peştelui, cînd mă-ntorc să-l aruncăm doar în tigaie".

B: Pare destul de-ncrezător.

A: Pleacă şi lipseşte toată ziua. Se-ntoarce la căderea nopţii.

B: Cît peşte a prins?

A: Nici unul. De-ndată ce s-apropie de uşă, nevasta-l întreabă „Ce-ai prins, tatăl lui Eggsy?" Nenorocul, imediat ce-am început, un cîrd de copii a trecut înot, a murdărit apa şi-a alungat peştii. Tehnica mea de pescuit e superbă, dar cum să fi pescuit cu copiii ce se bălăceau. Dac-aş fi folosit undiţa, mai degrabă aş fi prins unul din ei în

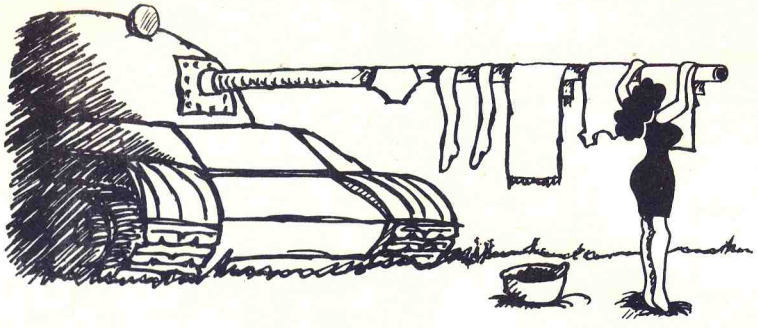

VLADIMIR KABAȘEV (URSS)

loc de pește. Oricum, nu contează, n-am prins grămada de pește, dar o să prind săptămîna viitoare".

B: Peștele umblă-n grămezi?

A: Săptămîna viitoare îi spune soției: „Mama lui Eggsy, fă-mi două clătite, mîine merg la pescuit".

B: Acum vrea două clătite.

A: Deci pleacă iar dimineața următoare, cu undița pe umăr. Se-ntoarce seara, nici măcar cu un pește. Îndată ce intră pe ușă, nevasta-l întreabă „Cît pește ai prins?" „Nenorocul! A fost vînt, un vînt groaznic." „Nu se poate! Cum au prins ceilalți frați?" „Neșansa mea! Am pescuit în același lac, pe partea lor n-a fost vînt, dar pe partea mea s-a stîrnit o furtună îngrozitoare".

B: Ce vînt îi ăsta? Poate un vîrtej.

A: „Nu-i nimic, voi prinde o grămadă săptămîna viitoare". În sîmbăta aceea el a zis „Fă-mi trei clătite, te rog". Soția nu s-a putut abține să nu rîdă. În timp ce pregătește aluatul, spune „Ești drăguț. Nu prinzi nici un pește, dar îți crește mereu pofta de mîncare". A doua zi pleacă, stă toată ziua, dar nu prinde nimic. Cum ține la prestigiu, ce să facă decît să meargă la piață. În timp ce rătăcea prin piață, unul din pescari îl privește și se întreabă ce face el aici cu undița. Individul are un bazin cu pești mici toți de aceeași mărime. „Cît ceri pe pește, domnule?" „Treizeci și cinci de pen, pe jin". „Dă-mi 4 jin, te rog". Negustorul cîntărește și-ntreabă „Ajung 4 jin? Vezi cît de exactă-i măsura!" „Mai dă-mi unul de noroc", spune omul, iar negustorul mai pune unul pe cîntar. De-ndată ce ajunge pe ulița lui, el strigă „Am ajuns, adu-mi o vadră mare pentru pește".

B: De ce striga?

A: Să-l audă vecinii. Nevasta aduce vadra, iar el toarnă peștele. „Îi vezi? Toți sînt vii și săltăreți". Atunci vine o vecină, o femeie-n vîrstă, să se uite. „Deci, te-ai întors de la pescuit. Să vedem. Dumnezeule, peștii ăștia sînt toți de aceeași mărime". „Adevărat, asta zic și eu tehnică. Dacă nu sînt de-aceeași mărime îi arunc iar în lac". Bătrîna se uită ceva mai de-aproape la pești și-ncepe să devină suspicioasă.

B: De ce?

A: Ei bine, peștii prinși și cei cumpărați diferă destul de mult. Dacă i-ai prins, diferă toți. Or peștii pe care i-a cumpărat el, erau toți de aceeași mărime și toți crapi. „Nu cumva, din întîmplare, ai cumpărat peștii ăștia?" El se supără de-a binelea. „Cum adică să-i cumpăr? Cînd cei din preajmă prind pești, ei sînt din lac, iar cînd ei sînt ai mei spui că i-am cumpărat! Ascultă, mătușă, sîntem vecini de mult și nu ne-am certat niciodată. Fii atentă ce vorbești. O să mă-nfurii. Dacă am să fac o criză va fi din vina ta." Soția lui intervine ca să-l liniștească. „Mătușă dragă", spune ea, „el a prins singur peștele și a prins destul de mult. Trebuie să fie vreo doi jin". Cînd aude asta, el explodează „Cum adică doi jin?. Sînt 4 jin și mi-a mai dat el unul de noroc!".

În românește
de DAN BRUDAȘCU

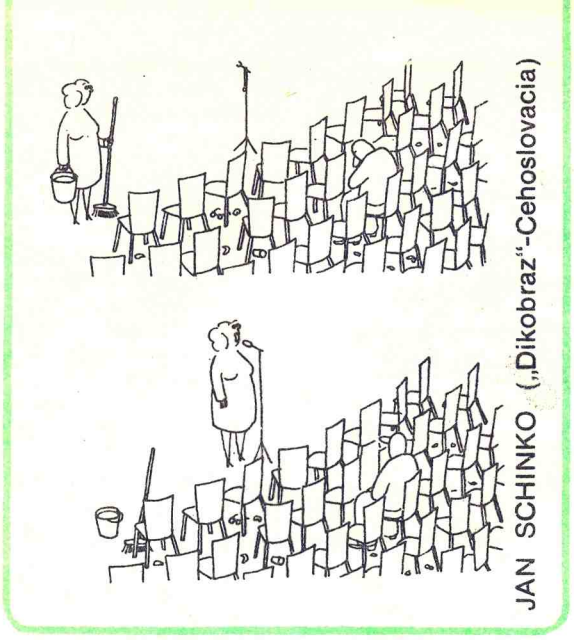

JAN SCHINKO („Dikobraz"-Cehoslovacia)

ALBERTO PELLI (Cuba)

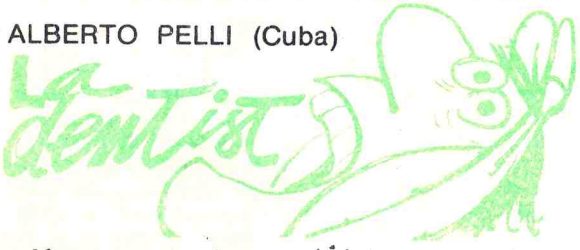

M-am așezat pe scaunul stomatologului și am spus:

— Cu părere de rău trebuie să vă spun că injecțiile cu anestezice nu au asupra mea nici un efect.

— Fleacuri — spuse cu hotărîre tînăra doctoriță, cu tot aplombul celor douăzeci și cinci ori douăzeci și șase de ani ai săi. Și, mi-a făcut o injecție. Stați aici, imediat o să simțiți cum vă înlemnește colțul gurii.

Am stat corect și am așteptat dar, ca de obicei, nimic deosebit nu s-a petrecut cu mine.

— Nici gingia nu și-a pierdut sensibilitatea? — întrebă ea încruntîndu-și fruntea drăgălașă.

Am dat din cap. Îmi atinse gingia cu nu știu ce instrument iar eu am țipat de durere.

— Da-a-a, da, un caz ciudat, — spuse doctorița. Mai stați un pic, pînă mă ocup de alți pacienți.

Stăteam și ascultam: patru tinere doctorițe discutau de mama focului, aplecate deasupra pacienților din scaune.

— Nu, nu, orice ați spune, — povestea înfierbîntată o brunetă picantă — ansamblul „Los Iraqueiros" e de o mie de ori mai bun ca „Van-Van"...

— Ieri am văzut filmul „Frumoasele noastre zile", — ciripi o blondină înaltă, suplă ca o trestie. Dar de unde zile frumoase, că imaginea era așa de mohorîtă, de te tăiau lacrimile, mai ales la sfîrșit cînd el...

— Știți, ați auzit, ieri, la magazinul de peste drum de gară au fost niște pantofi nemaipomeniți, cu toc din acela ultramodern...

— Cum vă place Ramon? Ei, care, ăla care-i mîna dreaptă a șefului. El și cu sora-șefă...

— Ia te uită, nici n-aș fi crezut să-i acorde ăleia careva o cît de mică atenție...

— Pulovărașe bej...

— Mereu acră și rea ca o harpie...

— Păi și e o harpie. A pus pe fugă pînă acuma vreo șapte bărbați...

— Bej, cu mîneci raglan...

— A, știu, ungurești...

— Pantofi?

— Ei, pantofi! Pulovăre...

— Și fără mîneci raglan merge...

— E drept că e o harpie, dar și Ramon e o poamă...

— Pauline!...

— Raglan...

— El e un bleg, iar raglanul...

Simțeam cum capul începe să mi se învîrtă mai repede și mai repede. Și, în acest moment, s-a apropiat doctorița mea. În mod automat am deschis gura.

— Doare? — a întrebat ea.

— Nu — am mormăit eu.

— Păi vedeți?

Îmi băgă în gură nu știu ce instrument, dar nu mai simțeam nimic. Cu o iuțeală nemaipomenită, în minte îmi venea chipul totuși necunoscut al lui Ramon, încălțat cu niște ghete cu mîneci. Bineînțeles, bej și model raglan. Și alături, sora-șefă pe care, la fel, n-o văzusem în viața mea. Pentru prima oară am înțeles ce înseamnă „să-ți descînte" cineva dantura.

În românește de
ROXANA SABĂU

JOSE ANTONIO COMPAS (Cuba)

— Domnule general!

— Ce-i, colonele?

— Consider de datoria mea să vă anunț că aici, în tabără, se petrec lucruri extraordinare.

— Te ascult colonele!

— E sigur, dar absolut sigur, că unul din soldații noștri s-a simțit dintr-o dată rău, apoi din ce în ce mai rău. După un timp l-a apucat o durere groaznică de stomac și... a vomitat trei corbi. Trei corbi vii..

— Ce zici c-a vomitat?

— Trei corbi, domnule general!

— Ei drăcie!

— Nu sînteți de părere și dumneavoastră, domnule general, că-i ceva extraordinar?

— Domnule colonel, nu știu ce să cred. O să raportez acum, pe loc, la minister. Cîți zici că erau?

— Trei, domnule general!

— Nu cumva te înșeli?

— Nu, domnule general, sînt trei.

— I-ai văzut cu ochii dumitale?

— Nu, domnule general, dar precis sînt trei.

— În sfîrșit dacă zici dumneata, deși e ceva de necrezut! Cine va informat?

— Maiorul Epaminonda.

— Spune-i să vină imediat la mine, și-n timpul ăsta eu o să transmit vestea mai departe.

— Am înțeles domnule general!

*

— Maior Epaminonda!

— Ordonați, domnule general!

— Ce-i cu povestea aceea cu cei trei corbi?

— Trei corbi?

— Da, domnule maior!

— Eu știu că erau doi, doi și nici unul mai mult!

— Bine doi sau trei totuna e. Chestiunea e să verificăm dacă, în cazul de față, este sau nu vorba de corbi.

— Corbi sînt, domnule general.

— Și cum s-a întîmplat?

— Nimic mai simplu, domnule general. Soldatul Pantaleon are, în satul lui, o drăguță... o brunetică grozavă. Și se zice că are niște ochi, domnule general!... Două stele! Și ce gură! O privire ucigașă, un surîs drăcesc, o talie mlădioasă și niște gropițe în obraji...

— Domnule maior!!!

— Ordonați, domnule general!

— Fii te rog scurt și treci peste toate amănuntele neoficiale!

— Cum ordonați dumneavoastră, domnule general!

— Ce a fost, în sfîrșit cu corbii?

— Foarte simplu: băiețașul acela, întristat de moarte din cauza fetișcanei de care v-am spus, nici nu vroia să audă de mîncarea de la cazan, nu mai punea nimic în gură, astfel încît s-a îmbolnăvit de stomac și a început să vomite cît e ziua de lungă. Ei, și tot vomitînd așa, deodată, buf... doi corbi.

— I-ai văzut cu ochii dumitale?

— Nu, domnule general, eu vă transmit numai ceea ce am auzit!

— De la cine?

— De la căpitanul Aristofan.

— Cu dumneata am terminat. Spune-i căpitanului să vină imediat la mine.

— Prea bine, domnule general.

*

— Căpitane Aristofan!

— La ordinele dumneavoastră, domnule general!

— Cîți corbi a vomitat soldatul Pantaleon?

— Unul, domnule general.

— Abia aflasem că sînt doi și nu cu mult înainte era vorba de trei.

— Nu, domnule general, nu este vorba, din fericire, decît de unul. Dar, cu toate acestea, cred că o să fiți de acord cu mine, că e de ajuns și unul pentru ca acest caz să poată fi considerat cu totul extraordinar.

— Sînt de aceeași părere, domnule căpitan!

— Corbul, pentru un ornitolog, nu are nimic deosebit, domnule general. Căci ce este în fond corbul? Să nu-l confundăm însă cu cioara europeană, domnule general, care nu este altceva decît „Corvul Corax" al lui Linné. Specia despre care este vorba, în cazul nostru, aparține bogatei familii a „răpitoarelor de zi" și, după părerea mea, avem de-a face cu adevăratul și necontestatul **„Sarcoronfus"** deoarece are, la rădăcina ciocului, respectivele proieminențe care-l deosebesc de **„Vultur papa"**, de **Catartus"**, ba chiar și de specia **„Californianus"**. Totuși, chiar și cei mai iluștri naturaliști sînt de păreri diferite în ceea ce privește specia de vultur **„Aura"**

— Căpitane!!!

— La ordin, domnule general!

— Ne aflăm cumva la ora de științe naturale?

— Nu, domnule general.

— Atunci, să revenim la ciorile noastre! Ce știi despre corbul pe care l-a vomitat soldatul Pantaleon?

— E lucru sigur, domnule general!

— L-ați văzut?

— De văzut nu l-am văzut, domnule general, dar știu precis, de la locotenentul Pitagora, care a fost martor ocular al celor întîmplate.

— Bine. Trimite-l atunci imediat la mine pe locotenentul Pitagora.

— Cum ordonați dumneavoastră, domnule general!

— Locotenent Pitagora!

— Ordonați, domnule general!

— Știi ceva despre corbul acela?

— Știu, domnule general, cum să nu știu. E, într-adevăr, un caz rar, totuși s-a cam exagerat un pic...

— Cum așa?

— Pentru că nu este vorba chiar de un corb, ci numai de o părticică din el. Bolnavul n-a vomitat decît o aripă de corb, domnule general. Cum era și normal, am fost foarte surprins și am alergat imediat să-l înștiințez pe domnul căpitan Aristofan. Mi se pare că nu a înțeles că este vorba numai de o aripă, ci de un corb întreg. La rîndul său i-a

spus maiorului Epaminonda care, înțelegînd că sînt doi corbi, a transmis vestea mai departe colonelului Anaximandru, care a crezut că sînt trei corbi...

— Dar... ce-i cu aripa aceea, sau, mă rog, ce-o fi fost?

— De fapt eu n-am văzut-o, domnule general, ci sergentul Esop. De la el a pornit vestea.

— La dracu! Să vină imediat, în clipa asta, sergentul Esop!

— Vi-l aduc imediat, domnule general.

*

— Sergent Esop!

— La ordin, domnule general.

— Ce are soldatul Pantaleon?

— Este bolnav, domnule general.

— Dar ce are?

— Vărsături.

— De cînd?

— De azi noapte, domnule general.

— La ce oră a vomitat aripa aceea de corb despre care s-a dus vestea?

— N-a fost nici o aripă, domnule general.

— Atunci, nenorocitule, cum de-ai răspîndit vestea că soldatul Pantaleon a vomitat o aripă de corb?

— Vă rog să mă iertați, domnule general, despre asta știu o poezioară care sună cam așa:

Am o fetișcană
Ochișorii ei,
părul ei,
pana corbului...

— Destul gogomanule!

— Prea bine, domnule general! Lucrurile s-au petrecut însă chiar așa: cînd l-am văzut pe camaradul meu că a vomitat ceva ca smoala, mi-am adus aminte de poiezioara aceea și-am spus: „a vomitat ceva negru ca pana corbului".

— Să te ia dracu!

— Asta-i, domnule general, și de-aici s-a stîrnit toată povestea...

— Să piei din fața mea imediat, nătărăule!!

Și, pocnindu-se cu palma peste frunte, bravul general șopti:

— Dar știu că și eu am făcut-o! Cred că am pus în informarea pe care am trimis-o la minister, cinci, ba chiar șase corbi.

Asta ca un succes extraordinar de campanie!

În românește de
C. MARIN

Lecția micuțului poliție

RAYMOND DEVOS
(Franța)

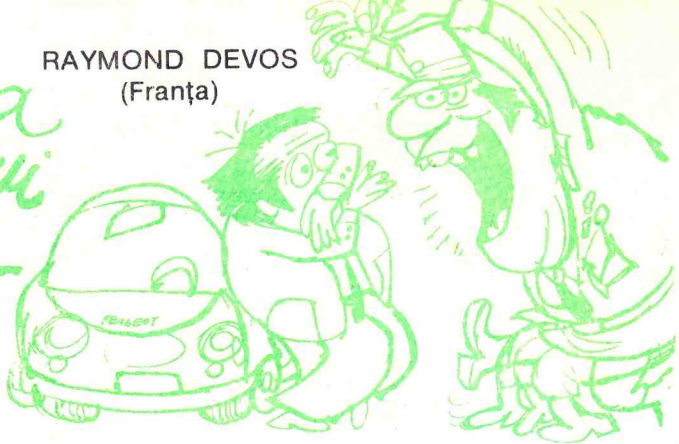

Cu puțină vreme în urmă eram cu mașina cînd, iată, că mă pomenesc fluierat de doi polițiști pe motociclete. Unul mare și unul mic. Îmi fac semn să trag la o parte.

Mă supun!

Cel mai mare dintre ei vine spre mine.

După ce și-a luat o figură de brută îmi spune urlînd:

— Dați-mi actele!

Zic:

— Da...da.. Nu, dar...De acord! Să le... Să vi le...

Pietrificat de teamă, nu mai pot vorbi și dau să ies și să-i arăt actele.

Îmi zice:

— Te-am băgat în sperieți, hai?

Zic:

Bof...

Îmi zice (urlînd):

— Nu te-am băgat în sperieți?

Zic:

— Da! Da! M-ați înfricoșat! Dar ce-am făcut?

Zice (arătînd un panou):

— Nu vedeți că staționarea este interzisă?!

I-am spus:

— Dar dumneavoastră sînteți cel care mi-a făcut semn!

Îmi spuse:

„Așadar ar trebui interzis" spun unii, plini de furie.

Vă întreb de ce și cum?

Sub ce pretext vreți să împiedicați o persoană plantată pe marginea drumului să facă semne unui automobilist? Căci nimic nu-l obligă pe automobilist să oprească.

Desigur, sînt cam enervanți acești oameni care vă solicită? Dar dacă s-ar interzice tot ce enervează, s-ar interzice atîtea lucruri!... S-ar începe, poate, cu automobilul.

Revolta celor care se declară împotriva autostopului vine dintr-un obscur sentiment de invidie. Își spun: iată niște oameni care călătoresc pe degeaba, în timp ce eu plătesc benzina. Raționament obtuz. Dacă luau trenul, ar fi plătit aceeași cantitate de benzină. Și încă o dată, nimeni nu vă obligă să-i transportați.

CHRISTIAN VEBEL
(Franța)

Mulți șoferi, pe de altă parte, sînt încîntați să ia autostopiști (iste) care să le fie o companie plăcută. În principiu. Căci trebuie să ne înfruntăm soarta. Există pasagerul prea vorbăreț și, deasemeni mutul, ceea ce e și mai rău.

Există cel prost crescut, dificilul. Există indiscretul care vă întreabă despre, mașină,

— Am făcut semn pentru că este ora la care cel mic trebuie să-și facă lecția.

La instruit pe micul polițist motorizat cum să întocmească un proces verbal pe cheltuiala mea.

Zice (mititelului):

— Ai văzut cum am făcut eu! Hai, acuma tu!

Cel mic se apropie de mine gentil, blînd, afectuos.

— Domnule, vă rog să binevoiți a-mi arăta actele dumneavoastră.

— Ei, nu! Tu ești prea gentil! Așa n-o să obții niciodată nimic. Nu-i așa domnule? zice cel mare.

Am zis:

Oh. Recunosc că nu m-a incitat să-i arăt actele!

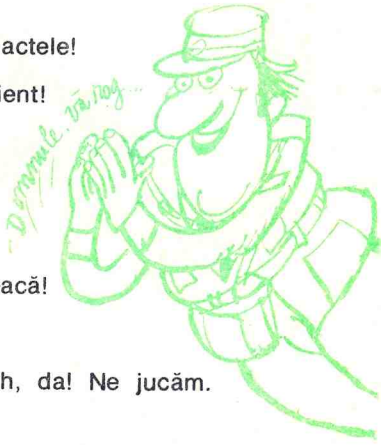

Zice (mititelului):

— Vezi... Era să ne faci să pierdem un client!

Îmi zice:

— Scuzați-l!

Îi zic:

— Vă rog, nu-i nici o pagubă!

Zice (mititelului):

— Hai, încă o dată, cere-i actele!

În acest moment am zis:

— Nu! Scuzați-mă dar eu n-am timp de joacă!

Îmi zice (urlînd):

— N-aveți timp de joacă?

Zic:

— Da! Da! Am tot timpul. Să ne jucăm! Ah, da! Ne jucăm. Ce-i de făcut? Eu, trebuie să-i dau?

Îmi zice:

— Nu! Asta micu'să le ceară! Hai! Pe el!

Mititelul (încercînd să imite expresia și tonul șefului urlînd):

— Domnule! Dați-mi actele dumneavoastră! (alunecînd spre gentilețe) Vă rog. Altfel, șeful se va enerva din nou!

Eu și șeful ne privim.

Îi zic:

— Ce să fac? I le dau sau ce?

Îmi zice:

— Nu! Nu le merită!

În românește de GAVRIL GLODEANU

și, din aproape în aproape, despre viața dumneavoastră intimă. Există pasagerul plictisitor. Cel care vă consideră șofer prost. Cel care cîntă. Cel care are păduchi în barbă. Cel care face în așa fel încît să fie invitat la masă. Cel care vă cere ceva bani. Și, în sfîrșit, cel care vă omoară ca să vă fure portofelul. Toate acestea fiind posibile, se înțelege că anumiți automobiliști timorați preferă să nu ia pe nimeni. Eu, ținînd foarte mult la independența mea, dar, de asemenea, cu o anumită fantezie, iau sau nu iau, după chef, după drumul pe care-l am de parcurs, după timpul de afară, sau după mutrele care-mi ies în cale. Și pentru a demonstra că îmi sînt mai degrabă agreabili, voi da aici un sfat bun autostopiștilor. În loc să facă acele gesturi mute sau să fluture mici drapele (Student englez, belgian, olandez, german, foarte rar) să scrie pe o pancartă orașul de destinație. Îmi veți spune că mulți nici măcar nu știu unde vor să meargă. E adevărat. Dar să ne indice măcar direcția.

Mulți șoferi ezită să oprească din motive bine determinate. Unde mergeți? La Bordeaux. A, nu. Eu o iau la dreapta după vreo 5 kilometri.

Ar fi foarte clar cînd ați citi: „Spre Paris", sau „Spre Cannes" sau „Spre Bretania"..

Să adăugăm că există o altă pancartă care ar avea mult succes pe lîngă automobiliști. Este aceea pe care autostopistul ar scrie: „Împart costul benzinei".

În românește de DOINA LINCU

JIRI SRAMEK („Rohac"-Cehoslovacia)

DIETER LIETZ (R.D.G.)

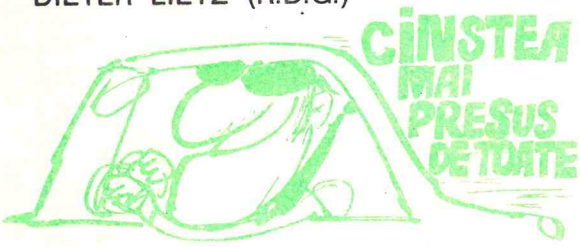

Iată-mă instalat comod în pernele cam uzate, ce-i drept, dar confortabile ale taxiului, încîntat de a fi transportat acasă, pe o vreme atît de mizerabilă și încă la miezul nopții. De fapt datorez totul intervenției energice a taximetristului. Pe cînd numeroșii mei concurenți — uzi leoarcă de nemilosul potop, rîvnind cu toții la această adevărată barcă de salvare — se agitau gesticulînd și proferînd expresii tari, acesta m-a apucat, m-a tras în mașină și pe-aci ți-e drumul.

Recunoscător și cu inima ușoară am început să fredonez refrenul unui șlagăr, era vorba despre un automobil: tu-tu, tu-tu!

— Lăsați-o baltă! N-am nevoie de gălăgie în mașina mea! a intervenit șoferul. Am și eu nervii mei!

Am tăcut ascultător, devenind deodată timorat la gîndul întoarcerii mele acasă, cu o întîrziere apreciabilă. Dar ce vină am că Eduard Wallmeier a trebuit să-și sărbătorească atît de intensiv venirea pe lume a primei sale progeniturі? Chicoteam în sinea mea, gîndindu-mă la unele amănunte picante ale acelui chef grozav. Cufundat în plăcutele gînduri, am început să-mi caut portofelul, ca să-l am gata pregătit pentru plată. Deodată m-a străfulgerat un gînd: brusc mi-am adus aminte că i-am împrumutat lui Wallmeier ultimele mele douăzeci de mărci. Acesta trebuia să aducă de la bufet a treia sti-

GÜNTER KUNERT (R.D.G.)

După aterizare

Auzisem multe lucruri despre ființele ciudate care fuseseră văzute în apropierea locului nostru de debarcare; totuși n-am putut să ne facem o imagine clară din aceste descrieri. Ne temeam ca nu cumva curiozitatea noastră științifică, puternic incitată, să nu rămînă nesatisfăcută. Ceva mai tîrziu însă, împrejurări deosebite au făcut să intrăm în posesia unui exemplar din specia respectivă, căreia nici pînă azi n-am putut să-i găsim o denumire exactă. Mai mult chiar: nici acum, ca și atunci, n-am reușit să descifrăm mecanismul interior al acestei noutăți zoologice.

Am fost cu toții de acord că ea se deosebește fundamental de noi. Astfel, de exemplu, corpul acestei ciudățenii este străbătut de un labirint de tuburi subțiri și foarte subțiri, ce pare să fi crescut într-un mod foarte natural și prin care circulă un lichid roșu, compus mai cu seamă din apă cu un procent neînsemnat de substanțe organice și anorganice. În interiorul creaturii, abil protejată de un înveliș asemănător unui coș, este instalată o mică pompă, care împinge lichidul prin tuburi, într-un circuit permanent, vădit autosuficient și care nu mai

pune nimic în mișcare. De unde presupunerea logică că avem de a face cu o ființă de rang inferior.

În exterior ea este acoperită cu o folie moale, pe care se află, ici și colo, cîte un fascicul de fire subțiri; vocea răsună disonant printr-o deschizătură în care se află două șiruri de mici știfturi osoase, tari. Acestea sînt fixate într-un fel de dispozitiv de formă sferică în care se pare că este disimulat și centrul de reacție, ale cărui funcții ne străduim să le cunoaștem: ele sînt de altfel fără importanță. Acesta produce cîteva efecte dintre cele mai grosiere: frică, bucurie, tristețe, voioșie, ură. Instrumentele destul de simple fixate de trunchiul creaturii pot executa numai unele operații greoaie, stîngace, suficiente totuși — pînă acum — pentru a o aproviziona cu carburantul necesar. Și care vor fi suficiente și de acum înainte!

Fiindcă în a patra zi de cercetare, ființa ne-a scăpat pe cînd îi examinam viteza de deplasare. La început se comportase ca și cum abia ar fi putut înainta, apoi — într-un moment de neatenție din partea noastră — pornise ca din pușcă, dispărînd destul de repede; a demonstrat astfel o însușire pe care noi nu i-o bănuisem și care probabil că a salvat-o de la pieire: și anume o imensă viclenie.

Constrînși de împrejurări a trebuit să încheiem documentația asupra acestui caz; un alt exemplar nu a mai fost prins. Nu s-a putut ajunge la nici un consens în ceea ce privește o provizorie denumire științifică.

clă de lichior de cireșe. Pentru a mai dispune un pic fetele, cum s-a exprimat.

N-am avut prea mult răgaz să-mi continui gîndurile, căci taxiul s-a și oprit:

— Face exact 14 mărci și cincizeci.

Cu mîna tremurătoare mi-am scotocit ultimul mărunțiș. N-a fost chip să strîng mai mult de o marcă șaptezeci.

— Îmi pare sincer rău, m-am bîlbîit pierdut, așa ceva mi se-ntîmplă pentru prima dată...

— Nu cumva n-aveți bani?!

— Ba da, ba da. Numai că nu momentan. Poate sînteți atît de amabil să-mi notați adresa dumneavoastră, veți primi banii prin mandat poștal.

În următoarele cinci minute am audiat o prelegere cît se poate de concludentă despre răutatea lumii în general și despre lipsa mea de caracter în special. Am încercat să-l liniștesc:

— Garantez că nevastă-mea e încă la pîndă. Dau fuga pînă sus și mă întorc imediat.

— Slăbiți-mă cu trucurile astea răsuflate! Vreți să dispăreți într-unul din blocurile alea înalte, care seamănă ca două picături de apă. Nu, nu, haideți cu mine la poliție!

— Vai de mine, numai asta nu!

Mă și vedeam la ziar, cu comentariile vecinilor chestionați asupra comportării mele dubioase din ultima vreme. De aceea i-am făcut o propunere disperată:

— Domnule dragă, să facem un tîrg: luați această pălărie din piele. M-a costat șaizeci și una de mărci.

— N-ați vrea cumva să fac pe maimuțoiul, de dragul dumneavoastră, cu clopul ăsta pe cap?!

Deodată, mă privi cu interes:

— Cămașa ce măsură are?

— Patruzeci și trei, sau așa ceva. De ce?

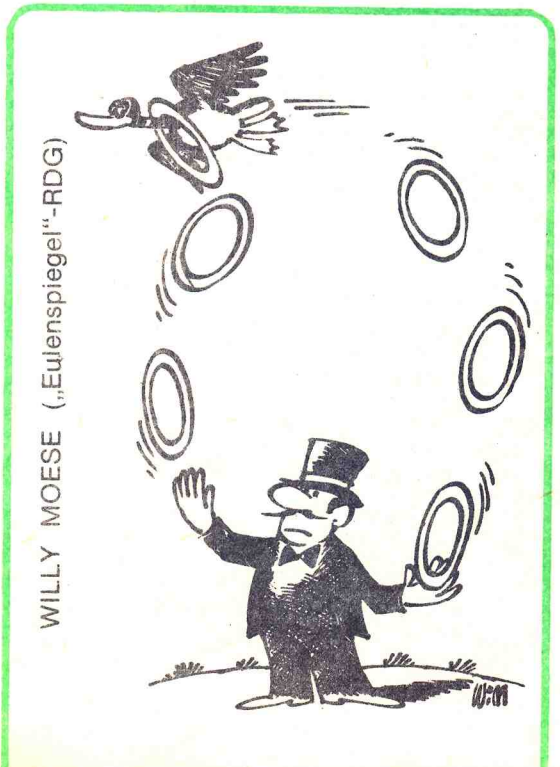

V. BOGORAD („Krokodil"-URSS)

— Dezbrăcați-o. Pentru lucru în grădină merge. Și să terminăm odată cu bîlciul ăsta!

Am priceput, mi-am scos cămașa de pe corp, asudat de teamă cum eram, și i-am îndesat-o în mînă.

— Cît a costat? s-a interesat el.

— Cincizeci și trei de mărci. Mi-am cumpărat-o abia vinerea trecută. Dar luați-o, sînt atît de bucuros că am putut cădea la învoială.

Am vrut să ies cît mai repede din taxi, dar el m-a tras înapoi. Scotocind în despărțitura pentru mănuși, a scos o pereche de ochelari de soare destul de șic.

— Ce să fac cu ăștia?!

— Asta-i treaba dumneavoastră și, ca să zic așa, restul sumei de plată. Ca să nu spuneți apoi despre mine că v-am înșelat. Vă cred capabil de așa ceva. Și acum vă rog să dispăreți din mașina mea. Nu vreau să mai am de-a face niciodată cu dumneavoastră.

Aceeași dorință o aveam de fapt și eu.

Și totuși, din pură întîmplare, am nimerit din nou în taxiul lui. Parcă era un făcut: tocmai veneam cu soția de la gară. De altfel, nu-mi fusese de loc ușor în acea noapte îngrozitoare să-i explic de ce mă întorsesem acasă cu ochelarii de soare, dar în maieu.

L-am recunoscut imediat pe taximetrist, deși nu purta cămașa mea. De teamă, m-am retras discret în colțul întunecos, fără să scot o vorbuliță.

În sfîrșit, am ajuns la destinație și am întrebat scurt:

— Cît face?

A răspuns pe un ton neutru, dar la obiect:

— Cravata și mănușa stîngă!

În românește de ANA-MARIA URZICĂ

Folosisem timpul de după aterizare cît se poate de bine, de fapt pînă în ultimele momente de dinaintea decolării.

Va rămîne în sarcina cercetărilor viitoare să stabilească definitiv ce este totuși acel ceva ce trăiește aici, pe această planetă.

În românește de
CARMEN BANCIU

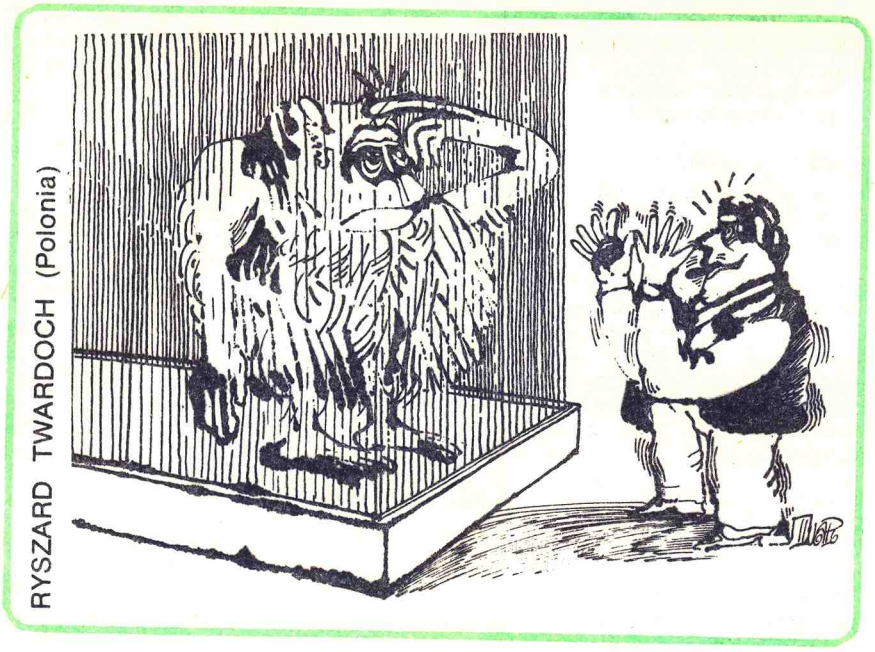

RYSZARD TWARDOCH (Polonia)

EIMAR O'DUFFY (Irlanda)

Mansarda Filosofului nu se schimbase prea mult în toți acești ani, doar că era mai veche iar chiria mai mare. Bătrînul avea pregătit pentru Cuandine un nou costum de haine, dintr-o frumoasă țesătură de tweed și croit după ultima modă, împreună cu o cămașă de un alb orbitor și o cravată din poplin. După ce musafirul își puse noile veșminte, Filosoful îi servi gustarea de dimineață, alcătuită dintr-o cană cu lapte, pîine și brînză, așa cum făcuse și la sosirea lui Cuandine pe pămînt; după care îi oferi tînărului un ziar, deschizînd și el unul.

— Ce-i asta? întrebă Cuandine.

— Aceasta, răspunse Filosoful, este una din minunile civilizației umane.

Cuandine răsuci ziarul pe toate părțile; se uită la el pe față, pe dos și dintr-o parte; îl deschise și numără paginile; în cele din urmă se uită la Filosof cu o expresie de uluială pe chipul lui de zeitate.

— Se numește ziar, îi explică Filosoful. În el sînt trecute știrile despre toate lucrurile care s-au întîmplat ieri în lume: iar mîine voi primi un altul care va relata tot ce s-a întîmplat azi.

— Dar cum poate fi stabilit adevărul într-un timp atît de scurt? întrebă Cuandine.

— Eu nu am zis că spune adevărul, replică Filosoful. Am zis doar că face cunoscute știrile.

Apoi Cuandine începu să citească tare din ziar:

— „Sociale și Personale. Ieri Regele Goshawk (Uliu) a dat o petrecere

în grădinile Sale din Tuscaloosa... Astăzi Ducele de Dudborough (Tîrgul Neisprăviților) împlinește cincizeci și unu de ani." Cine este Ducele de Dudborough?

— Nu știu, răspunse Filosoful.

Cuandine tăcu mîlc după aceea. Iată cîteva din știrile pe care le-a citit:

CRIZA LUPO-MIELIANĂ

Ne este extrem de greu să estimăm, în actuala stare de lucruri, adevărata lumină în care trebuie privită nefericita neînțelegere care acum amenință să provoace haos și poate chiar vărsare de sînge în Orientul-Nu-Prea-Îndepărtat. A menține echilibrul între cele două cauze, în care atît de multe probleme, nu numai de principiu național și de moralitate internațională, dar și de interese universale și aspecte profunde ale politicii și diplomației, se împletesc inextricabil, ar putea, în acest moment, cînd pînă și părțile direct implicate încă nu au înfățișat publicului cazul în toată complexitatea lui, milita nefavorabil chiar împotriva acelor principii de reconciliere a îndeplinirii acțiunii legitime cu nesubminarea privilegiilor naționale și a intereselor financiare, a căror salvgardare, întărire și protejare constituie îndatorirea primordială a organelor opiniei publice.

CRIZA ORIENTULUI-DESTUL-DE-APROPIAT

Răspunsul Mielian la notă Lupiană

Lupolis, joi.

Răspunsul Guvernului Mielian la nota de protest Lupiană, prin care se reclamă despăgubiri pentru pretinsa neglijență a unui marinar de pe un șlep Mielian care a dus la deteriorarea vopselii unui vas Lupian în portul Micropolis săptămîna trecută, a fost prezentat aici în această dimineață. Nota Lupiană, să ne amintim, conținea următoarele cereri:

1. Guvernul Mielian își va prezenta scuzele, în scris și cu umilință, față de Guvernul Lupian.
2. Marinarul vinovat sau, dacă acesta nu poate fi descoperit, orice alt marinar Mielian, va fi executat imediat și fără judecată, iar ocupația de marinar va fi suprimată în Mielia.
3. Drapelul Mielian va fi coborît de șapte ori, pe toate clădirile publice din Micropolis, la fiecare trecere prin apropiere a unui cetățean Lupian.
4. Toți cetățenii Mieliei se vor prosterna timp de cinci minute la vederea unui cetățean Lupian.
5. Mielia va plăti o despăgubire de 900 000 000 000 lire sterline în trei rate anuale.
6. Membrii Cabinetului Mielian, cît și cei ai Comitetului Sindicatului Marinarilor Mielieni, vor porni neîntîrziat spre Lupolis, unde se vor prosterna în mod public în fața lui Nervolini, Dictatorul Lupian, acceptîndu-i ulterior cizma în partea stabilită în Anexă.

Răspunsul Mielian dă de înțeles că toate aceste cereri vor fi satisfăcute, cu excepția No. 6. Solicită, de asemenea, ca perioada de achitare a despăgubirii să fie extinsă la cinci ani.

Flota Lupiană a și ridicat ancora, fiind pregătită pentru orice eventualitate.

Mielopolis, joi.

Sîntem informați că flota Lupiană a fost zărită în largul Micronettei.

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

Micronetta — bombardată
Viguroasa acțiune a lui Nervolini

Micronetta a fost bombardată de flota Lupiană. Primul obuz a lovit o școală elementară din centrul orașului, omorînd un învățător și unsprezece copii. Steagul alb a fost înălțat imediat. Amiralul Lupian, debarcînd curînd după aceea, a leșinat de ușurare la aflarea veștii că printre victime nu se află nici un cetățean Britanic sau American. Toți marinarii din oraș au fost biciuiți pînă la sînge și fierți în ulei.

În românește de PETRU IAMANDI

LIEVENS WILLIAM

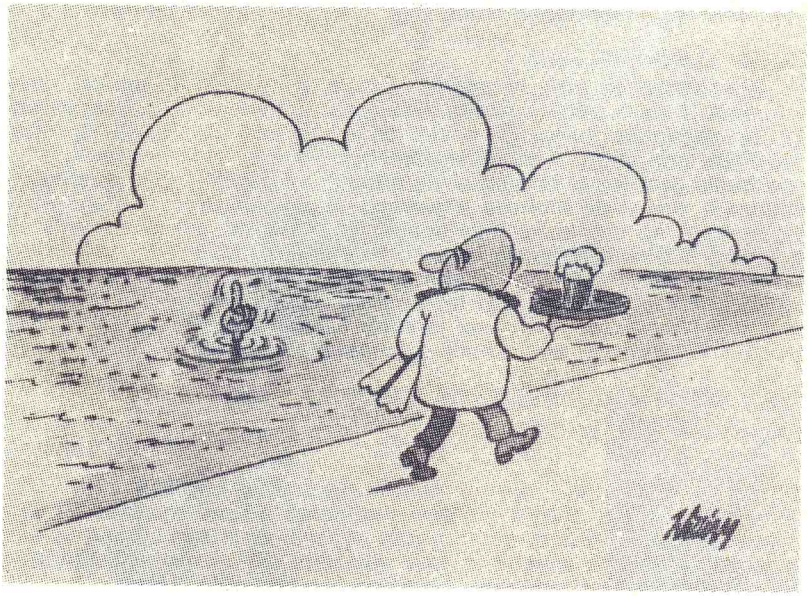

EPHRAIM KISHON (Israel)

OMUL ÎNȚELEPT E PREVĂZĂTOR

— Ești tu oare sigur de tot, Ephraim? Chiar este vorba de o invitație la masă?

— Da, după cîte am înțeles eu... De o sută de ori îi explicasem soției mele — și ea nu contenea să pună întrebări. Chiar eu răspunsesem la telefon, atunci cînd chemase doamna Spiegel, ca să ne invite la ei miercuri seara, la ora opt și jumătate. Acceptasem invitația cu plăcere și așezasem receptorul în furcă. Asta fusese totul. S-ar putea crede că faptul nici nu merită atenție. Eroare capitală. De atunci n-am mai vorbit cu soția mea despre nimic altceva. Tot timpul începeam și reîncepeam analiza acelei scurte convorbiri telefonice. Doamna Spiegel nu spusese că ar fi vorba de o invitație la cină. Dar nici nu spusese că **nu** ar fi vorba de o invitație la cină.

— Nu inviți oaspeții la ora opt și jumătate fix, seara, dacă nu le dai de mîncare, suna o interpretare, pe care soția mea și-o însușise definitiv. Este vorba de o invitație la cină.

Asta era de altfel și părerea mea. Dacă nu ai intenția să le oferi oaspeților cina, atunci spui de pildă: „Să nu veniți însă înainte de ora opt" sau „Poftiți între opt și nouă", dar nu zici în nici un caz „La opt și jumătate fix." Nu îmi aduc aminte cu exactitate, dacă doamna Spiegel spusese „fix", dar „pe la" trebuie să fi zis cu siguranță. O subliniase chiar evident, iar în vocea ei se simțea ceva inconfundabil nutritiv.

— Sînt destul de sigur că este vorba de o invitație la masă, era în cele mai multe cazuri sfîrșitul reflecțiilor mele. Pentru a îndepărta orice dubii, vroiam chiar să o chem la telefon pe doamna Spiegel și să o informez discret asupra unor prescripții dietetice, pe care trebuia să le urmez; apoi aveam să-i spun că sper să nu pună prea tare la

inimă, dacă o rog să ia seamă de aceste prescripții dietetice, atunci cînd alcătuiește meniul. Probabil că atunci ar roși. Atunci s-ar arăta foarte repede, dacă intenționează cu totul să alcătuiască un meniu. Dar în ciuda rafinamentului cu care fusese născocită această stratagemă — soția mea s-a opus înfăptuirii sale. Nu face o impresie bună, era ea de părere, să pui o gospodină în fața unui **fait accompli,** și anume că vrei să fii hrănit de ea. În afară de aceasta, ar fi complet inutil.

— Îi cunosc pe Spiegeli, spuse ea. La ăștia se îndoaie mesele, cînd primesc oaspeți...

Întîmplarea a făcut să fim pe deasupra și foarte ocupați în acea zi de miercuri, pe la ora prînzului, și a trebuit să ne mulțumim cu o gustărică luată la repezeală, care a constat numai din cîteva chifle. Atunci cînd porniram către Spiegeli, eram pur și simplu hămesiți. Și prin fața ochilor noștri spirituali se perinda un bufet cu preparate reci, cu păsări multe, cu găină și curcan, gîscă și rață, cu sosuri, legume și salate... Să sperăm că ei nu fac conversație în acest răstimp, Spiegelii. Să sperăm că o amînă pînă după masă...

De cum intrarăm în locuința Spiegelilor, începu să se arate din nou ghimpele vechii îndoieli: eram primii oaspeți sosiți, iar Spiegelii erau încă ocupați cu îmbrăcatul. Privirile noastre îngrijorate rătăciră prin salon, fără să descopere însă nici un fel de puncte de sprijin solide. Lor li se oferea priveliștea obișnuită în astfel de cazuri: o garnitură de mobilă tip club, fotolii și scaune aranjate în jurul unei mese joase de sticlă. Pe aceasta se afla un castron mare și plat umplut cu migdale, alune și stafide uscate, apoi într-un castron considerabil mai mic se găseau măsline, într-unul puțin mai mare, pătrățele cubice de brînză cu scobitori de plastic înfipte în ele, și, în sfîrșit, un vas de sticlă elegant arcuit plin cu saleuri subțiri.

Deodată mă trecu precum o furnicătură pe șira spinării gîndul că doamna Spiegel poate spusese la telefon 8 și 45 și nu 8 și 30, sau poate că nu specificase cu totul ora exactă și vorbisem numai despre filmul lui Fellini „$8^1/_2$."

— Ce doriți de băut?

Amfitrionul, încă ocupat cu nodul cravatei, ne prepară un John Collins, o băutură deosebit de răcoritoare, care se compune dintr-o treime coniac, o treime sifon și o treime John Collins. De obicei noi o bem cu mare plăcere. De această dată însă, nervii noștri stomacali erau reglați mai degrabă pe curcan și, în orice caz, pe ceva compact, solid. Numai anevoie am reușit să le poruncim să se liniștească, în timp ce ridicam paharele noastre.

Amfitrionul ciocni cu noi și vru să știe, ce părere avem despre Sartre. Eu am luat un pumn întreg de alune și am încercat să fac o analiză a existențialismului, atît cît ne privește pe noi, dar a trebuit să descopăr foarte curînd că mi se termina materialul. Ce poate fi, ce poate însemna un castron de alune și migdale pentru un om în toată firea!

La fel îi mergea și soției mele. Le făcuse dintr-un condei felul măslinelor negre și produsese pierderi grele printre cubulețele de brînză. Cînd ajunserăm la discuția despre Vietnam, pe masa de sticlă se mai aflau doar cîteva felii pricăjite de castraveți.

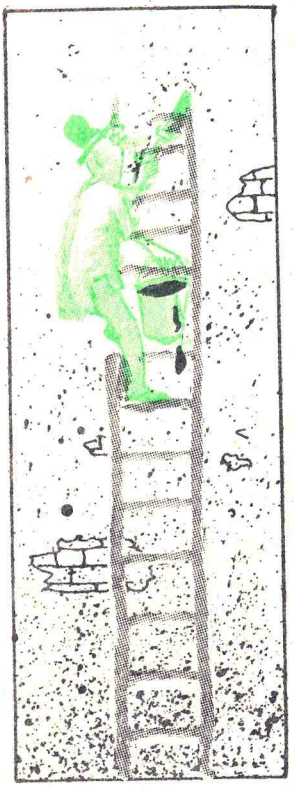

I. IAZAN („Chipăruș"-URSS)

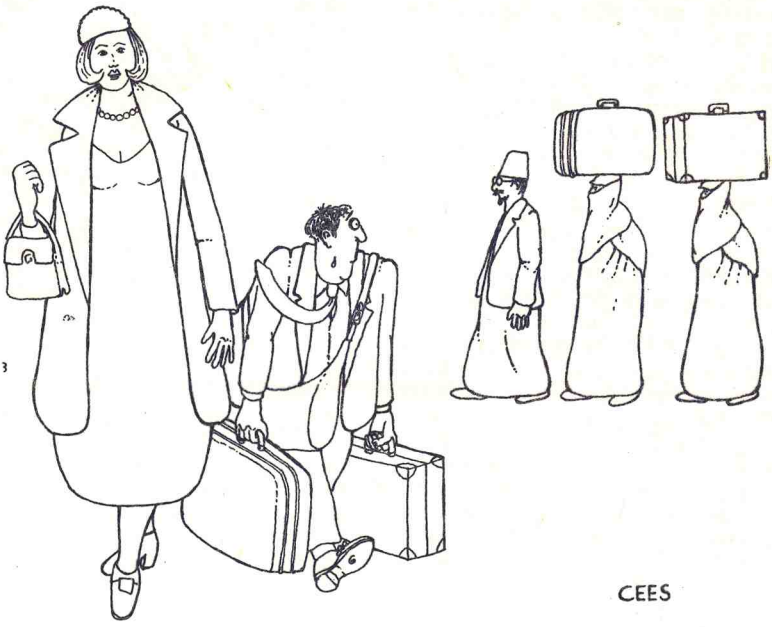

CEES J. VANDER HULST (Olanda)

— Un moment, spuse doamna Spiegel, reușind performanța să îngemăneze un zîmbet și o încruntare mirată a sprîncenelor. Mai aduc eu ceva.

Și părăsi încăperea, cu castroanele goale la subsuori. Prin ușa care rămase deschisă am tras cu ochiul spre bucătărie, ca să vedem dacă se puteau descoperi acolo oarecare semne de opulență. Bucătăria se asemăna mai degrabă cu o încăpere de spital, așa de sterilizată și albă și liniștită era...

Între timp — era aproape nouă — mai apărură ceva oaspeți. Stomacul meu îi saluta pe fiecare în parte cu un mîrîit puternic. Conversația tocmai se concentrase asupra călătoriei lui Ben Gurion efectuată în America, încheiată cu succes:

— Se poate spune orice, spuse cineva, care vroia să spună orice. Bătrînul nu se lasă dus de nas.

Nu? Aș fi vrut să-l văd eu, dacă nu primea în America la cină nimic altceva decît alune. Eu, de exemplu, sufeream de tulburări stomacale încă după cel de-al doilea castron. Nu că aș avea ceva de obiectat împotriva alunelor. Aluna este un aliment gustos, bogat în vitamine. Dar ea nu constituie în nici un caz un înlocuitor pentru curcan sau salată de pește cu maioneză.

Mă uitai în jurul meu. Soția mea ședea într-un fotoliu cu fața albă ca ceara vizavi de mine și tocmai se apucase de gîtlej, probabil ca să oprească John Collins-ul acolo, care se revolta în interiorul ei împotriva castraveților și stafidelor. Îi făcui un semn din cap, după care m-am năpustit asupra unei încărcături abia sosite de cubulețe de brînză și am înghițit, în grabă, o scobitoare de plastic. Doamna Spiegel schimbă cîteva priviri uimite cu soțul ei, îi șuflă la ureche acestuia o remarcă în care făcea, neîndoios, aluzie la noi, și se ridică pentru a porni după noi provizii.

Cineva fu de părere că numărul șomerilor se află în creștere.

— Nici nu e de mirare, remarcai eu. Întregul popor e lăsat să moară de foame.

Nu-mi venea ușor să vorbesc, deoarece aveam gura plină de saleuri. Dar mă înverșuna peste poate să aud o pălăvrăgeală idioată despre o așa-zisă creștere a șomajului, atunci cînd în mijlocul unei încăperi bine mobilate stăteau oameni, care nu aveau o dorință mai arzătoare decît o bucată de pîine.

Soția mea tocmai dăduse gata cea de-a treia serie de stafide, iar pe fețele gazdelor noastre începeau să se facă simțite semne de panică. Domnul Spiegel umplu golurile apărute în castroanele cu caramele, dar curînd golurile apărură din nou. Trebuie să se ia în seamă faptul că noi nu mîncasem practic nimic de dis-de-dimineață.

Saleurile pocneau și trosneau în gura mea, așa că abia mai puteam auzi cîte ceva din discuție. În timp ce acestea se îngroșau, formînd o masă păstoasă, îmi asiguram o nouă provizie de migdale. Cu alunele se terminase povestea, măsline însă mai erau încă. Mîncam și iar mîncam. Ultimele resturi ale stăpînirii mele de sine, altfel exemplară, dispăruseră pur și simplu. Gemînd și suspinînd, îndesam în gură tot ce intra în raza mea de acțiune. Soția mea era îndopată cu caramele și se uita disperată la mine, cu ochii lipicioși. Toate castroanele de pe măsuța joasă de sticlă erau gol-goluțe. Și eu eram terminat. Nu mai puteam face față. Atunci cînd domnul Spiegel se întoarse din locuința vecinilor și aduse o farfurie plină de migdale sărate pe care mi-o puse în față, a trebuit să-l tratez cu refuz. Eram pe cale să pleznesc. Pur și simplu gîndul de a ingera alimente îmi făcea greață. Atîta doar, să nu mai văd mîncare. În numele lui Dumnezeu, numai mîncare nu...

— Poftiți, vă rog, domniile Voastre.

Doamna Spiegel deschise ușa spre încăperea alăturată. Se putea vedea o masă acoperită cu o față de masă albă și un bufet cu preparate reci, cu multe păsări, cu găină și curcan, gîscă și rață, cu sosuri, legume și salate.

În românește de
PETER SRAGHER

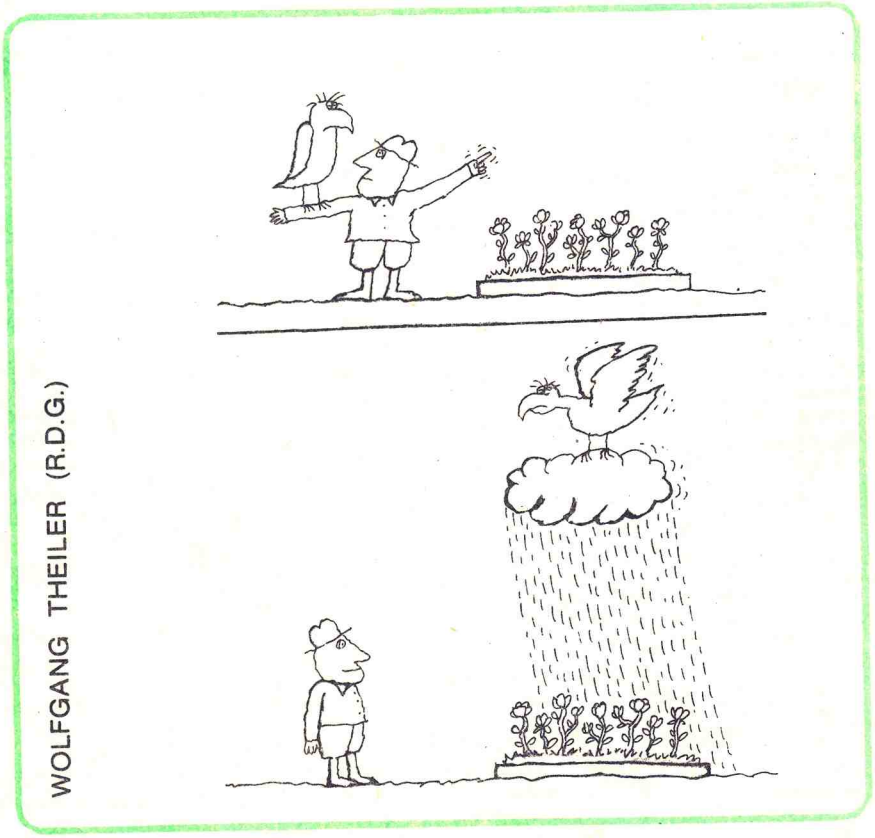

WOLFGANG THEILER (R.D.G.)

LUCA GOLDONI
(Italia)

CHECK-UP

Luna asta îi facem check-up* lui Cutare..

La prima vedere, pare oarecum comică această înfierbîntare a revistelor ilustrate care, după ce ne-au povestit despre personajele de care se ocupă: ce mănîncă, unde merg în vacanță, cu cine fac dragoste, ce hobby au, nu mai știu cu ce să-și frămînte mintea și purced să vorbească despre aparatul lor respirator, despre cel cardiovascular, despre dinții și auzul lor, despre procentul de colesterol și urină.

Chibzuind un timp, mi-am dat seama însă că ideea de a intervieva corpul personajului în chestiune și nu duhul lui este departe de a fi lipsită de noimă. Asta fiindcă personajele în interviurile tradiționale sînt cît se poate de abile. De exemplu, este la modă să vorbească rău despre propria lor persoană, dîndu-și în vileag propriile defecte, mai ales, acelea care provoacă înduioșare. De aceea, se proclamă trîndavi, distrați, timizi, introvertiți: ne descriu episoade care le subliniază dărnicia, detașarea de cele materiale, devoțiunea către muncile constructive, pe scurt, ne oferă despre ei înșiși imaginea pe care și-o doresc. Ei, ve-

* check-up (eng.) = investigație, control medical

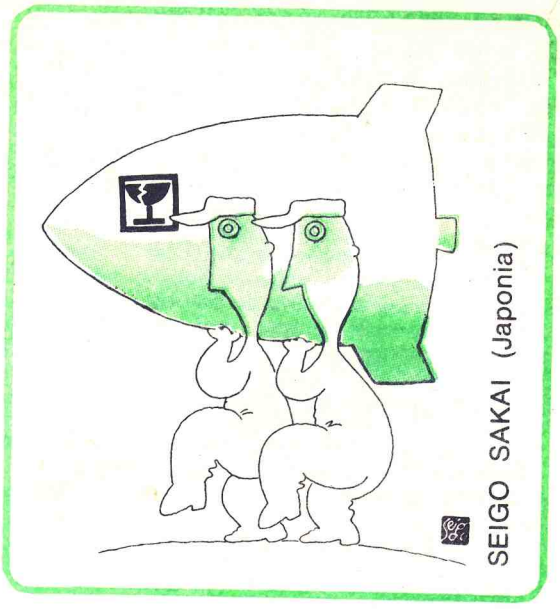

SEIGO SAKAI (Japonia)

DANA VANKOVA (Iugoslavia)

FAMILIA E FAMILIE

Mă numesc Milan și lucrez într-o uzină locală. Sînt un tînăr de perspectivă, am treizeci de ani și doi copii. Ieri m-a chemat șeful și mi-a spus:

– Ascultă, Milan, ești un lucrător tînăr și de perspectivă. Pînă în ziua de azi ți-am tolerat întîrzierile, dar au început să cîrtească colegii tăi. Pe scurt, mîine de dimineață te prezinți la mine, la ora 7 fix.

Atît! Și am plecat din biroul lui.

Așa cum mi s-a „ordonat", astăzi m-am prezentat la șef. S-a uitat la mine supărat:

– Ți-am spus că trebuie să te prezinți la 7 și acum cît e ceasul?

– Șapte și șaisprezece...

Șeful și-a încruntat fruntea și mi-a arătat ușa.

Am plecat. Doamne ce nedreaptă e lumea. Dacă omul vrea să aibă liniște acasă, n-o poate avea la serviciu. Dacă

vrea să aibă pace la slujbă, n-o are acasă. Ce e de făcut?

Mă scol la șase. Apoi zbor, la 6,10 sînt deja spălat, îmbrăcat și mă bărbieresc repede. De la 6,15 și pînă la 6,35 zbor la alimentara după cornuri proaspete și lapte. La 6,35 sînt din nou acasă. Repede fac un ceai, o cafea sau o cacao. Pun ouăle la fiert, întind untul pe pîine, pregătesc gustarea de zece pentru copii, fug să trezesc soția și copiii. Este 6,45. Repede îmi iau pardesiul și aud vocea adormită a soției:

- Pleci, iubitule?

- Da, scumpo!

- Deschide geamurile - îmi strigă.

Nu pot s-o refuz. Trebuie să mă întorc. Apoi fug repede la ascensor. Ca de obicei - nu merge. Pe scări, una două, sînt jos. Ultimul meu autobuz trece la 6,55. Drumul de zece minute trece prea încet. La 7,05, cîteodată și mai tîrziu, după cum a dormit șoferul noaptea trecută, sînt la poartă. Zbor fulgerător, sînt la birou, repede întind hîrtiile pe masă și deja e 7,15 și nici n-am apucat să-mi scot pardesiul. Exact așa a fost și ieri dimineață. Doamne ferește dacă aș dormi! Este cinstit ca omului să i se reproșeze că are grijă de familie? După mine, nu!

Așa am să fac și mai departe.

Doar pentru un sfert de oră n-o să-mi pun familia în cap?

În românește de
T. CUTLIC

POL DE VALCK (Belgia)

deți? Cu check-up nu le merge să trișeze. Deoarece caracterul fiecăruia depinde și de hormonii proprii, avem așadar proba-adevăr a acestor portrete fiziologice:

Eu chiar mă gîndesc că check-up-ul public ar trebui să devină obligatoriu pentru toți oamenii politici. Poate că ajungerea la putere a lui Hitler ar fi fost mai dificilă, dacă s-ar fi publicat că numitul avea sifilis. De asemenea, anumite luări de poziție ale lui Mussolini ar fi fost mai judicios încadrate, dacă am fi știut că dînsul suferea de ulcer la stomac, iar cultul romanilor pentru Iuliu Cezar ar fi avut altă înfățișare, dacă ar fi fost informați că Împăratul avea uneori accese de epilepsie.

Despre înălțimea și greutatea ipotetică a lui Fanfani sîntem informați, dar nu cunoaștem procentul său de glucoză; apoi nu știm nimic nici despre triglicéridele lui Lattanzio; în fine, ne întrebăm îngrijorați dacă metabolismul lui Malfatti nu este întîmplător sub nivelul de alarmă.

Scriu ziarele: Deputatul Rossi, 67 ani, trei legislaturi, doi copii, hobby — jocul de popice etc. Dar ar fi mai nimerit să dea amănunte mai interesante, ca de pildă: Deputatul Bianchi, tensiune 16 cu 9, colesterol ridicat, ușoară oboseală a miocardului, urină normală etc.

Am fi mai înțelegători cu aceste personaje, am fi chiar dispuși să le suportăm, dar am ști cum să ne comportăm față de ele la viitoarele alegeri.

În românește de
VINTILA ROBAN

ȘTEFANIA GRODZIENSKA (Polonia)

Ce faci tu, dacă eu mor?

Ea — Ascultă, dragă, ce-ai să faci tu, dacă eu mor?
El — Ce-ți veni, fetiță dragă?
Ea — Oricine poate muri; pot și eu, cine știe?
El — Dar nu văd de ce să mori...
Ea — Dar să presupunem că da. Tu ce faci?
El — Mă însor cu bătrîna Kopcikiewiczoowa.
Ea — Lasă gluma și spune-mi: ce faci?
El — Am să fiu deznădăjduit.
Ea — Multă vreme?
El — Foarte multă.
Ea — Cît?
El — Pînă la sfîrșitul vieții
Ea — Și dacă, de exemplu, ai să mori la o săptămînă după mine?
El — Și ce-i cu asta?
Ea — Păi nu ești dez-

JIRI SLIVA (Cehoslovacia)

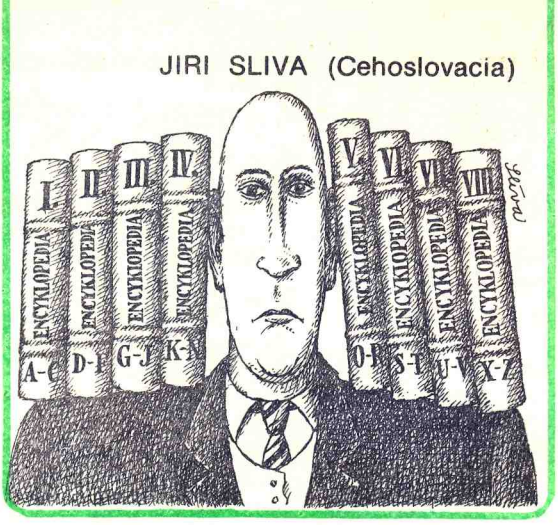

JACEK SAWASZKIEWICZ (Polonia)

Cu și Ostatea

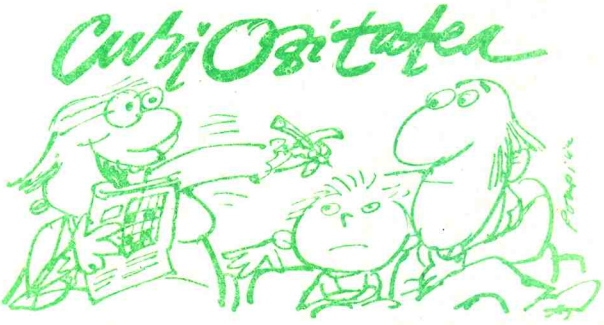

De cîteva zile m-a tot chinuit tusea și gripa. Îngrijorat, tata m-a dus grabnic la medic.

Și cum stăteam la rînd în sala de așteptare, zărim în fața noastră o doamnă solidă ce dezlega de zor cuvinte încrucișate. Totul în jur era curat și mirosea a medicamente.

Ne-am aruncat privirea pe afișele de pe pereți. Unele înfățișau boli interesante, altele recomandau să se bea lapte în loc de vodcă. În timp ce admirasem aproape jumătate din ele,

JANUSZ OSĘKA (Polonia)

Întîmplare

Nu de mult am cunoscut o fată. Cea mai frumoasă și mai fermecătoare. De mult visam să mi se întîmple așa ceva.

A doua zi mi s-a părut că are un umăr puțin strîmb.

În a treia zi — am remarcat că avea un defect la picioare, stîngul era răsucit cum nu trebuia.

În a patra zi am constatat că lipsa unui dinte poate avea o foarte mare importanță.

În ziua a cincea am ajuns la unele concluzii în legătură cu femeile cu părul vopsit.

În a șasea mi-am spus: ce n-ar da să slăbească măcar vreo zece kilograme...

În ziua a șaptea am observat că are un mers legănat, de rață.

În a opta — i-am zărit cîteva riduri sub bărbie.

doamna cea zdravănă și-a întrerupt activitatea adresîndu-se spre noi brusc.

— Cum îi spune celui mai mare afluent din dreapta Odrei? Din cinci litere, cu terminația „ta". Tata s-a înviorat deodată.

— Warta, bineînțeles, îi răspunde prompt.

Doamna s-a uitat pe careu, și-apoi la tata.

— Așa-i, a afirmat cu recunoștință. Probabil că sînteți un mare dezlegător de cuvinte încrucișate?

— Da — s-a prefăcut el.

Doamna cea zdravănă s-a bucurat din plin.

— Se vede de la o poștă, a afirmat ea. Eu dezleg cuvinte încrucișate numai de cinci ani, dar am făcut unele progrese. Preocuparea aceasta îți lărgește foarte mult orizontul și îți dezvoltă și inteligența. Îți îmbogățește, totodată, cunoștințele despre lume și societate.

Noi am dat numai din cap.

— Mă mai obligă, în plus, să acționez pe toate planurile, pentru a-mi satisface curiozitatea, a adăugat ea. Ard de nerăbdare să cunosc totul. Dacă nu știu vreun cuvînt, imediat mă duc la specialiști. Tot pentru o consultație de acest gen am venit și-aici. Sînt sigură că medicul știe sinonimul pentru tabletă...

După ce s-a gîndit puțin, tata a întrebat:

— Nu-i vorba de cașetă?

Doamna cea zdravănă s-a uitat pe ziar și s-a îmbujorat la față de bucurie.

— Sigur că da! — a strigat bucuroasă. Se potrivește exact. Poate știți cum li se mai spune supraveghetorilor din închisori?

Tata a rămas surprins:

— Cu regret, a răspuns, n-am avut plăcerea să cunosc mai îndeaproape asemenea tipi.

Doamna n-a rămas deloc surprinsă.

— Nu-i nimic, ne-a declarat. O să-i întreb la fața locului.

A împăturit ziarul, i-a mulțumit tatei, după care a ieșit din sala de așteptare a policlinicii. Am condus-o cu privirea. Ne-a plăcut curiozitatea pe care o manifesta pentru cunoașterea lumii.

Din curiozitate oamenii pot ajunge, unde nici nu-ți poate trece prin gînd.

În românește de NICOLAE MAREȘ

nădăjduit decît o săptămînă.

El. — Nu, zău, nu găsești un subiect mai vesel?

Ea — Spuneai că multă vreme. Grozav de multă... O săptămînă de deznădejdi și gata, ai uitat... Nici nu merită să mor...

El — Atunci nu mai muri.

Ea — Dar dacă totuși mor, tu ce faci?

El — Să mă mai gîndesc.

Ea — Mă înmormîntezi frumos?

El — Foarte frumos.

Ea — Cu ce flori?

El — Cu ce vrei tu.

Ea — Păi da, acum promiți cîte-n lună și-n stele, dar pe urmă cine mă mai întreabă pe mine? Pot să jur, că-mi pui crisanteme în sicriu.

El — Bine, crizanteme.

Ea — Vezi? Și știi doar și tu cît de rău îmi stă cu galben. Nu mai face totul după gustul tău. Știi cum îmi vine cu pălăria aia, pe care mi-ai cumpărat-o tu. Cînd am intrat cu ea în cap la cofetărie, era să mor de rușine. Vezi tu, cînd am să mor — o să-ți pară rău că

În a noua m-am convins că are obrajii cam căzuți.

A zecea zi nici nu mai puteam s-o văd. În ziua următoare am rupt-o cu slutenia.

A doua zi mi s-a părut că umărul ei nu era deloc strîmb.

A treia zi mi-am dat seama că așa-zisul defect al picioarelor era o foarte rar întîlnită azi curbură clasică...

În a patra — uitasem de dintele lipsă.

În a cincea — m-am convins că părul ei este natural.

A șasea zi mă gîndeam; ce n-ar da alte femei să aibă o siluetă ca a ei...

În a șaptea am remarcat că are mersul cel mai ales.

A opta — mi-am amintit de tenul ei proaspăt.

A noua — visam la obrăjorii ei ca piersicile.

A zecea zi am constatat că nu pot trăi fără ea. Aș fi vrut să mă întorc la cea mai frumoasă și fermecătoare fată.

Însă n-am avut puterea să iau din nou totul de la capăt.

În românește de ELENA TIMOFTE

G. HUSAROV (U.R.S.S.)

Fu chemat la director Soloviov, președintele comitetului pe intreprindere.

— Ședința este pregătită? Să vedem planul!

Soloviov scoase din mapă hîrtiile cu însemnări.

— Acesta-i planul: în prezidiu, de la stînga la dreapta — Bedrișcev, Ptișciuk, eu și Cernilov. Dumneavoastră?... — Și făcu o pauză.

— Voi fi în sală, spuse democratic directorul.

— Referatul durează patruzeci de minute, aplauzele vor începe din două locuri.

— Crezi că se va aplauda? se îndoi directorul.

— În mod sigur, zise Soloviov. Vor răspunde de aplauze — Baborîkina, Sipahin și Mamaev.

— Nu cumva durează prea mult referatul?

— Mai scurt, nu ar fi consistent. Ordinea de zi este actuală: disciplina.

— Și mai apoi?

— La dezbateri vor lua cuvîntul Baulski și Paukova, Alopatiev și Cesalova, Kindjalidze și Muhoboeva.

— În perechi? întrebă neîncrezător directorul.

— Pe rînd, explică Soloviov. El, ea, el ea...

— Am înțeles, dădu din cap directorul. Pe ce temă vor fi dezbaterile?

— El va vorbi despre problemele de producție, ea — despre cultură și modul de viață.

— Și ce va urma după dezbateri?

— O pauză, zise Soloviov. In timpul pauzei se vor *„comenta"* dezbaterile, se va face schimb de păreri, se vor elucida diversele puncte de vedere.

— Substanțial, îl elogie directorul.

— După pauză — bicele! — care se vor bucura de eficacitate, spuse Soloviov.

— Ce anume? întrebă nedumerit directorul.

— Bicele, reluă Soloviov, autocriticile. Și le vor face Glîbov și Jevakin.

te-ai purtat așa. Dar o să fie prea tîrziu. Alt bărbat... Pampakowa, cînd au îngropat-o, era acoperită cu crini. Urîtele au mai mult noroc. Îmi pui și mie crini?

El — Bine, îți pun crini.

Ea — Cam funebru. Și cu ce rochie? În aia neagră de catifea?

El — Bine, în aia neagră de catifea.

Ea — Nu, aia neagră mă cam maturizează. Mai bine cu cea albastră. Măcar că mi-a cam stricat-o croitoreasa. Un material așa de scump... Poate mai bine — în aia de la cununie. Albă, lungă.

El — La cununie ai avut un costum bleu marin

Ea — Sigur că bleu marin. Nu-ți pierzi cumpătul nici la înmormîntarea mea. Atunci uite ce: facem una albă, special pentru asta. Un material mai plin, să se muleze. Însă numai pe partea mată și cu un model cît mai simplu. În orice caz, fără tăietură în talie, că îngroașă. Pe lîngă gît și cîteva fronseuri pe șold. Se poartă grozav. S-ar putea pune și un clips. Sau să nu punem? Cu clips sau fără clips? Stai, unde-ai plecat?

El — La restaurant.

Ea — Păi sigur! Vorbim de înmormîntarea mea și el pleacă la restaurant.

În românește de
ELENA TIMOFTE

— Dar eu de ce n-am știut nimic despre ei? și fruntea directorului se crispă.

— Sînt nou angajați, spuse Soloviov. Încă n-au reușit să se afirme. Le-am și dat sarcină.

— Se vor achita de sarcină? întrebă îngrijorat directorul.

— Trebuie. *„Tovarăși,* — va spune Glîbov, — *iau cuvîntul pentru prima dată, mi-e greu să vorbesc. Este rușinos, dar recunosc că am plecat la prînz fix, cu un minut mai devreme. Sînt conștient, tovarăși, n-o să se mai repete!...“* Și așa mai departe. Eu i-am alcătuit textul.

— Dar Jevakin? întrebă respectuos directorul.

— *„Nu am cuvinte,* va spune Jevakin. *Iau și eu cuvîntul pentru prima oară, și mie mi-e greu să vorbesc. Mi-e rușine, tovarăși, am plecat la prînz cu trei minute mai devreme. Vina este a mea și pentru că nu i-am ținut locul lui Glîbov, fapt pentru care a fost obligat să plece și el mai devreme. Am conștiința vinovăției tovarăși, așa ceva în toată viața n-o să mai fac!...“* Și restul, în asemenea spirit. În plus, vor urma exclamații din sală: Baborîkina, Sipahin și Mamaev.

— Perfect, îl lăudă directorul. Mai trebuie pregătite și unele momente speciale. Spre exemplu, în timpul regretelor, să se apeleze la statistică. De genul, într-un singur minut țara produce atîtea strunguri, se extrage atîta cărbune, se nasc atîția copii... Asta, ca să fie clară valoarea unui minut! Dar și așa, pe ansamblu, este eficace. Ai grijă ca ședința să decurgă organizat. Va veni delegatul trustului, ai înțeles? Să se desfășoare totul ca în planul stabilit aici.

Ședința a avut un curs normal.

Este adevărat totuși că Baborîkina a făcut ceva exces de zel, propunînd să fie sancționați cu o rublă contravenienții. La care, Jevakin nu s-a stăpînit și i-a scăpat de la tribună vorbele: *„Nu așa ne-am înțeles!“*

Dar Sipahin și Mamaev au îndreptat lucrurile, încurcate de Baborîkina.

Ca rezultat, după cîteva zile noii angajați Glîbov și Jevakin au plecat la prînz cu fix, un minut mai înainte și s-au întors la lucru după trei zile...

În românește de
STELIAN CEAMPURU

Anecdok

IRAN

Noaptea polițiștii găsesc pe stradă un om beat; îi spun să se scoale și să-i urmeze la arestul poliției.

— Nu strigați la mine! Dacă puteam să merg, mă duceam acasă, nu la arest.

*

Un om s-a dus la un copist și l-a rugat să-i scrie o scrisoare.

— Mă doare piciorul — i-a spus copistul.

— Nu te trimit solie, te rog doar să mi-o scrii — a zis omul.

— E drept, dar eu scriu așa de urît, încît trebuie s-o și duc, fiindcă nimeni, în afară de mine, nu-nțelege ce am scris.

*

Un quaswinean* a plecat la război cu o pușcă fără cartușe. Un altul l-a întrebat cu ce are de gînd să tragă.

— Cu gloanțele pe care le trage dușmanul spre noi.

— Și dacă dușmanul nu trage?

— Înseamnă că nu-i război — a răspuns quaswineanul.

* *Quaswin - oraș la NV de Teheran*

În românește de
LIA MELTZER

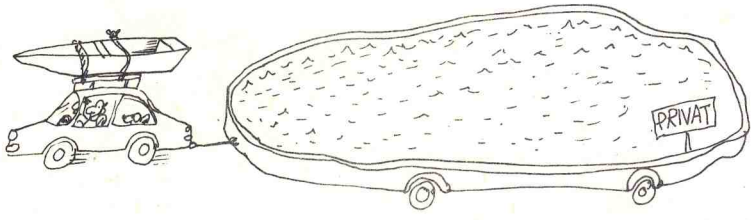

NABILEL SOLAMI (Egipt)

LEONID LENCI (URSS)

CÎINELE-PRIETENUL OMULUI

Directorul unei întreprinderi, un oarecare Iuri Sergheevici, s-a aflat cîndva într-o mare încurcătură: trebuia să ia, complet singur, o hotărîre importantă și de mare răspundere, dar Iuri Sergheevici era un om extrem de nehotărît și luarea unei astfel de hotărîri, legate și de răspunderea materială și morală, era un lucru îngrozitor de greu. Cu toate acestea, Iuri Segheevici întrunea o mulțime de merite, ca de exemplu: știa ca nimeni altul să perie numeroși oameni suspuși...

Iată-l acum stînd în birou și despicînd în patru problema: să treacă în flux separat fabricarea ației din fire sintetice de rezistență deosebită, sau să o lase tot așa cum este? Tovarășii suspuși, pe care i-a sunat la telefon, încercînd cu multă grijă să tatoneze problema, i-au răspuns scurt și fără replică:

— Decide singur!

De spus e simplu, dar să încerci să hotărăști așa, fără sprijin, fără un impuls, cum s-ar zice...

Iuri Sergheevici s-a sucit, s-a răsucit, apoi i-a cerut secretarei să-l cheme la el pe Arkadi Isakievici, inginerul șef.

Acesta își face apariția corect, zîmbește amabil, se așează în fotoliul de lîngă masa directorului și, cînd acesta îl roagă să-și exprime părerea, îi dă drumul la o tiradă încîlcită, în care era vorba de cîte voturi sînt „pentru" și cîte „contra" cu privire la montarea unei linii separate de fabricare a ației de rezistență deosebită.

— Bine, bine, dar tot nu înțeleg, Arkadi Isakievici, ce mă sfătuiți: să facem linie separată sau nu?!

Inginerul șef, cu același zîmbet misterios, se eschivează:

— Să știți că nu mai am nimic de adăugat față de cele ce v-am destăinuit anterior. Dumneavoastră veți hotărî! Mă scuzați, am treabă în secție!

După cele spuse, a dispărut ca o stafie.

În cele din urmă, Iuri Sergheevici a hotărît să amîne rezolvarea susnumitei probleme pentru ziua următoare și s-a apucat de treburile curente. Cînd a sosit acasă de la serviciu, Iuri Sergheevici nu și-a găsit soția, dar pe masă se afla un bilet: „Iuri, m-am dus cu Ninuța la film, supa este în castron pe aragaz, încălzește si mănîncă! Brînza

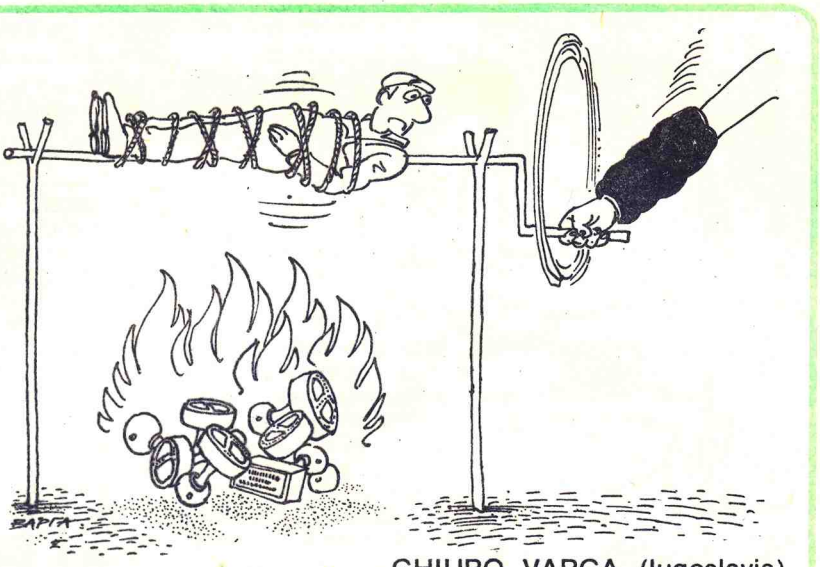

GHIURO VARGA (Iugoslavia)

de vaci este în frigider. Am scos-o eu pe Alma..."

Alma este un spitz alb și simpatic din cale afară, care l-a întîmpinat cu sărituri spectaculoase și lătrături de bucurie. Iuri Sergheevici a mîngîiat cîinele, a încălzit supa, a mîncat, apoi s-a așezat în fotoliul preferat, nedîndu-și seama cum problema ației de rezistență deosebită îi acaparează din nou gîndurile. „Să fac linia, să nu fac linia?" Tot gîndindu-se, o mîngîia pe Alma și, deodată, i-a venit în minte un raționament la mintea cocoșului: „Dacă Alma o să latre, înseamnă că trebuie să fac linia separată pentru ață." Iată, că Alma începe să mîrîie și să latre furioasă, pesemne că cineva a trecut pe scară spre etajul patru, prin fața apartamentului lui Iuri Sergheevici. „Gata, o fac, și cu asta basta!" Iuri Sergheevici s-a aplecat și a strîns lăbuța Almei cu recunoștință, pentru acordarea mult așteptatului impuls.

Fabricarea ației din fibre de rezistență deosebită este acum larg utilizată în orașul nostru și cu multe realizări în domeniu, pînă și o revistă a scris despre acest fapt. S-au făcut și premieri, Iuri Sergheevici a fost evidențiat în mod special, dar nimeni nu a știut și nu știe pînă în prezent că totul se datorează spitzului alb, cu ochișori negri și vioi, Alma.

Nu degeaba se spune: cîinele este cel mai bun prieten al omului!

În românește de
MARINA BĂRBĂTESCU

ANECDOTĂ

– Toate prietenele pe care le-am prezentat părinților n-au fost pe placul mamei mele. Una era prea înaltă, alta era prea scundă, prea grasă, ori prea slabă, prea tăcută ori prea vorbăreață. Nu știu ce să mai fac!

– De ce nu încerci să-i prezinți o fată care să-i semene cu desăvîrșire? În acest caz, orice obiecție este exclusă.

– Bună idee. Numai să găsesc o asemenea fată.

După o lună de zile, cei doi prieteni se întîlnesc din nou.

– Să știi că am făcut așa precum m-ai sfătuit. Am găsit o fată care seamănă întocmai cu mama mea: aceeași înălțime, aceeași greutate, aceeași personalitate...

– Deci, în sfîrșit, te vei căsători...

– Aș, acum se împotrivește tatăl meu.

LATFULLA KABIROV (U.R.S.S.)

SALUTUL

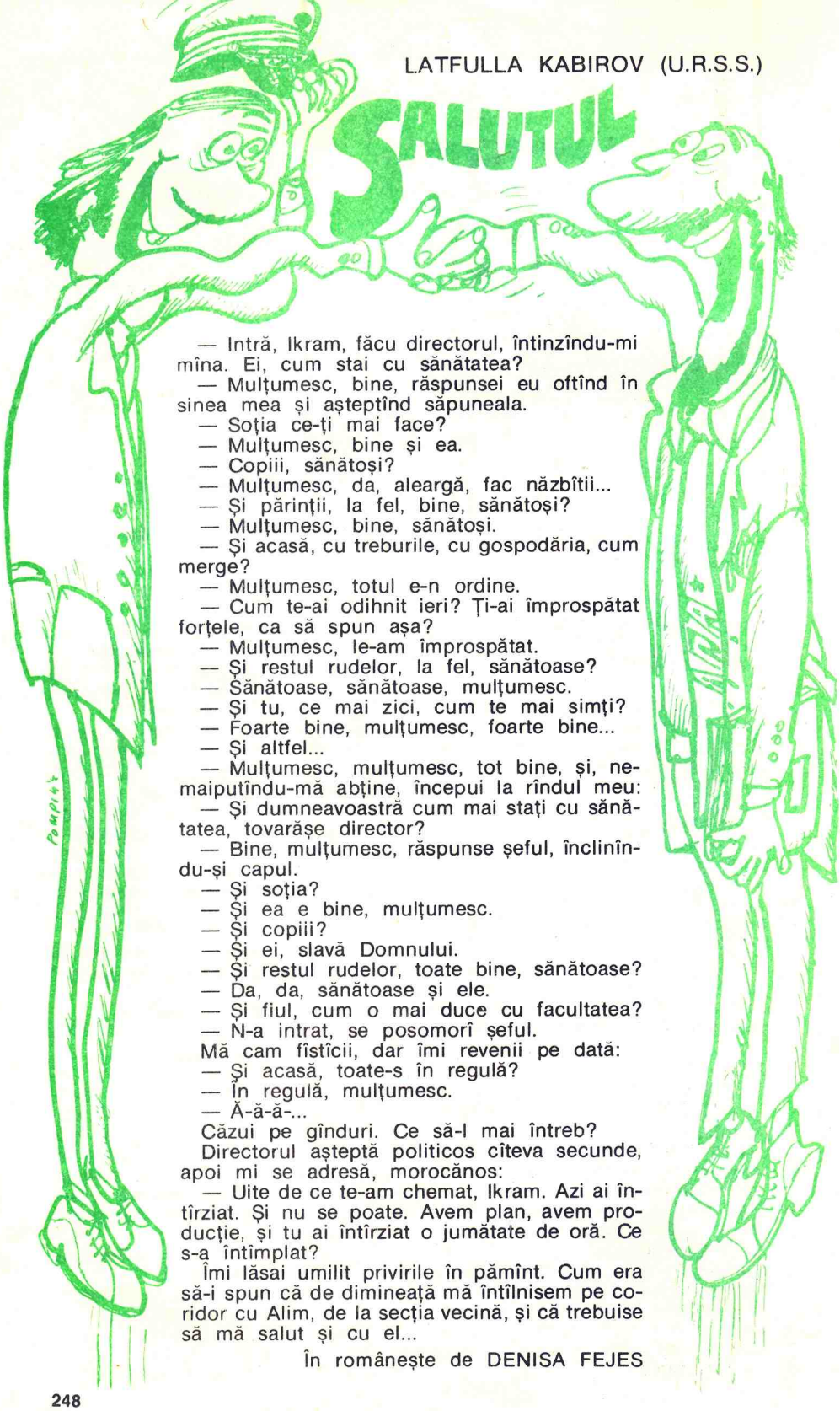

— Intră, Ikram, făcu directorul, întinzîndu-mi mîna. Ei, cum stai cu sănătatea?

— Mulțumesc, bine, răspunsei eu oftînd în sinea mea și așteptînd săpuneala.

— Soția ce-ți mai face?

— Mulțumesc, bine și ea.

— Copiii, sănătoși?

— Mulțumesc, da, aleargă, fac năzbîtii...

— Și părinții, la fel, bine, sănătoși?

— Mulțumesc, bine, sănătoși.

— Și acasă, cu treburile, cu gospodăria, cum merge?

— Mulțumesc, totul e-n ordine.

— Cum te-ai odihnit ieri? Ți-ai împrospătat forțele, ca să spun așa?

— Mulțumesc, le-am împrospătat.

— Și restul rudelor, la fel, sănătoase?

— Sănătoase, sănătoase, mulțumesc.

— Și tu, ce mai zici, cum te mai simți?

— Foarte bine, mulțumesc, foarte bine...

— Și altfel...

— Mulțumesc, mulțumesc, tot bine, și, nemaiputîndu-mă abține, începui la rîndul meu:

— Și dumneavoastră cum mai stați cu sănătatea, tovarășe director?

— Bine, mulțumesc, răspunse șeful, înclinîndu-și capul.

— Și soția?

— Și ea e bine, mulțumesc.

— Și copiii?

— Și ei, slavă Domnului.

— Și restul rudelor, toate bine, sănătoase?

— Da, da, sănătoase și ele.

— Și fiul, cum o mai duce cu facultatea?

— N-a intrat, se posomorî șeful.

Mă cam fîstîcii, dar îmi revenii pe dată:

— Și acasă, toate-s în regulă?

— În regulă, mulțumesc.

— Ă-ă-ă-...

Căzui pe gînduri. Ce să-l mai întreb?

Directorul așteptă politicos cîteva secunde, apoi mi se adresă, morocănos:

— Uite de ce te-am chemat, Ikram. Azi ai întîrziat. Și nu se poate. Avem plan, avem producție, și tu ai întîrziat o jumătate de oră. Ce s-a întîmplat?

Îmi lăsai umilit privirile în pămînt. Cum era să-i spun că de dimineață mă întîlnisem pe coridor cu Alim, de la secția vecină, și că trebuise să mă salut și cu el...

În românește de DENISA FEJES

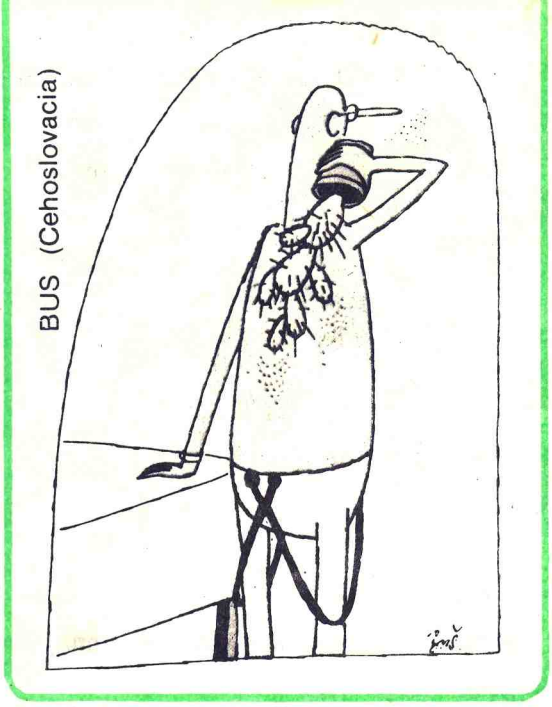

SHARON CARTER
(Republica Sud Africană)

Vrînd să ne afle preferințele literare, piața porno din Statele Unite a rămas îngrozită la vestea că femeile sînt mult mai impresionate de celebrul „Pe aripile vîntului" decît de vulgara literatură porno (întotdeauna am spus că Rhett Butler e direct răspunzător de asta!). Păi, dacă o piață așa de „mare" se preocupă de noi, de ce n-ați face același lucru și voi, bărbații? Eu una nu cer prea mult, nu am pretenții să-mi stea la dispoziție „Bărbatul Total", cred că m-aș plictisi de moarte în compania lui, dar dacă nu-ți spun eu care-mi sînt dorințele, cine să ți le spună?

Fă-mi avansuri — Încă-mi place asta, deși știu că știi că-ți aparțin legal, dar un avans rămîne totuși un avans.

Flatează-mă, nu numai cînd arăt foarte bine, ci și atunci cînd nu mă simt bine, mi-e părul gras și sînt pusă pe arțag — vei face din mine tot ce dorești.

Anecdok

– Doctore, nu cred că pot urma sfatul dv. de a dormi noaptea cu geamul deschis.
– De ce?
– Am fost înrolat pe un submarin.

*

– Ascultă la mine, soldat Smith, dacă n-ai bea atîta, ai ajunge sigur caporal, ori chiar sergent.
– Aș, nu-mi pasă. Cînd beau, mă simt colonel!

*

– Cine din acest pluton are pregătirea de inginer electronist?
– Eu, să trăiți!
– Bine. Ești omul potrivit pentru misiunea pe care ți-o voi încredința. Vei fi, de mîine, responsabil cu stingerea luminii în dormitor, la ora 22 fix.

*

– Sergentul nostru vorbește cu el însuși. Dar al vostru?
– Și al nostru. Dar crede că noi îl ascultăm.

*

– Noi nu ne retragem niciodată! Înaintăm în direcția opusă.

*

– Cum determini topografia locului?
– Întreb un localnic.

*

– Domnule comandant, vă rog să mă învoiți să plec acasă. Știți, mi-a murit bunica.

OLEG TESLER (URSS)

– Foarte curios, soldat Smith. Este a treia bunică în doi ani, care îţi moare...

– Ce pot eu să fac, dacă bunicul meu se recăsătoreşte de fiecare dată?

*

Santinela: – Stai! Cine vine?

Soldatul: – Prieten, cu sticlă...

Santinela: – Prietenul trece. Sticla rămîne!

Selecţie de
FLORIN MOLNAR

Dansează cu mine — tangoul se dansează în doi şi eu m-am săturat să-l tot dansez de una singură.

Telefonează-mi fără nici un motiv — cine ştie, s-ar putea să te scot în oraş la cină sau să scot filéul din frigider.

Fii generos — nu mînă spartă, fireşte, încearcă doar să nu te încrunţi cînd îmi dai banii de întreţinere.

Fii mereu atent — bine, bine, toţi ştim că o ţii una şi bună că „bărbaţii nu prea observă", dar cînd părul meu negru, în coadă de cal, se preschimbă într-un voluminos coc blond — te rog, OBSERVĂ!

Vorbeşte-mi, spune-mi ceva, chiar dacă numai „la revedere". O faci tu pe durul dar nu e nevoie să cazi în ridicol.

Fii loial şi ajută-mă mereu, asta însemnînd că trebuie să spui, de faţă cu mama ta, că sînt o bucătăreasă excelentă.

Rîzi la glumele mele, dar nu te prăpădi de rîs cînd mă împiedic şi cad cît sînt de lungă.

Fii îngăduitor — ia exemplu de la copiii noştri — orice le-aş spune, tot mă iubesc.

Cînd mergem la o petrecere, adu-ţi aminte că ai venit cu mine, nu cu altcineva.

Din cînd în cînd oferă-mi şi TU cîte o seară mai deosebită — cumpără bilete la un film de dragoste, du-mă la un restaurant, fii mai sexy.

Nu vorbi de bani decît atunci cînd mi-i dai. Nu e numai vulgar, e şi foarte plictisitor.

Nu te mai uita frumos la prietenele mele căci s-ar putea să încep să zîmbesc şi eu prietenilor tăi.

Critică-mă numai cînd sîntem singuri, nu de faţă cu toată lumea. Eu nu spun la nimeni că tu sforăi, aşa că nu există absolut nici un motiv ca toţi să afle că eu am un neg sub sînul drept.

Sărută-mă.

Să ai mereu nevoie de mine. Altfel, s-ar putea să aibă altcineva.

În româneşte de PETRU IAMANDI

ABDULLAH YILMAZ (Turcia)

DUIOSUL CÎNTEC AL BROAȘTELOR

Din cînd în cînd îmi dă tîrcoale o întrebare: oare și în alte țări or fi atîția directori ca în țara noastră? Dacă răspunsul este afirmativ, atunci asupra lor apasă, neîndoielnic, întreaga răspundere în ceea ce privește viitorul omenirii. Dar dacă, totuși, numai în țara noastră există acest belșug de directori, ne-am putea considera, dintr-un punct de vedere, oameni cu noroc, căci, cel puțin, atunci am avea și noi prilejul să ne lăudăm: recordul la directori.

La societatea unde lucrez eu, așa e... Cum faci un pas, te ciocnești de-un director. Director general, director tehnic, director pentru relațiile cu publicul, director pentru treburi oficiale, director pentru treburi particulare, directorul contabilității, director comercial, director pentru import, director pentru export, directorul personalului, și încă o sumedenie de alți directori... Și ca și cum nici atîția n-ar fi destui, fiecare dintre ei mai are și o suită de 3—4 directori adjuncți. De atîtea plecăciuni cîte fac zilnic, ca să-i salut, am reușit să mi se facă o cocoașă frumușică.

Mai zilele trecute, Tahir bei, unul dintre funcționărași — ca și mine de altfel — a întocmit o statistică: cîte doi directori pe cap de salariat! Măi să fie, mi-am zis eu, de m-ar face și pe mine director peste funcționărași... Bani în plus, nu, dar măcar titlul să-l am... Nici o șansă. Cît există Tahir bei, cum să vină rîndul unuia ca mine, un simplu bacalaureat?!

Ce-i drept, e drept. Directorul nostru general, Nasuhi bei, e el cam absent, cam ciudat, dar de bun, nimic de zis... Nu se pomenește să ridice glasul la careva. Numai cînd îi ceri majorarea salariului își cam iese din fire:

— Și, mă rog, ce-ai să faci cu banii? Cine are bani mulți, are și multe griji...

Ne-om descurca noi. Măcar să fie și una, și alta...

Avea niște pasiuni destul de bizare. Bea mult și cînd se îmbăta, trebuia neapărat să se ducă la păduricea de plopi aflată la un kilometru în afara orașului.

Toți oamenii pe care-i cunosc eu au plăcere să asculte trilurile privighetorii și în general cîntecul păsărilor. Nasuhi bei, însă, se delecta la cîntecul de... broaște. De ce, nu știu, dar glasurile broaștelor îl impresionau la culme. Uneori se întîmpla chiar să și plîngă. Și mai cu seamă în zilele astea, cum îi murise tatăl, nu se putea să nu-l găsești acolo seară de seară.

Profitînd de acest prilej, acum două zile am împrumutat de la Tahir bei casetofonul și drept la păduricea cu plopi m-am oprit. În două-trei ore, am umplut o casetă cu orăcăitul broaștelor. A doua zi, cu caseta în mînă, m-am plantat în fața lui Nasuhi bei. Obiectivul meu: mărirea lefii.

— Știu cît de mîhnit sînteți, domnule director. Sînt convins că răposatul dumneavoastră tată era un om deosebit de bun. Aș îndrăzni să vă dăruiesc ceva care să vă aline cît de cît durerea.

— Despre ce e vorba, domnule Ahmet? m-a întrebat mirat.

— O casetă, Nasuhi bei. Cîntec de broaște.

— Nu mai spune!

S-a ridicat și m-a sărutat pe amîndoi ochii. Apoi a ordonat să se ia imediat un casetofon și să fie pus în funcțiune.

O vreme am stat și am ascultat împreună broaștele. Nasuhi bei, peste măsură de emoționat, plîngea, în timp ce eu mă gîndeam cum să aduc vorba despre majorarea salariului meu.

— E cel mai prețios dar pe care l-am primit vreodată, domnule Ahmet. Mii de mulțumiri. Dovedești o mare gingășie sufletească, mi-a spus el, cînd s-a terminat înregistrarea.

— Vă rog, vă rog... Nu aveți pentru ce să-mi mulțumiți. Doar că și eu aș dori să vă spun ceva...

— Lasă, domnule Ahmet, lasă...

Nu-i nevoie. În seara asta ești invitatul meu.

— N-am cuvinte să vă mulțumesc, domnule director, dar nu pot veni. Abia mă așteaptă ai mei, acasă. Sîntem destul de strîmtorați, știți, cu leafa mea...

— Mai dă-i încolo de bani. Ai bani mulți, ai și griji multe.

— Dar noi nu avem deloc, domnule director... Dumneavoastră ați mai rămas, probabil, încărcat și cu o moștenire de la răposatul dumneavoastră tată.

— Lasă asta, pentru dumnezeu! Greutăți peste greutăți. Știi zicala: cocoașă peste cocoașă.

— Dar, domnule director, și eu m-am cocoșat.

— Ce spui! Ai primit și dumneata vreo moștenire?

— Ce moștenire? Ce moștenire, domnule? De-atîtea ploconeli pînă la pămînt zicîndu-mi că doar-doar așa voi reuși să mi se urce și mie nițeluș salariul peste cel minim pe care-l am acum, m-am pricopsit cu o cocoașă.

A rîs cu hohote.

— Vai, vai, cît de glumeț poți fi!

— Vă foarte mulțumesc, domnule director.

— Oricum , vom vorbi despre subiectul ăsta diseară, la Pavilion.

Seara, ne-am dus la Pavilion, împreună cu vre-o opt-zece directori, consumația fiind suportată din fondul destinat oaspeților speciali. În vreme ce directorii, din pur amuzament, aruncau mucurile de țigări nu în scrumierele pe care le aveau dinainte, ci pe jos, dînd chelnerilor, ca să le adune, bacșiș cît salariul meu pe o lună, eu stăteam ca pe jeratic.

Apoi, toți împreună, ne-am înființat la pădurica de plopi, să ascultăm broaștele. Cînd Nasuhi bei, peste măsură de mișcat, s-a pornit pe plîns, toți ceilalți directori i-au ținut isonul. Ei, și eu, cum mă cam întrecusem cu băutura, zor-nevoie, m-am alăturat cu strășnicie corului. Dar nu pentru că aș fi căzut pradă emoției. Nu. Sufeream la gîndul că școlile erau pe punctul de a se deschide și că la toți copiii mei le trebuiau cărți, caiete, uniforme...

Acum, cine mă caută, mă poate găsi cu siguranță la pădurica de plopi. Pot depune mărturie că zicerea broaștelor aduce relaxarea. Oaac, oaaac... Cloac'... Cloaaac'... Cît de deschis, de franc glăsuiesc ele...

În românește de
VIORICA DINESCU

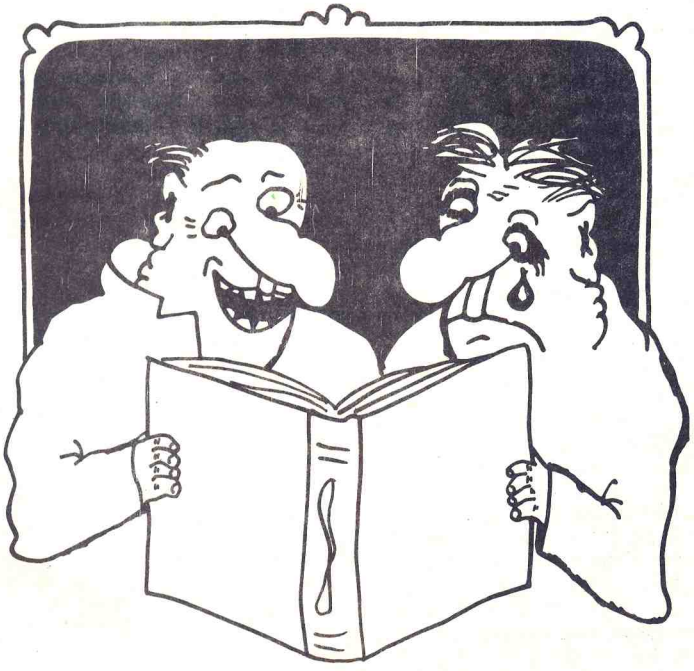

VLADIMIR KABAȘEV (U.R.S.S.)

KURTI ANDRAS — SADIK FERENC

Elemer Otto Oliver

Cînd iau în mînă „Literatul", am o senzație plăcută. Știu dinainte că și noul număr e o dezmințire a falsei, mic burghezei opinii potrivit căreia scriitorii, poeții, sînt invidioși și își recunosc unii altora calitățile, talentul, fără pic de plăcere.

Primul articol pe care-l citesc în ultimul număr, e cel al lui Oliver — un elogiu al minoromanului lui Elemer. Nu m-am exprimat bine. Nu e vorba despre un elogiu obișnuit, ci despre o mărturie entuziastă, caldă, incandescentă chiar. Din fiecare rînd reiese o încîntare sinceră. Prin cuvinte pline de patos Oliver atrage atenția cititorilor asupra faptului că în lumea de simțire și idei a lui Elemer palpită o întreagă galaxie de micro și macrocosmosuri, de la copilul-monocelulă la ceața Andromedei. Fiindcă — după cum scrie Oliver — Elemer e profund acordat în realitatea contemporană. Talentul lui ieșit din comun „datorîndu-se provenienței dintr-o familie modestă, în ziua de azi autorul aflîndu-se în exact aceeași situație". Frumos, impresionant articol.

Răsfoiesc revista în continuare și descopăr cu bucurie recenzia pasionată a lui Elemer despre ultima epigramă a lui Oliver — creație care a stîrnit senzație. Elemer se înclină cu venerație în fața oriașului talent cu care Oliver a creat micuța perlă literară. Și se arată mîndru de prietenia reciprocă pe care o are cu autorul epigramei. Stăruie îndelung asupra primei lor întîlniri de la „Cucuruzul verde" și consacră o parte a articolului prezentării lui Oliver-copilul, Oliver-adolescentul și, în fine, a lui Oliver-adultul.

Răsfoiesc în continuare și-mi sare în ochi poezia omagială a lui Otto, închinată sărbătoririi în anul viitor a șapte ani de cînd Oliver și-a încercat aripile literare. Poem sonor, admirabil realizat. Are nucleu incandescent și miriade de stele, circulație sanguină și armonie, arc parabolic și o turmă de oi care se-ntoarce acasă. Din aceste imagini poetice, e sugestiv conturat copleșitorul profil al lui Elemer ajuns pe culmile carierei.

Continui să răsfoiesc și constat cu mulțumire că Oliver își scoate pălăria în fața geniului lui Ottó. Asta á propos de o traducere. Traducerea unei nuvele.

În cele din urmă, dezleg rebusul din „Literatul". Cuprinde încrucișarea unei fraze memorabile de-a lui Elemer, referitoare la „importanța inexorabilă a criticii principiale", dezlegătorii corecți urmînd a primi, prin tragere la sorți, toate cele zece exemplare din recent apăruta „Salcie" a lui Ottó.

MARIO BENEDETTI (Uruguay)

EXPRESII

Milton Estomba era un copil minune. La șapte ani cînta deja Sonata nr. 3 Opus 5 de Brahms, iar la 11 ani, unanim aplaudat de critică și de public, susținea o serie de concerte în principalele capitale ale Americii și Europei.

Totuși, cînd a împlinit 20 de ani, s-a putut observa la tînărul pianist o evidentă transformare. Începuse să se ocupe prea mult de gestica pompoasă, de felul în care își apropia sprîncenele cînd se încrunta, de ochii privind extaziați. El numea toate acestea „expresia" sa.

Încetul cu încetul, Milton se specializase în „expresii". Avea una pentru cînd cînta Patetica, alta pentru Poloneză și așa mai departe. Înaintea fiecărui concert exersa în fața oglinzii. Publicul, devotat îi admira spontaneitatea expresiilor și-l întîmpina cu aplauze zgomotoase și ovații.

Primul simptom îngrijorător a apărut la un recital de sîmbătă. Publicul bănui că se petrecuse ceva deosebit și în aplauzele lui ajunse să se strecoare un început de stupoare. Adevărul era că Milton cîntase Rapsodia în bleu cu „expresia" folosită la Marșul turc. Dar catastrofa a survenit șase luni mai tîrziu și a fost calificată de medici ca amnezie lacunară. Lacunele în chestiune corespundeau partiturilor. Într-un lapsus de 24 de ore, Milton a uitat pentru totdeauna toate nocturnele, preludiile și sonatele care figuraseră în vastul său repertoriu. De necrezut, cu adevărat înfiorător, era faptul că nu uitase nici unul dintre gesturile pompoase și afectate care-i însoțiseră fiecare interpretare. Niciodată nu a mai putut cînta la pian, dar ceva tot i-a folosit drept consolare. Și astăzi, în serile de sîmbătă, prietenii cei mai apropiați asistă la concerte mute ale „expresiilor" sale. Dintre ele, după părerea unanimă, cea a Appassionatei reprezintă o capodoperă.

În românește de
DOINA LINCU

HERMANN POPPE (Belgia)

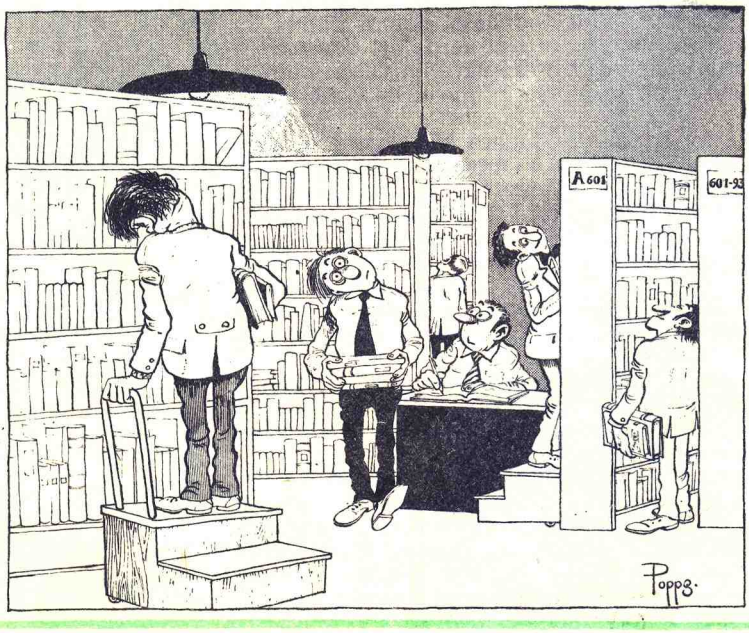

E BINEEE... MAMĂ SOACRĂ?
DE VÎNZARE
AȘTEPT PROVINCIA, AȘTEPT STRĂINĂTATEA
MIII MII
VINE CAFELUȚA, TOV. DIRECTOR!
DE UNDE ȘTIE ASTA CĂ PE SECRETARA MEA O CHEAMĂ MAGDALENA?
KEN
E BUNĂ DOMNULE!
MADONA
COLOR TV
PROASPĂT VOPSIT REZERVAT
100
URZICA

Prezentarea artistică:
GH. D. CONSTANTINESCU

Ilustrații:
DRAGOȘ ANTON
GH. D. CONSTANTINESCU
POMPILIU DUMITRESCU
NIC. MIRODONI

Prezentarea tehnică:
ROMEO ION

Corectura:
NICULAE GÂRLEA

ANTOLOGIE ANUALĂ DE UMOR ROMÂNESC ȘI UNIVERSAL

Urzica

COLECTIVUL DE REDACȚIE

GH. D. CONSTANTINESCU, ILEANA GÂRBACI, NICULAE GÂRLEA, LUCIA ILLES, ROMEO ION, NICOLAE MIRODONI, TUDOR POPESCU (redactor șef adj.) ION TIPSIE. MARIUS TUPAN.

AU COLABORAT ● AU COLABORAT ● AU COLABORAT

NICULAE STOIAN, CORNELIU BARBORICĂ, MIHAI ISPIRESCU, VALENTIN SILVESTRU, ION DIANU, FLORIN MOLNAR, GEORGE M. GHEORGHE, ADRIAN DRAGOMORESCU, VIOREL CACOVEANU, A. POCH, VIRGIL MILITARU, RADU POPOVICI, OTILIA STEINER-KOLCSEY, VIOREL TEOC-NASTA, MIHAI BARBU, C. MARIN, N. VIZITEU, DAN BRUDASCU, ROXANA SABĂU, CARLOS VILAR (Cuba), VASILE BARAN, BEDROS HORASANGIAN, SORIN BEIU, GÜNTER KUNERT (R.D.G.), DIETER LIETZ (R.D.G.), MIRCEA MANOLESCU, JIRI SRAMEK (Cehoslovacia), CHRISTIAN VEBEL (Franța), RISZARD TWARDOCH (Polonia), SILVAN, WILLY MOESE (R.D.G.), V. BOGORAD (U.R.S.S.), EIMAR O'DUFFY (Irlanda), YAVUZ TARAN (Turcia), I. IAZAN (U.R.S.S.), LIEVENS WILLIAM (Olanda), LEONID LENCI (U.R.S.S.), RALUCA TULBURE, HERMANN POPPE (Belgia), GHIURO VARGA (Iugoslavia), G. HUSAROV (U.R.S.S.), T. CUTLIC, STEVE ALLEN (S.U.A.), RADU SĂNDULESCU, ART BUCHWALD (S.U.A.), TOMASZ SZOPA (Polonia), KURTI ANDRAS-SADIK FERENC, MARIO BENEDETTI (Uruguay), JOE LUIS (Cuba), AZIZ NESIN (Turcia), WOLFGANG THEILER (R.D.G.), MILOVAN VIRJINA (Iugoslavia), STANISLAV BEBJAK (Cehoslovacia), EPHRAIM KISHON (Israel), ȘTEFANIA GRODZIENSKA (Polonia), PETRU IAMANDI, DAVID ROSS LOCKE (S.U.A.), A. MERJINSKI (Polonia), DAVID BURIK (Anglia), NIKOLAI ARNAUDOV (Bulgaria), JIRI DANIEL, (Cehoslovacia) RUMEN BALABANOV (Bulgaria), W. SOMERSET MAUGHAM (Anglia), CEM ONGU (Turcia), SHUQINYANWEN, GUO RONGOI (China), GAVRIL GLODEANU, CEES V. VAN DER HULST, (Olanda), HRISTE CRISTEV (Bulgaria), VOCK CARROL (Canada), CARMEN BANCIU, ANA-MARIA URZICĂ, PETER SRAGHER, MIHAELA DEȘLIU, VICTOR GORȘCOVAZ, RUMEN BELCEV, (Bulgaria), JANUSZ OSEKA (Polonia), VLADIMIR KABAȘEV (U.R.S.S.), PU BEN LIN (China), JACEK SAWASZKIEWICZ (Polonia), S. TIUNIN (U.R.S.S.), N.T. CHARLET (1823), JUSS PIHO (U.R.S.S.), SHARON CARTER (Republica Sud Africană), OLEG TESLER (U.R.S.S.), NABIL EL SOLAMI (Egipt) LATFULLA KABIROV (U.R.S.S.), BUȘ (Cehoslovacia), LIA MELTZER, LUCA GOLDONI (Italia) RODICA — ZOE POPA, DUREANDEAU, GILL ANDRE (1840—1885), TOMAS KALL (U.R.S.S.), VINTILĂ ROBAN. NICOLAE GEORGE MILITARU, MARES, STELIAN CEAMPURU, MARINA BĂRBĂTESCU, DENISA FEJEȘ, VIORICA DINESCU DOINA LINCU, ELENA TIMOFTE.

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC „CASA SCÎNTEII"

SUB COMANDA NR. 70073

LEI 25